

НОРА РОВАБЕРТС

ДАЛЕЧЕ НА СЕВЕР

НОРА РОБЪРТС ДАЛЕЧЕ НА СЕВЕР

Превод: Мариана Димитрова

chitanka.info

Градчето Лунаси е последният шанс на Нейт Бърк. Като полицаи в Балтимор той вижда как партньорът му умира на улицата и вината още му тежи. Няма къде да отиде, затова приема мястото на началник на полицията в това малко, отдалечено градче в Аляска. Освен сблъскванията между коли и лосове, други вълнения няма. И точно когато се чуди дали не е направил голяма грешка, неочаквана целувка навръх Нова година под омагьосващото Северно сияние повдига духа му и го убеждава да остане още малко.

Мег Галоуей, родена и отрасла в Лунаси, е свикнала да бъде сама. Баща ѝ изчезва, още когато е малко момиче. Кара малкия си самолет и живее в покрайнините на града само с няколко хъската. След новогодишната целувка с началника на полицията тя си позволява да се отдаде на страстта, но държи да запази нещата колкото се може по-простички. Но нещо в тъжните очи на Нейт я покорява и стопля замръзналото ѝ сърце.

А в Лунаси започва да става все по-интересно... и опасно!

ПРОЛОГ

Из един дневник 12 февруари 1988

Кацнахме на Слънчевия ледник по обяд. Полетът дотук премахна махмурлука ми и преряза задушаващите корени на реалността, която царува в долния свят. Небето сияе като син кристал. Такова небе докарват винаги на пощенските картички, за да примамва туристите, заедно с блестящото „лъжливо слънце“ — разноцветен ореол около студеното бяло светило. Приемам това за знак, че ми е било писано да се изкача дотук. Вятърът е около десет възела. Температурата — само десет градуса под нулата. Ледникът е огромен като задника на Кейт Курвата и леден като сърцето ѝ.

Все пак Кейт ни изпрати подобаващо снощи. Дори ни направи нещо като групово намаление.

Не знам защо сме тук, може би защото човек все трябва да е някъде и да прави нещо. А зимното изкачване на Безименната е не по-лошо занимание от всяко друго, дори по-добро от повечето.

От време на време мъжът има нужда от една седмица приключения, които не включват силен алкохол и леки жени. Как ще оцениш пиенето и жените, ако от време на време не ги оставяш?

Срещата ми с няколко сродни откачалки промени не само късмета ми на игралната маса, но и настроението ми като цяло. Малко са нещата, които мразя повече от това да тегля всеки ден хомота като всички останали, но на този свят все жените дърпат конците.

За щастие извадих късмет и това ще задоволи моите момичета за известно време, така че мога да прекарам

седем дни в мъжка компания заради самия себе си.

Да се боря със стихииите, да рискувам живота и здравето си заедно с неколцина също толкова луди мъже, е нещо, което ми напомня, че съм жив. Да го направя не за пари, не по задължение, нито защото някоя жена ме е стиснала за топките, а заради чистата лудост, която кара духа ми да заискри.

Долу стана прекалено претъпкано. Пътищата стигат до места, които доскоро са били непристъпни, хората живеят там, където никога преди това не е стъпвал човешки крак. Когато за пръв път дойдох тук, почти нямаше жива душа и проклетите федерални власти не си пъхаха носа навсякъде.

Разрешение за изкачване? За да се разходя в планината? Майната му, майната им на тъпите чиновници, на правилата и бумашината им. Планините са били тук много преди някой правителствен бюрократ да реши да печели от тях. И ще останат дълго след като той отиде да бюрократства в ада.

И ето ме тук, на тази ничия земя. Свещените територии не принадлежат на никого.

Ако можех да живея в планината, щях да си опъна палатката и никога да не се върна. Но свещена или не, тя може да те убие по-бързо и безмилостно от заядлива съпруга.

Затова ще прекарам една седмица с мъже като мен, изкачвайки Безименната планина, която се издига над града, реката и езерата и пресича границите, начертани от чиновниците. Тази земя се надсмива над опитите им да я укротят и консервират.

Аляска принадлежи само на себе си, независимо колко пътища са прокарани, колко знаци са поставени или какви закони са гласувани. Тя е последната от неукротимите жени и Бог я обича заради това. Аз също.

Построихме базовия си лагер. Слънцето вече потъна зад големите върхове и зимният мрак ни обгърна. Сгушени

в палатката, хапваме здраво, предаваме си джойнта и
разговаряме за утре.

Утре тръгваме нагоре.

1.

На път за Лунаси 28 декември 2004 г.

Пристегнат с колана в тресящата се консервна кутия, която някой на шега беше нарекъл самолет, наблюдавайки на оскъдната зимна светлина как въздушните течения ги подмятат през пролуките между заснежените върхове към градче на име Лунаси^[1], Игнейшъс Бърк получи прозрение.

Оказа се, че далеч не е готов да умре, както си мислеше.

Беше неприятно да го осъзнаеш, когато съдбата ти виси на косъм в ръцете на непознат в яркожълта парка, чието лице е почти напълно скрито от изтъркан кожен калпак, нахлупен върху пурпурна плетена шапка.

Непознатият му се беше видял достатъчно компетентен в Анкъридж, когато го беше плеснал по дланта, преди да посочи с палец към консервната кутия с витла.

После беше казал на Нейт: „Наричай ме просто Джърк^[2].“ Май тогава го загриза нещо подобно на съмнение.

Що за идиот би се качил на летяща консерва, пилотирана от човек на име Джърк?

Но толкова късно през годината до Лунаси можело да стигне безопасно само по въздуха, поне така му беше казала кметът Хоп, когато бяха разговаряли за пътуването му.

Самолетът рязко зави надясно, последван от стомаха на Нейт, и той се зачуди какво ли означава за Хоп думата безопасно.

Беше си мислил, че му е все едно. Дали ще живее, или ще умре, какво значение имаше за останалия свят? Когато се бе качил на големия самолет от Балтимор за Вашингтон, си беше казал, че така или иначе края на живота му приближава.

Полицейският психиатър го беше предупредил да внимава с важните решения, когато е в депресия, но той бе подал молба за мястото на полицейски началник в Лунаси само заради името на градчето.

И беше приел работата с непукистко свиване на раменете.

Дори сега, замаян от гаденето и треперещ от прозрението си, Нейт осъзна, че го притеснява не самата смърт, а начинът, по който тя ще настъпи. Не му се искаше да си отиде от този свят, блъскайки се по тъмно в някоя планина.

Ако беше останал в Балтимор и се бе държал по-любезно с психиатъра и началника си, можеше да загине при изпълнение на служебния си дълг. Това нямаше да е толкова лошо.

Но не, той беше захвърлил значката си и не само беше изгорил мостовете, а направо ги бе изпепелил. Затова щеше да свърши като кърваво петно някъде из аляските планини.

— Сега ще се пораздрусаме — предупреди Джърк с провлечен тексаски акцент.

Нейт преглътна яда си.

— Щото досега летяхме съвсем гладко.

Джърк се усмихна и му намигна.

— Това нищо не е. Трябва да пробваш срещу вятъра.

— Не, благодаря. Колко остава още?

— Не много.

Самолетът подскачаше и се тресеше. Нейт примирено затвори очи. Молеше се само да не се опозори напълно, като повърне върху ботушите си, преди да умре.

Никога вече нямаше да лети със самолет. Ако оживееше, щеше да си тръгне от Аляска с кола. Или да върви пеша. Или да пълзи. Но със сигурност нямаше да лети.

Самолетът подскочи и Нейт отвори очи. И видя през прозореца триумфалната победа на слънцето — мракът чудодейно се разпръсна и въздухът стана прозрачен. Светът отдолу се очерта — дълги синьобели гънки, стръмни възвишения, блестящи рояци заледени езера и километри заснежена гора.

Само на изток небето бе скрито от огромната маса, която местните жители наричаха Денали или просто Планината. Дори повърхностното му проучване беше показало, че само загубеняците използваха името Маккинли.

Докато се друсаха напред, единствената му свързана мисъл беше, че нищо съществуващо не може да е толкова голямо. Когато слънчевите лъчи докоснаха мрачния ѝ връх, сенките постепенно се

разстлаха върху грамадата, придавайки синкав оттенък на белотата, и ледената ѝ повърхност заблестя.

Нещо в него трепна толкова силно, че за миг забрави гаденето, постоянния рев на мотора и дори студа, който изпълваше самолета като мъглица.

— Едро копеленце, а?

— Да. — Нейт шумно издиша. — Бива си го.

Насочиха се на запад, но той не изпускаше от поглед планината. Сега видя, че онова, което беше взел за заледен път, беше лъкатушеца замръзнала река. Близко до брега ѝ се беше стгушило селище. Постройките и колите по улиците ясно се различаваха.

Беше тъй тихо и бяло, че му заприлича на вътрешността на кристално кълбо, което някой всеки миг ще разтърси, за да се разлетят снежинките.

— Нещо под пода издрънча.

— Какво е това?

— Колесникът. Стигнахме Лунаси.

Самолетът се снижи с рев толкова рязко, че Нейт трябваше да се вкопчи в седалката и да се запъне с крака.

— Какво? Кацаме ли? Къде? Къде?

— На реката. По това време на годината е замръзнала здраво. Не се притеснявай.

— Но...

— Ще се попързеляме със ските.

— Ски? — Нейт внезапно си припомни, че мрази зимните спортове. — Не е ли по-добре с кънки?

Джърк се изсмя налудничаво, точно когато самолетът се устреми към ивицата лед.

— Представяш ли си? Самолет на кънки. Страхотна идея.

Самолетът подскочи, поднесе и се плъзна по леда заедно със стомаха на Нейт. После грациозно спря. Джърк изключи моторите и във внезапно настъпилата тишина Нейт чу как ударите на сърцето му отекуват в ушите.

— Едва ли ти плащат достатъчно за това — успя да каже той. — Не могат да ти платят достатъчно.

— По дяволите! — Джърк го потупа по ръката. — Не го правя заради парите. Добре дошъл в Лунаси, шерифе.

— Нямах представа колко се радвам.

Все пак реши да не целува земята. Не само щеше да изглежда нелепо, но и сигурно устните му щяха да залепнат за леда. Вместо това спусна омекналите си крака и излезе в неописуемия студ навън, като се помоли да го издържат, докато стигне на някое тихо, топло и спокойно място.

Важното беше да прекоси леда, без да си счупи крак или ръка.

— Не се тревожи за багажа си, шерифе! — извика Джърк. — Ще ти го донеса.

— Благодаря.

Когато успя да запази равновесие, Нейт забеляза една фигура наскривана в снега. Беше с кафява парка с качулка и подплата от черна кожа и дърпаше от цигарата рязко и нетърпеливо. Използвайки я като ориентир, Нейт тръгна по неравния лед колкото се можеше повнушително.

— Игнейшъс Бърк.

Гласът беше дрезгав и женски, и достигна до него на облаче пара. Той се подхлъзна, успя да се закрепил и с бясно биещо сърце се изкатери на заснежения бряг.

— Анастасия Хоп. — Тя протегна облечената си в ръкавица с един пръст ръка, успя някак си да хване неговата и я стисна здраво. — Виждам, че си позеленял от пътуването. Джърк, да не си си правил майтап с новия ни шериф по пътя?

— Не, госпожо. Просто имаше въздушни течения.

— Тук винаги е така. Все пак, личи си, че си хубавец. Ето, удари една глътка.

Тя извади от джоба си плоска сребриста бутилка и му я подаде.

— Аз...

— Давай. Още не си на работа. Малко бренди ще те съживи.

Той реши, че едва ли ще му стане по-зле, отвори бутилката, отпи бавно и почувства как глътката се търкаля към тръпнещия му стомах.

— Благодаря.

— Ще те настанем в „Хижата“ и ще ти дадем възможност да си поемеш дъх. — Тя го поведе по пъртината. — Ще те разведе из града по-късно, когато главата ти се проясни. Пътят от Балтимор е дълъг.

— Така е.

Градчето приличаше на снимачна площадка. Вечнозелени дървета, побелели от снега, реката, постройките от разцепени трупи, димът, който се виеше от комини и тръби. Всичко се размазваше пред погледа му и той разбра, че е ужасно изтощен. Не беше успял да поспи през никой от полетите и пресметна, че са минали почти двадесет и четири часа, откакто за последен път беше лягал.

— Случил си ясен ден — каза жената. — В планините падна още сняг. Тази гледка води туристите насам.

Изгледът наистина приличаше на пощенска картичка и той се почувства малко неловко. Все едно беше влязъл във филм или в нечий сън.

— Радвам се, че си се облякъл добре — тя го огледа, докато говореше. — Много от туристите от Долните щати^[3] идват с модерни палта и лъскави ботуши и задниците им замръзват.

Той беше поръчал всичко, което носеше — чак до термобельото, — както и по-голямата част от съдържанието на куфара си от „Еди Бауер“ по интернет, след като получи имейл с предложение от кмет Хоп.

— Много точно ми описахте какво ще ми трябва.

Тя кимна.

— Да, както и онова, което ще трябва на нас. Не ме разочаровай, Игнейшъс.

— Казвайте ми Нейт. Нямам намерение, кмет Хоп.

— Само Хоп. Всички ме наричат така. — Тя се качи на дълга дървена тераса.

— Това е „Хижата“. Хотел, бар, ресторант, обществен клуб. Имаш стая тук, включена е в заплата ти. Ако решиш да живееш на друго място, ще си плащаш сам. Собственичка е Чарлийн Хайдъл. Яденето е добро и мястото е чисто. Тя ще се погрижи за теб. Освен това ще се опита да ти бръкне в панталоните.

— Моля?

— Ти си хубав мъж, а Чарлийн има слабост към другия пол. Твърде стара е за теб, но това няма да я спре. Каквото и да мислиш по въпроса, решението си е твое.

После тя се усмихна и Нейт видя, че лицето ѝ е червено и кръгло като ябълка. Имаше живи кафяви очи и голяма уста с тънки устни с извити нагоре ъгълчета.

— И тук, както в цяла Аляска, мъжете преобладават. Но това не значи, че местното женско население няма да дойде да те огледа. Ти си прясно месо и много от тях ще искат да го опитат. Когато си свободен, прави каквото искаш, Игнейшъс, но недей да чукаш момичета в работно време.

— Ще си го запиша.

Смехът ѝ прозвуча като сирена за мъгла, докато го тупаше дружески по ръката.

— Няма да е зле.

После отвори вратата и го въведе в благословената топлина.

Замириса му на дим от дърва, кафе, пържен лук и съблазнителен женски парфюм.

Помещението беше широко и символично разделено на ресторант с маси за двама и четирима, пет сепарета и бар със столчета, чиито червени седалки бяха протъркани в средата от множеството задници, седали върху тях през годините.

Отдясно имаше широк отвор, през който се виждаха маси за билиард и ярките светлини на джубокс.

През вратата вляво се влизаше във фойето. Той видя част от плота на рецепцията и прегради, между които бяха пъхнати ключове, пликове и сгънати листове със съобщения.

Гореше буен огън и предните прозорци бяха разположени така, че да се вижда прекрасният изглед към планината.

Келнерката беше една и в силно напреднала бременност. Косата ѝ беше прибрана в дълга и лъскава черна плитка. Лицето ѝ поразяваше с нежната си красота и той примигна от удивление. С топлите си тъмни очи и златиста кожа тя му заприлича на местна версия на Мадоната.

В момента доливаше кафе на двама мъже, седнали в сепарето. Момченце на около четири години седеше на една маса и оцветяваше книжка. Мъж в твидено сако пушеше и четеше опърпан екземпляр на „Одисей“.

На маса в отсрещния край друг мъж с кестенява брада, която се стелеше върху предницата на избелялата му карирана риза, гневно мърмореше нещо.

Някои от посетителите обърнаха глави към тях и поздравиха Хоп, която отметна качулката си и разкри рошава посребрена коса. В

погледите, които се насочиха към Нейт, се четеше любопитство, само в очите на мъжа с брадата имаше открита враждебност.

— Това е Игнейшъс Бърк, новият началник на полицията — обяви Хоп, докато разкопчаваше ципа на парката си. — В сепарето са Декс Трилби и Ханк Финкъл, а онзи намръщеният е Бинг Карловски. Келнерката се казва Роуз Иту. Как е днес бебето, Роуз?

— Неспокойно. Добре дошли, шериф Бърк.

— Благодаря.

— Това е Професора. — Хоп отиде до бара и потупа човека с туиденото сако по рамото. — Откри ли нещо по-различно в тази книга от последния път, когато я четеш?

— Винаги намирам нещо ново. — Той смъкна очилата си за четене с метални рамки, за да огледа Нейт по-добре. — Дълъг път.

— Да — съгласи се Бърк.

— И това е само началото.

После Професора намести очилата си и се върна към четивото си.

— А този непослушен хубавец е Джеси, синът на Роуз. Момчето не вдигна глава от книжката, но погледна нагоре и под гъстите му черни къдрици проблеснаха големи тъмни очи. То се протегна и дръпна Хоп за парката, за да й прошепне нещо.

— Не се тревожи. Ще му дадем.

Вратата зад бара се отвори и един едър тъмнокож мъж с бяла престилка излезе оттам.

— Големия Майк — представи го Хоп. — Готвачът. Бил моряк, докато едно от нашите момичета не му хванало окото, когато отишло до Кодиак.

— Хвана ме като пъстърва — усмихнато потвърди Големия Майк. — Добре дошъл в Лунаси.

— Благодаря.

— Искаме нещо вкусно и топло за новия началник на полицията.

— Днес рибената чорба си я бива — каза Големия Майк. — Ще му дойде добре. Освен ако не искаш да хапнеш червено месце, шерифе.

Нейт не разбра веднага, че се обръщат към него. Едва когато усети, че всички в помещението го гледат, се обади:

— Рибената чорба е добра идея.

— Веднага я нося.

Майк се обърна, влезе в кухнята и Нейт дочу как дълбокият му баритон затананика „Скъпа, навън е студено“.

Снимачна площадка, картичка, помисли си той. Или пиеса. Както и да го погледнеше, чувстваше се като прашасал реквизит.

Хоп го повика с пръст, преди да излезе във фоайето. Той я видя да се пъха зад плота и да взима един от ключовете между преградите. В този момент вратата отново се отвори и оттам се появи истинска сексбомба.

Беше руса — според Нейт така беше най-подходящо за сексбомбите, — с гъста чуплива коса, която се спускаше над впечатляващите гърди, надничащи от дълбокото деколте на прилепналата ѝ синя блуза. Едва след минута той погледна към лицето ѝ, защото синята блуза беше пъхната в толкова тесни джинси, че сигурно бяха увредили няколко вътрешни органа.

Не че се оплакваше.

Лицето можеше да се похвали с яносини очи, които гледаха невинно, в контраст с пълните червени устни. Беше попрекарила с червилото и му напомни на кукла Барби.

Барби Мъжеядката.

Докато заобикаляше плота, тя полюшваше всички части от тялото си, които можеха да помръднат, въпреки прилепналите дрехи и тънките точета. После се подпря лениво на бара.

— Здравей, красавецо.

Гласът ѝ напомняше гърлено мъркане — сигурно го беше упражнявала, — предназначено да спре притока на кръв към мъжкия мозък и да сведе коефициента му на интелигентност до този на зелена ряпа.

— Чарлийн, дръж се прилично. — Хоп издрънка с ключа.

— Момчето е уморено и още му е зле. Точно сега няма сили да се справи с теб. Шериф Бърк, Чарлийн Хайдъл. Хотелът е неин. Стаята и храната ти се плащат от градския бюджет като част от заплата ти, затова не се чувствай длъжен да ѝ предлагаш нещо допълнително.

— Хоп, ужасна си. — Но докато го казваше, Чарлийн се усмихваше като котенце, плеснато през лапите. — Да ви заведе ли горе, шериф Бърк? Ще ви помогна да се настаните, а после ще ви донеса нещо топло за хапване.

— Аз ще го заведа. — Хоп демонстративно стисна ключа в юмрук и разлюля голямата черна плочка, на която беше написан номерът на стаята. — Джърк ще му донесе багажа. Няма да е зле Роуз да качи рибената чорба, която Майк ще му сипе. Хайде, Игнейшъс. Ще си общувате, когато събереш малко сили.

Той би могъл да възрази, но не виждаше смисъл. Затова послушно последва Хоп през вратата и нагоре по стълбите като кученце господаря си.

Чу Чарлийн да мърмори „чичако“ с тона на човек, който току-що е вкусил развалено месо. Явно беше обида, но той я пропусна покрай ушите си.

— Чарлийн не ти мисли злото — казваше в това време Хоп, — но ако ѝ дадеш възможност, ще те изтормози до смърт.

— Не се тревожи за мен, мамо.

Тя пусна отново сирената и отключи вратата на стая 203.

— Мъжът ѝ избяга преди петнадесет години и я остави да отгледа сама дъщеря си. Много добре се справи с Мег, макар че през повечето време фучат като котки една срещу друга. Оттогава е имала много мъже, а с всяка година стават все по-млади. Казах ти, че е твърде стара за теб. — Хоп го погледна през рамо. — Всъщност, както се държи, ти си прекалено стар за нея. На тридесет и две си, нали?

— Бях, когато тръгнах от Балтимор. Преди колко години беше това?

Хоп поклати глава и отвори вратата.

— Чарлийн те води поне с десетина години. Има голяма дъщеря, почти на твоята възраст. Може би не е лошо да го имаш предвид.

— Мислех, че жените се радват, когато някоя от тях забърше по-млад мъж.

— Това показва колко разбираш от жени. Напротив, вбесяваме се, че ни е изпреварила. Е, това е.

Той влезе в облицована с ламперия стая, в която имаше железен креват, гардероб, огледало, кръгла масичка, два стола и малко бюро. Беше чиста, оскъдно обзаведена и интригуваща колкото чувал бял ориз.

— Тук има малка кухня. — Хоп дръпна синята завеса и разкри малък хладилник, два котлона и мивка, голяма колкото дланта на Нейт. — Но ако готварството не ти е страст или хоби, по-добре се храни

долу. Храната е хубава. Не е „Риц“, но има и по-хубави стаи, ала бюджетът ни стига за тази. — Тя прекоси стаята и отвори една врата. — Баня. Тази е с вътрешен водопровод.

— Охо! — Той надникна вътре.

Мивката беше по-голяма от кухненската, но не много. Вана нямаше, но и душът щеше да му свърши работа.

— Донесох ти багажа, шерифе. — Джърк внесе двата куфара и сака сякаш бяха празни. Хвърли ги на леглото и матракът изскърца под тежестта им. — Ако ти потрябвам за нещо, долу съм и хапвам. Довечера ще спя тук, а утре сутрин летя обратно за Талкийтна.

Той допря пръст до челото си за поздрав и си тръгна.

— По дяволите. Чакай. Нейт зарови из джоба си.

— Аз ще му дам бакшиш — спря го Хоп. — Докато си на работа, си на издръжка на градския съвет на Лунаси.

— Оценявам жеста.

— Смятам да те накарам да си го отработиш, така че не бързай с благодарностите.

— Румсървис! — напевно изчурулика Чарлийн, внасяйки поднос в стаята. Бедрата ѝ се поклащаха като метроном, докато вървеше към масата. — Нося ти вкусна рибена чорба, шерифе, и сандвич за голям гладен мъж. Кафето е топло.

— Ухае чудесно. Благодаря, госпожо Хайдъл.

— За теб съм Чарлийн. — Бебешко-сините очи премигнаха и Нейт си помисли: „Наистина се е упражнявала“. — Тук всички сме едно голямо щастливо семейство.

— Ако беше така, нямаше да ни трябва началник на полицията.

— Не го плаши, Хоп. Харесва ли ти стаята, Игнейшъс?

— Нейт. Да, благодаря, хубава е.

— Хапни си и си почини — посъветва го Хоп. — Когато си готов, обади ми се. Ще те разведе наоколо. Първото ти официално задължение е да присъстваш на събранието утре следобед в кметството, където ще те представим на всички, които си дадат труда да дойдат. Преди това ще трябва да видиш полицейския участък, да се запознаеш с двамата си заместници и с Пийч. И да ти дадем звездата.

— Звездата ли?

— Джеси специално ме помоли да ти дадем звезда. Хайде, Чарлийн, да оставим човека да си почине.

— Ако имаш нужда от каквото и да било, обади се долу — отпрати му Чарлийн подканяща усмивка. — От каквото ида е.

Зад гърба ѝ Хоп присмехулно забели очи. За да приключи с въпроса, тя сложи ръка на рамото на Чарлийн и я побутна към вратата. Чу се тракане на токчета, женски кикот и вратата се тръшна зад тях.

Въпреки това Нейт чу приглушения глас на Чарлийн, която обидено казваше:

— Какво ти става, Хоп? Просто се държах дружелюбно.

— Може да се държиш дружелюбно като собственичка на хотел, а не на бардак. Кога ще проумееш разликата?

Той изчака, за да се увери, че са се отдалечили, преди да заключи вратата. После съблече парката си и я остави да падне на пода, свали плетената си шапка и я захвърли. Същото направи и с шала си. Терможилетката му ги последва.

Останал по риза, панталони, термофланелка и ботуши, той отиде до масата, взе супата и лъжицата и ги отнесе пред тъмния прозорец.

Според часовника на нощното шкафче беше три и половина следобед, а навън бе тъмно като в полунощ. Уличните лампи светеха, отбеляза той, докато сърбаше супата, и в светлината им се виждаха очертанията на сгради. Бяха украсени за празниците с цветни крушки, а по покривите имаше фигури на Дядо Коледа и елените му.

Но не се виждаха хора, нямаше движение или каквито и да било признаци на живот.

Ядеше механично, прекалено уморен и гладен, за да усети вкуса на чорбата.

„През този прозорец се вижда само снимачната площадка — помисли си. — Сградите са сигурно фалшиви фасади, а шепата хора, които срещнах долу — персонажи от илюзията ми.“

Може би това беше просто халюцинация, породена от депресия, гняв и мъка — от ужасната смесица на чувства, която го беше заправила в бездната.

Утре щеше да се събуди в апартамента си в Балтимор и да се опита да събере сили, за да преживее още един ден.

Взе сандвича и го изяде до прозореца, загледан в пустия черно-бял свят, украсен с гирлянди от разноцветни лампички.

Може би трябваше да се потопи в него. Да стане част от тази странна илюзия, а после да потъне в мрака като последната сцена от

стар филм. И всичко щеше да свърши.

Докато стоеше и мислеше, че донякъде се надява това да се случи, на улицата се появи силует. Беше облечен в червено — ярко и дръзко — и сякаш изникна от безцветната сцена долу, за дай вдъхне живот.

Движенията му бяха сигурни и бързи. Живот с мисия, движение с цел. Бързи, уверени крачки върху белотата, които оставяха следи като сенки върху снега.

Тук съм. Тук съм и живея.

Не знаеше дали е мъж, жена или дете, но яркият цвят и уверената походка привлякоха вниманието му.

Сякаш усетила, че я наблюдават, фигурата спря и погледна нагоре.

Нейт отново имаше чувството, че е попаднал в черно-бял филм. Бяло лице, черна коса. Но заради мрака и разстоянието те изглеждаха някак размазани.

Настъпи дълъг миг на неподвижност и тишина. После фигурата отново се раздвижи, тръгна към „Хижата“ и изчезна от погледа му.

Нейт дръпна пердетата и се отдалечи от прозореца.

След миг колебание свали куфарите от леглото и ги остави на пода, без да ги отваря. Съблече се, без да обръща внимание на студа, и се пхна под купчина одеяла, както мечка влиза в пещера за зимния си сън.

Лежеше там — мъж на тридесет и две години с разрошена кестенява коса, която се виеше около продълговато слабо лице, изпито от умората и отчаянието, замъглило очите му с цвят на дим. Макар че храната беше поуспокоила стомаха му, организъмът му се възстановяваше бавно — като на човек, прекарал тежък грип.

Щеше му се Барби — Чарлийн — да му беше донесла бутилка пиене вместо кафето. Не пиеше много, което му беше попречило да затъне и в алкохолизъм, освен всичко останало. И все пак няколко хубави глътки щяха да му помогнат да изключи съзнанието си и да заспи.

Сега дочу вятъра. Преди този звук го нямаше — това стенание зад стъклата. Освен него чуваше как сградата скърца и собственото си дишане.

Три самотни звука, които звучаха още по-самотно като трио.

Изключи ги, каза си той. Изключи всичко. Щеше да поспи няколко часа, после да измие под душа мръсотията от пътуването и да се налее с кафе.

След това щеше да мисли какво да прави, по дяволите. Угаси лампата и стаята потъна в мрак. След секунди съзнанието му я последва.

[1] Lunacy (англ.) — лудост. В целия роман авторката използва игра на думи, затова и жителите на Лунаси се наричат „лунатици“ — Б.пр. ↑

[2] Jerk (англ.) — мижитурка, глупак. — Б.пр. ↑

[3] Lower 48 — буквално, „Долните 48“ — название, употребявано в Аляска за останалите щати, от които я дели Канада. — Б.пр. ↑

2.

Мракът го обграждаше и всмукваше като кал, когато изплува от съня. Когато излезе на повърхността, пробил си път към въздуха, пое дълбоко дъх. Докато се мъчеше да се измъкне изпод одеялата, усети, че кожата му лепне от пот.

Въздухът миришеше необичайно — на кедър, на студено кафе, долавяше се и лек лимонов аромат. После си спомни, че не е в апартамента си в Балтимор.

Беше откачил и заминал за Аляска.

Луминесцентният циферблат на часовника показваше пет и четиридесет и осем.

Значи беше успял да поспи, преди сънят да го върне обратно в реалността.

В съня му също винаги беше тъмно. Тъмна нощ и сив мръсен дъжд. Миришеше на кордит и на кръв.

Исусе, Нейт, божичко. Улучиха ме.

Студен дъжд се стича по лицето му, а между пръстите му капе топла кръв. Неговата и на Джак.

Да спре кръвта, се беше оказало също толкова невъзможно, колкото да спре дъжда. И двете неща бяха свръх силите му и на онази балтиморска уличка пороят отми всичко, което беше останало от приятеля му.

„Аз трябваше да умра — помисли си той, — а не Джак. Той трябваше да се прибере при жената и децата си, а аз да умра на мръсната уличка под мръсния дъжд.“

Но той се беше отървал с куршум в крака и още един, който беше преминал малко над кръста му — достатъчно, за да го свали и забави, и Джак да влезе пръв.

Няколко секунди, дребна грешка и един добър човек беше мъртъв.

А сега трябваше да живее с вината. Беше мислил за самоубийство, но това беше егоистично решение и с нищо нямаше да

помогне на неговия приятел и партньор. Да живее с вината, беше много по-трудно, отколкото да умре.

Да живееш, беше по-голямо наказание.

Той стана и влезе в банята. Почувства се безкрайно благодарен за тънката струя гореща вода, която потече от душа. Щеше да мине доста време, преди тя да отмие пластовете пот и мръсотия, но това нямаше значение. Не бързаше за никъде.

Щеше да се облече, да слезе долу и да пие кафе. Можеше да се обади на кмет Хоп и да отиде да разгледа участъка. Да се постарее да се държи по-нормално и да поправи донякъде първото впечатление за глупак със замъглен поглед.

Щом се изкъпа и избърсна, се почувства по-добре. Извади чисти дрехи и се преоблече.

Взе шапката, шала и палтото си и се огледа в огледалото.

— Началник на полицията Игнейшъс Бърк, Лунаси, Аляска. — Той поклати глава и едва не се усмихна. — Е, шерифе, да идем да ти вземем звездата.

Тръгна надолу, изненадан от тишината. От онова, което беше чел за града, смяташе, че в места като „Хижата“ се събират повечето жители. Зимните нощи бяха дълги, тъмни и самотни и очакваше да чуе шум от бара, тракане на билиардни топки, някоя стара кънтри мелодия от джубокса.

Но когато влезе в ресторанта, красивата Роуз пак наливаше кафе. Може би дори на същите двама мъже, но Нейт не беше сигурен. Момченцето ѝ седеше на масата и оцветяваше книжката си с пълна пара.

Той погледна часовника си, сверен по местно време. Седем и десет.

Роуз се обърна и му се усмихна.

— Шерифе.

— Тази вечер е доста спокойно.

Лицето ѝ се озари от усмивка.

— Сутрин е.

— Моля?

— Седем часът сутринта. Сигурно ще искате да закусите.

— Аз...

— Ще ви трябва време, за да свикнете. — Тя кимна към тъмните прозорци. — След няколко часа ще се съмне за малко. Защо не седнете? Като начало ще ви донесе кафе.

Беше спал повече от дванадесет часа и не знаеше дали да се притеснява или да се радва. Не си спомняше кога за последен път е прекарал в неспокойна дрямка повече от четири-пет.

Остави палтото си на пейката в едно от празните сепарета, но после реши да поработи върху социалните си контакти. Приблжи се до масата на Джеси и почука по гърба на стола.

— Свободно ли е мястото?

Момчето го погледна преценяващо изпод вежди и кимна. Прехапало език, то продължи да оцветява, докато Нейт сядаше.

— Много хубава лилава крава — отбеляза той, наблюдавайки работата му.

— Кравите не са лилави, освен ако не ги боядисаш.

— Чувал съм нещо такова. Учиш ли рисуване в гимназията?

Очите на Джеси се разшириха.

— Още не ходя на училище, само на четири съм.

— Сериозно? На четири? Аз пък помислих, че си поне на шестнайсет.

Нейт се облегна и намигна на Роуз, която донесе бяла чаша с дебели стени и му наля кафе.

— Имах рожден ден с торта и един милион балона. Нали, мамо?

— Да, Джеси. — Тя постави менюто до лакътя на Нейт.

— Скоро ще си имаме и бебе. А у дома си имам две кучета и...

— Джеси, остави шериф Бърк да прегледа менюто.

— Всъщност се канех да попитам Джеси какво ще ми препоръча. Какво е най-вкусно тук?

— Палачинките.

— Да бъдат палачинки тогава. — Той върна менюто на Роуз. — Всичко е наред.

— Ако има проблем, само ми кажете.

Но бузите ѝ бяха поруменели от удоволствие.

— Какви кучета имаш? — попита Нейт и докато ядеше, беше затрупан с разкази за постиженията на домашните любимци на Джеси.

Чинията палачинки и симпатичното момченце бяха много приятен начин да започнеш деня, отколкото повтарящите се кошмари.

Настроението му се подобри. Нейт тъкмо се канеше да се обади на Хоп, когато тя влезе през вратата.

— Чух, че вече си станал — каза тя и отметна качулката. От парката ѝ се посипа сняг. — Изглеждаш по-добре от вчера.

— Съжалявам, че не се появих.

— Няма нищо. Наспал си се и си закусил добре в приятна компания — добави тя и се усмихна на Джеси. — Готов ли си за обиколка?

— Разбира се. — Той стана и посегна към дрехите си.

— По-слаб си, отколкото очаквах.

Той я погледна намръщено. Знаеше, че не е във форма. Когато атлетичен мъж, висок един и осемдесет, свали повече от пет килограма, винаги изглежда мършав.

— Няма да е за дълго, ако продължавам да ям палачинки.

— И имаш много коса.

Той нахлузи плетената си шапка.

— Просто си расте на главата ми.

— Обичам мъже с гъсти коси. — Тя отвори вратата. — И то червени.

— Кестенява е — автоматично я поправи той и нахлупи шапката още повече.

— Добре. От време на време си почивай, Роуз — извика Хоп и излезе сред вятъра и снега.

Студът го блъсна като бърз влак.

— Исусе Христе, очите ми ще ми замръзнат.

Той скочи във форда, който тя беше паркирала до бордюра.

— Кръвта ти още е рядка.

— И да е гъста като тесто, пак си е шибан студ. Извинявай.

— Не се изчервявам от прям език. Естествено, че е шибан студ — декември е. — Хоп се изсмя гръмовито и запали мотора. — Ще започнем обиколката с кола. Няма смисъл да се препъваме в тъмното.

— Колко души умират от настинка и измръзване годишно?

— Повечето загиват в планината, но те са предимно туристи или откачалки. Преди три години мъж на име Тийк се напи и замръзна във външната си тоалетна, четейки „Плейбой“. Но той беше идиот. Хората, които живеят тук, знаят как да се грижат за себе си, а чичако, ако преживеят една зима, се научават или си тръгват.

— Чичако?

— Новаците. С природата шега не бива, човек трябва да се научи да живее с нея, а ако си умен, можеш дори да я използваш. Да се скиташ наоколо — със ски, снегоходки, да се пързалиш с кьнки по реката, да ловиш риба в леда. — Тя сви рамене. — Бъди предпазлив и се наслаждавай, докато имаш възможност.

Хоп караше уверено по заснежената улица.

— Това е болницата. Имаме лекар и медицинска сестра.

Нейт огледа малката сграда.

— А ако не могат да се справят?

— Откарваме пострадалия в Анкърдж. Имаме тукашен пилот, който живее в покрайнините на града. Мег Галоуей.

— Жена?

— Сексист ли си, Игнейшъс?

— Не. — *Може би.* — Просто питах.

— Мег е дъщерята на Чарлийн и е дяволски добър пилот. Малко е луда, но ако питаш мен, за да пилотираш при такива условия, трябва да си малко луд. Тя щеше да те докара от Анкърдж, но ти пристигна един ден по-късно, отколкото очаквахме, а тя имаше друг ангажимент, затова повикахме Джърк от Талкийтна. Сигурно ще се запознаеш с Мег на срещата в кметството.

Колко ли ще е забавно, помисли си Нейт.

— Това е магазинът „На ъгъла“ — в него има всичко, което ти трябва, а ако го няма, ще намерят начин да ти го доставят. Най-старата сграда в Лунаси. Построен е от трапери в началото на XIX век. След като го купиха през 1983-а, Хари и Деб доста го разшириха.

Беше два пъти по-голям от клиниката и на два етажа. Прозорците вече светеха.

— В момента пощата се намира в банката, но това лято ще й построим отделна сграда. Малкото здание до нея е „Италианското“. Правят вкусна пица, но не доставят извън града.

— Пицария?

— На италианец от Ню Йорк е. Пристигна тук преди три години на лов. Влюби се и не си тръгна. Джони Тривани. Отначало нарече заведението „Тривани“, но всички го наричат „Италианското“. Смята да добави и пекарна. Казва, че ще си поръча по интернет булка руския. Може и да го направи.

— Ще има ли тогава пресни блини?

— Да се надяваме. Градският вестник се намира тук — показва тя. — Хората, които го издават, не са в града. Заведоха децата в Сан Диего за коледната ваканция. А от тази сграда предава местната радиостанция КЛУН. Мич Даубър се справя почти без помощ. През повечето време е много забавен, макар да си е кучи син.

— Ще го запомня.

Тя зави и тръгна обратно по пътя, по който бяха дошли.

— На около половин миля западно от града е училището — от детска градина до дванадесети клас. В момента имаме седемдесет и осем ученици. Там се провеждат и курсове за възрастни. Спортуват, рисуват, такива неща. От разпукването до замръзването ги провеждаме вечер. През останалото време са дневни.

— Разпукване? Замръзване?

— Когато ледът на реката се разпука, идва пролетта. Когато реката замръзне, вади дългите гащи.

— Ясно.

— На територията на града живеят петстотин и шест души, а още около сто и десет — извън него, но в нашия район. Твоя район.

Градът все още му приличаше на декор и му се струваше нереален. И в никакъв случай не можеше да го възприеме като „свой“.

— Пожарната команда — само от доброволци — се намира тук. А това е кметството. — Тя спря колата пред голяма постройка, изградена от трупи. — Съпругът ми помогна да го построим преди тринадесет години. Беше първият кмет на Лунаси и остана на този пост до смъртта си — през февруари ще станат четири години.

— От какво почина?

— От сърдечен удар. Докато играеше хокей на езерото. Вкара гол, падна и умря. Типично в негов стил.

Нейт замълча за миг.

— А кой победи?

Хоп изрева от смях.

— Неговият гол изравни резултата. Така и не завършиха мача. — Тя отново пое напред. — А ето го и твоето работно място.

Нейт надникна през мрака и сипещия се сняг. Сградата беше спретната, дървена и очевидно по-нова от съседните. Приличаше на

бунгало, с малка веранда и два прозореца от всяка страна на вратата, закрити с тъмнозелени капаци.

От улицата до вратата водеше утъпкана пътека, а късата алея за коли, която явно наскоро беше изрината, вече беше покрита с няколко сантиметра пресен сняг. На нея беше паркиран син пикап и друга тясна пътека водеше от него до вратата.

И двата прозореца светеха, а от черния комин на покрива се издигаше дим.

— Отворено ли е?

— Да. Знаят, че днес встъпваш в длъжност. — Тя спря зад пикапа. — Готов ли си да се запознаеш с екипа си?

— Напълно.

Той излезе и откри, че и този път студът го изненада. Дишайки през зъби, тръгна след Хоп по тясната пътека към външната врата.

— На това му викаме арктическо преддверие. — Тя пристъпи в преддверието, където не валеше и беше завет. — Помага да намалим загубата на топлина от главната сграда. Чудесно място да си окачиш парката.

Тя съблече своята и я закачи до другата, която вече висеше там. Нейт я последва, после свали ръкавиците и ги пхна в един от джобовете си. Продължи с шапката и шала. Чудеше се дали някога ще свикне да се облича като покорител на Северния полюс всеки път, когато трябва да излезе.

Хоп бутна вътрешната врата и ги лъхна мирис на дим и кафе.

Стените бяха боядисани в бежово, подовете — покрити с пъстър линолеум. Голяма печка за дърва стоеше в десния ъгъл. Върху нея масивен чайник от лято желязо изпускаше пара през чучурчето си.

В дясната половина на стаята едно до друго стояха две метални бюра, а в другата — ниска масичка със списания и редица пластмасови столове. До задната стена имаше масивен плот, на който бяха поставени радиостанции, компютър и керамично коледно дърво, боядисано в такъв нюанс на зеленото, какъвто природата не си беше дала труд да създаде.

Той забеляза вратите от двете му страни и дъската за обяви, където бяха забодени бележки.

А също и тримата души, които се преструваха, че не го зяпат.

Предположи, че двамата са заместниците му. Единият изглеждаше сякаш едва ли още има право да гласува, а другият — достатъчно стар, за да е гласувал за Кенеди. И двамата носеха дебели вълнени панталони, здрави ботуши и фланелени ризи, на които бяха забодени значките им.

По-младият беше коренен жител, имаше черна права коса почти до раменете и хлътнали бадемовидни очи, тъмни като нощта, а красивото му лице изглеждаше болезнено младо и невинно.

Възрастният беше с обрулено от вятъра лице, късо подстриган, с увиснала гуша и бледи сини очи, заобиколени от дълбоки бръчки. Набитата му фигура контрастираше с крехкото тяло на колегата му. Нейт си помисли, че сигурно е бивш военен.

Жената беше закръглена като ябълка, с пухкави розови бузи и пищна гръд, която издуваше розовия пуловер, избродиран с бели снежинки. Посребрената ѝ коса беше хваната на кок високо на тила. От него стърчеше молив, а в ръцете ѝ се виждаше чиния с пресни кифли.

— Е, цялата банда е тук. Шериф Игнейшъс Бърк, това са подчинените ти. Заместник-шериф Ото Грубер.

Късо подстриганият мъж пристъпи напред и подаде ръка.

— Приятно ми е.

— На мен също.

— Заместник-шериф Питър Ноти.

— Здравейте, шериф Бърк.

Нещо в колебливата му усмивка му се стори познато.

— Роднини ли сте с Роуз, заместник-шерифе?

— Да, сър. Тя ми е сестра.

— И последна, но не по важност, своята диспечерка, секретарка и снабдителна с канелени кифлички — Мариета Пийч.

— Радвам се, че сте тук, началник Бърк. — Гласът ѝ беше типично южняшки и навяваше представи за веранда, на която пият ментов сироп. — Надявам се, че сте по-добре.

— Да, благодаря, госпожо Пийч.

— Ще покажа на шерифа останалата част от участка и после ще ви оставя да се опознаете. Игнейшъс, защо не хвърлим поглед на... стаите ви за гости.

Тя го поведе през дясната врата. Вътре имаше две килии с тесни легла, които приличаха на нарове. Стените изглеждаха прясно

боядисани, подът — мит наскоро. Замириса му на лизол.

— Вътре нямаше никого.

— Използвате ли ги изобщо? — попита я Нейт.

— Главно за пияни и нарушители на обществения ред. Трябва да си много пиян и да се държиш ужасно непристойно, за да излежиш една нощ в затвора в Лунаси. Има сбивания, понякога хулигански прояви, но обикновено виновниците са отегчени хлапаци. Ще оставя екипа да ти опише престъпленията в Лунаси. Нямаме адвокат и ако някой много се нуждае от такъв, трябва да отиде в Анкъридж или във Феърбанкс, освен ако не познава някого другаде. Имаме един пенсиониран съдия, но той по-скоро ще лови риба на леда, отколкото да отговаря на правни въпроси.

— Ясно.

— Ей, не мога да взема думата от теб.

— Така и не успях да се науча да си държа устата затворена.

Полуусмихната, тя поклати глава.

— Ела да разгледаме кабинета ти.

Минаха отново през общата стая, където всички се преструваха, че работят. От другата страна на бюрото на госпожа Пийч, точно до вратата, се намираше шкафът за оръжия. В него имаше шест ловни пушки, пет винтовки, осем револвера и четири зловещи на вид ножа.

Пъхна ръце в джобовете и стисна устни.

— Какво? Няма саби?

— Добре е човек да бъде подготвен.

— Да. За предстоящото нашествие.

Тя се усмихна и мина през вратата до шкафа.

— Ето го и кабинета ти.

Беше квадратна стая с дължина около три метра и прозорец зад сивото метално бюро. На него имаше компютър, телефон и черна настолна лампа. Две картотеки бяха опрени на страничната стена, а до тях имаше малък плот. Върху него стояха кана за кафе — вече пълна — две кафяви керамични чаши и кошничка с пакетчета сметана и захар. Имаше коркова дъска — празна, два сгъваеми стола за посетители и закачалка за връхните дрехи.

Светлините, които се отразяваха в тъмното стъкло на прозореца, придаваха на стаята още по-безличен и чужд вид.

— Пийч ти подреди бюрото, но ако имаш нужда от още нещо, шкафът с материалите е в коридора. Тоалетната е срещу него.

— Добре.

— Имаш ли въпроси?

— Много.

— Защо тогава не ги задаваш?

— Добре. Ще ти задам един, защото останалите произтичат от него. Защо ме нае?

— Добър въпрос. Може ли? — тя посочи към каната с кафе.

— Заповядай.

Хоп наля и на двамата, подаде му чашата, после седна на един от сгъваемите столове.

— Имахме нужда от шериф.

— Така ли?

— Градчето е малко, отдалечено и сами се справяме доста добре, но това не значи, че не ни трябва структура, Игнейшъс. Задължително е да има граница между правилно и погрешно и някой, който да следи за прекрачването ѝ. Съпругът ми работи за това години наред, преди да вкара последната си шайба.

— А сега го правиш ти.

— Така е. Сега го правя аз. Освен това, щом имаме собствено полицейско управление, ще можем да провеждаме разследванията сами и да държим федералните и щатските власти по-надалеч. Градчета като нашето често се пренебрегват, защото са с малко жители и са труднодостъпни. Но сега тук имаме полиция и пожарна. Разполагаме с добро училище, хубав хотел, седмичен вестник, радиостанция. Лошото време понякога ни откъсва от света, но вече можем да бъдем самостоятелни. Трябва ни само ред и тази сграда заедно с хората в нея символизира този ред.

— Значи си наела символ.

— От една страна е точно така. — Кафявите ѝ очи не се откъсваха от неговите. — Със символите хората се чувстват по-сигурни. От друга, очаквам да си вършиш работата, а голяма част от нея е свързана с хората тук, защото опазването на реда е обществен проблем. Затова ти показах някои от предприятията в града и ти казах имената на собствениците им. Има и други. Бинг има гараж и поправя всякакви превозни средства. Той кара и снегорина, багера и влекача.

„Лунатик Еър“ превозва хора и товари, кара запаси в града и ги разнася из отдалечените райони.

— „Лунатик Еър“?

— Компанията на Мег — поясни Хоп, леко усмихната. — Тук сме на ръба на цивилизацията. Превърнахме се от селище на бунтари и хипита в солиден град. Ще опознаеш хората от този град, отношенията им, враждите и връзките им. Така ще знаеш как да се справяш с тях.

— Кое то ме връща на въпроса защо ме нае? Защо не назначи някого, който вече знае всичко това?

— Струва ми се, че онзи, който вече знае всичко това, ще си е изградил предварително мнение. Ще мрази едни и ще харесва други. А когато идваш отвън, нищо не знаеш. Ти си млад и това наклони везните в твоя полза. Нямах съпруга и деца, които може да не се приспособят към живота тук и да те принудят да се върнеш обратно на континента. Имаш над десетгодишен опит в полицията. Притежаваш квалификацията, която търсех, и не се пазари за заплатата.

— Разбирам те, но има и нещо друго. Не знам какво да правя, по дяволите.

— Аха. — Тя допи кафето си. — Струваш ми се досетлив младеж. Ще разбереш — подметна и се изправи. — А сега ще те оставя да започнеш. Срещата е в два в кметството. Ще трябва да кажеш няколко думи.

— Божичко!

— Още нещо. — Тя бръкна в джоба си и извади една кутийка. — Това ще ти трябва. — Отвори я, извади сребърната звезда и я забодя на ризата му. — Ще се видим в два, шерифе.

Нейт остана на мястото си в средата на стаята, наслаждавайки се на кафето си, докато чу приглушените гласове навън. Честно казано, не знаеше какво да прави, затова реши просто да започне от някъде.

Хоп беше права. Той нямаше съпруга и деца. Никой и нищо не го привързваше към континента. Към света. Ако смяташе да остане, трябваше да се прояви добре. Ако провалеше този необичаен шанс на края на вселената, нямаше къде другаде да отиде. Нито какво да прави.

Докато отиваше с кафето си към общата стая, стомахът му се бунтуваше нервно, както когато беше в самолета.

— Ще ми отделите ли няколко минути?

Не знаеше къде да застане, после осъзна, че не е нужно да стои прав. Остави кафето си и взе два пластмасови стола. Приблужи ги до бюрата и успя да се усмихне на Пийч.

— Госпожо Пийч? Моля елате и седнете. — И макар че палачинките натежаха в корема му, той се усмихна още по-широко. — Не е зле да донесете онези канелени кифлички. Миришат много вкусно.

Очевидно поласкана, тя донесе чинията и купчина салфетки.

— Вземете си, момчета.

— Предполагам, че се чувствате поне толкова неудобно, колкото и аз — започна Нейт, след като сложи една кифла на салфетката си. — Вие не ме познавате. Не знаете нито какъв полицай съм, нито какъв човек съм. Не съм тукашен и нищичко не зная за тази част на света. А се предполага, че трябва да изпълнявате заповедите ми. Че ще изпълнявате заповедите ми — поправи се той и захвапа кифлата. — Невероятно вкусна е, госпожо Пийч.

— Цялата работа е в свинската мас.

— Обзалагам се. — Той си представи как артериите му се запушват. — Трудно е да изпълняваш заповедите на човек, когото не познаваш и на когото не вярваш. Няма причина да ми вярвате. Поне засега. Ще правя грешки. Нямам нищо против да ми ги посочвате, стига това да става насаме. Освен това ще разчитам на вас, на всички вас, за да навляза в работата. Неца, които трябва да знам, хора, които трябва да познавам. Но засега ще ви попитам имате ли проблем с мен. Ако е така, кажете го и нека се изясним.

Ото отпи от кафето си.

— Не знам дали имам проблем, докато не разбера колко струвате.

— Струва ми се съвсем честно. Ако решиш, че имаш нещо против, кажи ми. Може би ще се съглася с теб, може би ще те пратя по дяволите. Но ще знаем кой какво мисли.

— Шериф Бърк?

Нейт погледна към Питър.

— Наричай ме Нейт. За бога, надявам се, че няма като кмет Хоп да ме наричат Игнейшъс през цялото време.

— Мислех си, че може би в началото аз или Ото трябва да идваме с вас при повиквания. Докато не започнете да се ориентирате.

— Добра идея. Госпожа Пийч и аз веднага ще направим график със смените ви по седмици.

— Можете да ме наричате Пийч. Искам само да кажа, че очаквам помещението да се поддържа чисто и че поддържането му — включително, миенето на тоалетната, Ото — се прави по график, както всичко останало. Парцалите, кофите и метлите не са само за жените.

— Аз съм помощник-шериф, а не чистачка. — Тя имаше добродушно, майчинско лице. И като всяка добра майка можеше да пробие дупка в стомана само с един поглед.

— На мен пък ми плащат, за да работя като диспечер и секретарка, а не за да мия тоалетни. Но онова, което трябва да се свърши, трябва да се свърши.

— Защо засега не се редуваме? — прекъсна я Нейт, като видя по лицата на двамата, че спорът ще се разгорещи. — Ще говоря с кмет Хоп за бюджета ни. Може би ще има достатъчно средства, за да наемем чистачка, която да идва веднъж в месеца. У кого са ключовете за шкафа с оръжието?

— Заключени са в чекмеджето ми — отвърна Пийч.

— Бих искал да ми ги дадете. И да знам с какви оръжия може да си служи всеки от заместниците.

— Щом е огнестрелно оръжие, мога да стрелям с него — отвърна Ото.

— Може и да е така, но ние носим значки. — Нейт отмести стола си назад, за да види пистолета, който заместникът носеше в кобура на кръста си. — 38-и калибър ли искаш да е служебният ти револвер?

— Той е лично мой и съм свикнал с него.

— Това е хубаво. Аз ще взема 9-милиметровия зигзауер от шкафа. Питър, ти доволен ли си от своя?

— Да, сър.

— Пийч, можеш ли да стреляш?

— В бюрото ми е заключен колтът на баща ми. Научи ме да стрелям, когато бях на пет. Мога да стрелям с всичко, което е в шкафа, също като войник.

— Аз съм служил в армията — разпалено се обади Ото. — Аз съм морски пехотинец.

— Добре. — Нейт прочисти гърлото си. — Според вас, колко жители от района имат оръжие?

Тримата се втренчиха в него, докато най-накрая устните на Ото трепнаха.

— Почти всички.

— Страхотно. Имаме ли списък на онези, които имат разрешително да го носят?

— Аз мога да го направя — предложи Пийч.

— Чудесно. Има ли копие от правилника на града?

— Ще ви дам.

— И последно — каза Нейт, когато Пийч се изправи, — ако се наложи да арестувам някого, кой определя гаранцията, решава какво е наказанието, какъв е размерът глобата и така нататък?

Настъпи продължителна тишина, после Питър се обади:

— Мисля, че вие, шерифе.

Нейт шумно издиша.

— Добре ще се позабавлявам.

Той се върна в кабинета си с папките, които Пийч му даде. Не му беше нужно дълго време, за да прочете правилника, освен това можеше да го забодне на дъската.

Точно подреждаше страниците, когато влезе Пийч.

— Тези ключове са за теб, Нейт. От шкафа с оръжието, предната и задната врата на участъка, килиите и колата. Всички имат етикети.

— Колата ми? Каква е?

— „Чероки“. Паркирана е на улицата. — Тя сложи ключовете в ръката му. — Хоп каза някой от нас да ти покаже как да включваш отоплителя на мотора.

Беше чел и за това. Отоплители, които да поддържат мотора топъл в режим на почивка при минусови температури.

— Ще стигнем и дотам.

— Слънцето изгрява.

— Какво? — Той се обърна и погледна през прозореца. После застина, отпуснал ръце, докато оранжевото светило се издигаше в небето. Под него планините оживяха, масивни и внушителни, прорязани от златисти нишки. Те изпълниха прозореца и го оставиха без дъх.

— Нищо не може да се сравни с първия зимен изгрев в Аляска.

— Предполагам.

Очарован, той пристъпи по-близо до прозореца. Виждаше реката, където се беше кацнал самолетът — дълъг, хлътнал участък, който не беше забелязал преди това, — и блясъка на леда под изсветляващото небе. Имаше хълмове от сняг, сгушени къщи, горички и хора. Хора, които се бяха струпали така нагъсто, че приличаха на цветни топки, които се плъзгат по белия сняг.

Виждаше се и дим. Господи, а това над главата му не беше ли орел? Докато наблюдаваше, група деца се затичаха към заледената река, понесли на гръб стикове и кънки.

А планините се извисяваха над всичко това като богове.

Докато ги гледаше, той забрави за студа, вятъра, изолацията и собственото си безмълвно страдание.

Докато ги гледаше, се почувства жив.

3.

Може би беше прекалено студено, може би хората се държаха по-добре от всякога или може би заради коледния дух, който витаеше през седмицата между Коледа и Нова година, беше почти обяд, когато получиха първото повикване.

— Нейт? — Пийч приближи до вратата му с куки за плетене и кълбо пурпурна прежда в ръка. — Обади се Чарлийн от „Хижата“. Май две момчета са се скарали заради игра на билиард. Налитали на бой.

— Добре. — Той се изправи, извади четвърт долар от джоба си и излезе навън. — Избирайте — каза на Ото и Питър.

— Ези. — Ото остави „Поля и потоци“, докато Нейт хвърляше монетата във въздуха.

После я обърна върху опакоето на ръката си.

— Тура. Добре, Питър, ти идваш с мен. Дребно търкане в „Хижата“.

Той грабна радиостанция и я закачи на колана си. Излезе в преддверието и започна да се облича.

— Ако не са се сдобрили, преди да стигнем там — каза той на Питър, — искам да ми кажеш кои са и да оцениш ситуацията. Дали ще свърши зле, или ще се справим с няколко по-силни думи.

Той бутна вратата и излезе на студения въздух.

— Това мое ли е?

— Да, сър.

— А кабелът, включен в онзи стълб, сигурно е свързан с отоплителя на мотора.

— Ще ви трябва, ако я оставите с изключен мотор. Отзад има полиестерно одеяло, което покрива мотора и запазва топлината му до 24 часа. Но понякога хората забравят да го свалят след това и моторът прегрява. Отзад са и кабелите за изтегляне — добави той, докато вадеше щепсела. — Освен това има аптечка, аварийни светлини и...

— После ще ми обясниш всичко — прекъсна го Нейт и се зачуди дали карането по улица на име „Лунатик“ ще доведе до нужда от аварийни светлини и аптечка. — Да видим дали мога да ни закарам цели до „Хижата“.

Той седна зад волана и запали мотора.

— Седалките са затоплени — отбеляза. — Има Господ.

Несъмнено на дневна светлина градчето изглеждаше различно. Някак по-малко, мислеше си Нейт, докато маневрираше по утъпкания сняг. Отработените газове бяха изцапали бордюрите и витрините на магазините не блестяха от чистота, а по-голямата част от коледната украса изглеждаше доста по-зле на светло.

Не приличаше на пощенска картичка, освен ако не погледнеш към планините, но не можеше да се каже и че селището е непривлекателно.

По-скоро думата беше грубовато, реши той. Селище от лед, сняг и камък, сгушено до лъкатушещата река, отвъд която лесно можеше да си представи, че бродят вълци.

Чудеше се дали в гората има мечки, но реши, че няма смисъл да се тревожи за това до пролетта. Освен ако всички приказки за зимния им сън не се окажеха измислици.

Отне им по-малко от две минути, за да стигнат от участъка до „Хижата“. Видя общо десет души на улицата, задмина кафяв пикап и голям джип и преброи три паркирани снегомобила и един чифт ски, подпрян на стената на „Италианското“.

Каквото и да правеха мечките, очевидно хората в Лунаси не спяха зимен сън.

Стигна до главния вход на „Хижата“ и влезе преди Питър.

Боят не беше свършил. Това ясно си личеше от окуражителните викове: „Сритай му дебелия задник, Маки“, звука от блъскане на тела и сумтенето. Според стандартите на Лунаси това беше навярно тълпа — петима мъже във фланелени ризи, един от които при по-внимателен оглед се оказа жена.

Заобиколени от тях, двама мъжаги с рошави кестеняви коси се търкаляха по пода и се опитваха да си нанасят юмручни удари отблизо. Единственото оръжие, което видя, беше счупена щека от билиард.

— Братята Маки — уведоми го Питър.

— Братя?

— Да. Близнаци. Откакто са се родили, непрестанно се бият. Но рядко посягат на някой друг.

— Добре.

Нейт си проби път през обръча от тела. Появата му накара виковете да се снижат до шепот, особено когато се приближи и отдели горния Маки от долния.

— Хайде, престанете. Остани на земята — нареди той, но Маки номер две вече се беше изправил и отскочи назад. После нанесе силен удар в челюстта на брат си.

— „Червената река“, тъпако! — извика той, после затанцува танца на победата, вдигнал високо юмруци, а брат му се свлече в ръцете на Нейт.

— За бога, Питър! — възкликна Нейт, забелязвайки, че заместникът му не помръдва.

— Съжалявам, шефе. Джим, успокой се.

Вместо да престане Джим Маки продължи да тропа под одобрителните възгласи на тълпата.

Нейт видя, че зрителите си разменят пари, но реши да пренебрегне за момента този факт.

— Вземи този — бутна той изпадналия в безсъзнание близък към Питър, после тръгна към самообявилния се шампион. — Заместник-шерифът ти нареди нещо.

— Така ли? — Побойникът се усмихна. По зъбите му имаше кръв, а едното му око беше насинено. — И какво от това? Не съм длъжен да се подчинявам на този глупак.

— Напротив и сега ще ти покажа защо. — Нейт го завъртя, хвана ръцете зад гърба му и ги заключи о белезниците за по-малко от десет секунди.

— Ей! — беше най-доброто, което шампионът успя да каже.

— Ако ми създаваш проблеми, ще прибавя към обвиненията и съпротива при арест. Питър, доведи другия, когато се свести.

Тълпата набързо се преориентира и подкрепи Нейт с подвиквания и подсвирквания, докато той водеше Джим Маки към вратата.

Нейт спря, когато видя Чарлийн да излиза от кухнята.

— Искаш ли да предявиш обвинение? — попита.

Тя го погледна неразбиращо и най-накрая примигна.

— Ами... не знам. Досега никой не ме е питал такова нещо. Какви обвинения?

— Изпочупили са доста неща.

— Те винаги си ги плащат. Но изгониха двойка туристи, които се канеха да си поръчат обяд.

— Бил започна.

— Стига, Джим, и двамата сте еднакво виновни. И така е всеки път. Казах ви, не искам, когато идвате тук, да се биете и да предизвиквате скандали, които прогонват клиентите ми. Няма да повдигам обвинение. Просто искам тази глупост да спре. И да ми платят щетите.

— Ясно. Да вървим, Джим.

— Не разбирам защо трябва да...

Нейт реши въпроса, като го избута на студа.

— Ей, за бога, трябва да си взема палтото.

— Заместник Ноти ще го донесе. Качвай се в колата или остани тук и замръзни. Както решиш. — Той отвори вратата и бутна Джим вътре.

Когато Нейт седна зад волана, близнакът вече си беше възвърнал част от достойнството въпреки кървящата уста и насиненото око.

— Не е справедливо да се отнасяте така с хората. Не е честно.

— А аз не мисля, че е честно да удрияш брат си, когато някой му държи ръцете.

Джим прояви достатъчно благоприличие, за да се престори на разкаян, и сведе брадичка към гърдите си.

— Бях се разгорещил. Действах импулсивно. А и копелето ме вбеси. Ти си пришълецът, дето е дошъл да стане шериф, нали?

— Бързо схващаш, Джим.

По време на краткото пътуване до участъка Маки се цупеше, но после покорно тръгна с Нейт.

— Този е пришълец — каза той в мига, когато видя Ото и Пийч.

— Не разбира как стоят нещата в Лунаси.

— Защо тогава не му обясниш? — В очите на Грубер проблесна нещо, което приличаше на злорадство.

— Трябва ми аптекката. Джим, заповядай в кабинета ми.

Нейт го вкара в стаята, бутна го на един стол и заключи едната му ръка за облегалката.

— Я, стига. Ако искам да отида някъде, просто ще взема този скапан стол със себе си.

— Да, можеш. Но ще прибавя и кражба на полицейско имущество към обвиненията.

Джим отново се нацупи. Беше костелив мъж на около тридесет години с рошава кестенява коса и тясно лице с хлътнали бузи. Очите му бяха кафяви и лявото все повече се издуваше в резултат на разменените с брат му удари. Устната му беше цепната и от нея продължаваше да тече кръв.

— Не ми харесваш — реши накрая той.

— Това не е противозаконно за разлика от нарушаването на обществения ред, унищожаването на имущество и побоя.

— Тук, при нас, когато някой иска да набие глупавия си брат, никой не му се меси.

— Вече няма да е така. Тук, при вас, хората ще проявяват уважение към частната и обществената собственост. Както и към пълноправните служители на закона.

— Към Питър? Този малък глупак?

— Сега той е заместник-шериф.

Джим издиша така рязко, че кръвта от сцепената му устна се разпръсна във въздуха.

— Исусе, че аз го познавам още отпреди да се е родил.

— Когато носи значка и ти каже да се успокоиш, ще го слушаш, дори да го познаваш ин витро.

Джим изглеждаше едновременно заинтригуван и объркан.

— Да ме вземат дяволите, ако знам за какво говориш.

— Убеден съм, че е така.

Той вдигна глава, когато Пийч влезе в стаята.

— Донесох аптекката и малко лед. — Тя хвърли пликчето с леда на Джим и сложи аптекката на бюрото пред Нейт. После застана с ръце на кръста. — Джим Маки, няма ли да ти дойде умът?

Бил започна пръв. — Той се изчерви и притисна леда до кървящата си устна.

— Така казваш ти. А къде е Бил?

— Питър ще го доведе — отвърна Нейт. — Когато се свести.

Пийч изсумтя.

— Майка ти ще ти насини и другото око, когато дойде да те вземе.

След това предсказание тя излезе и блъсна вратата зад себе си.

— Исусе! Нали няма да ме арестуваш, задето съм се сбил с брат ми!

— Бих могъл. Но може да бъда по-снизходителен, тъй като това ми е първият работен ден. — Нейт се облегна. — За какво се бихте?

— Само чуй. — Докато обмисляше защитата си, Джим се плесна по коленете. — Това безмозъчно магаре твърдеше, че „Дилижансът“ бил най-хубавият уестърн, правен някога, когато всички знаят, че това е „Червената река“.

Дълго време Нейт не проговори.

— И за това ли беше всичко?

— Не ме ли слушаш, за бога!

— Просто исках да се уверя. Значи с брат ти сте се сбили, защото сте имали несъгласие по отношение на достойнствата на „Дилижансът“ и „Червената река“ от репертоара на Джон Уейн?

— От какво?

— Скарали сте се заради филмите на Джон Уейн?

Джим се размърда на стола.

— Ами, да. Ще се разплатим с Чарлийн. Сега може ли да си ходя?

— Ще се разплатите с Чарлийн, освен това глобявам всеки по сто долара за нарушение на обществения ред.

— По дяволите! Не можеш...

— Мога. — Нейт се приведе напред и Джим срещна студените му сиви очи, които го накараха да потръпне от неудобство. — Джим, чуй какво ще ти кажа. Не искам ти или Бил да се биете в „Хижата“. По принцип не искам да се биете никъде, но за момента ще започнем оттам. Едно малко момченце стои в ресторанта през по-голямата част от деня.

— Роуз винаги води Джеси в кухнята, ако стане разправия. А ние с Бил никога не бихме посегнали на детето. Просто сме избухливи, това е.

— Тогава ще трябва да се сдържате, докато сте в града.

— Сто долара?

— Можете да платите на Пийч до двадесет и четири часа. Ако не го направите, ще удвоявам глобата всеки ден, с който закъснеете. Ако продължите да упорствате, ще прекарате следващите три дни на гости при нас.

— Ще си платим — промърмори той, раздвижи се на стола и въздъхна. — Но, за бога — „Дилижансът“!

— Лично аз предпочитам „Рио Браво“.

Джим отвори уста и пак я затвори. Очевидно обмисляше последствията от отговора си.

— Дяволски добър филм — каза най-накрая, — но не може да се мери с „Червената река“.

Нейт реши, че ако единственото престъпление тук беше нарушаване на обществения ред, е постъпил правилно като е дошъл в Лунаси. Навярно кавгите между братя щяха да бъдат единственото му занимание тези дни. И по-добре.

Не му трябваша предизвикателства.

Братята Маки не му създадоха проблеми. Разговорът му с Бил беше почти същият, макар че той не по-малко страстно и артистично защити мнението си за „Дилижансът“. Ударът в лицето не го беше разстроил толкова, колкото отричането на любимия му филм.

Питър подаде глава през вратата.

— Шефе, Чарлийн се обади да ви покани на обяд за сметка на заведението.

— Благодаря, но трябва да се подготвя за събранието. — Беше забелязал блясъка в очите на Чарлийн, докато извеждаше Джим Маки от ресторанта. — Погрижи се за този случай, Питър. Иди при нея, опиши щетите и цената им. Постарай се братята Маки да бъдат уведомени и да платят в рамките на четиридесет и осем часа.

— Готово. Много добре се справи, шерифе.

— Не беше трудно. Аз ще напиша доклада. После искам да го прегледаш и да добавиш каквото намериш за нужно.

Внезапно прозорците се разтърсиха от силен рев и той се огледа.

— Какво е това? Земетресение? Вулкан? Ядрена война?

— „Бобър“ — отвърна Питър.

— Дори в Аляска не може да има бобри, които да реват така.

Питър се засмя и посочи към прозореца.

— Самолетът на Мег Галоуей е марка „Бобър“. Кара провизии.

Нейт се обърна и видя червен самолет, който му се стори не по-голям от детска играчка. Когато си спомни, че беше долетял тук с такъв, коремът му се стегна и той бързо се извърна от прозореца.

Интеркомът избръмча и той го включи, доволен, че го откъсват от неприятния спомен.

— Да, Пийч?

— Деца замеряли със снежни топки прозорците на училището. Счупили един и избягали.

— Знаем ли кои са?

— Разбира се. И трите.

Той помисли за миг.

— Провери дали Ото ще се заеме. — После погледна към Питър.
— Имаш ли въпроси?

— Не. Не, сър. — После младежът се усмихна. — Обичам да работя.

— Да. Приятно е да работиш.

И Нейт се задълбочи в работа, докато не стана време да тръгва за събранието. Щяха да разискват само поддръжката на участъка и организационни въпроси, но все пак се почувства по на място.

Колкото и малко да останеше тук.

Договорът му беше за година, но и той, и кметството имаха шестдесет дни, за да решат дали да влезе в сила.

Харесваше му мисълта, че ако реши, може да си тръгне още утре. Или другата седмица. Ако след два месеца още беше тук, щеше да знае дали ще остане до края на годината.

Реши да отиде пеша до кметството. Струваше му се глезотия да кара на такова близко разстояние.

Небето беше ясно и яркосиньо, заснеженият масив на планината изпъкваше на фона му като изрязан с нож. Температурите все още бяха нечовешки, но той видя няколко деца да изскачат от магазина „На ъгъла“ с шоколади в ръка. В очите им се четеше лакомия и предвкусвано удоволствие — като на всички децата по света в подобна ситуация.

Когато хукнаха по тротоара, нечия ръка обърна табелката „Отворено“ на вратата на магазина и сега тя гласеше „Затворено“.

На улицата имаше паркирани повече коли и камиони, още се задаваха по заснежения път.

Изглежда на събранието щеше да има много хора.

Той почувства как стомахът му се присвива, познато усещане още от курса по риторика в колежа. Беше направил огромна грешка, като се записа за него. Но човек се учи, докато е жив.

Той обичаше да разговаря. Нямаше проблеми да разпитва престъпници или свидетели — или поне така беше някога. Но да го накарат да излезе пред публика и да говори свързано? По гърба му вече се стичаше струйка пот.

„Просто го направи — нареди си той. — Издърж следващия един час и вече няма да ти се наложи да го правиш. Вероятно.“

Влезе в кметството и веднага беше обгърнат от топлина и жужене на гласове. Няколко души стояха във фойето, в което централно място заемаше огромна риба. Той изумено се втренчи в нея, чудейки се дали не е някакъв малък кит мутант и как, за бога, някой го беше уловил, да не говорим как го бяха окачили на стената.

Разсейването му помогна да не се притесни прекалено от множеството хора, които го оглеждаха, както и от онези, които вече бяха насядали по съгваемите столове с лице към сцената и катедрата върху нея.

— Кралска съомга — чу гласа на Хоп зад себе си.

Той продължи да се взира в огромната сребриста риба, оголила тъмните си венци в злорада усмивка.

— Искаш да кажеш, че това е съомга? Ял съм съомга в ресторант. Тя е ей толкова голяма.

И той показва с ръка.

— Значи не си ял кралска съомга от Аляска. Но честно казано, тази е бая едро парче. Съпругът ми я улови. Излезе към четиридесет и две кила. Не можа да бие щатския рекорд, но е дяволски добро парче.

— С какво я извади? С кран?

Тя отново пусна сирената и развеселено го потупа по рамото.

— Рибар ли си?

— Не.

— Никога ли не си ходил за риба?

— Нямам нищо против риболова, но не съм опитвал.

Той най-после се обърна и веждите му подскочиха към челото. Тя се беше пременила в елегантен делови костюм на ситни черно-бели карета. Носеше обици с перли, а устните ѝ бяха подчертани плътно с червено червило.

— Изглеждаш... внушително, кмете.

— Внушителни са двестагодишните секвой.

— Канех се да кажа, че изглеждаш секси, но реших, че не е прилично.

Тя се усмихна широко.

— Ти си умно момче, Игнейшъс.

— Не съвсем. Не много.

— Щом аз мога да изглеждам секси, и ти можеш да си умен. Въпрос на излъчване. А сега, защо да не започнем, като те представя на членовете на градския съвет? После ще произнесем речите си. — Тя го хвана за ръката и го поведе, сякаш бяха на коктейл. — Разбрах, че вече си се справил с братята Маки.

— Имаха малък спор за уестърните.

— Аз лично харесвам филмите с Клинт Истууд. Ранните. Ед Улкът, ела да се запознаеш с новия началник на полицията.

Той се ръкува с Улкът, здрав петдесетинагодишен мъж, който стисна ръката му с маниера на политик. Гъстата му посивяла коса беше сресана назад и откриваше острите черти на лицето му. През лявата му вежда минаваше тънък бял белег.

— Аз ръководя банката — каза той на Нейт. Това обясняваше морскосиния му костюм и вратовръзката на тънки райета. — Очаквам скоро да си откриете сметка при нас.

— Ще ми се наложи.

— Не сме тук, за да набираш клиенти, Ед. Нека представя Игнейшъс и на другите.

Той се запозна с Деб и Хари Майнър, които държаха магазина, с пенсионирания съдия Алън Б. Ройс и с бащата на Питър, Уолтър Ноти, гъбар и дресьор на впрегатни кучета. Всички те бяха членове на градския съвет.

— Кен Дарби, нашият лекар, ще дойде, когато успее.

— Чудесно. И без това ще ми трябва време, докато запомня всички.

После дойде ред на Бес Маки — висока и слаба като колец, с буйна къносана коса, която се изправи срещу него, скръсти ръце върху малките си гърди и изсумтя.

— Ти ли разтърва момчетата ми днес?

— Да, госпожо, може и така да се каже.

Тя си пое рязко дъх през изиящните ноздри и кимна два пъти.

— Добре. Другия път бъди така добър да ги напердашиш, ще ми спестиш труда.

Когато тя се отправи към мястото си, Нейт реши, че предвид обстоятелствата това би могло да се нарече топло посрещане.

Хоп го поведе към сцената, където бяха наредени столове за нея, Нейт и Улкът, който беше заместник-кмет.

— Първо Деб ще говори по някои от проблемите на града и ще направи няколко съобщения — обясни му тя. — После ще се изкаже Ед и ще ми даде думата. Аз ще те представя и след това е твой ред. След като си кажеш речта, ще приключим. Може да има и въпроси.

Нейт почувства, че стомахът му се свива.

— Добре.

Тя го покани да седне и също зае мястото си, после кимна на Деб Майнър.

Собственичката на магазина, пълна жена с хубавичко лице, обградено от рядка руса коса, застана зад катедрата. Микрофонът забръмча и запищя, докато го наместваше, и кашлицата ѝ прозвуча гръмко из залата.

— Добър ден на всички. Преди да минем към главното събитие от дневния ред, имам няколко съобщения. Новогодишното тържество в „Хижата“ ще започне около девет часа. Ще свири група „Карибу“. Ще им заплатим с волни пожертвувания, затова не се стискайте. Училището организира благотворителна вечеря другия петък, за да наберем средства за униформи на хокейния отбор. Имаме добри шансове да станем районни шампиони, затова да ги облечем така, че да се гордеем с тях. Начален час — пет часът. Вечерята включва ордьовър, салата, основно ястие и безалкохолно. Вход за възрастни — шест долара, за деца между шест и дванайсет години — четири долара. За по-малките от шест години вечерята е безплатна.

Тя продължи с предстоящата кинопрожекция в кметството. Нейт я слушаше с половин ухо и се опитваше да не се притеснява от факта,

че му предстои да се изправи пред микрофона.

И тогава я видя да влиза.

Червената парка и нещо в походката ѝ му подсказа, че вижда същата жена, която бе забелязал през прозореца предишната вечер. Беше свалила качулката си. На главата си носеше черна плетена шапка.

Изпод нея се подаваше гъста черна коса.

На фона на червеното и черното лицето ѝ изглеждаше много бяло, подчертано от високите скули. Дори от това разстояние различи, че очите ѝ са сини. Ледено сини.

Тя носеше през рамо раница и беше обута в торбести панталони и изтъркани черни ботуши.

Студените ѝ сини очи се насочиха право към него, докато вървеше към редиците сгъваеми столове, после тя седна до един жилав мъж, който очевидно беше местен жител.

Макар да не разговаряха помежду си, нещо подсказа на Нейт, че са много близки, но не интимно. Тя съблече парката си, докато Деб съобщаваше кога ще се проведе следващият хокеен мач.

Отдолу носеше маслинозелен пуловер. А под него, доколкото Нейт можеше да прецени, се криеше здраво тяло на спортистка.

Той се опита да прецени дали е красива. Не би казал — веждите ѝ бяха прекалено прави, носът ѝ — леко крив, а устата с несъразмерно широка горна устна.

Но дори докато изброяваше наум недостатъците ѝ, той усети тръпки в корема. Интересна, помисли си. През последните няколко месеца странеше от жените, което предвид душевното му състояние не беше никак трудно. Но тази студена на вид жена раздвижи кръвта му отново.

Тя отвори раницата и измъкна кафява кесия. После за негово учудване бръкна в нея и извади шепа пуканки. Лапна няколко и предложи на съседа си, докато Деб довършваше съобщенията си.

След като Ед започна да изброява постиженията на градския съвет, новодошлата извади сребрист термос от раницата и си наля нещо, което приличаше на кафе, в капачката му.

Коя беше тя, по дяволите? Баща ли ѝ беше мъжът до нея? Възрастовата разлика изглеждаше подходяща, но не намираше физическа прилика.

Докато я гледаше, тя не се изчерви, нито притесни. Хапна пуканки и отпи от кафето си, а после отвърна на погледа му.

Когато дадоха думата на Хоп, се чуха аплодисменти. Нейт с усилие се съсредоточи върху сцената.

— Няма да ви губя времето с политиканстване. Всички искаме нашият град да се грижи за жителите си възможно най-добре, следвайки великите традиции на нашия щат. Гласувахме да построим полицейски участък и да формираме собствена полиция. Дискутирахме дълго, чухме всякакви мнения и всички разумни доводи бяха взети предвид. Накрая решихме заедно да назначим външен човек, който няма връзка с Лунаси. Справедлив и умен човек, който да прилага закона без предразсъдъци и еднакво спрямо всички. Той го доказва днес, когато сложи белезници на Джим Маки, задето се е бил с брат си в „Хижата“.

Думите ѝ предизвикаха смях, а братята Маки се усмихнаха от столовете, въпреки наранените си лица.

— И ни глоби! — извика Джим.

— А това са двеста долара в градския бюджет. Както я карате вие двамата, сами ще изплатите новата пожарна машина, която се каним да закупим. Игнейшъс Бърк идва при нас от Балтимор, Мериленд, където е служил в полицейското управление в продължение на единадесет години, осем от които като детектив. Доволни сме да назначим човек с неговия опит, който да се грижи за гражданите на Лунаси. Затова — аплодисменти за новия началник на полицията в нашия град.

Докато му ръкопляскаха, Нейт изруга наум и се изправи. Тръгна към катедрата със съзнание, изпразнено от всякаква мисъл, като чиста черна дъска. Някой от тълпата подвикна: „Чичако“.

Чу шепот, мърморене и гласове, които се извисиха в спор. Раздразнението, което го обхвана, надделя над притеснението.

— Така е, аз съм чичако. Човек от Долните щати. Пришълец.

Шепотът стихна, когато погледът му се плъзна по събралите се.

— Повечето от нещата, които знам за Аляска, съм научил от туристически справочници, интернет и филмите. Не знам много и за този град, освен че е дяволски студен, че братята Маки обичат да се пердашат, а изгледът към планините направо ми спира дъха. Но знам какво е да си полицай и затова съм тук.

„Знаех — помисли си той. — Знаех какво е.“ И дланите му овлажняха.

Усещаше, че ще се провали, но в този миг погледът му срещна ледено сините очи на жената с червената парка. Тя почти незабележимо изкриви устни и продължи да го гледа, докато отпиваше от капачката на термоса.

Изведнъж той дочу гласа си. Може би говореше само на нея.

— Моята работа е да защитавам и да служа на този град и точно това ще направя. Може би ще ме мразите, тъй като идвам отвън и ви казвам какво не можете да правите, но всички ще трябва да свикнем с това. Ще положа всички усилия, а вие сте тези, които ще решат, дали те са достатъчни. Само това имам да кажа.

Няколко души изръкопляскаха, после останалите се присъединиха. Нейт усети, че отново гледа синеоката жена. Стомахът му се сви на възел, отпусна се, после отново се сви, когато устата ѝ леко се изкриви в странна усмивка.

Чу как Хоп закрива събранието. Няколко души се спуснаха да говорят с него и той изгуби жената от поглед. Когато отново я видя, червената парка излизаше през задния вход.

— Коя беше тази? — той се облегна назад, за да потупа Хоп по ръката. — Жената, която влезе по-късно — с червена парка, черна коса и сини очи.

— Трябва да е била Мег. Мег Галоуей. Дъщерята на Чарлийн.

Беше ѝ се приискало да го огледа хубаво, по-добре от предишния ден, когато го бе зърнала да стои на прозореца като мрачен и обезверен герой на готически роман.

Реши, че е достатъчно хубав за тази роля, но отблизо изглеждаше по-скоро тъжен, отколкото разочарован.

Жалко. Разочарованите мъже ѝ допадаха повече.

Трябваше да признае, че се бе справил добре. Макар и засипван от обидите на онзи нещастник Бинг, беше произнесъл речта си само с едно леко запъване.

Реши, че щом в Лунаси трябва да има полицейско звено, можеше да случат и на по-калпав началник на полицията. Не я засягаше, стига да не си пъха носа в нейните работи.

Тъй и тъй беше в града, затова реши да попълни запасите си.

Видя табелата „Затворено“ на вратата на магазина „На ъгъла“ и въздъхна. После изрови връзката ключове от чантата си. Откри този с инициалите на магазина и влезе.

Взе два кашона и тръгна между рафтовете. Овесени ядки, макарони, яйца, консерви, тоалетна хартия, брашно, захар. Остави първия на тезгяха и напълни втория.

Точно вдигаше един двадесет и пет килограмов чувал с кучешка храна, когато вратата се отвори и влезе Нейт.

— Затворено е — раздразнено каза Мег, докато оставяше чувала до тезгяха.

— Виждам.

— Тогава какво правите вътре?

— Странно, мислех да ви питам същото.

— Трябват ми провизии. — Тя мина зад тезгяха, извади голяма счетоводна книга и започна да я прелиства. — Обзалагам се, че за такова нещо на континента арестуват.

— Да. Редовно.

— И възнамерявате да прилагате тази мярка и в Лунаси?

— Да. Със сигурност.

Тя се изсмия кратко — бледо подобие на сирената на Хоп, — намери химикалка и започна да пише в книгата.

— Добре, оставете ме да приключа, после можете да ме арестувате. За днес ще ви станат три ареста. Това си е направо рекорд.

Той се наведе над тезгяха и видя, че тя описва съдържанието на двата кашона.

— Само ще си загубя времето.

— Тук ще имате много време. По дяволите, забравих течния сапун. Ще ми го подадете ли? Ето там е.

— Разбира се. — Той се отдалечи, огледа рафтовете и взе едно шише. — Снощи ви видях през прозореца.

Тя записа сапуна.

— И аз ви видях.

— Разбрах, че сте пилот.

— И още много неща. — Вдигна поглед към лицето му. — Това е едно от тях.

— С какво друго се занимавате?

— Като ченге от големия град сигурно ще откриете много бързо.

— Вече разбрах едно-друго. Готвите. Имате куче. Може би дори няколко големи кучета. Обичате уединението. Честна сте, поне когато ви изнася. Пиете кафето черно и ядете пуканки с много масло.

— Доста повърхностни наблюдения. — Тя почука с химикалката по книгата. — Смятате ли да задълбаете повече, шериф Бърк?

Пряма е, помисли си той. Беше подходил директно и тя му бе отвърнала със същото.

— Мисля по въпроса.

Жената се усмихна по същия странен начин, както в кметството — дясното ъгълче на устата ѝ се повдигна преди лявото.

— Чарлийн скочи ли ви вече?

— Моля?

— Чудех се дали нощес ви е оказала специално гостоприемство за добре дошъл.

Не беше сигурен кое го подразни повече — въпросът или начинът, по който го наблюдаваше, докато отвърна отрицателно.

— Не е ли ваш тип?

— Не съвсем. И не ми е много приятно да обсъждаме майка ви по този начин.

— Колко сме чувствителни! Не се притеснявайте. Всички знаят, че Чарлийн обича да се хвърля в кревата с всеки хубав мъж, който мине оттук. Просто аз предпочитам да стоя настрана от онези, които са минали през нея. Но щом засега не сте в това число, може би ще ви дам шанс да ме опознаете.

Тя затвори книгата и я върна на мястото ѝ.

— Ще ми помогнете ли да натоваря тези неща в колата?

— Разбира се. Но мислех, че сте дошла със самолета.

— Така е. С един приятел си разменихме транспортните средства.

— Ясно.

Той нарами чувала с кучешката храна.

Навън я чакаше червен пикап, покрит с брезент, в който имаше оборудване за къмпинг, снегоходки и няколко бутилки газ. В кабината се виждаше стойка за оръжие, от която стърчаха ловна пушка и винтовка.

— Ходите ли на лов? — попита той.

— Зависи от дивеча. — Тя затвори капака на багажника и му се усмихна. — Какво изобщо търсите тук, шериф Бърк?

— Нейт. Когато разбере, ще ви кажа.

— Става. Може да се видим на новогодишното празненство. Ще видите как общуваме тук.

Мег се качи в пикапа и включи двигателя. Под звуците на „Аеросмит“, които пееха за една стара песен и един стар танц, колата излезе на платното. Насочи се на запад, където слънцето вече потъваше зад върховете, обливайки ги със златисто сияние, преди светлината му бавно да прелее в здрача.

Беше три и четвърт следобед.

4.

Из един дневник 14 февруари 1988

Шибан студ. Не говорим за него, защото ще полудеем, но сега ще го опиша. Може някой ден да препрочета написаното — да речем през юли, когато седя с бира в ръка, облян в пот и гоня комари колкото врабчета — и да си припомня този бял негодник.

Ще знам, че съм бил тук, че съм успял. И бирата ще ми е по-сладка.

Но сега е февруари и до юли има цяла вечност. И студът царува навсякъде.

Заради вятъра температурите са между 30–40 градуса под нулата. При такива стойности няколко градуса в повече или по-малко не са от значение. Един от фенерите се спуска от студа, а ципът на парката ми замръзна.

При шестнадесетчасова нощ вдигаме и събираме лагера по тъмно. Дори да се изпикаеш е истинско изпитание, граничещо с изтощение и болка. Но засега духът ни оцелява, поне до голяма степен.

Подобно преживяване не може да се купи с пари. Когато студът е като счупено стъкло, което реже гърлото ти, усещаш, че си жив така, както е възможно само в планината. Когато рискуваш да излезеш за миг навън и да погледаш Северното сияние — толкова ярко и изумително, та ти се струва, че можеш да го докоснеш и да се заредиш с енергията му, — разбираш, че не искаш да живееш никъде другаде.

Напредваме бавно, но не се отказваме да изкачим върха. Забавиха ни останки от лавина. Чудя се колко души са лагеровали тук, под този вече затрупан и загладен склон,

и колко скоро планината ще се разтърси и ще зарови снежната пещера, която дълбаем в нея.

Имахме кратък и разпален спор откъде да заобиколим останките. Аз поведох групата. Отне ни време, което ни се стори като цели два живота, докато успеем да преминем, но не можеше да стане по-бързо, каквото и да си мислят другите. Това е опасно място, наречено Проходът на плаващите пясъци, защото ледникът се движи под теб. Не го виждаш, не го усещаш, но това става непрекъснато. И може да те засмуче в себе си, защото под този свят от белота се крият цепнатини, които само дебнат да се превърнат в твой ковчег.

Изкачихме Самотния рид сред звън на пикели, със заскрежени мигли. След като успяхме да си пробием път покрай Дяволския комин, обядвахме на одеяло за пикник върху девствения сняг.

Слънцето приличаше на топка златист лед.

Рискувах да направя няколко снимки, но се боях, че студът ще повреди фотоапарата.

Следобедното изкачване не се отличаваше с особена сръчност, но затова пък беше изпълнено със страст. Може би се дължеше на метедрина, който глътнахме вместо десерт, но вървахме и ругаехме планината и всички наоколо. Часове наред набивахме крак в снега, докато златистата топка започна да се снижава, стана ярко оранжева и подпали всичко наоколо. После ни заряза в убийствен мрак.

С помощта на фенерчетата за глава успяхме да изкопаем площадка за палатката. Пренощувахме там, заслушани във вятъра, който напомняше на прибой в бурен ден, преодолявайки изтощението с помощта на малко първокласна трева и спомена за успешния дневен преход.

Започнахме да се наричаме помежду си с имена от „Междузвездни войни“. Сега сме Хан, Люк и Дарт. Аз съм Люк. Забавляваме се, като си представяме, че се намираме на заледената планета Тот и трябва да унищожим

крепостта на Империята. Разбира се, в такъв случай Дарт работи срещу нас, но това прави всичко още по-забавно.

Важното е да вървим напред.

Днес напреднахме доста, но се изнервяме. Беше ми приятно да забивам пикела си в корема на Безименната, напредвайки бавно нагоре. Крещяхме си и се обиждахме, което в началото ни мотивираше, но нещата се влошиха, когато няколко ледени парчета удариха Дарт в лицето. Той не спря да ме псува цял час.

За миг си помислих, че ще избухне и ще се опита да разкърва лицето ми, както аз направих с неговото. Дори сега усещам, че е бесен и ми хвърля по някой убийствен поглед, докато хъркането на Хан се опитва да заглуши вятъра.

Ще му мине. Ние сме екип и животът на всеки е в ръцете на другите. Когато започнем да се изкачваме, ще го е преодолял.

Може би трябва да намалим метедрина, но две дози ти връщат енергията и ти помагат да се пребориш със студа и умората.

Нищо на този свят не може да се сравни с това. Заслепяващият блясък на белотата, звукът от пикелите, които удрят леда или минават през снега, стърженето на скоба по скалата, свободното падане на въжето и пламтящият лед на залеза.

Дори сега, когато пиша, сгушен в палатката, и коремът ми се бунтува срещу вечерята от замразено задушено, а тялото ме боли от усилията, докато страхът, че мога да замръзна и умра, се таи някъде дълбоко в ума ми, не бих предпочел да съм където и да било другаде.

Към седем часа Нейт реши, че е работил достатъчно. Носеше радиотелефон. Ако някой се обадише в участъка след работно време, обаждането щеше да бъде прехвърлено на него.

Би предпочел да вечеря в стаята си, сам в тишината, за да може умът му да се прочисти от всички подробности, натрупани през деня. И защото обичаше да е сам.

Но знаеше, че няма да постигне нищо в този град, ако се изолира, затова седна в едно празно сепаре на „Хижата“.

Чуваше тракането на бiliarдни топки и сълзливата кънтри мелодия от джубокса в съседното помещение. Няколко мъже седяха на бара и пиеха бира, гледайки хоккеен мач. Ресторантът беше доста пълен. Не познаваше келнерката, която обслужваше клиентите.

Мъжът, когото Хоп му беше представила като Професора, си проби път между масите към сепарето на Нейт. Носеше туиленото си сако, от чийто джоб стърчеше „Одисей“, и държеше халба бира.

— Мога ли да седна при вас?

— Заповядайте.

— Джон Малмонт. Ако искате да пийнете нещо, по-добре си го вземете от бара. Но ако чакате за храна, Сиси всеки миг ще дойде.

— Ще вечерям, но не бързам. Тази вечер е доста оживено. Винаги ли е така?

— В града има само две места, където можеш да хапнеш топла храна. И само едно, където продават концентрати.

— Това обяснява всичко.

— Ние в Лунаси сме дружелюбни хора, общуваме много помежду си. На празник масите са винаги пълни. Тази вечер камбалата е хубава.

— Така ли? — Нейт взе менюто. — Отдавна ли живеете тук?

— Вече седемнадесет години. Роден съм в Питсбърг — каза той, изпреварвайки въпроса. — Работех в „Карнеги Мелън“.

— Какво?

— Преподавах английска литература на амбициозните млади улове. Много от които предпочитат самодоволно да дисектират и критикуват отдавна умрелите хора, чиито произведения са дошли да изучават.

— А сега?

— Сега преподавам литература на отегчени тийнейджъри, повечето от които предпочитат да се опипват, вместо да изучават чудесата на писменото слово.

— Здравей, Професоре.

— Здравей, Сиси. Шериф Бърк, запознайте се със Сесилия Фишер.

— Приятно ми е, Сиси.

Тя беше кльощава като върлина, имаше къса, щръкнала коса в няколко оттенъка на червеното, а от лявата ѝ вежда стърчеше сребърна обица.

Усмихна му се сияйно.

— И на мен. Какво да ви донеса?

— Ще взема камбала. Чух, че е хубава.

— Разбира се. — Тя започна да драска върху кочана си. — Как искате да я приготвят?

— На скара.

— Добре. Гарнитурата е салата със заливка по избор. Домашната е много хубава. Големия Майк я приготвя сам.

— Чудесно.

— Можете да избирате между печени картофи, пюре, пържени картофи и ориз.

— Предпочитам ориз.

— Нещо за пиене?

— Кафе.

— Веднага идвам.

— Мило момиче — отбеляза Джон, забърсвайки бързо чашата си със снежнобяла носна кърпичка. — Пристигна в града преди няколко години с група младежи, за да изкачат планината. Приятелят ѝ я ударил и я зарязал само с раницата ѝ. Нямаше пари да се прибере — каза, че и не иска. Чарлийн ѝ даде подслон и работа.

Той отпи от бирата си.

— Момчето се върна след седмица. Чарлийн го изгони.

— Чарлийн?

— Държи двуцевка отзад в кухнята. След като си разменило един поглед с дулата, момчето решило да замине без Сиси.

Джон обърна глава и веселите искрици в очите му за миг се смениха с копнеж.

Нейт видя обекта на възхищението му да минава през помещението с кана кафе.

— Виж ти, двамата най-хубави мъже в Лунаси на една и съща маса. — Чарлийн наля кафе на Нейт, после небрежно се вмъкна в

сепарето до него. — За какво си говорите?

— За хубави жени, естествено. — Джон взе бирата си. — Добър апетит, шерифе.

— Е... — Чарлийн се наведе и гърдите ѝ леко се отъркаха в рамото на Нейт. — За коя жена ставаше дума?

Джон ми разказваше как Сиси е започнала работа при теб.

— Така ли? — Тя облиза прясно начервената си долна устна. — Да не си хвърлил око на келнерката ми, Нейт?

— Само с надеждата, че скоро ще ми донесе вечерята. — Не можеше да се отдръпне, без да изглежда и да се почувства като глупак. Не можеше да помръдне, без да докосне някоя част от тялото ѝ. — Братята Маки платиха ли си щетите?

— Дойдоха преди около час и уредиха всичко. Искam да ти благодаря, че се погрижи за мен, Нейт. Чувствам се по-сигурна, когато знам, че е нужно само едно телефонно обаждане, за да дойдеш тук.

— Пушката в кухнята би трябвало да те прави достатъчно сигурна.

— Стига — тя наклони глава и се усмихна, — тя е само за парлама. — Приведе се още по-близо до него, така че възбуждащото ухание на парфюма ѝ сякаш заструи измежду гърдите ѝ. — В град като този е трудно за сама жена. Зимните нощи са дълги, студени и самотни. Приятно ми е да знам, че мъж като теб спи под същия покрив. Може би по-късно двамата с теб ще си направим компания.

— Чарлийн, това е... чудесно предложение. — Ръката ѝ се плъзна по бедрото му. Той я хвана и я притисна към масата, макар че възбудата му не закъсня. — Задръж една минута.

— Надявам се, че ти ще издържиш повече от минута.

Да, бе! Ако продължаваше да търка тялото си в неговото, напомняйки му колко отдавна не е бил с жена, можеше да не издържи и тридесет секунди.

— Чарлийн, харесвам те, ти си истинска наслада за очите, но не мисля, че е добра идея ние двамата да... си правим компания. Още се ориентирам в обстановката.

— Аз също. — Тя усука кичур от косата му на пръста си. — Ако довечера не можеш да заспиш, само ми се обади. Ще ти покажа какво имам предвид, когато казвам, че заведението предлага пълно обслужване.

Докато гъвкаво се измъкваше от сепарето, тя не свали от него бебешко сините си очи и успя отново да плъзне многозначително ръка по бедрото му. Нейт изчака да прекоси помещението с предизвикателната си походка и едва тогава издиша хрипливо.

Не спа добре. Мисълта за редуващите се срещи с майката и дъщерята го безпокоеше и той цяла нощ се мята в леглото. А мракът беше непрогледен и безкраен. Първичната тъмнина, която е карала човек да се заравя в топлата си пещера — с темпераментна жена.

Стоя буден до късно — чете градския правилник, мисли върху него и най-после заспа.

Започна деня си по същия начин като предишния — закуси с малкия Джеси.

Имаше нужда от режим. Или по-скоро от привично всекидневие, което да не му създава необходимостта да мисли; от рутина, която да става все повече част от него, за да не се налага да вижда какво има отвъд нея. Тук можеше да не се задълбочава в работата си — тя и без това се състоеше от разрешаване на дребни спорове, да преживява деня, заобиколен от едни и същи лица, едни и същи гласове, едни и същи задачи.

Като мишка, която върти колело. Може би безмилостният студ щеше да му попречи да се разложи. Така никой нямаше да разбере, че вече е мъртъв.

Обичаше да седи в кабинета си след работно време, разпределяйки между Ото, Питър и себе си редките повиквания. Когато той се заемаше с някое от тях, взимаше един от заместниците си, за да му опише ситуацията и да му подсказе стратегията.

Поне се разбираше добре с подчинените си. Питър беше на двадесет и три, беше живял в района цял живот и изглежда познаваше всички. А всички, които познаваше, явно го обичаха.

Ото — щабен сержант от морската пехота на САЩ — беше дошъл в Аляска заради лова и риболова. Преди осемнадесет години, след като се развел за пръв път, решил да заживее тук постоянно. Имаше три деца и четири внучета в Долните щати.

Оженил се повторно — според Пийч за блондинка, чиято гръдна обиколка била по-голяма от коефициента ѝ за интелигентност — и след две години пак се развел.

Двамата с Бинг смятали, че са достатъчно квалифицирани, за да заемат сегашния пост на Нейт. Но докато Бинг бил вбесен от решението на градския съвет да наеме външен човек, Ото — може би по-привикнал да се подчинява на заповеди — беше приел работата на заместник.

Колкото до Пийч, източник на повечето му информация, тя беше живяла над тридесет години в Аляска, още откак избягала с едно момче от Макон чак във Ситка. Горкичкият загинал, изчезнал с рибарски траулер по-малко от шест месеца след бягството им.

Тя се омъжила отново и заживяла със съпруг номер две — едър красив мъж, който приличал на гризли и я отвел в пущинака, където се изхранвали със земеделие и от време на време правели набези до новосъздадения град Лунаси.

Когато и той умрял — паднал в едно езеро и измръзнал до смърт, преди да успее да се върне в колибата им, — тя си стегнала багажа и дошла в Лунаси.

Омъжила се отново, но това било грешка и изритала пияния му, лъжлив задник чак до Северна Дакота, откъдето бил дошъл.

Смяташе да се омъжи и за четвърти път, стига да се появи подходящ кандидат.

Тя му беше разказала накратко и за другите. Ед Улкът искал да стане кмет, но трябвало да изчака, докато Хоп реши, че постът ѝ е омръзнал. Съпругата му Арлийн била високомерна, но произлизала от богато семейство и тази ѝ черта не била изненадваща.

И Бинг — син на руснак и норвежка — бил прекарал тук целия си живот като Питър. Майка му избягала с един пианист през 1974-та, когато той бил тринадесетгодишен. Баща му, който пиел по половин литър водка на сядане, се върнал в Русия преди дванадесет години, взимайки по-малката сестра на Бинг, Надя, със себе си.

Говорело се, че е бременна и че бащата е женен. Съпругът на Роуз, Дейвид, работел като планински водач и бил дяволски добър, а когато имал време, се хващал на допълнителна работа.

Хари и Деб имали две деца — момчето им създавало проблеми — и вкъщи командвала Деб.

Имаше и още. Пийч винаги имаше какво да добави. Нейт пресметна, че след седмица-две ще знае каквото му е нужно за Лунаси

и жителите му. Тогава работата му щеше да се превърне в рутина и да следва спокойно коловоза.

Но когато застанеше пред прозореца, гледайки как слънцето изгрява над планините и ги позлатява, той усещаше онази искрица у себе си. Мъничко пламъче, което му казваше, че у него все още има живот.

Уплашен да не се разпали, той се обръщаше към голата стена.

На третия ден трябваше да се справи с пътнотранспортно произшествие, включващо пикап, джип и лос. Лосът се беше отървал най-леко и стоеше на петнайсетина метра от купчината метал, сякаш се забавляваше от случилото се.

Тъй като Нейт за пръв път виждаше истински лос — бе по-голям и по-грозен, отколкото си беше представял, — се заинтересува повече от него, отколкото от двамата мъже, които се ругаеха и обвиняваха взаимно.

Беше осем и двайсет сутринта и на шосето, което местните наричаха Лейк Драйв, цареше непрогледен мрак.

Заместник-кметът и планинският водач Хоули се бяха сблъскали челно. Джипът се беше килнал в канавката, колелата от едната му страна бяха затънали в снега и капакът на двигателя беше нагънат като акордеон, а пикапът лежеше настрани, сякаш беше решил да подремне.

Двамата мъже имаха кръв по лицата и се гледаха на кръв.

— Успокойте се. — Нейт умишлено светна с фенерчето си в очите им. Забеляза, че и двамата щяха да имат нужда от няколко шева. — Казах, успокойте се. Ей сега ще оправим всичко. Ото, някой има ли влекач?

— Бинг. Той се занимава с тези неща.

— Добре, обади му се. Накарай го да дойде и да изтегли двете коли до града. Искам да се махнат от пътя веднага. Застрашават движението. А сега... — Той отново се обърна към мъжете. — Кой от двама ви може да ми каже какво се случи, ясно и спокойно?

И двамата заговориха едновременно, но Нейт усети, че Хоули дъха на уиски, вдигна ръка и посочи към Ед Улкът.

— Започнете вие.

— Отивах на работа спокойно и с нормална скорост...

— Глупости! — обади се Хоули.

— Изчакайте си реда. Господин Улкът, продължете.

— Видях фарове да се движат към мен с опасна скорост.

В мига, в който Хоули отвори уста, Нейт заби показалеца си в гърдите му.

— После внезапно изскочи лосът. Намалих и завих, за да избегна сблъскването. В следващия миг тази таратайка връхлетя върху ми. Опитах се да завия към канавката, но той не ме остави на мира. Изблъска ме от пътя и смачка колата ми. Този джип е само на шест месеца! Той караше с превишена скорост и е пил. — Ед кимна рязко, скръсти ръце и загледа мрачно към противника си.

— Добре.

— Бинг идва насам — съобщи Ото.

— Добре. Господин Улкът, идете Ото да запише показанията ви. Хоули? — Той тръсна глава и отиде до пикапа. Известно време си разменяха заплашителни погледи с лоса. — Пили ли сте?

Хоули беше висок около метър и седемдесет и пет и имаше златисто кестенява брада. Кръвта, която се беше стекла от раната на челюстта му, бе замръзнала.

— Да, пийнах две набързо.

— Срамота е, в девет сутринта.

— По дяволите! Бях на риболов на леда. Не ми пука кое време е. В хладилната чанта в колата имам хубава риба. Канех се да се прибера у дома, да хапна нещо и да си легна. И тогава банкерът видя проклетия лос и обезумя. Въртеше се по цялата ширина на пътя, а лосът стоеше там — ако питате мен, тези животни са безмозъчни — и аз трябваше да завия. Колата поднесе и Улкът се блъсна право в мен. Здравата се ударихме и с това всичко приключи.

Беше минало много време, откакто беше работил като транспортен полицаи, а и никога не беше правил възстановка на тъмно, в сняг и температура под нулата. Но когато освети пътя с фенерчето и проучи следите, разказът на Хоули му прозвуча по-достоверно.

— Факт е, че сте пил. Ще трябва да ви вземем алкохолна проба. Застрахован ли сте?

— Да, но...

— Ще оправим всичко — повтори Нейт. — Да влезем на топло.

Той подкара към града. Ед и Хоули седяха смълчани на задната седалка. Спря пред клиниката, прати Ото с тях, за да ги зашият, и се

върна в участъка за „балона“.

Докато беше там, провери шофьорските досиета на двамата. Обмисли решението си и се върна в клиниката.

В чакалнята имаше двама души. Млада жена със заспало бебе и старец в мръсен кафяв гащеризон, който смучеше празната си лула.

Жената зад ниското бюро четеше любовен роман с полугола двойка, вкопчена в страстна прегръдка на корицата, но когато той влезе, вдигна поглед.

— Шериф Бърк?

— Да.

— Аз съм Джоана. Докторът каза да влезете, когато се върнете. Той преглежда Хоули. Нита шие Ед.

— Ами Ото?

— В канцеларията е. Проверява какво става с Бинг и влекача.

— Ще отида при Хоули. Къде е той?

— Ще ви покажа. — Тя отбеляза страницата с лъскава метална линейка, изправи се и го заведе до вратата отдясно. — Тук е — каза и почука на вратата. — Докторе? Шериф Бърк е тук.

— Влезте.

Беше стандартна стая за прегледи — с маса, малка мивка, стол на колелца. Докторът, който носеше разкопчана фланелена риза над термофланелката, вдигна очи от раната над окото на Хоули.

Беше около тридесет и пет годишен, строен и атлетичен на вид, с пясъчноруса брада и къдрава коса. Носеше малки кръгли очила с метални рамки, през които се виждаха зелените му очи.

— Кен Дарби — представи се той. — Бих се ръкувал, но ръцете ми са заети.

— Приятно ми е. Как е пациентът?

— Има няколко одрасквания. Късметлия си, Хоули.

— Кажи го, когато видиш пикапа ми. Проклетият Ед кара като осемдесетгодишна баба, която е изгубила очилата си.

— Трябва да духнете ето тук.

Хоули погледна с подозрение апарата.

— Не съм пиян.

— Тогава няма да е проблем, нали?

Хоули изсумтя, но отстъпи, докато Кен превързваше раната му.

— На границата сте. Аз трябва да реша дали да ви обвиня в шофиране след употреба на алкохол или не.

— По дяволите!

— Тъй като не сте минали допустимата граница и не се държите като пиян, само ще ви отправя предупреждение. Следващия път, когато отидете на риба и пийнете две, не сядайте зад волана.

— Вече нямам волан, зад който да седна.

— Тъй като не мога да призова лоса, застрахователната ви компания ще трябва да се пребори с тази на Ед. Имате две глоби за превишена скорост, Хоули.

— Полицаите ме издебнаха. Искана да припечелят нещо.

— Може и така да е. Когато си върнете колата, спазвайте ограниченията за скоростта и пиете ли, си вземете трезвен шофьор. Така ще се разбираме отлично. Да ви закарам ли у дома?

Хоули почеса врата си, докато Кен промиваше драскотината на челото му.

— Ще се наложи. Но първо трябва да погледна пикапа, да говоря с Бинг.

— Елате в участъка, като свършите. Ще ви откарам у дома.

— Бива.

Ед не беше доволен от решението. Седеше на масата за прегледи; по лицето му имаше драскотини и устните му бяха подути там, където въздушната възглавница го беше ударила при сблъсъка.

— Но той е пил.

— В границите на законното. Фактът е, че виновник в случая е лосът, а него не мога да го глобя. Просто лош късмет. Две коли срещат лос по пътя. И двамата сте застраховани, а лосът не е. Нито един от вас не е сериозно ранен. Общо взето, и двамата сте се отървали леко.

— При положение, че блъснах новата ми кола в канавката и лицето ми е сплескано от възглавницата, не се смятам за късметлия, шериф Бърк.

— Въпрос на гледна точка.

Ед слезе от масата и вирна брадичка.

— Така ли се очаква да ръководите полицията в Лунаси?

— До голяма степен.

— Струва ми се, че не ви плащаме само за да си седите в кабинета.

— Дойдох с колата да видя катастрофата.

— Не ми харесва отношението ви. Бъдете сигурен, че ще обсъдя инцидента и вашето поведение с кмета.

— Добре. Имате ли нужда да ви закарам у дома или в банката?

— Мога да се оправя и сам.

— Тогава ще ви оставя.

Пред стаята за прегледи Нейт срещна Ото. Единственият признак, че е чул разговора, беше повдигане на веждите. Но когато излязоха заедно навън, той се изкашля.

— Май си спечелихте враг.

— А пък аз си мислех, че се държа дружелюбно. — Нейт сви рамене. — Не можеш да очакваш някой да е в добро настроение, когато колата му е смачкана и му шият лицето.

— Така си е. Но Ед си пада самохвалко и обича да се налага. Има повече пари от всички останали в града и не му харесва да го забравяш.

— Добре, че ми каза.

— Хоули е свестен човек. Добър водач е и се катери отлично. И е достатъчно колоритен, за да му се радват туристите, които води в планината. През повечето време е сам. Пие, но не се напива. Ако питате мен, взехте правилно решение.

— Държа на мнението ти и се радвам, че мислиш така. Ще напишеш ли доклада? Аз ще отида да видя какво става с влекача.

Това беше извинение, но не бе нужно никой да го знае.

Намери Бинг и един жилав дребен мъж да вадят джипа от канавката. Дългът му повеляваше да отиде при тях и да ги пита дали имат нужда от още помощ.

— Знаем какво правим. — Бинг изтърси лопата сняг върху ботушите на Нейт.

— Тогава ще ви оставя да го правите.

— Глупак — промърмори Бинг под нос, когато Нейт тръгна към колата си.

Шерифът се обърна и се замисли за миг.

— Това по-добро ли е, или по-лошо от чичако?

Дребният мъж се засмя, но после заби лопатата в снега и я натисна, докато Бинг оглеждаше Нейт от главата до петите.

— Съвсем същото е.

Шерифът се върна в колата под подигравателния му поглед.

И подкара около езерото.

Беше разбрал, че Мег живее някъде насам, и когато видя самолета ѝ върху замръзналата писта, разбра, че е на прав път.

Зави по някакво подобие на път между дърветата и стигна до една къща.

Не знаеше какво бе очаквал, но определено не беше това. Не се изненада от уединеното местенце, нито от поразителния изглед във всички посоки. Те си вървяха с географското положение.

Но къщата беше чудесна — нещо като луксозна колиба, реши той. Дърво и стъкло, покрити веранди, яркочервени капаци на прозорците.

От алеята до верандата имаше разчистена пъртина. Виждаха се и други — до външните постройки. Една от тях, по средата на разстоянието от къщата до гората, беше издигната върху колове.

На верандата имаше спретнато подредена купчина нацепени дърва.

Слънцето бе на път да изгрее и великолепната гледка бе обляна в мистичната светлина на зората. Дим се издигаше от трите каменни комина към просветляващото небе.

Омаян, той изключи мотора.

И тогава чу музиката.

Тя изпълваше пространството. Силен и нежен женски глас се преплиташе със звън на струни и ручене на гайди, издигайки се заедно с изгрева над безкрайната белота.

Когато излезе от колата, потъна в нея и му се стори, че тя извира от въздуха, от земята и от небето.

И тогава я видя — в яркочервената си парка, която рязко изпъкваше на фона на снега, тя приближаваше откъм замръзналото езеро, придружавана от две кучета.

Той не ѝ извика — не беше сигурен дали трябва. Просто се наслаждаваше на невероятната картина — тъмнокоса жена в червено, която върви през девствената белота между две красиви кучета, на фона на пробуждащите се планини.

Кучетата първи го видяха или подушиха. Лаят им отекна във въздуха и се вряза в бликащата мелодия. Спуснаха се към него като два сиви куршума.

Той обмисли варианта да се върне в колата и се зачуди дали това ще затвърди репутацията му на чичако и глупак.

Остана на място, повтаряйки наум: „Добри кучета, хубави кучета“ отново и отново, като мантра.

Пригответи се за скока им, надявайки се, че няма да е към гърлото му. Песовете спряха на половин метър пред него с треперещи тела и оголени зъби. Готови да нападнат.

Очите им бяха сини, леденосини като на господарката им.

Нейт издиша и във въздуха увисна облаче пара.

— Мили Боже — промърмори той, — истински красавци.

— Рок! Бул! — извика Мег. — Приятел.

Кучетата моментално се успокоиха и се приближиха да го подушат.

— Ще ми отхапят ли ръката, ако ги погаля? — попита той.

— Вече не.

Приемайки го на вяра, той погали главите на двете кучета и тъй като това явно им хареса, клекна и здраво ги разтри, докато те се притискаха към него.

— Имаш здрави топки, Бърк.

— Надявах се, че няма да отхапят точно тях. Впрегатни кучета ли са?

— Не. — Когато тя приближи, Нейт забеляза, че бузите ѝ бяха порозовели от студа. — Не ги използвам за това, но родословието им е добро. Извадиха късмет и си живеят с мен като царчета.

— Очите им са като твоите.

— Може би в предишното си прераждане съм била хъски? Какво правиш тук?

— Ами аз... Каква е тази музика?

— Лорийна Маккенин. Харесва ли ти?

— Изумителна е. Прилича на... Бог.

Тя се разсмя.

— Ти си първият мъж, който признава, че Бог е жена. За празниците ли заминаваш?

Той се изправи.

— Какви празници?

— Нова година.

— О, не. Имаше леко произшествие на Лейк Драйв. Търся главния свидетел. Може би си го виждала. Едър тип на четири крака, носи смешна шапка. — Той имитира рога.

Сладурче, чудеше се тя, защо очите ти са толкова тъжни, дори когато се усмихваш?

— Честно казано, видях няколко такива типа в околността.

— В такъв случай ще вляза, за да снема показанията ти.

— Би ми било приятно, но ще трябва да го отложим. Имам полет. Точно прибирам кучетата и се канех да спра музиката.

— Къде отиваш?

— Ще карам припаси до едно отдалечено село. Трябва да побързам, ако искам да се върна навреме за празненството. — Тя наклони глава. — Искаш ли да дойдеш?

Нейт погледна към самолета и си помисли: „На това? За нищо на света.“

— Дежурен съм. Може би друг път.

— Добре. Рок, Бул, у дома! Веднага се връщам — каза тя на Нейт.

Кучетата затичаха и Бърк осъзна, че една от външните постройки е просторен кучкарник, украсен с тотеми, изрисувани в примитивистичен прстонароден стил.

Определено си живееха като царчета.

Мег изчезна в къщата. Миг по-късно музиката спря.

Тя излезе отново, праметнала раница през рамо.

— Довиждане, шерифе. Някой друг път ще ми снемеш показанията.

— Очаквам го с нетърпение. Приятен полет.

Мег отметна косата си и се отправи към самолета. Той я наблюдаваше.

Видя я как хвърли раницата вътре и се качи. Чу запалването на двигателя, чийто внезапен рев взриви тишината. Перката се завъртя и самолетът се плъзна по снега. Обикаляше, завиваше само на една ска, докато най-накрая се издигна в небето.

Отначало виждаше червената ѝ парка и черната коса през прозореца на кабината, после всичко се сля.

Вдигна глава, за да проследи как самолетът направи кръг полегна на крило за поздрав. После се издигна над бялата равнина и се стопи в синевата.

5.

Нейт чуваше, че празненството долу набира скорост. Музиката, която напомняше джаз, свирен на раздрънкано крѣчмарско пиано, проникваше по стълбището, дори през вентилационните шахти в стаята му. Жуженето на гласове сякаш издуваше стените и дъските на пода. Понякога избухваше смях или се чуваше тропот, вероятно от танци.

Той стоеше сам в мрака.

Депресията го бе захлупила без предупреждение. Седеше на бюрото си и четеше досиетата, когато кошмарната ѝ тежест се стовари върху него като могъща вълна от мрак и го погълна. Сякаш някой внезапно угаси лампите.

Не беше безнадеждност. За да изгубиш надежда, първо трябва да си я имал. Не беше мъка, отчаяние или гняв. Би могъл да се справи или пребори с всяка от тези емоции.

Беше бездна. Неизмерима, черна, задушшаваща бездна, която го засмука неотвратимо.

Това не му пречеше да работи — беше се научил да се справя в такива моменти. Ако не вършиш онова, което се очаква от теб, хората не те оставят на мира и тяхната загриженост те вкарва още по-надълбоко в бездната.

Можеше да ходи, да говори, да съществува. Но не можеше да живее. Когато пропаднеш в копринените ѝ обятия, се чувстваше като ходещ мъртвец.

Както се беше чувствал в болницата след смъртта на Джак, когато болката надвиваше обезболяващите, а съзнанието за случилото се му пречеше да потъне в забрава.

Но да работи можеше.

Беше заключил участъка след края на работния ден и се бе прибрал в „Хижата“. Беше разговарял с хора. Не помнеше с кого или за какво, но знаеше, че от устата му бяха излизали думи.

Беше се качил в стаята си и бе заключил вратата. И сега седеше, погълнат от зимния мрак.

Какво, по дяволите, правеше тук — на това студено, тъмно и пусто място? Толкова ли беше елементарен и жалък, че бе избрал този град на вечната зима, защото беше огледално отражение на онова, което цареше в душата му?

Какво очакваше да докаже, идвайки тук, закачайки си значка, преструвайки се, че все още го е грижа достатъчно, за да си върши работата? Всъщност, просто се криеше. От онова, което беше преди, от онова, което бе изгубил. Но не можеш да се скриеш от нещо, което е с теб всеки миг от деня и само чака удобния миг, за да изскочи и да ти се изсмее в лицето.

Разбира се, имаше хапчета. Беше ги донесъл със себе си. Хапчета против депресия, против стрес. Хапчета, които да му помагат да спи дълбоко, да не сънува кошмари.

Бе спрял да ги взима, защото с тях по-лесно губеше усещането кой е, отколкото с депресията, стреса или безсънието.

Не можеше да се върне назад, не можеше да продължи напред, защо тогава да не потъне тук? Все по-дълбоко, докато най-накрая вече не може, нито иска да изпъзни от бездната. Част от него знаеше, че там се чувства добре, сгъстен в тъмнината и празнотата, валяйки се в собственото си нещастие.

По дяволите, би могъл да се приюти в нея като някой от смахнатите, които живееха в кашони от хладилници под моста. Животът в кашон е простичък и от теб не се очаква нищо.

Сети се за старата сентенция за дървото и гората, и я извъртя така, че да приляга за неговия случай. Ако изгубеше ума си в Лунаси, дали изобщо бе имал какво да губи?

Мразеше онази част от себе си, която мислеше по този начин, която искаше да се приюти в бездната.

Ако не слезеше на празненството, някой щеше да се качи при него, а това щеше да бъде по-лошо. Мразеше усилието, което трябваше да положи, за да стане. Дали раздвижването в душата му — онези кратки проблясвания на живот — беше поредната гавра на съдбата? Начинът, който бе избрала, за да му покаже какво е да си жив, преди отново да го запрати в бездната?

У него все още имаше достатъчно гняв, за да използва навън и този път, поне този път. Щеше да преживее и тази нощ, последната от годината. И ако до следващата нищо не се променеше, това със сигурност поне нямаше да влоши нещата.

Но тази вечер имаше задължения. Той посегна към значката, която бе свалил, и осъзна колко нелепо е, че това парче евтин метал би трябвало да го накара да се стегне. Но беше готов да се хване дори за нея, за да се държи както се очакваше от него.

Когато запали лампата, светлината опари очите му и той отстъпи в страни, за да се пребори с изкушението да я угаси отново и да се сгуши уютно в мрака.

Влезе в банята и пусна студената вода. Наплиска лицето си, внушавайки си, че така ще отмие умората, която беше част от депресията.

Дълго време се гледа в огледалото, търсейки някакви външни белези за състоянието си. Но видя само един обикновен човек, без особени проблеми. Може би очите му бяха малко уморени и бузите — леко хлътнали, но нищо по-сериозно.

Щеше да е хубаво, ако всички останали видеха същото.

Когато отвори вратата, шумът го заля като вълна. Също като със светлината, трябваше да се насили, за да продължи напред, вместо да се върне в пещерата си.

Беше дал почивка на Ото и на Питър, за да ядат, пият и се веселят. И двамата имаха семейства и приятели, хора, с които да изпратят старата година. Тъй като Нейт от месеци се опитваше да го направи сам, не виждаше защо това трябва да се промени точно тази вечер.

Докато слизаше по стълбите, имаше усещането, че тялото му е пълно с олово.

Музиката беше жизнерадостна и по-хубава, отколкото беше очаквал. И ресторантът беше пълен. Масите бяха разместени, за да се отвори място за дансинг, и клиентите с радост го използваха. От тавана висяха гирлянди и балони, хората бяха облечени празнично.

Видя, че част от присъстващите носеха онова, което Пийч беше нарекла „аляски смокинг“ — здрави работни дрехи, почистени за случая. Някои ги бяха комбинирали с вратовръзки тип шнур и празнични шапки от хартия.

Много от жените носеха блестящи рокли или поли и високи обувки, а косите им бяха прибрани. Видя Хоп, пременена в пурпурна рокля за коктейли, да танцува — може би фокстрот — с елегантния Хари Майнър. Роуз седеше на стол с висока облегалка зад бара, а един мъж, който вероятно беше съпругът ѝ Дейвид, стоеше до нея и разтриваше гърба ѝ.

Чу я да се смее на нещо, което ѝ разказваше жената от рецепцията на клиниката. Видя как погледна в очите на съпруга си. Долови искрата, която премина между тях, и почувства самота и студ.

Никога жена не го беше поглеждала така. Дори когато беше женен, съпругата му никога не бе отправяла към него взор, изпълнен с такава открита и безусловна любов.

Отвърна очи от тях.

Огледа тълпата с погледа на полицай — измерващ, отбелязващ подробностите, проучващ. Това бе нещо, което го отдалечаваше от другите, и той го знаеше, но не можеше да спре.

Видя Ед и надутата, според слуховете, Арлийн. Мич от местната радиостанция беше прибрал прошарената си коса на опашка и прегръщаше едно хубаво момиче. Кен носеше хавайски венец и водеше оживена дискусия с Професора, облечен в обичайния си туиден костюм.

Всички се разбират добре, помисли си Нейт, макар че някои вече са пийнали. Те бяха свои, а той — пришълец.

Долови уханието на парфюма на Чарлийн, но тя го последва прекалено бързо, за да му даде възможност да я избегне или да се овладее. Гъвкавото ѝ тяло се притисна към него, топлите ѝ устни се плъзнаха по неговите, усети лекото докосване на езика ѝ. Ръцете ѝ погалиха и стиснаха задника му, докато зъбите ѝ леко гризнаха долната му устна.

После тя се отдръпна и му се усмихна морно.

— Честита Нова година, Нейт. Това беше в случай, че не мога да стигна до теб в полунощ.

Той не можеше да отрони и дума и се боеше, че се е изчервил. Чудеше се дали явното и неприлично опипване беше предизвикало някакво раздвижване в мрака, който го душеше.

— Къде се беше скрил досега? — Тя обви ръце около врата му. — Празненството започна преди повече от час, а ти още не си

танцувал с мен.

— Имах... да свърша нещо.

— Работа, работа и пак работа. Защо не дойдеш да се повеселиш с мен?

— Трябва да говоря с кмета. — *Моля те, Господи, помогни ми.*

— Сега не е време за политика. Празник е. Хайде, ела да танцуваме. После ще пийнем шампанско.

— Трябва да свърша това.

Той сложи ръце на бедрата ѝ, опитвайки се да я избута по-далеч от себе си, и се огледа за Хоп — своята спасителка. Но вместо нея очите му срещнаха погледа на Мег.

Тя му се усмихна с обичайната си крива усмивка и насмешливо вдигна чашата си за на здравица.

После танцуващите двойки я скриха от очите му.

— Ще танцуваме по-късно. Аз... — Той забеляза познато лице и се вкопчи в него като удавник. — Ото, Чарлийн иска да танцува.

Преди някой от двамата да успее да каже нещо, Нейт се беше отдалечил. Стигна чак до другия край на залата, преди да се осмели да си поеме дъх.

— Интересно, нямаш вид на страхливец.

Мег застана до него. Сега държеше две чаши.

— Значи външността лъже. Тя ме плаши до смърт.

— Няма да твърдя, че Чарлийн е безобидна, защото е всичко друго, освен това. Но ако не искаш да си пуска езика в гърлото ти, трябва да ѝ го кажеш. Високо и ясно, с едносрични думи. Заповядай, нося ти питие.

— Дежурен съм.

Тя изсумтя.

— Едва ли чаша евтино шампанско ще ти завърти главата. По дяволите, Бърк, почти всички от Лунаси са тук.

— Има логика.

Той взе чашата, но не отпи. Все пак, успя да съсредоточи погледа си върху Мег. Носеше рокля. Или поне това беше общоприетото наименование на червеното нещо, прилепнало върху тялото ѝ като втора кожа. То разкриваше стегнатото, атлетично тяло, което си беше представял в пози, незаконни поне в няколко щата. Косата ѝ не беше прибрана и падаше като черен дъжд върху млечнобелите ѝ рамене.

Обувки с невероятно високи токчета привличаха погледа върху стройните ѝ мускулести крака.

Ухаеше на нещо хладно, загадъчно и непознато.

— Изглеждаш невероятно.

— Обичам да се кипря, ако случаят го позволява. А ти ми изглеждаш уморен. — *И наранен*, помисли си тя. Това я беше поразило, когато го видя да слиза по стълбите. Приличаше на човек, който знае, че някъде в тялото му зее огромна рана, но няма сили да я потърси.

— Още не мога да свикна с часовата разлика.

Той отпи от шампанското. Имаше вкус на оцветена газирана вода.

— Да се забавляваш ли дойде, или да гледаш отстрани с мрачен и официален вид?

— Предимно второто.

Мег поклати глава.

— Опитай за известно време първото. Да видим какво ще стане.

— Тя протегна ръка и свали значката му.

— Ей...

— Ако ти потрябва щит, можеш да я сложиш — каза тя, докато я пхаше в джоба на ризата му. — Но сега ще танцуваме.

— Не знам как да танцувам тукашните танци.

— Няма нищо. Аз ще те водя.

И тя го направи, а това го разсмя. Гърлото му беше пресъхнало, но част от товара на раменете му олекна.

— Местен ли е оркестърът?

— Всички са местни. На пианото е Минди. Преподава в началното училище. Китаристът се казва Парго. Работи в банката. Цигуларят е Чък. Той е рейнджър в Денали. Федерален служител е, но е толкова мил, че всички го харесват. А на барабаните е Големия Майк. Той е готвач тук. Вкарваш ли всичко това в компютъра?

— Моля?

— Виждам, че им правиш досиета наум.

— Струва си да помниш.

— Понякога си струва да забравиш. — Погледът ѝ се отклони вдясно. — Правят ми знак. Макс и Кери Хоубейкър. Те издават

„Лунатик“, седмичния ни вестник. През по-голямата част от седмицата отсъстваха. Но са планирали интервю с новия началник на полицията.

— Мислех, че това е празненство.

— Ще те подгонят в мига, когато музиката спре.

— Не и ако се измъкнеш с мен и си направим празненство някъде другаде.

Тя се обърна и го погледна в очите.

— Ако говориш сериозно, може и да се съглася.

— И защо да не говоря сериозно?

— Точно в това е въпросът. Някой път ще те попитам.

Мег не му даде възможност да избира, а тръгна през тълпата, влачейки го след себе си към края на импровизирания дансинг. След като го представи, се измъкна и го остави да се справя сам.

— Много се радвам да се запознаем. — Макс ентусиазирано разтърси ръката му. — С Кери току-що се върнахме в града, затова не сме имали възможност да ви поздравим с добре дошъл. Ще ви помоля да ни отделите малко време за интервю за „Лунатик“.

— Ще се уговорим за ден и час.

— Можем още сега да седнем във фойето и...

— Не сега, Макс. — Лицето на Кери се озари от усмивка. — Тази вечер не е за работа. Но преди да се върнем отново към празненството, бих искала да ви попитам, шериф Бърк, дали имате нещо против да включим полицейска рубрика във вестника. Според мен тя ще покаже на града какво правите и как се справяте. Сега, когато вече имаме полицейски участък, искаме „Лунатик“ да отразява дейността му.

— Можете да получите тази информация от Пийч.

Мег си проби път до бара и взе нова чаша шампанско, преди да седне на едно столче, откъдето можеше да наблюдава танцуващите.

Чарлийн се присъедини към нея.

— Аз го видях първа.

Мег не откъсна поглед от дансинга.

— По-важно е кого гледа той, нали?

— Хвърлила си му око само защото аз го искам.

— Чарлийн, ти искаш всичко живо, което има пенис. — Мег отпи от шампанското. — Пък и не гледам него. — Тя се усмихна. — Но не се притеснявай, играй си игричката. Няма да попречиш на моята.

— Първият интересен мъж, който идва в града от месеци. — Изпаднала в откровение, Чарлийн се приведе по-близо. — Знаеш ли, че всяка сутрин закусва с Джеси? Не е ли мило от негова страна? А да беше видяла как се справи с братята Маки. Освен това си има тайна. — Тя въздъхна. — Умирам си за мъже с тайни.

— Умиращ си за всеки мъж, който може да го вдигне.

Чарлийн изкриви уста в гримаса на отвращение.

— Защо трябва да си толкова груба?

— Ти седна тук, за да ме уведомиш, че се надяваш да изпукаш началника на полицията. Както и да го сучеш, това е грубо, Чарлийн. Аз просто го казах направо.

— Същата си като баща си.

— Така казваш винаги — промърмори Мег, докато майка ѝ се отдалечаваше.

На нейно място седна Хоп.

— Вие двете бихте се скарали и за това колко дъжд е валило последния път.

— Това е прекалено философска тема за нас. Какво пиеш?

— Канех се да си взема още една чаша от това ужасно шампанско.

— Аз ще ти донеса. — Мег мина зад бара, наля една чаша и допълни своята. — Тя умира от желание да схруска Бърк.

Хоп погледна към Нейт и видя, че е успял да се отърве от семейство Хоубейкър, но сега е приклещен от Джо и Лара Уайз.

— Тяхна си работа.

— Тяхна си работа — съгласи се Мег и се чукна с Хоп.

— Фактът, че той явно се интересува повече от теб, едва ли ще подобри отношенията ви с майка ти.

— Права си. — Мег замислено отпи от чашата. — Но може да разнообрази живота ми. — Видя, че Хоп вдигна очи към небето, и се разсмя. — Какво да направя, като обичам да си търся белята.

— А с него определено ще си я намериш. — Хоп се обърна, когато видя, че Чарлийн измъква Нейт на дансинга. — Приказката за тихите води не е случайна. Разочарованите мъже са трудни.

— Той е най-тъжният човек, когото съм виждала. По-тъжен дори от онзи скитник, който се отби тук преди няколко години. Как му беше името? Маккинън. Пръсна си мозъка в склада на Хоули.

— Беше ужасно. Игнейшъс може да е достатъчно наранен от нещо, за да налага дулото на служебния си пистолет, но е прекалено силен, за да дръпне спусъка. Освен това е твърде възпитан.

— На това ли залагаш?

— Да, на това. По дяволите, ще направя последното си добро дело за тази година и ще го спася от Чарлийн.

„Тъжните, възпитани мъже изобщо не са мой тип“, каза си Мег. Тя обичаше безгрижни, безразсъдни мъже. От тях не очакваш да останат през нощта. С такъв мъж можеш да пийнеш едно-две, да се потъркаляте между чаршафите, ако ви дойде настроение, и после да продължиш по пътя си.

Без проблеми, без душевни рани.

Ала мъж като Игнейшъс Бърк? Връзката с него нямаше да бъде гладка и рани със сигурност щеше да има. И все пак, може би си заслужаваше.

Във всеки случай ѝ беше приятно да разговаря с него, а това за нея беше показателно. Често прекарваше седмици наред, без да говори с друго човешко същество, затова ценеше интересните разговори. Харесваше ѝ да гледа как тъгата се появява и изчезва от погледа му. На няколко пъти бе видяла това да се случва. Когато стоеше пред къщата ѝ тази сутрин, заслушан в Лорийна Маккенин, и за няколко секунди, докато танцуваха.

Обградена от музиката и топлотата на човешкото общуване наоколо, тя осъзна, че отново иска да види как тази тъга се стапя. И че има добра идея как да го постигне.

Намери зад бара отворена бутилка и две чаши и се измъкна от залата.

Хоп рязко потупа Чарлийн по рамото.

— Извинявай, имам официална работа с шериф Бърк.

Чарлийн се притисна още по-плътно до Нейт и той изпита чувството, че след малко ще излезе през гърба му.

— Кметството е затворено, Хоп.

— Кметството никога не е затворено. Хайде, ще удушиш момчето.

— Добре, добре. Очаквам да довършим този танц, красавецо.

— Да си намерим някое тихо ъгълче, Игнейшъс. — Хоп си проби път през тълпата. Седна на една маса, която някой беше избутал в

билярдната. — Искаш ли нещо за пиене.

— Не, искам да избягам през задната врата.

— Можеш да избягаш, но не и да се скриеш в такова малко градче. Рано или късно ще трябва да се разбереш с нея.

— По-добре да е късно. — Искаше му се да се качи горе и отново да се приюти в мрака. Главата му пулсираше, стомахът му беше свит от стреса и усилието да съществува.

— Не те извиках само за да те спася от Чарлийн. Направо си вбесил заместника ми.

— Знам. Разреших случая така, както беше най-разумно и в рамките на закона.

— Не се съмнявам, че си вършиш добре работата, Игнейшъс. Просто ти споменах факта. Ед е надут, самовлюбен и досаден през повечето време. Но е добър човек и дава много на този град.

— Това не значи, че шофира добре.

Тя се усмихна.

— Винаги е бил слаб шофьор. Но за сметка на това е влиятелен, богат и злопамятен. Няма да забрави, че си се изпречил на пътя му. За теб може да е дребна работа в сравнение с нещата, с които си свикнал, но в Лунаси това е сериозно нещо.

— Едва ли съм първият.

— Не си. С Ед постоянно се караме. Но според него, ние сме на едно и също ниво. Дори може би аз стоя малко по-високо. Ти си пришълец и той очаква да му се подмазваш. От друга страна, аз щях да бъда много разочарована, ако го беше направил. Така че си между чука и наковалнята.

— Случвало ми се е и преди. Чудя се с каква ли мазнина се подмазва човек.

Тя го изгледа за миг, после избухна в смях.

— Учтив и заобиколен начин да ми кажеш да си гледам работата. Но преди да го направя, ще ти кажа нещо. Да застанеш между Чарлийн и Мег, означава, че и чукът, и наковалнята ще бъдат много горещи, лепкави и гадни като адски демони.

— В такъв случай по-добре да не съм там.

— Умна мисъл. — Тя вдигна вежди, когато мобилният му телефон иззвъня.

— Обажданията в управлението се прехвърлят на моя телефон — обясни той, докато го вадеше от джоба си. — Бърк.

— Вземи си палтото — каза Мег. — Ще се срещнем навън след пет минути. Искам да ти покажа нещо.

— Добре. — Той пъхна телефона отново в джоба си под изпитателния поглед на Хоп. — Нищо важно. Мисля, че ще изляза навън.

— Използвай онази врата, мини през кухнята.

— Благодаря. И честита Нова година!

— На теб също. — Когато той се отдалечи, Хоп поклати глава. — Ще си имаме проблеми.

Отне му повече от пет минути да отиде до стаята си, да се облече, да излезе навън и да заобиколи до предния вход на „Хижата“. На половината път осъзна, че изобщо не се беше изкушил от мисълта да заключи вратата след себе си и да потъне в мрака.

Може би това беше напредък. Или просто похотта беше по-силна от депресията.

Тя го чакаше, седнала на един от сгъваемите столове, които беше сложила в центъра на улицата. Бутилката шампанско беше забучена в купчина сняг. Тя отпиваше от чашата си, завита с дебело одеяло.

— Не можеш да седиш тук в тази рокля, въпреки че си с палто и одеяло...

— Преоблякох се. Винаги си нося дрехи за смяна в раницата.

— Жалко. С нетърпение очаквах отново да те видя по нея.

— По друго време и на друго място. Сядай.

— Добре. Защо седим насред улицата в... десет минути преди полунощ?

— Не обичам особено тълпите. А ти?

— Никак.

— За известно време е забавно, и то при специален повод. Но след няколко часа ми омръзва. Освен това — тя му подаде чаша — това шампанско е по-хубаво.

Учуди го, че не е замръзнало.

— Мисля, че е по-добре, ако влезем вътре, където няма риск да измръзнем.

— Навън не е толкова студено. Няма вятър. Температурата е около нула градуса. Пък и отвътре не можеш да видиш това.

— Кое?

— Погледни нагоре, пришълецо.

Той погледна натам, накъдето сочеше, и дъхът му спря.

— Свети Боже!

— Да, винаги съм мислила, че това е нещо свято. Природен феномен, предизвикан от географската дължина, слънчевите петна и тъй нататък. Научните обяснения не намаляват нито красотата, нито възшебството му.

Светлината в небето беше зелена, с проблясъци от златисто и намеци за червено. Дългите фосфоресциращи ивици сякаш пулсираха и дишаха, оживявайки мрака.

— Северното сияние се вижда най-добре през зимата, но обикновено е твърде студено, за да му се наслаждаваме. Тази нощ е изключение.

— Само съм чувал за него и съм виждал снимки. Не е същото.

— Както всички хубави неща. Вън от града се вижда по-добре. А най-красиво е, ако лагеруваш на някой от ледниците. Една нощ, когато бях седемгодишна, с баща ми се изкачихме в планината и спяхме на открито, за да можем да го видим оттам. Лежахме часове наред и гледахме небето, едва не замръзнахме.

Свръхестественото зелено продължаваше да трепти, да искри, да се разпръсква и да сияе. От него валяха разноцветни искри като дъжд от скъпоценни камъни.

— Къде е той сега?

— Би могло да се каже, че един ден отново пое на път и не се върна. Ти имаш ли семейство?

— В известен смисъл.

— Няма да разваляме тази вечер, като си разказваме тъжните си съдби. Просто ще се наслаждаваме на гледката.

Седяха мълчаливо в средата на улицата под пламтящото небе.

Пламъците му разпалиха нещо в него, прогониха напрегнатото главоболие, докараха го до ръба на чудото, където отново можеше да диша.

Тя погледна към „Хижата“, откъдето шумът нарастваше. Започнаха да отброяват последните секунди до полунощ.

— Май ще посрещнем сами Новата година, Бърк.

— Значи ще изпратя старата по-добре, отколкото очаквах. Искаш ли да се престоря, че те целувам, защото традицията е такава?

— Майната им на традициите.

Тя стисна главата му в ръцете си и го придърпа към себе си.

Устните ѝ бяха студени и усещането как се затоплят под неговите беше странно и завладяващо. Яростта на целувката го разтърси и го върна към живот, разбърка стомаха му и ускори кръвообращението му.

Чу викове — но далечни, приглушени и неясни, — когато Удари полунощ. Зазвъняха камбани, засвириха клаксони, прозвучаха аплодисменти. И през всичко това той долови ясно биенето на сърцето си.

Пусна чашата си и отметна одеялото, за да стигне до нея. Разочаровано изсумтя, когато видя колко е навлечена. Желаете това силно и гъвкаво тяло, искаше да види извивките му, да усети вкуса и мириса му.

Изведнъж звук от изстрели го накара рязко да се отдръпне.

— Празнични залпове, това е всичко.

Дъхът и излизаше на облаци, докато ръцете ѝ го привличаха обратно. Този мъж определено можеше да се целува и тя искаше да задържи опияняващото усещане как устните, езикът и зъбите му я поглъщат.

На кого му трябваше евтино шампанско?

— Може би, но... трябва да проверя.

Тя се изсмя кратко, после посегна към чашите.

— Да, така е.

— Мег...

— Давай, шерифе. — Приятелски го потупа по коляното и се усмихна на загадъчните и тревожни сиви очи. — Работата си е работа.

— Няма да се бавя.

Тя беше сигурна в това. Обичайно беше някой да стреля във въздуха на празници, на сватби, раждания, дори на погребения, в зависимост от чувствата си към покойника.

Но не ѝ се струваше разумно да го изчака. Вместо това остави столовете, чашите и бутилката на предната веранда и хвърли одеялото в колата си.

После подкара към къщи, докато зелените светлини се вихреха по небето. Знаеше, че Хоп е права. Нейт Бърк щеше да се окаже голяма беля.

6.

ВЕСТНИК „ЛУНАТИК“

ПОЛИЦЕЙСКА ХРОНИКА

Понеделник, 5 януари, 8,03 ч. Повикване за липсващи снегоходки от верандата на жилището на Ханс Финкъл. Заместник-шериф Питър Ноти се отзова. Твърдението на Финкъл, че (пропускаме няколко цветисти фрази) „Трилби пак се е върнал към старите си номера“ не може да бъде потвърдено. Впоследствие снегоходките се намериха в колата на самия Финкъл.

9,22 ч. Съобщиха ни за пътнотранспортно произшествие на Ранкор Роуд. Шериф Бърк и заместник Ото Грубер се отзоваха. Участниците са Брет Трупър и Виргиния Ман. Няма наранявания, освен натъртения палец на крака на Трупър в резултат на многократното ритане на собствения му смачкан амортизатор. Не бяха повдигнати обвинения.

11,36 ч. Съобщение за сблъсък между Декстър Трилби и Ханс Финкъл в „Хижата“. Спорът, който включваше разнообразни и цветисти ругатни, очевидно беше последствие на предишния инцидент със снегоходките. Отзова се шериф Бърк и след известен дебат беше решено кавгата да се реши чрез турнир по дама. В определеното време Трилби водеше с 12 на 10 игри. Не бяха повдигнати обвинения.

13,45 ч. Съобщение за силна музика и движение на коли с превишена скорост по „Карибу“. Шериф Бърк и заместник Ноти се отзоваха. Джеймс и Уилям Маки бяха открити да се състезават със снегомобили и да слушат „Роден да бъдеш свободен“ много силно. След кратко и, според думите на свидетелите, забавно преследване последва разгорещена конфронтация с полицаите, по време на която дискът с въпросната мелодия беше конфискуван, а Джеймс Маки заяви, че „в Лунаси вече изобщо не е забавно“. И двамата братя бяха глобени за превишена скорост.

15,12 ч. Съобщение за крясъци на Ранкор Ууд, на 3,3 км от града. Отзоваха се шериф Бърк и заместник Грубер. Оказа се, че група момчета играят на война, въоръжени с детски пушки и бутилка кетчуп с пръскалка. Шериф Бърк обяви незабавно примирие и ескортира войниците — живи, мъртви и ранени — по домовете им.

16,58 ч. Съобщение за нарушение на обществения ред на „Муус“. Шериф Бърк и заместник Ноти се отзоваха. Спорът между шестнадесетгодишно момиче и неин връстник, включващ обвинения за флирт с друго момче на същата възраст, беше разрешен. Не бяха повдигнати обвинения.

17,18 ч. Шестнадесетгодишно момче глобено за безразсъдно шофиране и надуване на клаксона нагоре-надолу по „Муус“.

19,12 ч. В отговор на различни молби шериф Бърк отстрани Майкъл Съливан от бордюра на пресечката на „Лунаси“ и „Муус“, където пееше високо и фалшиво версия на „Уиски в буркан“. Съливан прекара нощта в участъка заради собствената си безопасност. Не бяха повдигнати обвинения.

Нейт препречете случките от всеки ден, а после остатъка от втората си седмица във вестник „Лунатик“. Очакваше оплаквания, когато излезе първият брой с полицейската статистика, но не получи нито едно. Очевидно хората нямаха нищо против да видят имената си отпечатани, макар и във връзка с провиненията им.

Пъхна вестника в чекмеджето на бюрото при първия брой. Вече минаха две седмици, помисли си.

И все още бе тук.

Сари Паркър се приведе над тезгяха в „На ъгъла“. Беше свалила ботушките си от заешка кожа и парката на вратата, после беше грабнала пакетче дъвка от рекламната поставка.

Беше дошла да поклюкарства, не да пазарува, а дъвката беше най-евтиното възможно извинение. Погали лекичко по главата Сесил, шпаньола на Деб. Както всеки ден той лежеше в подплатената си кошничка на тезгяха.

— Шериф Бърк не се мярка често в ресторанта на „Хижата“

Деб продължи да подрежда пакети цигари и тютюн за дъвчене. В магазина най-напред се научаваха всички новини в града. Щом тя не знаеше нещо, значи още не се беше случило.

— И тук не идва често. Самотник е.

— Всеки ден закусва с момчето на Роуз и повечето пъти вечеря там. Но ако питаш мен, няма особено добър апетит.

Тъй като и без това беше взела пакетчето дъвки, Сари го отвори.

— Всяка сутрин разтребвам стаята му, не че има кой знае какво да се подрежда. Не носи нищо друго, освен дрехи и несесер за бръснене. Няма нито снимки, нито книги.

Тъй като разтребваше повечето стаи в „Хижата“, Сари се смяташе за експерт по човешко поведение.

— Може би тепърва ще му изпратят багажа.

— Не мисли, че не го попитах. — Сари размаха дъвката, преди да я пъхне в устата си. — Казах му: „Шериф Бърк, сигурно очаквате да ви пратят останалия багаж от континента?“ А той ми отвърна: „Донесох всичко със себе си.“ Не се е обаждал и на никого по телефона, поне от стаята си. Нито някой го е търсил. Доколкото разбирам, единственото нещо, което прави в стаята си, е да спи.

Макар в момента в магазина да нямаше никой друг, Сари понижи глас и се наведе напред.

— И въпреки че Чарлийн му се пуска, той спи сам. — Тя рязко кимна. — Когато сменяш чаршафите на един мъж, знаеш какво прави през нощта.

— Може би го правят в банята или на пода. — Деб с удоволствие забеляза изненадата, която се изписа по бузестото катериче лице на Сари. — Не е речено, че непременно трябва да се чукаш на леглото.

Тъй като беше професионалистка в размяната на клюки, Сари бързо се възстанови.

— Ако Чарлийн се чукаше с него, нямаше още да го преследва като хрътка заек, нали?

Деб замълча, докато чешеше Сесил зад копринените уши, но трябваше да отстъпи.

— Вероятно не.

— Човек, който идва тук едва ли не само с дрехите на гърба си, крие се часове наред в стаята си, отказва на навита жена и почти нищо не казва, ако не го приклеещиш, със сигурност е странен, ако питаш мен.

— Не може да се каже, че е първият подобен тип, който се появява тук.

— Може би. Но е първият, когото правим началник на полицията. — Още беше бясна, че предишната седмица глоби сина й. Сякаш доларите растяха по дърветата. — Този човек крие нещо.

— За бога, Сари. Всички тук правят същото.

— Не ме интересува кой какво крие, освен ако няма властта да хвърли мен и семейството ми в затвора.

Деб нетърпеливо натисна клавишите на касовия апарат.

— Ако не смяташ да излезеш оттук, без да си платиш дъвката, не си нарушила никакви закони. Така че на твоето място не бих се притеснявала.

Човекът, когото обсъждаха, още седеше на бюрото си. Но сега беше притиснат. От две седмици беше успявал да избегне, отклони или отложи срещата с Макс Хоубейкър. Не искаше да го интервюират. Всъщност беше уплашен — пресата си беше преса, независимо дали

ставаше дума за седмичния вестник в малък град или за „Балтимор Сън“.

Гражданите на Лунаси може би нямаха нищо против да видят имената си във вестника по каквато и да било причина, но той още имаше неприятен вкус в устата от опита си с репортерите след престрелката.

Беше разбрал, че ще трябва да преглътне още от същото, когато Хоп влезе в кабинета му с Макс.

— Макс иска интервю. Градът трябва да знае нещо за човека, когото сме избрали да следи за реда и спазването на законите. Добре е интервюто да излезе в следващи брой на „Лунатик“. Затова... захващай се.

И тя излезе със същата маршова походка, затваряйки енергично вратата след себе си. Макс се усмихна дръзко.

— Срегнах кмета по пътя насам, за да видя дали имате сега няколко свободни минути, в които да поговорим.

— Аха. — След като се чудеше дали да убие малко време с пасианси на компютъра, или да поиска от Питър да му даде поредния урок по използване на снегоходки, нямаше как да каже, че е много зает.

Беше преценил Макс като амбициозен зубрач, от онези, които прекарват по-голямата част от времето си в гимназията, изолирани от останалите. Той имаше кръгло приятно лице, върху което падаше светло кестенява коса. За ръста си от метър и седемдесет той имаше около пет излишни килограма, натрупани главно в областта на корема.

— Кафе?

— Не бих имал нищо против.

— Нейт стана и наля две чаши.

— Как го пиете?

— С две сметани и две пакетчета захар. Какво смятате за новата ни рубрика? За полицейската хроника?

— За мен това е нещо ново. Изложили сте фактите. Струва ми се, изчерпателно.

— Кари много искаше да я включим. Ако позволите, ще запиша разговора ни. Ще си вода и бележки.

— Добре. — Той приготви кафето на Макс и го донесе. — Какво искате да знаете?

Макс се намести удобно и извади касетофон от платнения си сак. Сложи го на бюрото, отбеляза времето и го включи. После извади бележник и молив от джоба си.

— Мисля, че нашите читатели биха искали да знаят нещо за човека със значката.

— Звучи като заглавие на филм. Съжалявам — добави той, когато видя, че Макс се намръщи. — Няма кой знае какво за знаене.

— Да започнем с основните неща. Ще ми кажете ли на колко сте години?

— Тридесет и две.

— И сте били детектив в балтиморската полиция?

— Точно така.

— Женен ли сте?

— Разведен.

— Случва се и на най-добрите от нас. Деца?

— Не.

— В Балтимор ли сте роден?

— Прекарал съм там целия си живот с изключение на последните три седмици.

— И защо детектив от Балтимор става началник на полицията в Лунаси, Аляска?

— Наеха ме.

Лицето на Макс си остана приветливо и тонът му не се промени.

— Но все пак е трябвало да се кандидатира.

— Искан промяна. — *Ново начало. Последен шанс.*

— Някои хора биха могли да нарекат това доста драматична промяна.

— Ако търсиш нещо различно от обичайното, защо да не е много по-различно? Хареса ми описанието на работата, на града. Имам възможност да върша нещо познато, но в различна обстановка, в друг ритъм.

— Току-що говорихме за полицейската рубрика. Това едва ли може да се сравни с онова, с което сте свикнали. Не се ли боите, че ще се отегчите, след като сменяте ритъма и мащабите на големия град с общност, в която живеят по-малко от седемстотин жители?

Внимавай, помисли си Нейт. Не беше ли седял тук допреди малко, отегчен до смърт? Или депресиран? Трудно беше да се открие

разликата. Имаше моменти, в които не беше сигурен, че изобщо има разлика, тъй като и двете състояния го караха да се чувства ужасно ненужен.

— Балтимор не е от най-големите градове. Но фактът е, че през по-голямата част от времето работата е доста анонимна. Полицаяте си приличат, случаите се трупат един след друг.

И никога не можеш да приключиш всичките, помисли си Нейт. Колкото и часове да им отделиш, не можеш да приключиш всички и в крайна сметка се ограничаваш само с ясните и новите случаи.

— Ако някой се обади тук — продължи, — този човек знае, че или аз, или някой от двамата заместници, ще отиде да поговори с него, да му помогне да разреши проблема си. След известно време ще знам кой има нужда от помощ, когато се обажда. Няма да бъде просто име в папката, а човек, когото познавам. Мисля, че това ще добави още едно ниво на удовлетворение към работата, която върша.

Изненада го, че беше казал самата истина, макар досега да не я беше осъзнал напълно.

— Ловувате ли?

— Не.

— Ходите ли на риба?

— Засега не.

Макс стисна устни.

— Хокей? Ски? Планинско катерене?

— Не. Питър ме учи да се движа със снегоходките. Казва, че ще ми свърши работа.

— Прав е. Ами хобита, развлечения за свободното време, интереси?

Работата не му беше оставяла достатъчно време. Или по-скоро, поправи се Нейт, той беше позволил на работата да погълне цялото му време. Не беше ли това причината Рейчъл да си потърси друг?

— Засега не знам към какво ще се ориентирам. Нека първо да видим какво ще стане със снегоходките. А вие как се оказахте тук?

— Аз ли?

— Бих искал да знам нещо за човека, който задава въпросите.

— Справедливо е — съгласи се Макс. — През 60-те години учех в Бъркли. Секс, наркотици и рокендрол. Влюбих се в една жена — както винаги става — и отпътувахме на север. Прекарахме известно

време в Сиатъл. Там се срещнах с един човек, който се занимаваше с алпинизъм. И аз се запалих. С жената продължихме да мигрираме на север. Бяхме вегетарианци, интелектуалци и хора, които мразят институциите.

Той се усмихна — пълен и оплешивяващ мъж на средна възраст, който сякаш се забавляваше от мисълта какъв е бил някога и какъв е сега.

— Тя искаше да рисува, а аз — да пиша романи, които изваждат наяве скритата същност на човека. Оженихме се, което провали всичко. Тя се върна в Сиатъл, а аз се озовах тук.

— И издавате вестник, вместо да пишете романи.

— Все още работя по онези романи. — Той вече не се усмихваше, изглеждаше сдържан и малко разстроен. — От време на време ги изваждам. Слаби са, но продължавам да работя по тях. Още не ям месо и съм природозащитник, което дразни много хора. Запознах се с Кари преди около петнадесет години. Оженихме се. — Усмивката му се върна. — Този път изглежда се получи.

— Деца имате ли?

— Момче и момиче. На десет и дванадесет. А сега да се върнем на вас. Работили сте в балтиморската полиция единадесет години. Когато говорих с лейтенант Фостър...

— Говорили сте с моя лейтенант?

— Бившият. Той ми разказа нещичко за вас. Описа ви като задълбочен и упорит полицаи, който приключва успешно случаите си и работи добре под напрежение. Не че не бихме искали нашият полицейски началник да притежава такива качества, но определено сте прекалено квалифициран за тази работа.

— Това си е мой проблем — каза Нейт с равен глас. — Не мога да ви отделя повече време.

— Само още няколко минути. Били сте два месеца в отпуск по болест след инцидент миналия април, по време на който партньорът ви Джак Биън и заподозреният са били убити, а самият вие — ранен. Върнали сте се на работа за четири месеца, после сте напуснали. Струва ми се, че този случай е натежал в полза на решението ви да приемете службата при нас. Прав ли съм?

— Вече ви съобщих причините, поради които съм тук. Никой от Лунаси не се интересува от смъртта на партньора ми.

Лицето на Макс се беше вкаменило и Нейт разбра, че го е подценил. Журналистът си е журналист, напомни си той, където и да се намира. А този беше подушил сензация.

— Но хората се интересуват от вас, шерифе. От вашия опит и мотивация, от професионалната ви биография.

— Това са минали неща.

— „Лунатик“ може да е малък вестник, но като издател аз трябва да представям точни факти и пълни сведения. Знам, че престрелката е била разследвана и са открили, че вие сте стреляли с основание. Но онази нощ сте убили човек и това сигурно ужасно ви тежи.

— Да не мислите, че нося значка и пистолет за забавление, Хоубейкър? Че те са само реквизит? Всеки ден, когато взима оръжието си, полицаят знае, че може би ще му се наложи да го използва. И да, това наистина му тежи.

Гневът го заля и гласът му стана студен като януарския вятър, който блъскаше по прозорците.

— Оръжието тежи, както и онова, което ще направиш с него — това е истина. А дали съжалявам, че съм го използвал тогава? Не. Съжалявам, че не бях по-бърз. Ако бях стрелял по-рано, един добър човек още щеше да бъде жив. Жена му нямаше да е вдовица, а двете му деца щяха да имат баща.

Докато го слушаше, Макс се облегна назад и на няколко пъти облиза устните си, но не се предаде.

— Обвинявате ли се?

— Аз съм единственият, който излезе жив от онази алея — Гневът секна и без него очите му изглеждаха уморени и безизразни. — Кого друг да виня? Изключете касетофона. Интервюто свърши.

Макс се наведе и изключи касетофона.

— Съжалявам, че засегнах чувствително място. Тук не живеят много хора, но колкото и да са, те имат правото да знаят истината.

— Да, вие винаги казвате така. Имам работа.

Макс прибра касетофона и стана.

— Трябва ми и снимка за статията.

Безмълвният поглед на Нейт го накара да прочисти гърлото си.

— Кари може да дойде малко по-късно. Тя е фотографът. Благодаря за отделеното време. И... успех със снегоходките.

Когато остана сам, Нейт дълго време не помръдна. Очакваше гневът да се завърне, но това не стана. Би посрещнал с радост дивата му, заслепяваща сила. Но усещаше само студ.

Знаеше какво ще последва, ако това продължи. Изправи се с бавни, овладени движения и взе полицейската радиостанция.

— Трябва да изляза за малко — каза на Пийч. — Ако нещо се случи, свържи се с мен по радиостанцията или по мобилния ми.

— Времето се разваля — предупреди го тя. — Изглежда бурята ще е силна. Не ходете много далеч, за да можете да се върнете за вечеря.

— Ще се върна.

Той излезе в преддверието и се облече. Не позволи на нито една мисъл да проникне в ума му, докато не подкара колата. Пред къщата на Хоп спря и почука на вратата.

Отвори му тя. Очила за четене висяха на верижка върху дебелия й рипсена риза.

— Игнейшъс, заповядай.

— Не, благодаря. Никога вече не ме притискай така.

Ръцете й се заиграха с верижката, докато се взираше в лицето му.

— Влез, ще поговорим.

— Само това имам да ти кажа. Нищо повече.

Обърна се рязко, а тя остана на прага, загледана в гърба му.

Излезе от града и спря, когато къщите свършиха. На езерото се пързалия хора. Вероятно скоро щяха да си тръгнат, защото вече се смрачаваше. Отзад се виждаше нечия паянтова къщичка за риболов върху леда.

Не видя самолета на Мег. Не бяха се срещали, откакто наблюдаваха Северното сияние.

Трябваше да се върне и да се заеме с онова, за което му плащаха. Макар и да не беше много. Вместо да го стори, той подкара нататък.

Когато стигна до къщата на Мег, завари кучетата да стоят нащрек и да я пазят. Слезе от колата и изчака да види как ще се отнесат към неочаквания посетител.

Почти едновременно те вирнаха глави, после хукнаха към него с дружелюбен лай. След като поскачаха и се повъртяха наоколо му, едното хукна към кучкарника, изкачи стъпалата и влезе вътре. След миг затича обратно, понесло огромен кокал.

— От какво е? От мастодонт ли?

Беше надъвкан и олигавен, но Нейт го взе и го хвърли надалеч.

Кучетата затичаха след него, блъскайки се като футболисти, борещи се за топката. Потънаха в пряспа и изскочиха целите в сняг. Сега и двете стискаха кокала в зъбите си. След бърза и въодушевена схватка отново хукнаха към Нейт, все едно бяха впрегнати заедно.

— Работите в екип, а?

Той взе кокала, хвърли го и изгледа представлението още веднъж.

Канеше се да го хвърли за четвърти път, когато кучетата хукнаха направо към езерото. Секунди по-късно Нейт разбра причината. Докато шумът от самолета се засилваше, той тръгна по следите им.

Видя червена светлина и слабия отблясък на залязващото слънце върху стъкло. Според него, тя се спускаше твърде бързо — в най-добрия случай ските на самолета щяха да докоснат върховете на дърветата, а в най-лошия — да забиے нос в леда.

Ревът на двигателите удави всички звуци. С опънати нерви той наблюдаваше как самолетът завива, снижава се и се плъзга по леда. После настъпи такава пълна тишина, че му се стори как чува измествения въздух да се връща на мястото си.

До него кучетата потръпнаха и се сгушиха, после хукнаха към ледената площадка. Там се запързалиха с разкрасени крака и залаяха с дива радост, когато вратата се отвори. Мег скочи долу и ботушите ѝ изтропаха. Приклекна и позволи да бъде облизана, докато енергично галеше козината на посрещачите си. Когато се изправи, извади един пакет от самолета. Едва тогава погледна към Нейт.

— Пак ли някой е сгазил лука? — попита го.

— И да е така, аз не знам.

Тя премина по леда и изкачи лекия заснежен склон, докато кучетата танцуваха от радост край нея.

— Отдавна ли си тук?

— От няколко минути.

— Още не си свикнал с този студ. Да влезем.

— Къде беше?

— Къде ли не. Преди няколко дни ходих да прибера една група. Ходили да дебнат карибу — за да ги снимат. Днес ги закарах обратно до Анкърдж. Точно навреме — добави тя с поглед към небето. — Наближава буря. Горест беше започнало да става интересно.

— Страхуваш ли се там?

— Не. Но от време на време става прекалено интересно.

В преддверието тя свали парката си.

— Катастрофирала ли си някога?

— Не, но съм кацала принудително. — Събу ботушите си, после извади кърпа от една кутия и клекна, за да избърше краката на кучетата. — Влизай. Бързо ще свърша, а за четирима ни е възтесничко.

Той влезе и затвори вътрешната врата, за да не излиза топлината, както го бяха научили.

През прозорците навлизаха последните слънчеви лъчи на късия ден и стаята беше смесица от светлина и сенки. Усети мирис на цветя — не рози, а нещо по-първично и земно. Комбинацията с миризма на кучета и дъх на дим беше много приятна.

Беше очаквал провинциално обзавеждане, но на слабата светлина установи, че изобщо не беше познал.

Стените на просторната всекидневна бяха бледожълти. За да наподобяват слънцето, помисли си той, да прогонват мрака. Камината беше от дялани камъни в златист оттенък, които сякаш преливаха в пламъка на дърветата. На полицата бяха наредени дебели сини и жълти свещи. Дългото канапе беше синьо и засипано с възглавничките, които жените държат да разхвърлят навсякъде. Дебело одеяло в преливащо се синьо и жълто беше метнато върху облегалката му.

Имаше лампи с рисувани абажури, полирани масички, килим с шарки и два големи стола.

Акварели, картини с маслени бои и пастели, изобразяващи аляски пейзажи, украсяваха стените.

Отляво имаше стълби, които водеха нагоре, и той усети, че се усмихва при вида на колоната в основата им, в която беше издялан тотем.

Вратата се отвори. Кучетата влязоха първи и всяко се настани на един от столовете.

— Не е каквото очаквах — отбеляза той.

— Прекалено много предсказуемост води до отегчение. — Тя прекоси стаята, отвори големия резбован сандък и извади няколко цепеници.

— Нека ти помогна.

— Вече ги взех. — Тя ги сложи в камината, после се обърна към него, грейки гърба си. — Гладен ли си?

— Не.

— Нещо за пиене?

— Не, благодаря.

Мег запали една от лампите.

— А секс?

— Аз...

— Защо не се качиш горе? Втората врата вляво. Трябва да дам храна и вода на кучетата.

И тя излезе, оставяйки го с кучетата, които го гледаха с кристално сините си очи. Би се обзаложил, че се подсмиваха.

Когато се върна, той не бе помръднал от мястото си.

— Не намери ли стълбите? И това ми било детектив.

— Слушай, Мег... аз просто дойдох, за да... — Той прокара ръка през косата си, осъзнавайки, че няма представа защо. Беше излязъл от града, усещайки, че черната дупка се разтваря пред него, но още докато си играеше с кучетата, тя се бе затворила.

— Не искаш ли секс?

— Знам кога един въпрос е подвеждащ.

— Е, докато мислиш как ще отговориш, аз отивам горе да се съблека. — Тя отметна косата си на гърба. — А ако се чудиш, изглеждам много добре гола.

— Сигурен съм.

— Ти си малко кльоцав, но това не ми пречи. — Тя отиде до стълбите, усмихнато наклони глава и сви показалец.

— Хайде, хубавецо.

— Просто така ли?

— Защо не? Няма закон, който да го забранява, нали? Сексът е просто нещо, Нейт. Всичко останало е сложно. Нека оставим нещата простички, поне засега.

Мег тръгна нагоре. Нейт погледна към кучетата и шумно издиша.

— Да видим дали още помня как се правят простички неща. — Качи се по стълбите и спря до първата врата. Стените на стаята бяха огненочервени, като се изключи една — тя беше облицована с огледала. Срещу нея имаше шкаф с телевизор, стереоуредба и дивиди

плейър. Наоколо стояха скъпи тренировъчни уреди. Велометър — срещу телевизора, боуфлекс и стойка с щанги срещу огледалото.

Вероятно в минихладилника имаше вода и ободряващи напитки за спортисти.

Стаята говореше, че тялото, което щеше да види голо, сериозно се упражнява.

Мег бе оставила вратата на спалнята отворена и разпалваше камината. Леглото беше огромно като тепих, с изящна резба от черно дърво. Картини и лампи подчертаваха отсенките на зелено и слонова кост.

— Видях какво имаш.

Тя бавно се усмихна през рамо.

— Още не си.

— Говорех за частната ти фитнес зала в другата стая.

— А ти тренираш ли, шерифе?

— Някога тренирах редовно. — *Преди Джак да умре.* — Напоследък не толкова.

— Харесва ми потта и прилива на ендорфини.

— И на мен.

— Тогава го прави.

— Добре. Къщата ти е чудесна.

— Четири години ми трябваша, за да я обзаведа според вкуса ми.

Имам нужда от пространство, иначе се изнервям. Да оставя ли лампата, или да я угася? — Тъй като Нейт не отговори, тя се изправи и пак го погледна през рамо. — Спокойно, шерифе. Няма да те нараня, освен ако не си го поискаш.

Отиде до нощното шкафче и отвори чекмеджето.

— Най-важна е сигурността — заяви и му хвърли презерватив в станиолена обвивка. — Мислиш прекалено много — каза след миг, защото той не помръдна. „*И си прекрасен с разрешената си кестенява коса и тези трагични очи на герой*“, помисли си. — Но сега ще оправим нещата. Явно имаш нужда от подходяща обстановка. Нямам нищо против.

Тя запали свещите из стаята.

— А сега малко музика.

Отвори един шкаф и характерният мелодичен глас на Аланис Морисет запя колко се бои от щастието.

— Може би трябваше да ти сипя едно, но вече е късно.

— Ама че си терк — промърмори Нейт.

— Можеш да се обзаложиш. — Тя съблече пуловера си и го хвърли на един стол. — Термобельото лишава стриптийза от очарование, но ще бъдеш компенсиран.

Внезапно той усети, че е твърд като скала.

— Ще си свалиш ли дрехите, или искаш аз да го направя?

— Нервен съм. А това, че го казвам, ме кара да се чувствам пълен идиот.

„Да — помисли си тя. — Наистина си очарователен. Мъж, който е откровен, е истинско чудо.“

— Само защото се замисляш. — Мег смъкна панталоните си и ги прекрачи. После седна на леглото и свали чорапите си. — Ако на Нова година не бяха те повикали, щяхме да свършим в леглото.

— Когато се върнах, теб те нямаше.

— Защото се замислих. Сега разбираш ли, че е ужасно? — Тя дръпна завивката.

Нейт сложи ризата си върху пуловера ѝ. Когато извади мобилния си телефон от джоба и го изключи, потръпна.

— Дежурен съм.

— Тогава да се надяваме, че всички ще се държат прилично. — Мег свали термофланелката си и тялото му се вкорави като юмрук.

Порцеланово бяла кожа покриваше стройното ѝ тяло. Но в него нямаше нищо крехко. Пламъците от камината позлатяваха контурите на една скулптура, която излъчваше самоувереност и страст.

Когато тя се обърна, за да угаси лампата, Нейт усети как възбудата му нараства при вида на малката татуировка във форма на разперени червени криле на дупето ѝ. Сега останаха само огънят и свещите.

— Половината мисли в главата ми току-що се изпариха.

Тя се разсмя.

— Време е да се погрижим и за другата половина.

Сваляй гащите, Бърк.

— Слушам, госпожо.

Той разкопча колана си и пръстите му изтръпнаха, когато тя му помогна да разкопчее ципа си. Устата му беше пресъхнала като пустиня.

— Беше права. Гола наистина изглеждаш прекрасно.

— Надявам се и аз да кажа същото за теб, ако изобщо решиш да сваляш тези дрехи. — Тя се плъзна в леглото и се опъна.

— Хайде, красавецо. Хвани ме.

Докато той се събличаше, Мег прокара пръст по гърдата си.

— Плещите ти определено не са зле за човек, който не се упражнява редовно. А... — Тя се усмихна и се подпря на лакът, когато той събу бельото си. — Явно си спрял да мислиш. Облечи войника и да влезем в битка.

Той се подчини, но когато седна на леглото, само лекичко погали рамото ѝ.

— Позволи ми първо да планирам стратегията си. Не съм виждал толкова гладка кожа като твоята.

— Не оценявай книгата по корицата ѝ.

Тя го сграбчи за косата и го притегли към себе си.

— Дай ми тази уста, на която не можах да се наситя.

Изведнъж всички негови нужди, отчаянието и мъката му се превърнаха в чиста похот. Видът ѝ го подлуди, неустоимата жажда на тялото ѝ разпали кръвта му. Устата му се сля с нейната, изпивайки я, докато желанието, което бе смятал за забравено, не го завладя напълно.

Не можеше да се насити да целува устните ѝ, шията, гърдите. Въздишките и стоновете ѝ разпалваха страстта му И той искаше все повече и все повече.

Промъкна ръка между бедрата ѝ, полудял от желание да усети влажната ѝ топлина; и навлезе в нея тъй бързо и стремително, че и двамата потръпнаха.

Сякаш изкачваше тих, зелен хълм, който внезапно се превърна във вулкан. Това е част от него, осъзна тя. Опасната изненада, скрита зад самоконтрола, който прикрива болката. Беше го искала заради тъжните му очи и привидното спокойствие. Но не беше предполагала какво ще стане, когато маската падне.

Тялото ѝ се изви, докато той нахлуваше в нея с яростната си топлина, и Мег изкрещя, забравила се от удоволствие. После се вкопчи в него, одра го, засмука го и ръцете ѝ жадно и обсебващо забродиха по влажната му кожа.

Всяко поемане на дъх изгаряше дробовете ѝ.

Той искаше да я погълне, да я подчини, да я обладае. Проникна дълбоко в нея и понечи да зарови лице в косата ѝ, но тя вдигна ръце към него. Втренчи странните си сини очи в лицето му, докато той я изпълваше, докато търсеше забрава в нея. И го гледа, докато се изля в нея.

Чувстваше се изпразнен, кожата му бе само обвивка, пълна с въздух. Беше забравил какво е да усещаш онази притискаща и повличаща тежест, която мачкаше ума му и издуваше тялото му така, че дори ставането сутрин се превръщаше в изпитание за волята.

Беше сляп, глух и преситен. Ако можеше да изживее живота си докрай в това състояние, не би се оплакал изобщо.

— Да не заспиш, докато сме още зацепени.

— Какво?

— Изкарай тласкащото устройство, сладурче.

Значи, все пак не беше сляп. Виждаше светлина, сенки, форми. Не различаваше нищо ясно, но съзираше преливащи се очертания. Явно и чуваше, защото гласът ѝ проникваше през лекото бучене в главата му.

Усещаше как тялото ѝ поддава под неговото — меко, стегнато и гъвкаво, влажно от пот, ухаещо на сапун, секс и жена.

— По-добре ме бутни — каза той след миг. — Имам чувството, че съм парализиран.

— На мен не ми се струва така. — Но тя сложи ръка на рамото му и го преобърна с известно усилие. После си пое дълбоко дъх, издиша и каза: — Мили Боже!

— Мисля, че го зърнах неясно очертан за миг. Усмиваше се.

— Аха.

Тя нямаше сили да се протегне, затова само се прозя.

— Някой дълго време се е сдържал. Какъв късмет.

Веригите в мозъка му започнаха отново да се свързват. Почти чуваше как пращят, когато възстановяха контакта.

— Не съм бил скоро с жена.

Любопитна, тя се обърна настрани. Видя белезите, които пръстите ѝ бяха напипали. Набръчкани следи от куршуми отстрани на тялото и на бедрото му.

— Дефинирай скоро. Месец ли? — Очите му останаха затворени, но устата му се изкриви. — Два месеца? Исусе, повече ли? Три?

— Мисля, че е по-скоро година.

— Леле мале! Нищо чудно, че видях звезди.

— Нараних ли те?

— Не ставай глупав.

— Не съм толкова глупав, та да не си давам сметка, че се възползвах от теб.

Мег умишлено прокара пръст по белега, който се виеше по тялото му. Той не трепна, но тя усети, че се напруга, и реши да не задълбава.

— Бих казала, че се използвахме взаимно, и то толкова старателно, та вероятно всички на радиус от сто мили от това легло сега лежат и пушат.

— Добре ли ти беше?

— Да нямаш къса памет, Бърк? — Тя се протегна и леко го сръга с лакът. — Не помниш ли чия беше идеята?

За миг той не отговори.

— Бях женен пет години. Бях верен на жена си. Последните две години от брака ни бяха тежки. Всъщност през последната всичко се разпадна. Сексът стана проблем. Бойно поле. Оръжие. Всичко друго, освен естествена наслада. Така че съм поръждясал, а и не знам какво търсят жените в този район.

„Тогава няма да ти се размине“ — обеща си тя.

— Аз не съм жените. Аз съм аз. Съжалявам, че бившата ти съпруга те е водила за оная работа, но мога да потвърдя, че въпросният придатък е в добро състояние. Може би е време да забравиш миналото.

— Отдавна съм го забравил. — Той се размърда и провря ръка под нея. Почувства как тя се стегна, после колебливо се отпусна и му позволи да положи главата ѝ на рамото си. — Не искам това да бъде краят. За нас двамата.

— Ще видим какво ще мислим другия път.

— Искане ми се да остана, но трябва да тръгвам. Съжалявам.

— Не съм те поканила да оставаш.

Нейт обърна глава към лицето ѝ. Бузите ѝ бяха поруменели, очите — сънени. Но той беше твърде добър полицаи, за да не долови,

че зад непринудеността ѝ се крие предпазливост.

— Бих искал да ме поканиш, ала след като трябва да ти откажа, няма смисъл. Но бих искал да се върна.

— Довечера няма да можеш да дойдеш. Започне ли бурята, ако стигнеш дотук — а едва ли ще успееш, — ще бъдем затрупани. Може да трае дни наред. А това не би ми харесало.

— Ако ще е толкова зле, ела с мен в града.

— Не. Това пък съвсем няма да ми хареса. — Успокоена, тя прокара пръсти по гърдите и челюстта му, и ги зарови в косата му. — Тук съм си много добре. Имам достатъчно припаси, дърва, кучетата. Обичам силните бури и усамотението, което носят.

— А когато разчистят пътя?

Тя сви рамене, после се претърколи встрани. Отиде гола до гардероба. Светлината на огъня озари бялата ѝ кожа и червените крила ярко се откриха върху нея, докато вадеше дебел фланелен халат.

— Ако ми се обадиш и съм тук, можеш да ми донесеш пица. — Облече халата и се усмихна, докато връзваше колана. — Ще ти дам голям бакшиш.

7.

Първите снежинки паднаха още докато караше към града. Едри и меки, те не изглеждаха особено заплашителни. Всъщност му се сториха дори красиви. Напомниха му за детството му, за снега, който падаше през нощта, и когато погледнеше през прозореца на спалнята си, кръвта му закипяваше от радост.

Няма да ходя на училище!

Споменът за дните, когато снегът беше приятна изненада, а не затруднение или опасност, го накара да се усмихне. Може би щеше да е добре, ако успееше да почувства отново част от онова детско благоговение.

Да се огледа, да види безкрайния океан от белота и да обмисли възможностите. Учеше се да ходи със снегоходки, може би щеше да се научи да кара и ски. Карането из околността може би щеше да бъде интересно. Пък и през последните няколко месеца беше отслабнал много. С такива упражнения и редовното хранене, щеше бързо да се възстанови.

Може би трябваше да си купи някоя от онези моторни шейни и да фучи из снега на воля. За бога, имаше нужда да се позабавлява. Пък и щеше да огледа наоколо и от нещо друго, освен от кола.

Спря, за да погледа как малко стадо елени се вие между дърветата отляво. Козината им беше рошава и тъмна на фона на снега, който им стигаше до коленете. Ако елените имаха колене.

Това бе един напълно нов свят за градското момче, чиито единствени приключения сред природата се състояха от няколко летни пътувания до Западен Мериленд с преспиване на открито.

Паркира пред участъка, като не забрави да включи отоплителя в контакта, после се загледа как Ото и Пит опъват въже с възли по дължината на тротоара на височина около кръста. Сложи дебелиите си ръкавици и отиде при тях.

— Какво става тук?

— Слагаме насочващо въже — отговори Ото и го завърза около един стълб.

— За какво?

— При виелица човек може да се изгуби на крачка от дома си.

— Не ми изглежда толкова зле. — Нейт погледна към улицата и пропусна погледа, който Ото и Пит си размениха. — Колко казаха, че ще натрупа?

— Може да е над метър.

Нейт рязко се обърна.

— Будалките ме.

— Ще има вятър, а тогава преспите могат да бъдат и два-три пъти по-дълбоки. — В гласа на Ото се долавяше удоволствие. — Това не ти е снегът в Долните щати.

Той си спомни как само петнадесетина сантиметра сняг в Валтимор задръстваха движението.

— Искам паркираните коли да се махнат от улицата и да се провери състоянието на снегорините.

— Повечето хора оставят колите си, където са — каза му Пит. — После ги изравят.

Нейт се замисли, напомняйки си поговорката „Ако си в Рим, дръж се като римлянин“, после поклати глава. Плащаха му, за да наложи ред, и ей богу, щеше да го направи.

— Махнете ги от улицата. Ако след час има още коли, ще ги вдигнем с „паяка“. Независимо къде сме, говорим за сняг над метър. Докато бурята не отмине, всички ще работим без почивка. Никой от нас няма да излиза от участъка без радиостанция. Какво ще правим с хората извън града?

Ото се почеса по брадата.

— Обикновено нищо не правим.

— Ще накараме Пийч да се свърже с всички. Ще осигурим подслон за онези, които поискат да дойдат тук.

Този път видя разменените погледи. Пит се усмихна леко.

— Никой няма да дойде.

— Може би, но ще имат избор. — Помисли си за Мег, която се намираше на шест мили оттам, и реши да не настоява. Тя нямаше да помръдне от къщата си, това вече му беше ясно. — Колко въже имаме?

— Много. Хората обикновено опъват и свои.

— Трябва да се уверим, че са го направили. — Той влезе, за да даде нареждания на Пийч.

Отне му час, за да организира работата, и още десет минути, за да се справи с Кари Хоубейкър, когато тя нахлу с цифровия си фотоапарат. За разлика от съпруга си беше бърза и енергична. Просто му махна да продължи работата си, за да го снима не принудено.

Той я остави да снима и обсъди с Пийч мерките за сигурност по време на бурята. Нямаше време да се тревожи, нито да мисли как е минало интервюто му с Макс.

— Свърза ли се с някого извън града?

— Остават още дванадесет.

— Някой иска ли да дойде тук?

— Засега никой. — Тя отметна поредното име. — Хората живеят извън града, защото така им харесва, Нейт.

Той кимна.

— Все пак им се обади. После искам да се прибереш и да ми позвъниш, когато стигнеш.

Пухкавите ѝ бузи се повдигнаха с усмивка.

— Истинска квачка си.

— Грижата за обществото е моят живот.

— Изглеждаш по-весел от преди. — Тя извади молива от косата си и го размаха към него. — Радвам се да го видя.

— Сигурно предстоящата виелица кара сърцето ми да пее.

Погледна към вратата и се учуди, когато тя отново се отвори. Никой ли в Лунаси не си стоеше у дома по време на буря?

Хоп бухна косата си.

— Вече вали сериозно — обяви тя. — Чух, че разчистваш колите от улицата, шерифе.

— Скоро снегоринът ще мине да почисти главните улици.

— Ще трябва да мине много пъти.

— Предполагам.

Тя кимна.

— Имаш ли една минута?

— Горедолу толкова. — Той посочи към кабинета си. — Трябва да сте у дома си, кмете. Ако натрупа над метър, ще затънете до раменете.

— Ниска съм, но съм здрава и ако не изляза поне за малко по време на буря, получавам колибна треска. Януари е, Игнейшъс. Бурите са нормални.

— Въпреки това минава пет, тъмно е като в корема на мъртво куче и вече натрупа почти тридесет сантиметра при вятър със скорост над 60 километра в час.

— Виждам, че си в курса на нещата.

— Слушам радио. — Той посочи портативния апарат на бюрото си. — Обещаха да предават денонощно, докато трае бурята.

— Винаги е така. И като стана дума за медиите...

— Дадох интервюто. Кари ме снима.

— И още си бесен. — Тя се наведе към него. — В града за пръв път имаме официален полицейски участък и назначаваме шериф отвън. Това е новина, Игнейшъс.

— По този въпрос спор няма.

— Ти водеше Макс в този танц.

— По-скоро обратното, както ми се струва.

— Както и да е, аз спрях това. Ако начинът, по който го направих, е прехвърлил някаква граница, се извинявам.

— Извинена си.

Когато тя му подаде ръка, той я изненада, стискайки я приятелски.

— Прибирай се, Хоп.

— Бих ти препоръчала същото.

— Не мога. Първо трябва да осъществя детската си мечта. Ще се повозя на снегорин.

При всяко поемане на дъх сякаш остри парчета лед нахлуваха в дробовите му. Промъкваша се и под очилата, проникваха в очите му. Всеки сантиметър от тялото му беше опакован в дебели дрехи и все пак му беше ужасно студено.

Всичко му се струваше нереално. Свирепият вятър, оглушителният шум на мотора на снегорина, бялата стена, през която фаровете не можеха да проникнат. От време на време виждаше бляска на лампа от някой прозорец, но по-голямата част от света се беше свела до петнадесетината сантиметра светлина пред снегорина.

Не се опита да поведе разговор. Едва ли Бинг би имал такова желание, но оглушителният шум го правеше безпредметно.

Трябваше да признае, че Бинг управляваше машината с точността и прецизността на хирург. Не ставаше дума просто да загребеш снега от едно място и да го изсипеш на друго, както бе очаквал Нейт. Имаше маршрути и сметища, изкопи край бордюра, отклонения от шосето. И всичко това почти без всякаква видимост и със скорост, от която му идеше да закрепци.

Несъмнено Бинг би се зарадвал да го чуе как пици като момиче, затова Нейт стискаше зъби, за да не издаде нито звук, който би могъл да се изтълкува по подобен начин.

След като изхвърли поредния си товар, Бинг взе кафявата бутилка, която бе скрил под седалката, отвинти капачката и отпи голяма глътка. Миризмата, която блъсна Нейт, беше толкова остра, че очите му се насълзиха.

Тъй като седяха и наблюдаваха растящата планина от сняг, шерифът реши да се обади.

— Чувал съм, че алкохолът понижава телесната температура — извика той.

— Шибана пропаганда! — за да го докаже, Бинг отново отпи от шишето.

При положение, че бяха сами в мрака наред с виелицата, че Бинг беше по-тежък от него поне с трийсетина килограма и със сигурност не би имал нищо против да го зарови под купчина сняг, докато открият студения му труп през пролетта, той реши да не продължава спора. Нито да споменава за закона, който забраняваше да се носят незапечатани бутилки алкохол в превозни средства, или за опасността от пиенето, когато управляваш тежка машина.

Бинг извърна масивните си рамене. Нейт виждаше само очите му, които блестяха между плетената шапка и шала.

— Сам опитай. — И той пхна бутилката в ръцете на Нейт. Моментът не изглеждаше подходящ да спомене, че не е много по пиенето. Реши да бъде дипломатичен и достатъчно дружелюбен, за да изпие глътка. Когато го направи, главата му избухна, а гърлото и стомахът му се превърнаха в пепел.

— Милостива Богородице! — Задави се, а когато си пое дъх, усети пламъци вместо късчета лед. През звъненето в ушите си дочу

смях. Или може би бе воят на някой огромен, обезумял вълк. — Какво е това, по дяволите! — Продължи да хрипти, докато от очите му се стичаха сълзи и замръзваха по лицето му. — Киселина? Течен адски огън?

Бинг взе обратно бутилката, отпи и я затвори.

— Уиски от конски фъшкии.

— Идеално.

— Мъж, който не държи на уиски, не е мъж.

— Ако това е критерият, предпочитам да съм жена.

— Ще те откарам у дома, Мери. Направихме всичко възможно засега.

— Слава на младенеца Исус!

Около очите на Бинг се появиха бръчици, което може би показваше, че се усмихва. Той даде на заден и обърна снегорина.

— Заложил съм двадесет долара, че ще си стегнеш багажа преди края на месеца.

Нейт стоеше неподвижно, с горящо гърло, парещи очи и крака като ледени блокове, въпреки двата чифта топли чорапи и ботушите.

— Кой държи залозите?

— Кльошавия Джим, работи на бара в „Хижата“.

Нейт кимна.

Не знаеше как се ориентира Бинг, но реши, че би могъл да води и Магелан. Той уверено профуча със снегорина през заслепяващия сняг и спря точно до бордюра на „Хижата“.

Коленете и глезените на Нейт изстенаха, когато скочи на земята. Снегът на тротоара стигна до замръзналите му колене, а вятърът грубо навя сняг в лицето му, когато се хвана за насочващото въже и се придърпа към вратата.

Горещината вътре беше почти болезнена. Гласът на Клинт Блек изскочи от джубокса и замени бученето в ушите му.

Вътре имаше десетина души, седнали на бара или по масите. Ядяха, пиеха и разговаряха, сякаш божият гняв не се бе стоварил от другата страна на вратата.

Лунатици, помисли си той. Всички до един.

Искаше да пие вряло кафе и да яде червено месо. С удоволствие би го изял и сурово.

Кимаше, когато го поздравяваха, и точно се бореше със закопчалките и циповете, когато Чарлийн забърза към него.

— Горкичкият! Сигурно си замръзнал. Нека ти помогна с палтото.

— Справям се. Аз...

— Пръстите ти сигурно още са вкочанени.

Струваше му се прекалено странно и сюрреалистично майката на жената, с която беше преспал следобеда, да разкопчава заснежената му парка.

— Готов съм, Чарлийн. Но бих пийнал кафе. Ще ти бъда благодарен.

— Веднага ще ти го донеса лично. — Тя го потупа по студената буза. — Сядай.

Но когато успя да съблече всичко, освен ризата и панталоните си, той отиде до бара. Извади портфейла си и направи знак на мъжа, когото наричаха Кльошавия Джим.

— Ето ти стотачка — каза му достатъчно високо, за да го чуят наоколо. — Сложи я при залозите. Залагам, че ще остана.

После прибра портфейла си и седна при Джон.

— Професоре.

— Шерифе.

Нейт се наведе, за да прочете заглавието на книгата му.

— „Улица «Консервна»“. Хубава е. Благодаря, Чарлийн.

— Няма защо. — Тя остави кафето му. — Тази вечер има много вкусно задушено. Ще те стопли. Освен ако не искаш аз да го направя.

— Задушеното ще свърши работа. Имаш ли свободни стаи, в случай че някой от тези хора поиска да пренощува тук?

— В „Хижата“ винаги има места. Ще ти донеса задушеното.

Нейт се завъртя на стола и заоглежда помещението, отпивайки от кафето си. Някой беше пуснал старо парче на Спрингстийн, в което се пееше за щастливите дни, когато в джобовете му подрънквали топки за бiliarд. Познаваше всички лица — бяха редовни посетители, хора, които виждаше почти всяка вечер. От мястото си не виждаше кой играе бiliarд, но чуваше гласовете им. Бяха братята Маки.

— Има ли опасност някой от тези хора да се напие и да се опита да се прибере? — попита той Джон.

— Може би братята Маки, но Чарлийн ще ги разубеди. Повечето ще си тръгнат след около час, а най-упоритите ще бъдат тук и сутринта.

— Ти от кой лагер си?

— Зависи от теб. — Джон надигна бирата си.

— В смисъл?

— Ако приемеш предложението на Чарлийн, ще се прибера сам в стаята си. Ако не, ще отида в нейната.

— Дойдох само за задушеното.

— Тогава ще прекарам нощта в нейната стая.

— Поведението ѝ не те ли притеснява?

Професора се взря в чашата си.

— И да ме притеснява, нищо не мога да променя. Такава си е тя. Романтиците казват, че човек не избира кого да обича. Не съм съгласен. Всеки има избор. И тя е моят.

Чарлийн донесе задушеното, панерче с пресен хляб и дебело парче ябълков сладкиш.

— Човек, който работи навън в това време, трябва да се храни добре. Не оставяй нищо, Нейт.

— Обещавам. Чу ли се с Мег?

Чарлийн премигна, сякаш си превеждаше името от чужд език.

— Не, защо?

— Мислех, че може би сте се чули. — За да остави задушеното да поизстине, той започна с хляба. — Като се има предвид, че е сама в тази буря.

— Мег се справя прекрасно сама. Няма нужда от никого. Нито от мъж, нито от майка.

И тя се отдалечи, а после тресна вратата на кухнята след себе си.

— Болно място — отбеляза Нейт.

— И то какво! И я боли още повече, защото смята, че се интересуваш от дъщеря ѝ, а не от нея.

— Съжалявам, че съм причина за това, но наистина е така. — Той опита задушеното. Беше с картофи, моркови, фасул и лук, както и с вкусно месо, което едва ли беше от крава. Ястието затопли корема му и го накара да забрави за студа.

— Какво е месото?

— Навярно лос.

Нейт набоде парче и го огледа.
— Добро е — каза той и го лапна.

Валя цяла нощ и той спа като къпан. Когато се събуди, изгледът навън приличаше на телевизионен екран след края на програмата. Чуваше как вятърът вие и блъска по стъклата.

Нямаше електричество, затова запали свещи и те му напомниха за Мег.

Облече се и погледна към телефона. Вероятно той също беше прекъснат. Пък и не се обаждаш на една жена в шест и половина сутринта, само защото си спал с нея. Нямаше нужда да се тревожи за Мег. Беше живяла тук през целия си живот. Беше си вкъщи заедно с двете кучета и достатъчно дърва.

Все пак се притесняваше за нея, докато слизаше по стълбите, осветявайки пътя си с фенерчето.

За пръв път виждаше ресторанта празен. Масите бяха разчистени, барът — измит. Не се усещаше миризма на кафе, нито на пържен бекон. Не се чуваше сутрешното тракане на съдове и жуженето на разговорите. Нямаше малко момченце, което да му хвърли бърз поглед от масата си.

Имаше само мрак, вой на вятър и... хъркане. Последва звука и освети братята Маки. Лежах с глави към краката на другия върху масата за билиард и хъркаха под купчина огледала.

Влезе в кухнята и след известно търсене успя да намери една кифла. Взе я и отиде да се облече. Пъхна я в джоба си и отвори вратата.

Вятърът едва не го събори. Той напълни очите, устата и носа му със сняг, докато се опитваше да излезе навън.

Фенерчето беше почти безполезно, но той го насочи напред, докато стигна до въжето. След това го прибра, хвана се с две ръце и започна да се придърпва.

Снегът на тротоара стигаше до бедрата му. Помисли си, че човек може да се удави в него безшумно, още преди да умре от студ.

Успя да си пробие път до платното, където благодарение на снегорина и уискито от конски фъшкии на Бинг, снегът стигаше едва до глезените, освен ако не попаднеш в пряспа.

Трябваше да прекоси улицата почти слепешком и да стигне до страната на участъка без помощта на въжето. Затвори очи и си представи улицата и разположението на сградите. После се прегърби срещу вятъра, пусна въжето, извади отново фенерчето и тръгна.

Все едно се намираше сред пустошта, а не в град с павирани улици и тротоари, където хората спяха в къщите си. Вятърът нахлу в ушите му като бурна вълна, която се опитваше да го повали, докато си пробиваше път напред.

Много хора умират, докато се опитват да прекосят улицата, напомни си той. Животът беше пълен с неприятни рискове и още по-неприятни изненади. Двама души можеха да излязат от някое кафене и един от тях да умре на алеята отпред.

Някой глупак би могъл да върви из виелицата, опитвайки се да прекоси улицата, и да се лута безцелно с часове, докато не падне мъртъв от изтощение на две крачки от подслона.

Вече ругаеше, когато ботушите му се блъснаха в нещо твърдо. Представяйки си бордюра, Нейт размаха ръце като слепец, докато не напипа въжето.

— За следващия ни чутовен подвиг! — промърмори си той, докато вървеше по затрупания тротоар.

Най-после стигна до мястото, където въжетата се пресичаха, смени посоката и си проби път до външната врата на участъка.

Чудейки се защо са си дали труда да заключват, той извади ключовете си и с помощта на фенерчето откри ключалките. В антрето се изтърси от снега, но не се съблече. Както и очакваше, вътре цареше студ. Толкова силен, че прозорците бяха замръзнали отвътре.

Някой по-предвидлив от него беше струпал купчина цепеници до печката. Запали ги и протегна ръце, както бяха още с ръкавици, към пламъка. Когато отново успя да си поеме дъх, затвори вратичката на печката.

Когато намери свещи и лампа с батерия, реши, че е готов за работа.

Откри радиото с батерии, което беше нагласил на местната радиостанция. Както бяха обещали, те предаваха и някой с извратено чувство за хумор беше пуснал „Бийч Бойс“.

Седнал на бюрото си, той слушаше с едно ухо КЛУН, а с другото радиостанцията на Пийч и жалейки за липсата на кафе, ядеше кифлата

си.

В осем и половина все още беше сам. Реши, че часът е вече подходящ и се настани пред любителското радио. Пийч му беше показала как се използва и той реши да направи първия си самостоятелен опит.

— Тук КЛПД, КУНА, обади се. Мег, там ли си? Вдигни, отзови се или каквото му казвате. — Дочу шум от статично електричество, бръмчене и няколко изскърцвания. — Тук КЛПД, КУНА, обади се. Хайде, Галоуей.

— Тук КУНА. Имаш ли право да работни с това радио, Бърк? Край.

Той знаеше, че е нелепо, но при звука на гласа ѝ го заля облекчение. А после го завладя удоволствие, че я чува.

— Упълномощен съм. Върви със значката.

— Кажу „край“.

— Добре, край. Не, чакай, ти добре ли си? Край.

— Потвърждавам. Тук е топло и уютно. Сгушили сме се и слушаеме таку. А ти? Край.

— Успях да прекося улицата. Какво е таку? Име на рок-група? Край.

— Не, гаден вятър, Бърк. Онзи, който хлопа и по твоите прозорци в момента. Какво правиш в участъка, по дяволите?

— Дежурен съм. — Той се огледа и осъзна, че вижда дъха си. — При теб токът спря ли?

Тя изчака за миг.

— Ще кажа „край“ вместо теб. Разбира се, в такава буря. Включих генератора. Добре сме, шерифе. Не се тревожи. Край.

— Обаждай се от време на време и няма да се тревожа. Знаеш ли какво опитах вчера? Край.

— Освен мен ли? Край.

— Ха! — „Божичко, чувствам се добре“, помисли си той. Не го интересуваше дали е студено. — Да, освен теб. Пих уиски от конски фъшкии и ядох задушен лос. Край.

Тя се разсмя, силно и продължително.

— Ще направим от теб кореняк, Бърк. Трябва да стъкна огъня и да нахраня кучетата. Довиждане. Край на връзката.

— Край на връзката — промърмори той.

Сега беше достатъчно топло, за да съблече парката, макар че остави шапката и дебелия жилетка. Ровеше из папките, търсейки си работа, когато Пийч надникна през вратата.

— Чудех се дали някой е бил толкова луд, че да дойде днес — каза тя.

— Само аз. Как, по дяволите, се добра до тук?

— Бинг ме докара със снегорина. — Тя отръска с ръка бебешко синия си пуловер.

— Снегорин вместо такси. Чакай, дай ми това. — Той побърза да вземе големия сак от ръката ѝ. — Не трябваше да идваш.

— Работата си е работа.

— Да, но... Кафе? Това кафе ли е? — Той извади термоса от сака.

— Не бях сигурна дали вече си включил генератора.

— Не само не съм го включил, но и не знам къде да го намеря. И тъй като техниката не е силната ми страна, не знаех какво да правя с него, дори да го намеря. Това наистина е кафе. Омъжи се за мен и нека имаме много-много деца.

Тя се разкикоти като момиче и го плесна лекичко.

— Внимавай с тези предложения. Това, че вече съм се омъжвала три пъти, не значи, че няма да го направя и четвърти. Хайде, пийни си кафе и си хапни кифличка с канела.

— Можем и да живеем заедно в грях. — Той сложи сака на плота и веднага си наля кафе. Ароматът го удари в носа като красив юмрук. — Завинаги.

— Ако се усмихваш по-често така, може и да ти напомня за предложението ти. Виж ти, какво донесе таку — добави тя, когато Питър влезе, препъвайки се.

— Леле, бива си я бурята. Говорих с Ото. Идва насам.

— Бинг ли те докара?

— Не, с татко дойдохме с шейната.

— С шейната? — „Наистина съм в друг свят“, помисли си Нейт. Но Пийч беше права — работата си беше работа. — Питър, включи генератора. Пийч, свържи се с пожарната. Да съберем хората си и да разчистим тротоарите, когато стане достатъчно светло, за да могат хората да се придвижват, ако им се наложи. Най-важните места са клиниката и участъка. Когато Ото дойде, кажи му, че братята Маки

спят на масата за билиард в „Хижата“. Нека се погрижи да се приберат живи и здрави.

Той облече парката си, докато си припомняше задачите.

— Да видим дали ще можем да разберем кога ще поправят повредата в електроснабдяването. Хората сигурно се интересуват. Ще проверим и за телефоните. Когато се върна, ще систематизираме фактите и ще пуснем съобщение по радиото. Искам хората да знаят, че сме тук, ако имат нужда от помощ.

Нейт откри, че това също му харесва.

— Питър.

— Зад теб съм, шерифе.

Из един дневник 18 февруари 1988

Днес едва не изгубихме Хан в една цепнатина. Вече се катерехме и ни оставаха няколко часа до билото. Бяхме измръзнали, гладни и изнервени, но нахъсани. Само един алпинист познава вкуса на тази комбинация. Дарт води, това е единственият начин да му попречим да изпадне в поредния си пристъп на ярост, а Хан и аз вървим по фланговете.

Но аз забравих за вчера. Дните започнаха да се преливат. Всеки прилича на ледена врата, която се отваря само за да разкрие следващата.

Бях унесен в ритъма на пулсиращата в главата ми кръв, погълнат от магията на изкачването, от заобикалящата ни белота. Пълзахме с мърморене по един скален комин, движехме се с добро темпо, устремени към небесата.

Чух Дарт да вика: „Камък!“ Огромно парче скала, което той беше откъртил, изскочи от комина и профуча покрай главата на Хан. За миг си помислих: „Не, не искам да си отида така — смачкан от юмрука на Бог, като глупак, съборен от планината.“ Камъкът ме подмина на сантиметри и падайки, повлече със себе си цял порой от други парчета.

Наругахме Дарт, но ние вече се ругаем за всичко. Повечето пъти е дружелюбно и с чувство за хумор. Това ни помага да си вдигнем адреналина, когато се качваме все по-високо. Въздухът е толкова рядък, че всяко вдишване е ритуал, изпълнен с болка и разочарование.

Знаех, че Хан е уморен, но продължихме нагоре. Напредвахме, водени от манията си и жестоките обиди на Дарт.

Зад очилата очите му гледаха диво. В тях гореше лудост, фикс идея. Макар че, докато дълбая корема на планината с пикела и замръзналите си пръсти, смятам планината за кучка, аз обичам тази кучка. Но мисля, че за Дарт тя е демон, когото е решил да победи на всяка цена.

Тази нощ спяхме, увиснали на карабините, между черното небе горе и черния свят отдолу.

Гледах светлините, които се лееха като течен нефрит върху черно огледало.

Днес Дарт отново застана начело. Изглежда това е поредната му мания, а спорим ли, само си губим времето. Във всеки случай бях прекалено загрижен за Хан, затова реших да оставим най-слабия от нас по средата.

Така че нуждата на Дарт да бъде пръв и решението ми да остана последен, спаси живота на един от нас.

Бяхме прибрали въжето. Вече писах, че беше прекалено студено за него, нали? Придвижвахме се с прилична скорост в ярката светлина на краткия ден, а ревът на вятъра отнасяше дори ругатните ни.

Изведнъж видях, че Хан се спъна и започна да се хлъзга надолу. Сякаш земята се разтвори под него.

Миг небрежност, шепа твърд сняг в лицето и той вече се плъзгаше към мен. Кълна се, не знам дали аз го улових, или му поникнаха криле и полетя. Но ръцете ни се сплетоха и аз забих пикела си в леда с надеждата, че ще издържи, молейки се кучката да не изплюе и двама ни в пропастта. Цяла вечност стоях по корем, държейки го за ръце, докато той висеше през ръба. И двамата крещяхме, аз се опитвах да забия пръстите си в леда, но продължавахме

да се плъзгаме надолу. Още няколко секунди и щеше да се наложи да решавам дали да го пусна, или и двамата да полетим в бездната.

Тогава пикелът на Дарт се заби в земята до мен — на сантиметри от рамото ми — и сърцето ми заби като парен чук. Той успя да хване ръката на Хан. Когато пое част от тежестта му, можах да се закрепя. Двамата издърпахме Хан, докато сърцата ни се блъскаха в гърдите и кръвта бучеше в ушите ни.

Когато се отдръпнахме от ръба, легнахме на снега, треперещи под студеното жълто слънце. Имам чувство, че останахме там часове наред — на няколко крачки от смъртта и нещастieto.

Не се смяхме. Дори по-късно никой от нас не намери сили да обърне този кратък кошмар в шега. Бяхме прекалено потресени, за да се катерим, а и глезенът на Хан беше изкълчен. Той никога няма да стигне до билото и всички го знаем.

Нямаме избор, освен да изсечем платформа и да преносим, разделяйки си храната от намаляващите запаси, докато Хан се тъпче с болкоуспокояващи. Той е слаб, но не толкова, че очите му да не шарят от страх, когато вятърът блъска с убийствените си юмруци по тънките стени на палатката си.

Трябва да се върнем.

Трябва. Но когато го предложих, Дарт избухна, скара се на Хан и ми се разкрещя с тънък като на жена глас. Изглежда наполовина луд — или може би повече от половината — както стои в мрака със заскрежена брада и вежди, и горчив блясък в очите. Злополуката с Хан ни струвала цял ден и проклет да бъде, ако му попречи и за изкачването на билото.

Не мога да отрека, че в думите му има логика. Намираме се на нищожно разстояние от целта. Пък и Хан може би ще се оправи, след като преспи.

Утре ще се изкачим, а ако Хан не може да се справи, ще го оставим, ще свършим онова, за което дойдохме, и ще

го вземем на връщане.

Разбира се, това е лудост, а дори след като се натъпка с наркотици, Хан изглежда изтощен и уплашен. Но вече нямам избор. Минах точката, от която няма връщане.

Вятърът вие като сто бесни кучета. Само това може да те подлуди.

8.

Тридесет часа вятърът ви и валя сняг. Светът приличаше на бял леден звяр, който вилнее ден и нощ с оголени зъби и извадени нокти, готов да ухапе и разкъса всеки достатъчно смел или глупав, за да излезе и се изправи срещу него.

Генераторите бръмчаха или ревяха, връзките се осъществяваха само по радиото. Беше невъзможно да се пътува, докато звярът върлуваше във вътрешността и над югоизточната част на Аляска. Коли и камиони бяха затрупани, самолети — заземени. Дори впрегатните кучета чакаха бурята да отмине.

Малкото градче Лунаси беше откъснато от света, замръзнал остров по средата на ослепително бяло море.

Твърде зает, за да размисля, и твърде удивен, за да ругае, Нейт се справяше със спешните случаи — дете, ударило главата си в масата, което трябваше да бъде откарано до клиниката, за да го зашият; мъж, получил сърдечен пристъп, докато се опитвал да разкопае камиона си, подпален комин, семейна кавга.

Майк Пияницата — за да се различава от готвача Големия Майк — беше прибран в незаключена килия и спеше, за да изтрезнее, а Мани Озенбъргър — в заключена, за да преосмисли решението си да прегази с пикапа си моторната шейна на съседа си.

Екипи непрестанно почистваха снега по главните улици и сега Нейт се отправи през дълбоките снежни каньони до магазина „На ъгъла“.

Хари и Деб играеха джин-руми на масичка пред консервените кутии, а Сесил се беше сгушила в кошчето си.

— Ужасна буря! — извика Хари.

— Направо ад.

Нейт отметна качулката на парката си и се наведе да погали набързо кученцето. Беше останал без дъх и се чудеше как още е жив.

— Трябват ми провизии. Ще стоя в участъка, докато бурята свърши.

Очите на Деб проблеснаха.

— Да не би да има някакъв проблем в „Хижата“?

— Не. — Той свали ръкавиците си и започна да подбира основните продукти, които щяха да му помогнат да задържи душата и тялото си заедно. — Някой трябва да стои на радиото, а и имаме двама гости.

— Чух, че Майк Пияницата вързал кънките. Джин.

— Джин? По дяволите, Хари.

— И то здраво — съгласи се Нейт, слагайки хляб, консерви и чипс на тезгяха. — Мотаеше се наоколо, пеейки песни на Боб Сигар. Екипът по разчистването го забелязал и го доведе, когато паднал по лице по средата на проклетата улица. — Нейт взе шест коли. — Ако не го бяха видели, щяхме да го намерим през април, мъртъв като Елвис.

— Ей сега ще ти ги запиша, шерифе. — Хари извади книгата и отбеляза покупките. — Освен това не съм убеден, че Елвис е мъртъв. Това ще ви стигне ли?

— Ще трябва. Да го занеса дотам, ще си е цяло приключение.

— Защо не пийнете малко кафе? — Деб вече ставаше. — Ще ви направя и сандвич.

Нейт я погледна с удивление. Обикновено хората не се отнасяха така с полицаите.

— Благодаря, но трябва да се връщам. Ако имате нужда от нещо, изстреляйте ракета.

Той сложи ръкавиците и качулката си, после вдигна чантата с припасите.

Навън не беше по-приятно, отколкото преди пет минути. Почувства как зъбите и ноктите го сграбчиха, докато използваше въжето и инстинктите си, за да стигне до участъка.

Беше оставил всички светлини включени, за да се ориентира.

Чуваше приглушения рев на снегорина на Бинг и се надяваше, че не кара към него и няма да го прегازی — случайно или нарочно. Звярът, както беше започнал да нарича бурята, правеше всичко възможно, за да се подиграе с усилията на екипите по почистването, но от работата им имаше резултат.

Вместо да плува през снега, той все пак газеше през него.

Чу изстрели. Три бързи изстрела. Спря и се послуша, за да определи посоката, от която бяха дошли, после поклати глава и

продължи да крачи. Искрено се надяваше, че никой не лежи прострелян в снега, защото не можеше да направи нищо, за да му помогне.

Беше на около три метра от участъка и се съсредоточи върху светлината, предвкушайки удоволствието от топлината вътре, когато снегоринът на Бинг изскочи от виелицата.

Сърцето му спря. Чу как ревът се засилва и кръвта му сякаш се смръзна. Снегоринът изглеждаше огромен като лавина, която се търкаляше към него.

Спря на косъм от върховете на ботушите му.

Бинг се наведе през прозореца. Със замръзналата си брада приличаше на смахнат Дядо Коледа.

— На разходка, а?

— Да. Не мога да се наситя на това временце. Чу ли изстрелите.

— Да. И какво?

— Нищо. Трябва да си починеш. Вътре е топло. Можем да си направим сандвичи.

— Защо си затворил Мани? Тим Бауър обикаля със скапания си снегомобил по улиците като някакъв див тийнейджър при всеки удобен случай. На всички им е писнало.

Тъй като замръзваше, Нейт реши да пропусне частта за унищожаването на частна собственост и небрежното шофиране.

— Тим Бауър бил в скапания си снегомобил, когато Мани го блъснал.

— Доста бързо се е измъкнал, нали?

Въпреки всичко Нейт осъзна, че се усмихва.

— Скочил с главата напред в една пряспа. Кльощавия Джим го видял. Каза, че май направил задно салто.

Бинг изсумтя, прибра главата си и подкара снегорина.

Вътре Нейт направи сандвичи, занесе един на недоволния Манн и провери как е Майк Пияницата.

Реша да изяде своя пред радиото. Обичаше да слуша гласа на Мег, усещаше странна еротична връзка. Отдавна нямаше с кого да споделя как е минал денят му, отдавна нямаше човек, с когото да му се иска да говори. Разговорът с нея беше подправка към простия му обяд, утеха в самотата.

— Тим е блъскал този снегомобил повече пъти, отколкото си спомням — каза тя, след като ѝ разказа за последния му подвиг. — Мани е направил услуга на всички. Край.

— Може би. Мисля, че ще убедя Тим да не повдига обвинения, ако Мани си плати. Ще дойдеш ли в града, когато всичко това свърши? Край.

— Не ме бива по плановете. Край.

— Скоро ще прожектират филм. Надявах се да опитам от пуканките ти. Край.

— Възможно е. Когато бурята утихне, ще имам няколко полета. Но обичам да ходя на кино. Край.

Той отпи от колата си и си я представи седнала пред радиото с кучетата в краката ѝ и пламтящия огън зад нея.

— Защо не си определим среща? Край.

— Не ходя по срещи. Край.

— Изобщо? Край.

— Ако има нещо да става, то ще стане. След като и на двамата ни хареса сексът, сигурно ще се получи.

Тъй като тя не каза „край“, Нейт реши, че си мисли по въпроса. Поне той определено го правеше.

— Ето какво, Бърк, другия път, когато се видим, можеш да ми разкажеш дългата си и тъжна история. Край.

Той си представи червената татуировка на дупето ѝ.

— Защо си мислиш, че имам такава? Край.

— Сладурче, ти си най-тъжният мъж, когото някога съм виждала. Ще ми разкажеш историята и ще видим какво ще стане после. Край.

— Ако... по дяволите.

— Какъв е този шум? Край.

— Изглежда Майк Пияницата се е събудил и повръща в килията. Мани, естествено, има възражения — добави. — Трябва да отида. Край.

— Животът на полицаите наистина е изпълнен с опасности. Край на връзката.

При тези обстоятелства Нейт реши да пусне и двамата си арестанти да се приберат със снегорина. Предизвиквайки стихииите, той излезе да сипе още бензин в генератора.

След кратък размисъл извади едно от походните легла и го сложи близо до радиото. После бръкна в чекмеджето на Пийч и извади един от любовните ѝ романи.

Легна си с книгата, напомняйки си да я остави на мястото ѝ, преди някой да е разбрал, че я е взимал. Освен кока-колата, компания му правеше шумът на бурята.

Книгата беше по-добра, отколкото беше предположил, и го отведе в тучните зелени поля на Ирландия в дните на замъците и крепостите. В нея имаше солидна доза магия и въображение, така че той следеше приключенията на вълшебницата Мойра и принц Лиам със значителен интерес.

Първата любовна сцена го накара да спре и да се замисли за Пийч с майчинския вид, която чете за секс — между обажданията по телефона и раздаването на кифли. Постепенно се унесе.

Заспа с книгата, разтворена върху гърдите си, и на запалена лампа.

Магьосницата имаше лицето на Мег. Мاستилено-черната ѝ коса се вееше във въздуха като криле. Стоеше на един бял хълм в ярката слънчева светлина, която струеше през прозрачната ѝ червена роба.

Тя вдигна ръце, смъкна я от раменете си и я остави да се свлече по тялото ѝ. Гола пристъпи към него. Очите ѝ бяха като син лед, когато разтвори ръце и го прегърна.

Почувства устните ѝ върху своите, горещи и жадни. Тя беше върху него, навсякъде около него. Когато се изправяше, силен вятър разрошваше косата ѝ. Когато се снижаваше, топлината ѝ го изгаряше.

Внезапно през удоволствието се промъкна рязка, пронизваща болка. Той изстена и тялото му се скова. Усети как в плътта му се впиват куршуми.

Но тя само се усмихна.

— Щом кървиш, значи си жив.

— Прострелян съм. Исусе, улучиха ме.

— Но си жив — каза тя, докато кръвта му капеше от ръката ѝ върху лицето му.

Сега беше в алеята и усещаше мириса на кръв и барут. На боклук и смърт. Влагата от дъжда. Беше студено за април. Студено, мокро и

тъмно. Всичко беше размазано — виковете, изстрелите, болката от куршума в крака му.

Той беше изостанал и Джак беше влязъл пръв.

Не трябваше да става така. Какво, по дяволите, правеха там?

Още изстрели, още проблясвания в мрака. Удари. Беше ли това звук на стомана, която се удря в плът? И онази зашеметяваща, гадна болка в тялото му. Трябваше да пълзи по мокрия бетон към мястото, където партньорът и приятелят му лежеше и умираше.

Но този път Джак обърна глава и очите му бяха червени като кръвта, която шуртеше от гърдите му.

— Ти ме уби. Ти, глупав кучи сине. Ако някой трябваше да умре, това си ти. Да видим ще можеш ли да живееш това.

Събуди се, облян в студена пот, гласът на партньора му все още звучеше в ушите му. Изправи се и седна на леглото, после скри глава в ръцете си.

„Засега — помисли си, — не се справям особено добре с живота.“

Наложи си да стане и върна леглото в килията. Помисли си за хапчетата в чекмеджето на бюрото, но отмина кабинета си и излезе, за да долее последния бензин в генератора.

Едва когато тръгна да влиза, осъзна, че снегът беше спрял.

Въздухът беше напълно тих и неподвижен. Бледите отблясъци на луната върху купчините сняг им придаваха бледосин оттенък. Докато стоеше, дъхът му го обви в пара. „Приличам на буболечка — помисли си той, — само че запечатана в кристал, а не в кехлибар.“

Бурята беше отминала, а той още беше жив.

Да видим ще можеш ли да живееш с това. Щеше да опита. Щеше да продължава да се опитва да живее с това.

Влезе вътре, направи си кафе и пусна радиото. Сънлив глас, който се представи като Мич Даубър, гласът на Лунаси — зачете местните новини, съобщения и прогнозата за времето.

Хората започнаха да излизат навън като мечки, които се измъкват от пещерите. Гребяха и разчистваха снега. Разговаряха, хранеха се, вървяха, спяха.

Живееха.

ПОЛИЦЕЙСКА ХРОНИКА

Сряда 15 януари

9,12 ч. Съобщение за пожар в комина на къщата на Бърт Майърс. Пожарникарят доброволец Мани Озенбъргър и шериф Игнейшъс Бърк се отзоваха. Пожарът беше причинен от натрупване на креозот. Майърс получил леко изгаряне на ръката, докато се опитвал да извади горяща цепеница от огнището. Озенбъргър окачестви това действие като „кретенско“.

12,15 ч. Джей Финкъл, петгодишен, се наранил при падане от триколката си в спалнята. Шериф Бърк помогна на Пол Финкъл, бащата на Джей, да закара раненото момче до клиниката на Лунаси. Джей получи четири шева и близалка с аромат на грозде. Скоростната триколка не беше пострадала и Джей заяви, че в бъдеще ще кара по-внимателно.

14,00 ч. Тимоти Бауър подаде оплакване срещу Мани Озенбъргър. Свидетели потвърдиха, че Озенбъргър блъснал с камиона си моторната шейна на Бауър, докато последният я карал. Макар неофициалната анкета да показва, че според 52% от гражданите Бауър си го е заслужавал, Озенбъргър беше задържан. Повдигнати са обвинения. Доброволци от пожарната команда в Лунаси организират безплатен бюфет за всички, които искат да участват в подписка за освобождаването на Мани.

14,55 ч. Кейт Д. Айгълбери съобщи, че била нападната от партньора си Дейвид Бънч в дома им на Ранкор Роуд. В същото време Бънч твърдеше обратното. Шериф Бърк и заместник Ото Грубер се отзоваха на повикването. И двамата тъжители предоставиха

доказателства във вид на наранявания по лицето и тялото, а Бънч и следа от ухапване по левия бут. Обвинения не бяха повдигнати.

15,40 ч. Джеймс и Уилям Маки бяха обвинени в небрежно шофиране и нарушаване на скоростните ограничения с моторни шейни. Уилям Маки твърди, че „шейните не са скапани коли“. Той смята, че като превозни средства за забавление, те трябва да бъдат освободени от наложените ограничения, и възнамерява да повдигне въпроса на следващото общоградско събрание.

17,25 ч. Екипите за разчистване на снега открили мъж, който се движел дезориентирано по пътя близо до Ранкор Уудс. Чули го да пее „Да станем отново една нация“. Впоследствие идентифициран като Майкъл Съливан, мъжът бил откаран до полицейския участък на Лунаси и предаден на шериф Игнейшъс Бърк.

Сам в участъка, Нейт прегледа останалата част от хрониката. Тя продължаваше със съобщения за пияници и нарушители на обществения ред, за загубването и намирането на изчезнало куче, за обаждането на един от извънградските жители, който страдеше от тежък пристъп на колибна треска и беше казал по телефона, че вълци играели покер на верандата му.

Във всеки случай имената бяха отпечатани изцяло, независимо колко притеснително можеше да се окаже това за собствениците им. Чудеше се какво ли би станало, ако „Балтимор Сън“ беше толкова точен и безмилостен при изброяването на произшествията, имената и действията, предприети от полицията в Балтимор.

Сигурно щеше да е много забавно.

Макс и Кари сигурно бяха подготвили броя и го бяха отпечатали в мига, когато бурята беше свършила. Снимките по време на виелицата и след това също бяха дяволски добри. А статията, написана от Макс, беше почти поетична.

Отпечатването на неговата история не го разстрои толкова, колкото беше предполагал. Всъщност се канеше да запази и този брой, заедно с предишните два.

Когато успееше да стигне до къщата на Мег, щеше да ѝ занесе един.

Седмица след началото на бурята пътищата бяха достатъчно разчистени. Това, че щеше да мине да ѝ остави вестника, не можеше да се брой за среща.

Да ѝ се обади, за да се увери, че е там, а не лети нанякъде, не можеше да се нарече правене на планове.

Беше просто практично.

Тъй като очакваше колегите си всеки момент, той пъкна вестника в чекмеджето и отиде да зареди печката. Хоп влезе през външната врата.

— Имаме проблем — каза тя.

— По-голям от метър и четиридесет сняг?

Тя отметна качулката си. Лицето ѝ беше пребеляло.

— Три момчета са изчезнали.

— Разкажи ми подробно — настоя Нейт. — Кои са, кога са изчезнали и къде са ги видели за последен път?

— Стивън Уайз, синът на Лара и Джо, братовчед му Скот °т Талкийтна и един от съучениците им от колежа. Джо и Лара мислели, че Стивън и Скот са в „Принц Уилям“ за зимната ваканция. Родителите на Скот — също. Лара и майката на Скот се свързали снощи по радиото, за да си побъбрят, и се оказало, че някои от нещата, които момчетата им казали, не се връзват. Заподозрели нещо и Лара се опитала да телефонира на Стивън в колежа. Така разбрала, че не се е връщал, нито пък Скот.

— Къде е колежа, Хоп?

— В Анкърдж. — Тя прокара ръка по лицето си.

— Тогава трябва да уведомят тамошната полиция.

— Не. Лара открила приятелката на Стивън. Тези идиотчета решили да направят зимно изкачване по южния склон на Безименната.

— Какво е Безименната?

— Шибана планина, Игнейшъс. — В очите ѝ се четеше страх. — Огромна проклета планина. Няма ги от шест дни. Лара направо е откачила.

Нейт отиде в кабинета си и отвори картата.

— Покажи ми планината.

— Ето. — Тя заби пръст в картата. — Любима е на местните, а много алпинисти от други места я използват за забавление или тренировка преди изкачването на Денали. Но да се опитваш да я изкачиш през януари е пълна глупост, особено ако става дума за три неопитни момчета. Трябва да се обадим на спасителните служби. И да пуснем самолети във въздуха, веднага щом се съмне.

— Значи имаме три часа. Ще се свържа със спасителната служба. Вземи една радиостанция и повикай Ото, Питър и Пийч тук. После искам да знам кои са другите пилоти, освен Мег, в района.

Той прегледа телефонните номера, които Пийч четливо му беше написала.

— Какви са шансовете да са още живи?

С радиостанция в ръка, Хоп тежко се отпусна на стола.

— Трябва да стане чудо, за да се спасят.

Пет минути след като ѝ се обадиха, Мег беше облечена и товареше самолета. Беше изкушена да не отговори на радиоповикването от полицейския участък в Лунаси, но реши, че може да има нови сведения за изчезналите катерачи.

— Тук КУНА. Край.

— Идвам с теб. Вземи ме от реката като идваш. Край.

Докато пъхаше допълнителни лекарства в чантата си, тя почувства, че я обхваща раздразнение.

— Не ми трябва помощник-пилот, Бърк. И нямам време да ти показвам забележителностите. Ще се свържа с теб, когато ги откроя. Край.

— Идвам с теб. Тези момчета заслужават още чифт очи, а моите са добри. Ще бъда готов, когато пристигнеш. Край на връзката.

— По дяволите! Мразя героите.

Тя нарами раницата и следвана от кучетата, излезе навън. Взе останалата част от багажа и като запали фенерче, тръгна със снегоходките надолу към езерото.

След като бурята беше спряла, беше излитала два пъти и поблагодари на Бога, че няма да ѝ отнеме цял час, за да изрови

самолета си. Не мислеше дали момичетата са живи или мъртви в планината. Просто си вършеше работата.

Свали покривалата от крилата и ги сгъна. Беше трудоемко, но не колкото да стържеш леда от непокрити криле. След като пресуши водните филтри на резервоарите, тя се качи да провери на око нивото на бензина и доля гориво.

След това обиколи самолета и огледа задкрилките, опашката, всяка част на самолета, която се движеше, за да се увери, че всичко е наред.

Знаеше, че много хора са умрели заради някой разхлабен болт.

После подреди багажа и се качи в кабината.

Натисна стартера и включи двигателя. Витлото се завъртя, отначало бавно, после моторът изпусна облак дим. Докато загряваше, тя погледна уредите.

С тяхна помощ контролираше всичко, което можеше да се контролира.

Зората още не беше се показала, когато отпусна спирачките.

Пусна задкрилките, за да се подготви за излитане, дръпна лоста и погледна навън, за да се убеди, че елероните се движат и стабилизаторите реагират. Доволна, се изправи на седалката.

Целуна пръсти и докосна с тях прикрепената с магнит снимка на Бъди Холи върху контролното табло. И разтвори дроселите.

Още не беше решила дали да мине през Лунаси. Докато обикаляше езерото, за да набере скорост за излитането, размисляше.

Може би трябваше да го направи, а може би не.

Самолетът се издигна във въздуха точно когато на изток просветляваше. После носът му рязко се насочи към Лунаси.

Беше там, където ѝ бе казал. Стоеше на ръба на леда, на фона на заснежената планина. На гърба си имаше раница, Можеше само да се надява, че някой е посъветвал чичако какво да си носи в такъв случай. Видя, че Хоп е с него, и стомахът ѝ се сви, когато разпозна в другите фигури Джон Лара.

Това я принуди да се замисли какво ли е станало. За телта, които беше превозвала преди. И за онези, които може би щеше да превозва днес.

Кацна на ивицата лед и зачака Нейт да я прекоси, без да изключва двигателите.

От движението на витлото палтото и косата му се развяха. После той се качи, остави багажа си и закопча колана.

— Надявам се, че знаеш какво те чака — каза тя.

— Нямам и представа.

— Може би така е по-добре. — Тя целуна пръсти и отново докосна Бъди. Без да поглежда към ужасеното лице вдясно, се подготви за излитане.

Използвайки ръчния микрофон, се свърза с контролната кула в Талкийтна и съобщи координатите си. После се издигна над дърветата и се понесоха на изток-североизток към бледото изгряващо слънце.

— Ти си очи и баласт, Бърк. Ако Джейкъб не беше на гости при сина си в Ноум, не бих те взела.

— Ясно. Кой е Джейкъб?

— Джейкъб Иту. Най-добрият пилот на малък самолет, когото познавам. Той ме е учил.

— Човекът, с когото ядохте пуканки на събранието в кметството?

— Точно той. — Пропаднаха във въздушна яма и тя видя как ръката му се сви в юмрук. — Ако страдаш от въздушна болест, ще бъда много нещастна.

— Не, просто мразя да летя.

— И защо?

— Заради гравитацията.

Мег се усмихна, защото продължиха да се друсат.

— Ако турбулентността ти пречи, те чака наистина тежък ден. Още има време да те върна.

— Кажи го на трите деца, които търсим.

Усмивката ѝ изчезна. Загледа се в стръмните очертания на планините, докато земята под тях се размазваше от скоростта и ниските облаци.

— Затова ли си станал ченге? За да спасяваш хора?

— Не. — Той не реагира, когато самолетът се разтrese за пореден път. — Защо пилот би сложил в кабината си снимка на Бъди Холи?

— За да му напомня, че се случват всякакви гадости.

Когато слънцето се засили, тя извади тъмни очила от джоба си и ги сложи. Отдолу видя криволичеши следи от шейна, димни спирали,

малка горичка, възвишение. Използваше ориентирите на земята почти толкова, колкото и уредите.

— Бинокълът е в онова отделение — посочи му Мег. После намали скоростта на пропелера и бутна напред ръчката на дросела.

— Нося си свой. — Той разкопча парката си и извади бинокъла, който висеше на врата му. — Кажи ми накъде да гледам.

— Ако са се опитали да се изкачат по южния склон, трябва да са ги свалили на Слънчевия ледник.

— Свалили са ги? Кой?

— Никой не знае, нали? — Челюстта ѝ се стегна. — Някой глупак, който се интересува само от парите. Много хора имат самолети и ги управляват. Това не ги прави пилоти. Който и да е, не е съобщил за тях, когато започна бурята, и със сигурност не ги е извозил обратно.

— Шибан откачалник.

— Да си откачен не е зле, но не бива да си глупак. А той попада точно в тази категория. Когато наближим планините, въздухът ще е по-неспокоен.

Той погледна надолу — малко дървета, океан от сняг, ледена плоча, която представляваше замръзнало езеро, няколко колиби — всичко ту изчезваше, ту се появяваше през облаците. Гледката би трябвало да му се струва пуста и гола, но беше поразителна. Жестоката красота на планините гравирани върху яркото наситеносиньо небе.

Помисли си за трите момчета, които бяха от шест дни пленници на това сурово място.

Самолетът рязко се наклони вдясно и той трябваше да мобилизира цялата си воля, за да не затвори очи. Планините — синьобели и чудовищни — изпълваха цялото му полезрение. Минаха през един пролом. От двете страни имаше само лед, скали и смърт.

Някакъв тътен заглуши виенето на двигателите и той видя как снегът се завихри в планината.

— Какво...

— Лавина. — Когато самолетът започна да се тресе, тя му каза със спокоен глас. — Не е лошо да се хванеш за нещо.

Снегът бликаше, наслагдайки нови пластове белота — сякаш леден вулкан изригваше, изпълвайки въздуха с рева на хиляди влакове. Самолетът подскачаше наляво и надясно, нагоре и надолу.

Стори му се, че чува Мег да ругае и нещо, което му заприлича на залп от зенитни оръдия, удари самолета. Бурята, която изригна от планината, блъвна купчина останки върху предното стъкло. Но той не почувства страх, а благоговение.

Металът свистеше и звънеше, докато скални и ледени куршуми удряха самолета. Вятърът го подхвана, завъртя го и го заподхвърля във всички посоки. Изглеждаше неизбежно, че ще блъснат в скалата или ще бъдат разбити от шрапнелите.

И тогава заходиха между стени от лед над тясна замръзнала долина и се издигнаха към синевата.

— Цуни ме отзад! — извика тя възторжено, отметна глава и се разсмя. — Това си го биваше!

— Беше грандиозно — съгласи се Нейт и се размърда в седалката, опитвайки се да се извърне достатъчно, за да види останалата част от представлението. — Никога не съм виждал подобно нещо.

— Планината е променлива. Човек никога не знае кога ще му вдигне мерника. — Мег се обърна към него. — Не губиш хладнокръвие, когато си под обстрел, шерифе.

— Ти също. — Той отново се обърна. Чудеше се дали бясно биещото му сърце не му е счупило някое ребро. — Идваш ли често тук?

— При всяка възможност. Вече можеш да ползваш бинокъла. Трябва да покрием определен район и няма да сме единствените. Бъди нащрек. — Тя сложи слушалките. — Ще се свържа с въздушния контрол.

— Накъде да насоча орловия си поглед?

— Натам — посочи с брадичка. — На един часа.

В сравнение с Денали тази планина изглеждаше почти кротка и красотата ѝ бе някак обикновена в сравнение с величието на първата. Между Безименната и Денали имаше по-малки и по-големи върхове, заоблени в задната си част и стръмни в предната, които се сливаха в една наъбена слоеста стена на фона на небето.

— Колко е висока?

— Към 4000 метра. През април и май изкачването е стимулиращо, а през зимата е доста трудно, но не невъзможно. Освен ако не сте група колежанчета, които са решили да полудуват — тогава

си е почти самоубийство. Когато разберем кой е превозил три непълнолетни хлапета и ги е пуснал тук през януари, скъпо ще си плати.

Той познаваше този тон — равен и студен.

— Мислиш, че са мъртви.

— Така е.

— И все пак си тук.

— Не ми е за пръв път да търся тела и да ги намирам.

Тя си помисли за припасите и екипировката в самолета. Извънредни дажби храна, лекарства, термични одеяла. Молеше се дай се наложи да ги използва.

— Търси палатки, екипировка, тела. Тук има много пукнатини. Ще се доближа колкото мога.

Нейт се молеше момчетата да са живи. Дошло му беше до гуша от смърт и загуби. Не беше дошъл да търси тела, а живи хора. Уплашени, изгубени, може би ранени момчета, които да върне на обезумелите им родители.

Погледна през полевия бинокъл. Виждаше убийствените склонове, тънките корнизи, гладките ледени стени. Нямаше смисъл да се чуди защо някой би рискувал да си счупи крайниците или да изгуби живота си, да се пребори с кошмарните условия, да гладува и да страда, за да стигне до върха. Хората правеха и по-шантави неща за забавление.

Усети шибачите ветрове и неприятната близост на малкия самолет с безжалостните стени, после бързо потисна страха си.

Оглежда, докато очите го заболяха, после свали бинокъла, за да проясни зрението си.

— Дотук нищо.

— Планината е голяма.

Нейт продължаваше да търси, докато Мег съобщаваше координатите им на въздушен контрол. Той забеляза друг самолет — малка жълта птичка, която пикираше на запад, както и корпуса на хеликоптер. Планината смаляваше всичко. Тя вече не му изглеждаше малка, не и след всичко, което беше съзрял на нея.

Релефът ѝ беше образуван от различни форми — плочи от вълнист лед, снежни полета, юмруци от черен камък, които стърчаха

от скалните стени, покрити с по-тънки реки от лед, които приличаха на блестяща глазура.

Видя сенки, които слънцето никога не разсейваше, и зловещи бездни. От една от тях изскочи лъч — сякаш слънчевата светлина се бе отразила в кристал.

— Там долу има нещо — извика той. — Метал или стъкло. Отразява светлината. В онази пукнатина.

— Ще покръжа наоколо.

Той свали бинокъла и потърка очите си, ядосвайки се, че не си е взел тъмните очила. Блясъкът беше убийствен.

Самолетът се издигна, после се снижи и докато кръжеше, Нейт съзря цветно петно върху снега.

— Чакай. Ето там. Какво е това? На четири часа. Исусе, Мег, на четири часа.

— Кучият му син! Един от тях е жив.

Сега и той го видя, светлосиньото петънце, движението, фигурата, която смътно напомняше човешка и размахваше ръце, за да сигнализира. Самолетът полегна наляво, после надясно и се отправи назад.

— Тук Бобър 9 0 9 Алфа Танго. Открих единия — каза тя в микрофона. — Жив е. Точно над Слънчевия ледник. Слизам, за да го взема.

— Ще кацнеш ли? — попита Бърк, когато тя повтори обаждането и съобщи координатите. — Върху това?

— Ти ще свършиш работата — отвърна тя. — Ще слезеш долу. Аз не мога да оставя самолета — ветровете тук бързо се променят, освен това няма нито време, нито място, където да го закрепя.

Той погледна надолу и видя как фигурата се спъна, падна, претърколи се и се подхлъзна, преди да спре, почти невидима сред бялата пяна.

— По-добре ми обясни какво да направя и как, и то по-бързо.

— Ще кацна, ти ще се изкачиш до момчето и ще го доведеш. После всички ще се приберем и ще пием по една голяма бира.

— Кратък урок.

— Няма време за по-дълъг. Накарай го да върви. Ако не може, влачи го. Вземи очила, ще ти трябват. Не е сложно. Все едно да пресечеш езерце и да изкачиш няколко скали.

— Само че на няколко хиляди метра над морското равнище. Нищо работа.

Зъбите ѝ проблеснаха в усмивка, докато водеше малките си битки, за да стабилизира самолета.

— Ето на това му викам дух.

Вятърът понесе самолета и тя отново се впусна в сражение, вдигна носа и изравни крилете. Зави към целта си, пусна колесника и затвори дроселите.

Нейт реши да не затаява дъх, защото много скоро вдишването и издишването може би щяха да бъдат невъзможни. Но тя успя да намести самолета върху ледника между стената и пропастта.

— Хайде! — нареди му, но той вече разкопчаваше колана си.

— Навън сигурно е двајсет под нулата, затова побързай. Ако междувременно не се наложи да излетя, не му оказвай медицинска помощ, докато не го качим на самолета. Просто го вземи, довлечи го и го пхни вътре.

— Ясно.

— И още нещо — извика тя, когато отвори вратата и вятърът нахлу вътре. — Ако се наложи да излетя, не се паникьосвай. Ще се върна за вас.

Той скочи. Сега не беше време да се съмнява, нито да премисля. Студът го преряза като множество ножове, а въздухът беше толкова рядък, че обгори гърлото му. Имаше възвишения, които се издигаха над други възвишения, вълнисти морета, километри сянка, океани белота.

Той се придвижваше по ледника, тътрейки се, вместо със спринт, както се бе надявал.

Когато стигна скала, продължи по инстинкт, изкачвайки се като коза, и потъна до колене в сняг, когато преодоля ниската стена.

— Чуваше шума на двигателите, вятъра и собственото си тежко дишане.

Въпреки инструкциите на Мег, коленичи до момчето и потърси пулса му. Лицето на хлапака беше посивяло, по бузите и брадата му имаше лишеи.

Но очите му се отвориха.

— Успях — дрезгаво прошепна той. — Успях.

— Да. Да се разкараме оттук.

— Те са горе в пещерата. Не успяха да се изкачат, не могат и да слязат. Скот е болен, а на Брад май му е счупен кракът. Дойдох за помощ. Дойдох...

— И успя. Ще ни покажеш къде са, щом се качим в самолета. Можеш ли да вървиш?

— Не знам. Ще опитам.

Нейт с мъка го изправи и го подпря.

— Хайде, Стивън. Просто слагаш единия крак пред другия. Стигнал си чак дотук.

— Не си усещам краката.

— Просто ги вдигай подред. Ще ти се подчинят. Трябва да слезеш долу.

Нейт вече усещаше как студът прониква през ръкавиците му и се ядосваше, че не се е сетил да сложи още един чифт.

— Не съм достатъчно опитен, за да те нося. Дръж се за мен и ми помогни да слезем. Трябва да стигнем до самолета, за да помогнем на приятелите си.

— Трябваше да ги оставя, за да потърся помощ. Трябваше да ги оставя при мъртвеца.

— Няма нищо. Ще се върнем за тях. А сега ще слезем. Готов ли си?

— Ще се справя.

Нейт тръгна пръв. Ако хлапето паднеше, припаднеше или се подхлъзнеше, щеше да спре падането му. Продължи да му вика, докато слизаха. Викаше, за да го държи в съзнание, искаше да му отговаря, за да е сигурен, че ще бъде нащрек.

— Преди колко време остави приятелите си?

— Не знам. Два или три дни. Хартборн не се върна. Или... Мислех, че съм го видял, но не беше така.

— Добре. Почти стигнахме. След няколко минути ще ни покажеш къде са приятелите ти.

— В ледената пещера с мъртвеца.

— Кой е мъртвецът? — Нейт скочи върху ледника. — Кой е мъртвецът?

— Не знам. — Гласът беше сънен. Стивън се подхлъзна и се свлече в ръцете на Нейт. — Открихме го в пещерата. Леден човек с отворени очи. И те гледа. В гърдите му е забита брадва. Зловещо.

— Обзалагам се. — Къде с влачене, къде с носене, успя да закара момчето до самолета.

— Той знае къде са останалите. — Нейт отвори вратата, качи се и издърпа Стивън вътре. — Може да ни покаже.

— Сложи го отзад и го завий с одеялата. Аптечката е в сака. В термоса има горещо кафе. Не му давай да пие твърде много.

— Още ли съм жив? — Сега момчето трепереше и тялото му се тресеше от студа.

— Да, жив си.

Нейт го сложи на пода между седалките и го зави с одеялата, докато Мег излиташе.

Чу воя на вятъра и двигателите и се зачуди дали все пак няма да се разбият.

Трябва да ни кажеш къде са приятелите ти.

— Мога да ви покажа.

С тракащи зъби момчето се опитваше да вземе чашата кафе, която Нейт му бе налял.

— Остави, аз ще я държа. Просто отпий.

Когато преглътна, от очите му потекоха сълзи.

— Не вярвах, че ще успея. Щяха да умрат там, защото аз не можах да стигна до самолета.

— Но ти успя.

— Самолетът го нямаше. Нямаше го там.

— Но ние бяхме там.

Опитвайки се да запази равновесие въпреки друсането на самолета, Нейт отново му поднесе чашата.

— Почти стигнахме до върха, но Скот беше зле, а Брад падна. Кракът му пострада. Стигнахме до пещерата и влязохме вътре, преди да започне бурята. Стояхме там. Вътре има мъртвец.

— Така казваш ти.

— Не си измислям.

Нейт кимна.

— Ще ни го покажеш.

9.

Нейт мразеше болниците. Те бяха едно от нещата, които го връщаха в мрака. Беше прекарал твърде дълго време в болница, след като го раниха. Достатъчно време, за да могат болката, скръбта и вината да се слоят в бездната на депресията.

Не беше успял да го избегне. Беше мечтал за забравата на съня, но насън го преследваха кошмари, а те бяха по-лоши от мрака.

Апатично се беше надявал, че ще умре. Че кротичко ще премине отвъд. Не беше мислил за самоубийство. Това щеше да изисква прекалено много усилия, прекалено много труд.

Никой не го беше обвинил за смъртта на Джак. Искаше му се да го направят, но вместо това колегите му идваха и му носеха цветя, бяха изпълнени със съчувствие и дори с възхищение. А това му бе тежало като олово.

Едва дочуваше приказките за терапия, консултации с психолог и антидепресанти. Беше правил всичко отгоре-отгоре, само за да се отърве от докторите и загрижените приятели.

Беше го правил месеци наред.

А сега отново се намираше в болница и усещаше как меките лепнещи пръсти на безнадеждността се вкопчват в него. Беше още по-лесно да се откаже, да се предаде и да потъне в мрака.

— Шериф Бърк?

Нейт погледна към кафето в ръката си. Черно кафе. Не го искаше. Не си спомняше как е попаднало там. Беше твърде уморен за кафе. Но и твърде уморен, за да стане и да го изхвърли.

— Шериф Бърк?

Вдигна поглед и успя да различи едно лице. Жена, на петдесет-шестдесет години, с кафяви очи зад малки очила с черни рамки. Не си спомняше коя е.

— Да, извинете.

— Стивън иска да ви види. Буден е и в съзнание.

Истината бавно стигна до ума му като вода, процеждаща се през кална почва. Трите момчета, планината.

— Как е той?

— Млад и здрав е. Беше обезводнен и може би ще изгуби няколко пръста от краката си, но може и да ги запази. Така че има късмет. Другите двама скоро ще пристигнат. Надявам се и с тях да е така.

— Свалили ли са ги от планината?

— Така ми казаха. Може да влезете за няколко минути при Стивън.

Последва я, долавяйки познатите миризми и звуци на реанимацията. Гласове, бръмчене, капризен плач на бебе.

Влезе в стая за прегледи и видя момчето на леглото. Бузите му имаха същия цвят като превръзките. Косата му беше руса и заплетена, очите — замъглени от тревога.

— Вие ме свалихте долу.

— Нейт Бърк. Новият шериф на Лунаси. — Тъй като Стивън протегна ръка, Нейт я пое, като внимаваше да не натисне иглата от системата. — Приятелите ти идват насам.

— Чух. Но никой не ми казва как са.

— Ще разберем, когато пристигнат. А това нямаше да стане, ако не ни беше казал къде да ги търсим, Стивън. Това почти компенсира факта, че си направил глупостта изобщо да отидеш там.

— Когато тръгнахме, ми се стори добра идея. — Той се опита да се усмихне. — Всичко се обърка. Мисля, че нещо е станало с Хартборн. — Дадохме му само половината пари, за да сме сигурни, че ще се върне.

— Проверяваме. Защо не ми дадеш пълното му име и каквата информация имаш за него?

— Брад го познаваше. Всъщност не лично него, а някакъв негов познат.

— Добре. Ще поговорим с Брад.

— Нашите ще ме убият.

„Да си на двадесет — помисли Нейт, — и да се боиш толкова от родителите си, след като едва не си умрял.“

— Със сигурност. Разкажи ми за мъртвеца в пещерата, Стивън.

— Не съм си го измислил.

— Не съм казал, че си.

— Всички го видяхме. Не можехме да напуснем пещерата заради крака на Брад. Решихме, че аз ще слеза долу, Ще посрещна Хартборн и ще доведа помощ. Те трябваше да останат там с него. С Ледения човек. Той седеше там и гледаше с брадва в гърдите. Направих снимки.

Очите му се разшириха, докато се опитваше да се изправи.

Направих снимки — повтори той. — Фотоапаратът е... Мисля, че го сложих в джоба на терможилетката. Сигурно е още там. Можете да проверите.

— Почакай малко. — Нейт отиде до купчината дрехи, порови в нея и извади жилетката. Във вътрешния джоб, закопчан с цип, имаше един от онези цифрови фотоапарати, които бяха малко по-големи от кредитна карта.

— Не знам как се работи с него.

— Ще ви покажа. Трябва да го включите и след това... Виждате ли екранчето? Можете да намерите снимките в паметта. Последните, които направих, бяха на мъртвеца. Бяха поне три, защото ми се стори интересен. Ето ги!

Нейт изучаваше лицето на мъртвеца на малкия екран. Косата може би е била черна или кестенява, но беше покрита със скреж и лед, които я посребряваха. Беше дълга почти до раменете, а върху нея беше нахлупена плетена шапка. Лицето беше тясно, бяло, разделено от заледените вежди. Беше виждал смъртта достатъчно често, за да я разпознае в очите. Широко отворени и сини.

Изтегли предишната снимка.

— Тялото беше на мъж на възраст — по грубата му преценка — между двадесет и четиридесет години. Седеше, облегнат на ледената стена, с протегнати крака. Носеше жълто-черна парка, грейка, алпинистки обувки, дебели ръкавици.

В гърдите му беше забито нещо, което приличаше на малка брадвичка.

— Докоснахте ли тялото му?

— Не. Е, само го пипнах с пръст. Беше солидно замръзнало.

— Добре, Стивън, ще трябва да взема фотоапарата. Ще ти го върна.

— Разбира се. Няма проблеми. Може би човекът е там от години. Дори от десетилетия. Честно казано, изкара ни ума, но поне отвлече

мислите ни от положението, в което се намирахме. Мислите ли, че вече има сведения за Брад и Скот?

— Ще разбера. Ще ида да попитам доктора. Ще се наложи пак да поговорим.

— Когато кажете. Благодаря, че ми спасихте живота.

— Грижи се по-добре за него.

Той излезе, пускайки фотоапарата в джоба си. Трябвали да се свърже с щатската полиция. Убийствата в планината бяха извън неговата юрисдикция. Но това не означаваше, че не може да направи копия от снимките за собствения си архив.

Кой беше този човек? Как беше стигнал до пещерата? Колко дълго беше прекарал там? Защо беше мъртъв? Докато си задаваше тези въпроси, мина през реанимацията и стигна до стаята на сестрите точно когато спасителните екипи внесоха другите две момчета.

Реши, че най-добре е да им направи път, и когато видя Мег най-отзад, отиде при нея.

— Днес е щастливият им ден — каза тя.

Нейт мерна лицето на едно от момчетата и поклати глава.

— Още не е сигурно.

— Всеки ден, в който планината не те убие, е щастлив. — Фактът, че бе върнала живи хора, когато бе очаквала да намери трупове, я ентусиазираше. — Навярно ще изгубят по няколко пръста, а момчето със счупения крак ще понесе сериозни болки и ще го измъчат с физиотерапия, но поне не са мъртви. Слънцето залезе и не виждам причини да излитаме толкова късно. Няма да се върнем тази вечер. Ще запазя стая в „Пътешественикът“. Цените са прилични, а храната — добра. Готов ли си?

— Трябва да свърша едно-две неща. Ще те намеря.

— Ако се забавиш повече от двадесет минути, ще бъда в бара. Искам алкохол, храна и секс. — Тя му се усмихна многозначително. — Може и да не е в този ред.

— Звучи интригуващо. Ще дойда.

Мег закопча якето си.

— А, онова отражение, което видях... Било е част от самолет. Вероятно на онзи тип, който е закарал момчетата там. Все пак планината е взела един.

Забави се по-скоро деветдесет, а не двадесет минути и както Мег му беше казала, я откри в бара.

Помещението беше облицовано с дървена ламперия и украсено с глави на животни. На масата имаше бира, уиски и чиния с чипс, гарниран с гъст сос. Беше качила краката си на другия стол, но когато Нейт пристъпи до масата, ги свали.

— Ето те и теб. Ей, Стю, донеси същото за приятеля ми.

— Само бира — поправи я Нейт. — Вкусни ли са? — попита, грабвайки си едно чипсче.

— Стават за мезе. Когато пийнем добре, ще хапнем пържоли. За да наглеждаш момчетата ли остана?

— Да, и за още някои неща. — Той свали шапката и прокара ръка през косата си. — Спасителният екип не е ли влязъл в пещерата?

— Момчетата се измъкнали навън сами, когато чули шума от двигателите. — Тя обра соса от сирене, месо и салца с резенче картоф. — Приоритетът е бил да ги свалят от планината и да им окажат медицинска помощ. Вероятно някой пак ще отиде дотам, за да им вземе багажа.

— А също и мъртвеца.

Тя вдигна вежди.

— Повярва ли им?

— Да. Освен това хлапето го е снимало.

Мег сви устни, после лапна следващото парче картоф, надлежно загребало от соса.

— Сериозно?

— Бирата — чу се глас от бара.

— Почакай — каза тя на Нейт. — Аз ще я взема.

— Искаш ли още едно, Мег? — попита Стю.

— Нека първо ме настигне. — Взе кафявата бутилка и я отнесе на масата.

— Значи го е снимал?

Нейт кимна и отпи от бирата.

— С цифров апарат, беше в джоба му. Помолих един човек в болницата да ми извади снимките. — Почука с пръсти по жълтия плик, който беше оставил на масата. — Трябваше да предам апарата на щатската полиция. Те може да ме включат в разследването, но може и да не го направят. — Нейт сви рамене.

— А ти искаш ли?

— Не знам. — Отново сви рамене и забарабани с пръсти по масата. — Не знам.

„Иска му се“, помисли си тя. Почти виждаше как той съставя списък в ума си. Някакъв полицейски списък. Ако това можеше да върне блясъка в тези тъжни сиви очи, то се надяваше щатските момчета да го включат в играта.

— Сигурно не е там от много отдавна.

Тя вдигна чашата си.

— Защо мислиш така?

— Някой щеше да го намери.

Мег поклати глава и отпи от уискито си.

— Не е задължително. Такива пещери могат да бъдат затрупани след буря, от лавина или просто да са неизвестни за алпинистите. После идва друга лавина и — я, виж ти, пещера. Зависи и къде се е намирал в пещерата. Колко навътре. Може да е там от миналия сезон или от петдесет години.

— При всички случаи ще го дадат на съдебните лекари. Те ще определят кога е умрял и може би ще го идентифицират.

— Май вече се опитваш да разрешиш случая. — Заинтригувана, тя посочи към плика. — Дай да го видя. Може би ще станем като Ник и Нора Чарлс.

— Това не е филм и гледката не е красива, Мег.

— Както и да кормиш лос. — Тя лапна още едно картофче, после придърпа плика и го отвори. — Ако е местен, някой ще го разпознае. Макар че на Безименната всяка година се изкачват и много външни. По екипировката му ще...

Нейт видя как Мег пребледня и очите ѝ блеснаха — и се наруга. Но когато посегна да вземе снимката от ръцете ѝ, тя я дръпна и отблъсна ръката му.

— Не е нужно да ги гледаш. Да ги приберем.

Но тя настоя да ги види. Може би въздухът беше замръзнал в дробовете ѝ, може би стомахът бе слязъл в краката ѝ. Все едно, трябваше да ги види. Тя извади останалите снимки и ги подреди върху масата. После взе чашата с уиски и я пресуши.

— Аз знам кой е той.

— Познаваш ли го? — Без да се замисля, Нейт приближи стола си до нейния, за да разгледат снимките заедно. — Сигурна ли си?

— Да, сигурна съм. Това е баща ми.

Тя скочи от масата. Лицето ѝ беше много бледо, но не трепна.

— Ще платиш ли за питиетата, шерифе? Ще трябва да отложим вечерята.

Нейт бързо прибра снимките и извади банкноти, за да ги остави на масата, но тя вече беше минала през фоайето и се качваше по стълбите, когато я настигна.

— Мег.

— Остави ме за малко.

— Трябва да поговорим.

— Ела след час. Стая 232. А сега се махни, Игнейшъс. — Тя продължи нагоре, без да си позволява да мисли или да чувства. Още не, не и докато не се озове зад заключената врата. Имаше неща, които не би споделила с никого.

Той не я последва. Част от ума ѝ регистрира този факт и му даде точки за сдържаност и може би чувствителност. Качи се в стаята, където се беше преоблякла, заключи вратата и сложи веригата.

После влезе право в банята и дълго и мъчително повръща.

Когато свърши, седна на студения под и опря чело на коленете си. Не плака. Надяваше се да успее да го направи по някое време. Но не сега. Сега се чувстваше наранена, потресена и — слава богу — ядосана.

Някой беше убил баща ѝ и го беше оставил сам. Години наред. През всички години, когато тя бе живяла без него. Когато беше вярвала, че я е изоставил, без да се замисли. Когато се укоряваше, че не е била достатъчно добра или значима за него. Достатъчно умна, достатъчно хубава. Всичко, за което се сетеше, когато липсата му пробиваше дупка в стомаха ѝ.

Но той не я беше изоставил. Беше се качил в планините — нещо, което за него бе също тъй естествено, както дишането, и беше умрял там. Планината не беше го убила. Тя би приела това като съдба, като предопределение. Но го беше убил човек и това не можеше да бъде преглътнато. Нито простено. Нито оставено безнаказано.

Мег стана, съблече се, пусна студената вода и застана под душа. Остана под него, докато главата ѝ се проясни. После се облече отново,

легна на леглото в тъмното и се замисли за последния път, когато бе видяла баща си.

Беше влязъл в стаята ѝ, докато тя се преструваше, че учи за теста по история. Правеше се, че учи, за да не я карат да върши домакинска работа. Беше ѝ писнало от нея.

Дори сега си спомняше как трепна сърцето ѝ, когато видя, че не майка ѝ, а баща ѝ идва да я провери. Той никога не ѝ мърмореше за къщната работа или за ученето.

Смяташе го за най-красивия мъж на света с дългата му черна коса и топлата му усмивка. Смяташе, че я е научил на всичко, което беше наистина важно. За ориентирането по звездите, за катеренето в планината, за оцеляването в пустошта. Как да запали огън, как да лови риба, как да почисти и сготви улова.

Беше я завел да лети с Джейкъб и тяхна тайна бе, че пилотът я учи да лети.

Баща ѝ погледна към учебника, отворен на леглото, над който се беше проснала по корем, и извърна очи.

— Ама че досадно.

— Мразя историята. Утре имам тест.

— Спокойно, ще се справиш. Винаги успяваш. — Седна на леглото и леко я смушка в ребрата. — Трябва да замина за известно време.

— Защо?

Той вдигна ръка и потърка палеца и показалеца си.

— Нали вече не ни трябва пари?

— Майка ти казва, че ни трябва, а тя знае по-добре.

— Чух ви да се карате сутринта.

— Не беше нещо сериозно. Ние обичаме да се караме. Ще поработят тук-там, ще изкарам малко пари и всички ще бъдат щастливи. Само две седмици, Мег. Или три.

— Когато те няма, се чудя какво да правя.

— Ще си намериш някакво занимание.

И макар да беше само на тринадесет години, Мег усети, че в ума си той вече беше заминал. Погали я по главата, но разсеяно, като някакъв далечен роднина.

— Когато се върна, ще идем на риболов на леда.

— Добре.

И тя се надули, готова да се откъсне от него, преди той да я е отблъснал.

— Довиждане, тарталетке.

С мъка се въздържа да не скочи, за да изтича след него и да го прегърне силно, преди да е заминал.

Стотици пъти след онзи следобед си беше пожелавала да се беше предала, да беше дарила и двама им с тази последна прегръдка.

Желаеше го и сега, докато лежеше в мрака и си припомняше.

Остана там, докато чу почукване на вратата. Примирено стана, запали лампата и прокара ръка през косата си, която още не беше изсъхнала.

Когато отвори вратата на Нейт, той носеше поднос, а на пода до вратата бе оставен още един.

— Трябва да хапнем.

Може и да не му беше харесало, когато хората му предлагаха храна или някаква друга утеха, когато бе страдал най-много, но важното беше, че от тях имаше полза.

— Добре. — Тя посочи към леглото — единствената достатъчно голяма повърхност в стаята, която можеше да послужи за маса. После се наведе и вдигна втория поднос.

— Ако след това поискаш да останеш сама, ще си взема друга стая.

— Няма смисъл. — Тя седна с кръстосани крака на леглото и без да обръща внимание на салатата, впи зъби в пържолата.

— Тази е моята. — Той смени подносите. — Казаха ми, че предпочиташ недопечени. Аз — не.

— Нищо не пропускаш, а? Само дето си донесъл кафе вместо уиски.

— Ако имаш нужда от бутилка, ще ти донеса.

Мег въздъхна и продължи да се храни.

— Обзалагам се. Как успях да го докарам до вечеря в Ан-Къриджс такъв мил тип?

— Не съм особено мил. Дадох ти час, за да можеш да се съвземеш. Донесох ти храна, за да се подкрепиш и да можеш да ми разкажеш за баща си. Съжалявам, Мег, знам, че е голям удар за теб. След като поговорим, ще трябва да разкажем всичко на дежурния детектив.

Тя отрязва нова хапка от пържолата и набоде един от разварените картофи.

— Кажи ми нещо, Бърк. Беше ли добро ченге там, откъдето идваш?

— Това е почти единственото, в което някога съм бил добър.

— Занимаваше ли се с убийства?

— Да.

— Ще говоря с дежурния, но искам ти да разследваш този случай.

— Не мога да направя кой знае колко.

— Винаги може да се направи нещо. Ще ти платя.

Той замислено се хранеше.

Знам, че е тежък удар — повтори. — Затова няма да те зашлевя за тази обида.

— Не познавам много хора, които да намират парите за обидни. Но добре. Искам някой, когото познавам, да открие негодника, който е убил баща ми.

— Но ти почти не ме познаваш.

— Знам, че си добър в леглото. — Тя леко се усмихна. — Добре де, един мъж може да е глупак и пак да е жребец. Но освен това знам, че запазваш самообладание в трудни положения и си достатъчно всеотдаен или глупав, за да изкачиш един ледник, само за да спасиш едно хлапе, което не познаваш. Освен това си достатъчно съобразителен, за да се сетиш да попиташ в ресторанта как обича пържолата си Мег. Кучетата ми те харесват. Помогни ми, шерифе.

Той се протегна и погали косата й.

— Кога го видя за последен път?

— През февруари 1988. На 6 февруари.

— Знаеше ли къде отива?

— Каза, че ще си търси работа. Реших, че ще дойде тук — в Анкърдж, или ще отиде във Феърбанкс. С майка ми се караха — за пари и за още много неща... Беше типично за тях. Каза, че ще се върне след няколко седмици. Но повече никога не го видях.

— Майка ти съобщи ли за изчезването му?

— Не. — Тя смръщи чело. — Поне така мисля. Решихме, всички решиха, че просто е избягал. Тогава се караха — добави — повече от обичайното. Той беше неспокоен. Дори аз го усещах. Не беше много

свестен. Не можеше да се разчита на него, макар винаги да беше добър с мен и да ни осигуряваше необходимото. Но това не беше достатъчно за Чарлийн и те се караха.

Мег се овладя и продължи да яде, защото храната беше пред нея.

— Той пиеше, пушеше трева, играеше комар, работеше, когато си поиска, и изчезваше, когато му хрумне. Обичах го — може би точно заради това. Онзи следобед беше на тридесет и три — и когато сега гледам назад, разбирам, че се е страхувал, че остарява. Вероятно не е могъл да понесе, че е баща на голямо момиче и че живее с една и съща жена вече толкова години. Може би е бил на кръстопът. Може би е тръгнал на това изкачване, възприемайки го като последна младежка лудория, а може би никога е нямало да се върне. Но някой друг е решил вместо него.

— Имаше ли врагове?

— Сигурно, но не познавам човек, който би му навредил. Вбесяваше хората, но нищо повече.

— Ами пастрокът ти?

Тя разрови салатата с вилицата си.

— Какво за него?

— Колко време, след като баща ти изчезна, се омъжи Чарлийн? Как ѝ дадоха развод?

— Първо, развод не ѝ трябваше. С баща ми не бяха женени. Той не вярваше в законния брак. Тя се омъжи за Стария Хайдел около година по-късно — малко по-малко от година. Но ако си мислиш, че Карл Хайдел е изкачил Безименната и е забил пикел в гърдите на баща ми, забрави. Когато Чарлийн го върза, той беше на шейсет и осем и имаше поне двайсет и пет кила наднормено тегло.

Мег разсеяно взе купата със салатата и заяде.

— Пушеше като комин. Едва изкачваше стъпалата, да не говорим за планина.

— Кой може да е тръгнал с баща ти?

— Господи, Нейт, може да е всеки. Всеки, който е искал да избяга. Нали знаеш какви са днешните деца? Почакай малко и ще чуеш как Стивън и приятелите му говорят за премеждието си като за едно от най-вълнуващите събития в живота им. Алпинистите са по-луди и от пилотите.

Когато той не каза нищо, Мег тихичко въздъхна и хапна още салата.

— Беше добър катерач, имаше солидна репутация. Може би е водил група на зимно изкачване. Или се е хванал с няколко приятели, смахнати като него, и е решил да предизвика смъртта.

— Вземаше ли по-сериозни наркотици от тревата?

— Може би. Вероятно. Чарлийн сигурно знае. — Тя потърка очи.
— По дяволите. Трябва да ѝ кажа.

— Мег, имаше ли някой от тях друга интимна връзка, докато живееха заедно?

— Ако това е деликатният начин да попиташ дали са си изневерявали, не знам. Питай нея.

Усещаше, че я губи. След малко гневът и нетърпението ѝ щяха да направят разпита невъзможен.

— Каза, че играел комар. Сериозно ли?

— Не. Не знам. Не съм чувала. Ако печелеше, носеше чекове. Или натрупваше дългове, тъй като по-често губеше. Но не бяха кой знае какви суми. Поне в града. Не съм чувала да се е занимавал с нещо незаконно, освен със стимулиращи наркотици. А има много хора, които с радост биха ми казали, ако го е правел. Не защото не го харесвах. Напротив. Просто хората ти казват такива неща.

— Добре. — Той погали бедрото ѝ. — Ще задам няколко въпроса и ще бъда мил с онзи, който поеме случая, за да ме държат в течение.

— Е, да се махаме оттук. — Тя се претърколи от леглото, оставяйки вечерята си недоядена. Ръцете ѝ ритмично потропаха по бедрата. — Знам едно чудесно място. Музиката е хубава. Може да пийнем, а после ще се върнем и ще правим секс, увиснали на полилея.

Вместо да коментира промяната в настроението ѝ, той хвърли поглед към старата очукана лампа на тавана.

— Не ми изглежда много здрав.

Това я разсмя.

— Трябва да се живее опасно.

10.

Когато се събуди, сънят избледняваше, оставяйки горчиво-солен вкус в гърлото му. Сякаш бе преглътнал сълзите си. Чуваше как Мег диша тихо и равномерно. Част от него, която се бореше с отчаянието, искаше да се сгуши в нея. Да поиска утехата и забравата на секса.

Тя щеше да бъде топла и да оживее в прегръдките му.

Но вместо това се обърна с гръб. Знаеше, че е отстъпление, че е поражение да се поддадеш на нещастieto. Но стана в тъмното и откри дрехите си. Облече се и я остави да спи.

В съня си изкачваше планината. Беше си пробил път през леда и скалите на хиляди метри над света. В небето без въздух, където всеки дъх беше агония. Трябваше да се изкачи, беше се принудил да върви нагоре сантиметър по сантиметър, крачка по крачка, докато под него беше останало само бушуващо бяло море. Ако паднеше, щеше безшумно да се Удави в него.

Затова се изкачваше, докато пръстите му се разкървавиха и започнаха да оставят червени следи върху заледените скали.

Изтощен, но и странно бодър, той се изкачи на един корниз. И видя входа на пещерата. Светлината, която излизаше от нея, му вдъхна надежда и той пропълзя навътре.

Там тя се разтвори и извиси като някакъв приказан леден дворец. Огромни образувания се спускаха от покрива и издигаха от пода, оформяйки колони и арки в бяло и мъртвешко синьо, а ледът искреше като хиляди диаманти. Стените, гладки и полирани, блестяха като огледала, отразявайки многократно образа му.

Изправи се и заразглежда леденото великолепие, замаян от блясъка и пространството.

Би могъл да живее тук сам. В своята собствена самотна крепост. Би могъл да намери покой тук, в тишината, красотата и самотата.

И тогава видя, че не е сам.

Тялото беше подпряно на блестящата стена, прилепнало за нея с годините безмилостен студ. Дръжката на пикела стърчеше от гърдите

му, а замръзналата кръв блестеше яркочервена върху черната парка.

И сърцето му подскочи, когато разбра, че все пак не е дошъл да търси покой, а за да изпълни дълга си.

Как щеше да свали тялото долу? Как би могъл да понесе тежестта му по дългия страшен път към света? Не знаеше начина. Не притежаваше нито умения, нито похвати, нито сила за това.

Когато тръгна към тялото, стените и колоните на пещерата отразиха фигурата му. Стотици негови образи, стотици мъртъвци. Където и да погледнеше, смъртта го придружаваше.

Ледът започна да се пука. Стените се затресоха. Оглушителен рев се понесе из залата и той падна на колене в краката на трупа. Мъртвото лице на Галоуей се обърна към него, зъбите се разтвориха в кървава гримаса.

Това беше лицето на Джак и неговият глас прозвуча, докато ледените колони трепереха и подът на пещерата се надигаше.

— Няма път навън за никой от нас. Тук всички сме мъртви.

Беше се събудил в мига, когато планината го беше погълнала.

Мег не се изненада, когато видя, че го няма. Минаваше осем, когато отвори очи, затова предположи, че му е доскучало или пък е огладнял, докато е чакал да се събуди.

Беше му благодарна за компанията и за прямотата, съчетана със съчувствие. Беше я оставил да се справи с шока и мъката — и каквото още изпитваше — както реши. За нея това беше ценно качество у приятел или любовник. А за нея той беше и двете.

Предстоеше ѝ да се занимава с много хора — със себе си, с майка си, с всички в града. С полицаите.

Не виждаше смисъл да мисли за това отсега. Щеше да има достатъчно време, когато се прибереше в Лунаси.

Реши, че ще намери Нейт или че той ще я намери, преди да стане време да поемат обратно. А междувременно ѝ се пиеше кафе.

Ресторантът беше подреден за закуска и пълен с посетители. Евтиният подслон и добрата храна привличаха много от пилотите и планинските водачи, за които Анкърдж беше начална точка. Тя съзря няколко познати лица.

И тогава видя Нейт.

Седеше сам в ъгловото сепаре. Тъй като бе любимо място за мнозина, предположи, че отдавна седи там. Пред него имаше чаша кафе и вестник, но той не пиеше, нито четеше. Беше някъде далеч, потънал в мислите си. Мрачни и тъжни мисли.

На фона на оживеното заведение изглеждаше най-самотният човек на света.

Каквато и да беше дългата му и тъжна история, сигурно щеше да бъде ужасна.

Когато тръгна към него, някой я повика по име. Докато му отговаряше с помахване, забеляза, че Нейт се върна на земята. Видя как съзнателно се отърсва от мислите, как взима кафето си и се стяга, преди да се огледа. После ѝ се усмихна.

Непринудена усмивка и потайни очи.

— Добре си поспа.

— Така е. — Тя седна срещу него. — Яде ли?

— Още не съм. Знаеш ли, че хората са идвали от Монтана всеки ден, за да работят в консервните фабрики тук.

Тя хвърли поглед на вестника и статията.

— Всъщност, да. Заплащането е добро.

— Но не и ако всеки ден се бориш с пиковия час. Мислех, че хората живеят в Монтана, защото искат да отглеждат коне или крави. Или за да си правят полувоенни лагери. Добре де, сигурно пресилвам, но все пак...

— Личи си, че си от източното крайбрежие. Ей, Уанда.

— Мег. — Келнерката, която изглеждаше двадесетинагодишна и нахакана, донесе още една чаша кафе и извади кочана си. — Какво да бъде?

— Две яйца, рохки. Канадски бекон, пържени картофи и бял препечен хляб. Как е Джоко?

— Зарязах го.

— Казах ти, че е негодник. Ти какво искаш, Бърк?

— Ами... — Той потърси апетита си и реши, че видът и мирисът на храната може да му помогнат да го открие. — Омлет с шунка и сирене и бял препечен хляб.

— Ясно. Сега излизам с едно момче на име Байрън — каза тя на Мег. — Пише поезия.

— Какъвто и да е, ще е по-добър от Джоко. — Когато Уанда се отдалечи, Мег се обърна към Нейт. — Родителите на Уанда бяха сезонни работници. Познавам я от малка. Прекарваше лятото тук, докато те работеха в консервните фабрики. Хареса ѝ и миналата година се премести за постоянно. Обикновено излиза с какви ли не нещастници, но иначе си я бива. За какво мислеше, преди да дойда?

— За нищо особено. Просто си четях вестника.

— Не, не го четеше. Но тъй като снощи ми направи услуга, няма да те притискам.

Той не отрече, тя не настоя. И макар много да ѝ се искаше, не го погали по бузата. Когато беше в мрачно настроение, не обичаше да я утешават. Затова се въздържа, както и той бе постъпил с нея.

— Има ли нещо друго, което трябва да направим, преди да тръгнем обратно? Ако ще се бавим, искам да пратя някого да види как са кучетата ми.

— Бях в щатската полиция. Някой си сержант Кобън поел случая — поне засега. Сигурно ще иска да говори с теб и майка ти по някое време. Но едва ли ще има голям напредък преди да изпратят екип да го свалят оттам. Позвъних в болницата. И трите момчета са в задоволително състояние.

— Свършил си доста работа. Кажи ми, шерифе, за всички ли се грижиш така?

— Не, аз се занимавам само с подробностите.

Беше чувала и по-големи глупости в живота си, но все пак живееше в Лунаси.

— Номер ли ти спретна бившата ти съпруга?

Той се размърда на мястото си.

— Възможно е.

— Искаш ли да си излееш мъката? Да я оплуюеш на закуска?

— Не особено.

Мег изчака, докато Уанда им сервира и доля кафе. Наряза яйцата и остави жълтъка да потече.

— В колежа спях с едно момче — започна тя. — Беше голям хубавец. Малко тъпичък, но беше невероятно издръжлив. Непрекъснато ми опяваше. Как трябвало да нося повече грим, да се обличам по-добре, да не споря толкова много с хората. Дрън-дрън. — Махна с вилицата във въздуха. — Не че не съм била красива, секси и

умна, не, но ако малко съм се понагласяла, щяла съм да стана направо върха.

— Но ти не си красива.

Тя се разсмя с блеснали очи и ухапа филията си.

— Млъкни. Това си е моята история.

— Ти си много повече от красива. Красотата е само въпрос на ДНК. Ти си... ослепителна — реши се да го изрече най-накрая. — Неустоима. Това е нещо, което идва отвътре, затова е по-добро от красива. Ако питаш мен, разбира се.

— Брей! — Тя се облегна, толкова изненадана, че забрави за закуската си. — Ако бях някоя друга, след такава забележка щях да онемея. Но аз просто си забравих мисълта. За какво говорех, по дяволите?

Този път, когато се усмихна, усмивката стигна до очите му и ги стопли.

— За тъпия колежанин, с когото си спала.

— Да, да. — Тя се нахвърли на картофите. — Не беше само един, но както и да е. Бях на двадесет и пасивно-агресивните обиди на този тип взеха да ме изнервят — особено когато открих, че засипва една тъпа мацка с чували пари и силиконови имплантанти.

Мег млъкна и се концентрира върху закуската си.

— И какво направи?

— Какво направих ли? — Ти отпи от кафето. — Следващия път, когато си легнахме, направо го побърках, а после му пробутах две хапчета приспивателно.

— Дрогирала си го?

— Да, и какво?

— Нищо. Нищо.

— Платих на няколко момчета да го занесат до една от аудиториите. И облякох онзи нещастник в секси дамско бельо — сутиен, колан с жартieri, черни чорапи. Не беше лесно. Гримирах го, накъдрих му косата. Направих няколко снимки и ги пуснах по интернет. Той още спеше, когато първата група дойде за лекциите в осем. — Тя хапна от яйцата. — Беше страхотно зрелище — особено когато той се събуди, разбра какво става и се разпищя като момиче.

Наслаждавайки се на разказа ѝ, оценявайки решимостта ѝ и изобретателното отмъщение, Нейт вдигна чашата с кафето като за

наздравница.

— Можеш да се обзаложиш, че никога няма да коментирам гардероба ти.

— Поука: вярвам в отплатата. И за малките, и за големите неща. И за всички на този свят. Да оставяш хората да те прецакат, означава, че си мързелив и ти липсва въображение.

— Не си го обичала.

— Не, разбира се. Ако го обичах, нямаше само да го изложя. Щях да му причиня и силна физическа болка.

Той зачопли остатъка от омлета.

— Ще те попитам нещо. Това между нас... нещо по-специално ли е?

— Това ли търсиш?

— Не търсех нищо. Ти просто се появи.

— Аха. — Тя издиша продължително. — Добре казано. Явно имаш цяла торба с уместни изрази. Нямам нищо против да вися на полилея само с теб, докогато и на двамата ни е приятно.

— Съгласен съм.

— Мамеше ли те тя, Бърк?

— Да. Мамеше ме.

Мег кимна и продължи да се храни.

— Аз не мамя. Е, само понякога на карти, но просто за забавление. И лъжа, ако се налага. Или когато да излъжеш е по-забавно, отколкото да кажеш истината. Мога да бъда нечестна, когато ми е изгодно, а така е в повечето случаи.

Млъкна и докосна ръката му за миг, за да запази връзката помежду им.

— Но не ритам паднал човек, освен ако аз не съм го повалила. А не го повалям, ако не го е заслужил. И не нарушавам думата си. Затова ти давам дума — няма да те мамя.

— Освен на карти.

— Ами, да. Скоро ще съмне. Трябва да тръгваме.

Тя не знаеше как да подходи към Чарлийн. Откъдето и да подхванеше, резултатът щеше да бъде един и същ. Истерия, обвинения, гняв, сълзи. С Чарлийн винаги беше трудно.

Нейт сякаш прочете мислите ѝ, защото я спря на вратата на „Хижата“.

— Може би аз трябва да ѝ съобщя. Налагало ми се е и друг път.

— Налагало ти се е да казваш на някого, че любимият му сбил убит и е престоял в ледена пещера петнадесет години?

— Обстоятелствата не влияят особено върху силата на шока.

Гласът му беше спокоен, в контраст с нейния нервен тон. Това я успокои. Дори нещо повече, осъзна тя. Прииска ѝ се да се опре на него.

— Колкото и да ми се иска да ти прехвърля това неприятно задължение, по-добре е аз да се заема. Но нямам нищо против после да събереш парчетата.

Влязоха в ресторанта. Малцината посетители пиеха кафе или похапваха ранен обяд. Мег разкопча палтото си и повика Роуз.

— Къде е Чарлийн?

— В кабинета си. Чухме, че Стивън и приятелите му ще се оправят. Пътищата още са затрупани, но Джърк откара самолета си Джо и Лара тази сутрин. Искаш ли кафе?

Загледан в Мег, която излизаше през вратата, Нейт отвърна:

— Разбира се.

Мина през фойето, зави и влезе в кабинета, без да чука. Чарлийн седеше на бюрото си и говореше по телефона, затова само махна нервно с ръка на Мег да се приближи.

— Слушай, Били, ако ще ме работиш така, поне ме покани на вечеря преди това.

Мег се обърна. Щом майка ѝ се пазареше за доставките, трябваше да я остави да довърши. Кабинетът нямаше делови вид. Поскоро приличаше на Чарлийн — женствен, крещят и натруфен. С прекалено много сладникаво розово в тъканите и претрупан с излишни неща. С картини, изобразяващи цветя, в позлатени рамки по стените и копринени възглавнички, натрупани върху канапето.

Миришеше на рози от ароматизатора, с който Чарлийн пръскаше винаги когато влезеше в стаята. Бюрото ѝ беше имитация на антика, закупена по каталог, и според Мег, прекалено скъпо. С извити крака и изобилие от дърворезба.

Писмените принадлежности бяха розови, както и листата и пликовете. На всички тях беше изписано „Чарлийн“ с изящен, почти

неразбираем шрифт.

До канапето имаше помпозен лампион — позлатен и с розов абажур — който, според Мег, повече подходдаше на бардак, отколкото на кабинет.

Както обикновено се запита как е възможно да е родена от жена, чиито вкусове са напълно противоположни на нейните. Но пък може би целият ѝ живот беше единствено противопоставяне на утробата, от която бе излязла.

Когато чу Чарлийн да мърка: „Дочуване“, Мег се обърна към нея.

— Ще се опитва да ми качи цените. — Чарлийн се изсмя подигравателно и си наля чаша вода от каната на бюрото.

„Не изглежда практична — помисли си Мег, — но външността лъже.“ Когато ставаше дума за делови въпроси, майка ѝ изчисляваше печалбите и загубите си до стотинка по всяко време на деня или нощта.

— Чух, че си нашата героиня. — Чарлийн погледна дъщеря си, докато отпиваше от чашата. — Заедно с готиния шериф. Сигурно сте останали в Анкърдж, за да го отпразнувате.

— Вече беше тъмно.

— Да, де. Но чуй съвета ми. Човек като Нейт пътува с много багаж, а ти си свикнала да отпрашваш бързо и само с най-необходимото. Не си подходдате.

— Ще го имам предвид. Трябва да поговоря с теб.

— А аз трябва да се обаждам по телефона и да се справя с документацията. Знаеш, че по това време на деня съм много заета.

— Става дума за баща ми.

Чарлийн остави чашата. Лицето ѝ се изпъна, пребледня, после бузите ѝ рязко порозовяха. В тон със стаята.

— Обадил ти се е? Видяла си го в Анкърдж! Този мръсен негодник! Изобщо да не си мисли, че може да се върне и да поправи нещата. Няма да получи нищо от мен, а ако имаш капка здрав разум — и от теб.

След тези думи се изправи и лицето ѝ почервения.

— Никой не може да ме зареже и после да се върне! Никога. Пат Галоуей може да си го начука?

— Той е мъртъв.

— Сигурно си е измислил някаква сълзлива история. Винаги го е бивало в... Как така е мъртъв? — По-скоро ядосана, отколкото учудена, Чарлийн отметна косата си назад. — Това е нелепо. Кой ти каза тази гнусна лъжа?

— Мъртъв е. Изглежда от дълго време. Може би е умрял съвсем скоро, след като замина оттук.

— Защо говориш така? Защо ми казваш подобно нещо? — Червенината по лицето ѝ изчезна и го остави бледо, изтощено и внезапно остаряло. — Не е възможно да ме мразиш чак толкова.

— Не те мразя. Винаги си грешила за това. Вярно е, че през повечето време ти се ядосвам, но не те мразя. Онези момчета открили пещера в леда. Там се подслонили. И той бил вътре. Той бил вътре.

— Това са глупости. Махни се оттук! — изкрещя дрезгаво Чарлийн. — Веднага се разкарай!

— Снимали са го — продължи Мег, дори когато майка ѝ грабна едно от преспапиетата си и го запрати към стената. — Видях снимките. Аз го разпознах.

— Не е вярно! — Чарлийн се обърна рязко, грабна една статуетка от рафта и я тресна в пода. — Казваш го само за да си отмъстиш.

— За какво? — Мег не се впечатли от трошащите се около нея джунджурии, дори когато едно парче одраска бузата ѝ, Обикновено Чарлийн така си избиваше нервите.

Счупи, унищожил. После някой ще го измете. И ще си купиш ново.

— Защото си била лоша майка? Защото си откачалка? Защото спас мъж, с когото спях аз, само за да докажеш, че не си стара и че можеш да ми го отнемеш? Или защото през неголямата част от живота ми ме упрекваше колко съм те разочаровала като дъщеря. За какво точно си отмъщавам?

— Отгледах те сама. Жертвах се, за да получиш онова, което искаш.

— Жалко, че не ме записа на уроци по цигулка. Точно в този момент щеше да ми свърши работа. Я, стига, Чарлийн! Аз или ти не сме важните. Става въпрос за него. Той е мъртъв.

— Не ти вярвам.

— Някой го е убил. Затрил го е. Забил е пикел в гърдите му и го е зарязал в планината.

— Не, не, не! — Сега лицето на Чарлийн беше студено и бяло като небето зад нея. После тя се свлече на пода между парчетата порцелан и стъкло. — О, Господи, не. Пат. Пат.

— Стани, за бога, ще с нарежеш. — Все още ядосана, Мег заобиколи бюрото и я хвана за ръцете, за да я изправи.

— Мег. Меган. — Чарлийн дишаше с мъка. Големите ѝ сини очи бяха забулени от сълзи. — Наистина ли е мъртъв?

— Да.

Сълзите се отрониха по бузите ѝ и тя внезапно прегърна дъщеря си и отпусна глава на рамото ѝ.

Мег овладя първоначалния си импулс да се отдръпне. Остави майка си да се наплаче, да я притиска и ридает. И осъзна, че от години не са се прегръщали тъй искрено.

Когато бурята отминет, бе казала на Чарлийн, докато я водеше към стаята ѝ. „Все едно играя с кукла“, помисли си, докато събличаше майка си. Дезинфектира драскотините и нахлузи нощницата през главата ѝ.

— Значи не ме е зарязал.

— Не.

Мег влезе в банята и огледа аптечната на майка си. Там винаги имаше много хапчета. Намери успокоителните и ѝ наля чаша вода.

— Мразех го, задето ме напусна.

— Знам.

— И ти ме мразеше заради това.

— Може би. Глътни това.

— Убит ли е?

— Да.

— Защо?

— Не знам. — Когато Чарлийн глътна хапчето, тя взе чашата. — Сега лягай.

— Аз го обичах.

— Може и така да е било.

— Обичах го — повтори Чарлийн, докато Мег я завиваше. — Мразех го, защото ме остави сама. Не понасям да бъда сама.

— Хайде, поспи.

— Ще останеш ли при мен?

— Не — промълви Мег в сянката на завесите, които дърпаше. — Аз обичам да бъда сама. И имам нужда. Така или иначе, когато се събудиш, няма да имаш нужда от мен.

Но остана, докато Чарлийн заспи.

По стълбите надолу се размина със Сари Паркър.

— Остави я да поспи. И се погрижи да почистят кабинета ѝ.

— Чух. — Сари вдигна вежди. — Сигурно си ѝ казала нещо, което я е вбесило.

— Просто се погрижи да го почистят, преди да влезе отново в него.

Тя грабна пътем палтото си, преди да влезе в ресторанта.

— Трябва да тръгвам — каза на Нейт. Той я настигна на вратата.

— Къде?

— У дома. Имам нужда да се прибера.

Мег с удоволствие се остави на поредния порив на вятъра.

— Как е тя?

— Дадох ѝ успокоително. Когато действието му премине, ще си го изкара на теб. Съжалявам. — Сложи ръкавиците си и скри очи с ръцете си. — Господи, беше точно както очаквах. Истерия, гняв, защо ме мразиш толкова... Както обикновено.

— Лицето ти е порязано.

— Нищо ми няма. Шрапнел от порцеланово кученце. Като побеснее, хвърля неща. — Тя си пое предпазливо дъх и пое към реката. Загледа се как облачето пара постепенно изчезна. — Но когато включи, когато осъзна, че не я лъжа, направо рухна. И тогава видях нещо, което не очаквах. Беше изписано на лицето ѝ. Тя го е обичала. Не го знаех. Винаги съм мислила, че ней е пукало за него.

— Струва ми се, че в такъв момент нито за една от двете ви не е добре да е сама.

— Тя няма да бъде, а аз искам точно това. Дай ми няколко дни, Бърк. И без това тук ще имаш много работа. Няколко дни, за да свикна с мисълта поне донякъде. После ела. Ще ти сготвя и ще легна с теб.

— Телефоните работят. Можеш да ми се обадиш, ако имаш нужда от нещо.

— Да, бих могла, но няма да го направя. Не се опитвай да ме спасяваш, шерифе. — Сложи си тъмните очила. — Погрижи се само за подробностите.

Обърна се, придърпа главата му и го целуна страстно. После се отдръпна и го потупа по бузата с облечената си в ръкавица ръка.

— Дай ми само няколко дни — повтори и тръгна към самолета си.

Не се обърна, но знаеше, че той стои край реката, че наблюдава как излита. После го изтри от ума си, заедно с всичко останало и се зарея над върховете на дърветата, на ръба на небето.

Едва когато видя дима от комина на къщата си и кучетата, които като космати куршуми затичаха през снега към езерото, тя усети как гърлото ѝ се присвива.

Но чак когато от къщата ѝ се появи познатият силует и бавно тръгна по пъртината, направена от кучетата, почувства в очите ѝ да напират сълзи.

Ръцете ѝ трепереха и трябваше да положи усилие, за да ги успокои и да кацне. Той я чакаше — мъжът, заместил баща ѝ.

Тя слезе и с мъка овладя гласа си.

— Не знаех, че ще се връщаш.

— Имах чувството, че се нуждаеш от мен. — Той се взря в лицето ѝ. — Нещо е станало.

— Да. — Кимна и се наведе, за да погали възторжените кучета. — Случи се нещо.

— Да влезем и да поговорим.

Едва когато пристъпи вътре, отпусна се на топло, направи чай и даде вода на кучетата, едва когато той я изслуша, без да я прекъсва, Мег си позволи да заплаче.

11.

Из един дневник 18 февруари 1988

Стоях над облаците. За мен това е върховният момент при всяко изкачване. Изтощението, болката, дори убийственият студ сякаш изчезват, когато застанеш на върха. Чувстваш се прероден и отново невинен. Не се боиш от смъртта или от дивота. Няма гняв или съжаление, нито минало и бъдеще. Съществува само този миг.

Направил си го, значи си живял.

Танцувахме върху девствения сняг, почти на четири хиляди метра над земята, а слънцето заслепяваше очите ни и вятърът разнасяше дивите ни песни. Крясъците ни отекваха в ледените скали и се блъскаха в небето, а веселбата ни завихряше скупчените облаци.

Когато Дарт каза, че трябва да скочим, едва не се хванах. Какво пък толкова, ние бяхме богове!

Но той говореше сериозно! Стреснах се — не беше точно уплаха, — когато разбрах, че говори сериозно. Да скочим. Да полетим! Очевидно беше прекалил с декстроамфетамина. Дори след като беше стигнал финала, трябваше да направи още нещо.

Всъщност Дарт ме сграбчи за ръката и ме предизвика. Трябваше да се откопча и да го издърпам подалеч от ръба. После той ме напсува, но се смееше. И двамата се смеехме. Налудничаво.

После Дарт каза нещо странно, но признавам, на място. Ругаеше късмета ми и се кикотеше като маниак! Пипнал съм бил най-сексапилната жена в Лунаси и си съм си гледал кефа, докато тя изкарвала пари. Когато съм поискал, съм изчезвал и не само съм чукал каквото ми

падне, не само съм печелел на комар, но и съм стоял на върха на света, само защото съм решил така.

А сега дори не искам да скоча.

Но нещата ще се променят, заяви той. Нещата щели да се обърнат. Той щял да има жена, която всички други мъже желаят, щял да направи голям удар. И щял да живее нашироко.

Оставих го да дудне колкото си ще. Моментът беше прекалено велик, за да го запълвам с дребнавост. Ние не сме богове, а просто хора, успели да стигнат до поредния връх. Знам, че много от нещата, които съм правил, вероятно са незначителни. Но не и това. То ме издига.

Ние не покорихме планината, а се сляхме с нея.

Мисля си, че може би защото постигнах това, съм вече по-добър човек. По-добър партньор, по-добър баща. Знам, че част от брътвежите на Дарт са истина. Не съм припечелил лично всичко, което имам, не и по начина, по който стигнах до този миг. Знам, че желанието да бъда нещо повече ме обзема винаги, когато стоя под убийствения вятър, далеч над света, изпълнен с болка и красота, сега закрит от облаци, които ме изкушават да се гмурна в тях, за да се върна по-бързо сред тази болка и красота.

Странното е, че стоя тук, където тъй отчаяно исках да стигна, а копнея за онова, което оставих след себе си.

Нейт изучаваше снимките от ледената пещера. Не забеляза нищо ново, защото ги беше разглеждал през всеки свободен миг от последните три дни и всяка подробност се бе запечатала в ума му.

Беше получил няколко лаконични съобщения от щатската полиция. Ако времето позволявало, щели да изпратят съдебен лекар и екип през следващите четиридесет и осем часа. Знаеше, че са разпитвали неведнъж трите момчета, но повечето от онова, което бяха узнали, разбра от слуховете, а не по официален път.

Искаше му се да се заеме със случая, но той не беше негов.

Нямаше да му позволят да огледа пещерата, нито да присъства на аутопсията, когато свалят тялото. Информацията, която щеше да получи, зависеше изцяло от благоволения на щатските следователи.

Може би, когато категорично идентифицираха тялото като Патрик Галоуей, щеше да има повече основания да разпитва. Но така или иначе, нямаше да участва в разследването на случая.

Изненада се, когато осъзна колко много му се иска да го включат. От години не беше се амбицирал така. Искаше да работи по този случай. Отчасти може би, защото беше свързан с Мег, но много повече заради снимките. Заради човека, когото беше видял на тях.

Замръзнал преди седемнадесет години. Запазен идеално заедно с жестоките подробности на смъртта си. Мъртвите говореха, стига да знаеш какво да търсиш.

Беше ли се борил? Изненадали ли са го? Познавал ли е убиеца си? Или убийците?

Защо беше мъртъв?

Когато почукаха на вратата на кабинета му, той прибра в чекмеджето папката, в която бе започнал да описва случая. Пийч подаде глава през вратата.

— Деб е хванала две деца да крадат от магазина. Питър е свободен. Да го изпратят ли да се оправя?

— Добре. Уведомете родителите и ги извикайте там. Какво са откраднали?

— Опитали се да измъкнат комикси, сладкиши и безалкохолни. Да им се неначудиш. Деб има орлов поглед. Току-що дойде Джейкъб Иту. Искан да поговори с теб, ако имаш време.

— Разбира се, нека влезе.

Нейт стана и отиде до кафе-машината. След час щеше да се мръкне, а и целият ден бе мрачен и влажен. Погледна през прозореца, откри Безименната и се загледа в нея, докато отпиваше от кафето си.

Обърна се, когато чу, че Джейкъб влиза. Мъжът притежаваше класическите черти на жителите на Северна Аляска — скулесто лице и тъмни, проникателни очи. Посребрената му коса бе сплетена на плитка. Ботушите Му бяха здрави, а дрехите — удобни за работа при този климат.

Нейт реши, че е към шестдесетгодишен, но здрав и жилав.

— Господин Иту. — С жест го покани да седне. — С какво мога да ви помогна?

— Патрик Галоуей ми беше приятел.

Нейт кимна.

— Искате ли кафе?

— Не, благодаря.

— Тялото още не е свалено, изследвано или разпознато със сигурност — каза Нейт иззад бюрото си. Това беше речта, подготвена за всички, които бяха идвали при него, бяха го срещнали на улицата или в „Хижата“ през изминалите няколко дни. — Щатската полиция пое разследването. Те ще уведомят най-близките му роднини официално, когато трупът бъде идентифициран.

— Мег не би могла да сбърка баща си.

— Съгласен съм.

— Не можете да оставите правосъдието на други.

Някога и той мислеше така. И точно това беше изпратило него и партньора му в онази ужасна алея в Балтимор.

— Случаят не е мой. Не е нито в моята юрисдикция, нито в моя район.

— Той беше един от нас, както и дъщеря му. Когато дойдохте, вие излязохте пред хората тук и обещахте, че ще изпълнявате задълженията си към тях.

— Така е. Ще го направя. Не се отказвам от думите си, но по този въпрос не мога да направя нищо.

Джейкъб пристъпи по-близо — единственото му движение, откакто бе влязъл в стаята.

— Преди сте се занимавали с убийства.

— Така е, но вече не съм в Балтимор. Видяхте ли се с Мег?

— Да. Тя е силна. Ще преодолее мъката си, няма да се остави тя да я завладее.

Както преодоля мен ли? — помисли си Нейт. Но този мъж с пронизателни очи и безмилостно контролиран гняв не би могъл да знае какво става в душата му.

— Разкажете ми за Галоуей. С кого би тръгнал да изкачва онзи връх?

— С познати хора.

— Много ли?

— Зимното изкачване на Безименната трябва да се прави поне от трима. Той беше див и импулсивен, но не би тръгнал с по-малко. Не би се катерил с непознати. Или поне — само с непознати. — Джейкъб се усмихна леко. — Но той лесно печелеше приятели.

— А врагове?

— Човек, който има онова, което останалите желаят, си създава врагове.

— И какво имаше той?

— Красива жена. Умно дете. Непринудено поведение и липса на амбиции, които му позволяваха да прави каквото си иска — поне през повечето време.

— Да желаеш жената на друг мъж, често беше мотив за убийство от приятел.

— Чарлийн имаше ли връзка с някой друг?

— Не мисля.

— А той?

— Може би от време на време е преспивал с някоя жена, когато е бил далеч от дома си, както повечето мъже биха направили. А ако си е имал някоя в града, не го е споделил с мен.

— Не би било нужно да го прави — отвърна Нейт. — Сам щяхте да разберете.

— Да.

— Другите също. В град като този може и да има тайни, но те не остават тайни за дълго.

Нейт се замисли за миг.

— Употребяваше ли наркотици?

— Отглеждаше си малко марихуана. Но не я продаваше.

Нейт вдигна вежди.

— Само трева?

Когато Джейкъб се поколеба, той добави:

— Вече няма да го арестуват за това.

— Главно трева, но едва ли би отказал, ако му падне нещо друго.

— Имаше ли си дилър? В Анкърдж, да речем?

— Не мисля. Рядко имаше пари за такива удоволствия. Чарлийн държеше кесията и я стискаше здраво. Той обичаше да се катери, да ходи за риба и да пътува. Харесваше му и да лети, но не искаше да стане пилот. Работеше само когато му трябваша пари. Мразеше

ограниченията, законите, правилата. Както повечето хора, които идват тук. Вас, например, не би ви разбрал.

Според Нейт, по-важното беше той да разбере Патрик Галоуей.

Зададе още няколко въпроса и записа новата информация в папката за случая, когато Джейкб си тръгна.

След това настъпи моментът, когато трябваше се справи с далеч по-земния проблем с малолетните крадци. Те, чифт изчезнали ски и едно леко пътнотранспортно произшествие му създадоха работа до края на смяната.

Тази вечер щеше да почива. Ото и Пит поеха дежурството. Ако не се стигнеше до масово убийство, щеше да бъде свободен до сутринта.

Беше дал на Мег няколко дни, които му бе поискала. Надяваше се, че е готова да го види.

Сам си беше виновен, че се върна в „Хижата“, за да си вземе дрехи за смяна — в случай че преспи у Мег.

Чарлийн нахълта в стаята му.

— Трябва да говоря с теб.

Тя седна на леглото. Беше облечена в черно — с прилепнал пуловер и още по-прилепнали панталони, както и тънките токчета, с които ходеше винаги.

— Добре. Защо не слезем долу да пийнем кафе?

— Разговорът е личен. Ще затвориш ли вратата?

— Добре. — Но той се подпря на нея — за всеки случай.

— Ще те помоля да направиш нещо. Да отидеш до Анкърдж и да кажеш на онези хора, че трябва да предадат тялото на Пат на мен.

— Чарлийн, те още не са го свалили от пещерата.

— Знам. Нали говоря с тези бюрократи и безчувствени типове всеки ден! Просто ще го оставят там горе.

Когато очите ѝ се напълниха със сълзи, стомахът на Нейт се сви.

— Чарлийн. — Той се огледа отчаяно за кърпичка, хавлия или стара тениска, но накрая отиде в банята. Върна се с рулото тоалетна хартия и го пхна в ръцете ѝ. — Трудно е да се качат хора там и да донесат тялото.

Не искаше да добавя, че няколко дни така или иначе нямаше да са от значение.

— Там има бури и силен вятър. Но аз говорих днес със сержант Кобън. Ако времето е ясно, се надяват да пратят екип утре сутринта.

— Казаха, че не съм му най-близката роднина, защото не сме били законно женени.

Тя откъсна парче хартия и зарови лице в него.

— О! — Нейт изду бузи и изпръхтя. — Мег...

— Мег е незаконно дете. — С треперещ глас Чарлийн размаха мократа хартия. — Защо да го дадат на нея? Ще го пратят на родителите му, на изток. Това не е честно! Не е правилно! Нали ги заряза! Мен не ме е изоставил. Не е изчезнал нарочно. Но те ме мразят и никога няма да ми го оставят.

Той беше виждал и преди хора, които се карат за трупове, и гледката не беше приятна.

— Говори ли с тях?

— Не, не съм — отсече тя и очите ѝ станаха студени. — Те дори не ме признават. Говорили са с Мег няколко пъти, да ѝ дадат пари, когато стана пълнолетна. Трохи в сравнение с богатството, в което се къпят. Не ги беше грижа за Пат, докато беше жив, но можеш да се обзаложиш, че сега, когато е мъртъв, ще го поискат. Но той е мой. Искam го тук.

— Добре, да решаваме проблемите един по един. — Нямаше избор, освен да седне до нея и да я прегърне, за да може да поплаче на рамото му. — Ще поддържам връзка с Кобън. Трябва да знаеш, че тялото няма да бъде върнато известно време. Може би доста време. Струва ми се, че като негова дъщеря Мег има поне толкова права, колкото и родителите му.

— Тя няма да се бори за него. Не се вълнува от такива неща.

— Ще поговоря с нея.

— Защо някой би убил Пат? На никого не е причинил зло. Освен на мен. — Тя се засмя с неубедителен смях, който прозвуча едновременно тъжно и горчиво. — Но не го правеше нарочно. Никога не те вбесяваше или разплакваше умишлено.

— Много ли хора вбесяваше?

— Главно мен. Подлудяваше ме. — Тя въздъхна. — Бях луда по него.

— Ако те помоля да се върнеш назад към седмиците около заминаването му, би ли могла? Интересуват ме всички подробности,

дори най-дребните.

— Мога да опитам, но беше толкова отдавна, че ми се струва нереално.

— Искам да опиташ. Няколко дни мисли за това. Записвай си каквото се сетиш. Какво с говорил, с кого се е виждал, всичко, което ти се струва необичайно. После ще поговорим.

— Бил е там през цялото време — прошепна тя. — Сам на студа. Колко ли пъти съм поглеждала тази планина през годините! Сега, когато го направя, виждам Пат. Беше ми по-лесно, когато го мразех, нали ме разбираш?

— Мисля, че да.

Тя подсмъркна и се изправи.

— Трябва да донесат тялото му тук. Искам да го погребат тук. Той би го одобрил.

— Ще направим всичко, за да стане така. — Тъй като беше омекнала от сълзите и не проявяваше интерес към него, може би беше време да научи нещо. — Чарлийн, разкажи ми за Джейкъб Иту.

Тя попи очите си.

— Какво?

— Каква е историята му? Как се сприятелиха с Пат? Така ще си създам по-добра представа за нещата.

— За да разбереш какво е станало с Пат?

— Точно така. Бяха ли приятели с Джейкъб?

— Да. — Тя отново подсмъркна, малко по-деликатно. — Джейкъб е донякъде... загадъчен. Поне аз никога не съм го разбирала.

Съдейки по нацупения ѝ вид, това означаваше, че не е успяла да го вкара в леглото си. Интересно, реши Нейт.

— Струва ми се самотник.

— Предполагам. — Тя сви рамене. — С Пат се разбираха. Мисля, че намираше Пат за забавен. А и двамата обичаха да са на открито. Дни наред чезнеха из пустошта, а аз трябваше да гледам бебето, да работя и...

— Значи това ги свързваше? — прекъсна я Нейт.

— И двамата мразеха правителството, но това важи за всички тук. С Пат обичаха природосъобразния начин на живот, но в дъното на всичко беше Мег.

— В какъв смисъл?

— Ами...

Тя се наведе към него, сякаш се канеше да му подшушне клюка. Нейт остана на мястото си, близо до нея, защото искаше да разбере онова, което го интересуваше.

— Джейкъб бил женен.

— Така ли?

— Много отдавна. Преди векове. Когато бил на осемнадесет-деветнадесет и живеел в малко селце близо до Ноум. — Лицето ѝ се бе оживило и тя отметна косата си, преди да му разкаже подробностите. — Знам всичко това от Пат и от слуховете. С Джейкъб никога не сме имали кой знае какво да си кажем.

Чарлийн отново се нацупи.

— Значи е бил женен — насърчи я Нейт.

— Да, за някакво момиче от същото племе. Отраснали заедно, били създадени един за друг. Тя умряла при раждането. Заедно с бебето — момиченце. Родила два месеца преждевременно и имало усложнения. Не помня какво точно се объркало, но не могли да я заведат в болница навреме. Тъжно е — додаде тя след малко и очите, лицето и гласът ѝ се изпълниха с искрено съчувствие. — Много тъжно.

— Така е.

— Пат каза, че затова станал пилот. Ако тогава имал самолет или са успели да хванат някой навреме, може би... Затова се премести тук, не можел да остане на мястото, където животът му бил свършил. Когато се появихме ние и той видя Мег, каза, че духът ѝ говорил с неговия. Дори не беше друсан — тя вдигна очи към тавана. — Той не се дрогираше. Но каза на Пат, че Мег била негово духовно дете, а Пат реши, че това е страхотно. На мен ми се струваше странно, но за него беше нещо съвсем естествено. Смяташе, че това ги прави братя с Джейкъб.

— Карали ли са се двамата за нещо? За Мег, например.

— Никога не съм чувала. Пък и Джейкъб не се кара. Просто те смразява с тези продължителни — как се наричат... непроницаеми — рече тя. — С един от продължителните си непроницаеми погледи. Мисля, че той се сближи с Мег, след като Пат ни напусна. Ала всъщност не ни е напуснал. — Очите ѝ отново се насълзиха. — Умрял е.

— Много съжалявам. Благодаря за информацията. Винаги е полезно да си създадеш представа за нещата.

— Говори с Мег. — Чарлийн се изправи. — Кажй й да убеди онези хора от Бостън, че мястото на Пат е тук. Накарай я да разбере. Мен няма да послуша. Не го е правила досега, няма да го стори и в бъдеще. Разчитам на теб, Нейт.

— Ще направя каквото мога.

Изглежда това й беше достатъчно, защото си тръгна и остави Нейт да си мисли как е притиснат между две трудни жени.

Не й се обади. Можеше да отклони идването му или да не вдигне телефона, а най-лошото, което можеше да направи, ако се появеше на вратата й, беше да го отпрати. Но поне щеше да се увери, че е добре.

Подкара по пътя, който приличаше на тунел със стени от сняг от двете страни. Небето се беше поизчистило, както гласеше прогнозата, и се виждаха луната и звездите. Светлината им посребряваше планините, които изпълваха полезрението му, и блестеше върху реката, която от време на време зърваше.

Чу музиката, преди да завие към къщата й. Тя изпълваше мрака, рееше се из него и го поглъщаше. Също както светлините прогонваха нощта. Бе запалила всички лампи, така че къщата, дворът и близките дървета сияеха като подпалени. И всичко това огласено от музиката.

Помисли си, че навярно е някаква опера, макар че не беше много силен в този жанр. Беше въздействаща — от онези мелодии, които разкъсват сърцето, но повдигат духа.

Беше разчистила пъртина, широка около метър. Той си представи времето и усилията, които й беше струвало това. Верандата беше почистена от сняг, а сандъкът за дърва до вратата беше пълен.

Накани се да почука, после реши, че едва ли някой ще го чуе от музиката. Натисна бравата и когато разбра, че е отключено, отвори вратата.

Кучетата, които спяха въпреки музиката, скочиха от килимчето. След като излаяха няколко пъти предупредително, Размахаха опашки. За облекчение на Нейт, явно го помнеха.

— Добре, добре. Къде е майка ви?

Извика, после тръгна из долния етаж. Във всекидневната и в кухнята горяха буйни огньове, а на печката къкреше нещо, което

ухаеше приятно.

Понечи да надникне в тенджерата и може би да опита гозбата, когато видя през прозореца някакво движение.

Приблужи се. Сега я виждаше съвсем ясно на ярката светлина. Беше здраво навлечена и се връщаше през снега на плоски, равни снегоходки, които тук наричаха „мечи лапи“, Докато я наблюдаваше, тя спря и вдигна глава към небето. Стоеше, загледана нагоре и потопена в музиката. После отметна ръце назад и падна по гръб.

Нейт се озова до вратата с една крачка. Отвори я, хукна по стъпалата и се подхлъзна по заледената пътека.

Когато извика името ѝ, тя се надигна.

— Какво? Здравсти, откъде изскочи?

— Какво стана? Удари ли се?

— Не, просто исках да полежа в снега за миг. Небето се прояснява. Е, щом си тук, подай ми ръка.

Когато посегна към нея, кучетата изтичаха отвътре и скочиха върху двамата.

— Оставил си вратата отворена — успя да каже Мег, докато се търкаляше с едно от хъскитата в снега.

— Съжалявам. Забравих да я затворя, защото реших, че си припаднала. — Той ѝ помогна да се изправи. — Какво правиш навън?

— Бях в бараката и поправях стария снегомобил, който купих преди няколко месеца. От време на време ходя да свърша това-онова по него.

— Можеш да поправяш снегомобили?

— Талантите ми са безброй и най-различни.

— Обзалагам се. — Докато я гледаше, забрави всички проблеми от деня. — Мисля да си купя снегомобил.

— Сериозно? Е, когато поправа моя, ще ти направя предложение. Да влизаме. Искат ми се да пийна нещо. — Когато тръгнаха към къщата, тя го погледна под око. — Значи просто минаваше оттук?

— Не.

— Проверяваш ли ме?

Да, с надеждата за безплатна храна.

— Само на това ли се надяваш?

— Не.

— Добре. Защото съм готова и за това. — Взе метлата, подпряна до вратата. — Ще ме отупаш ли от снега?

Когато той направи каквото беше по силите му, Мег свали снегоходките.

— Свали си палтото — подкани го и започна да съблича своето.

— Ей, косата ти.

Тя я потърка с ръка, докато окачваше парната и шапката си.

— Какво ѝ е?

— Доста по-къса е.

Сега тя стигаше малко под челюстта ѝ — права, гъста и бухнала — и леко разрошена.

— Беше ми нужна промяна и я направих. — Тя извади от килера бутилка. Докато пълнеше чашите, погледна към него и видя, че ѝ се усмихва. — Какво?

— Харесва ми. Така изглеждаш мъничка и сладка.

Мег наклони глава.

— Да не искаш да облека престилка и ниски обувки и да ти викам „татенце“?

— За другото не съм сигурен, но частта с „татенцето“ можеш да я пропуснеш.

— Както наредиш. — Тя сви рамене. — Приятно ми е да те видя, Бърк.

Нейт приближи, взе чашите от ръцете ѝ и ги остави на плота. После отметна назад гъстата ѝ коса, наведе се бавно и я целуна с отворени очи. Нежно и спокойно, докато топлината се разливаше по тялото му. Гледаше как тя го наблюдава по време на целувката и видя как съвършените ѝ очи потрепнаха веднъж.

Когато я пусна, вдигна чашите и ѝ подаде едната.

— Приятно ми е и да те целуна.

Мег потърка устни и се изненада, че топлината им не предизвика светкавици.

— Трудно е да се отрече.

— Тревожех се за теб. Знам, че не искаш да го чуеш и че те Дразни. Но това е истината. Няма да говорим за това, ако не си готова.

Тя отпи глътка, после още една. *Много е търпелив*, реши най-накрая. *А мъж, който е прекалено търпелив, лесно се превръща в лепка.*

— Може и да го направим. Знаеш ли как се прави салата?

— Ами отваряш пликчето, което си купил от магазина, и го изсипваш в купата.

— Май не обичаш да стоиш в кухнята, а?

— Не.

— Но на този етап от връзката ни, когато още ме желаеш, ще се научиш да режеш салата, без да мърмориш. Някога белил ли си морков? — попита, докато отиваше към хладилника.

— Да.

— Е, и това е нещо. — Струпа продуктите на плота и му подаде морков и белачка. — Давай.

Докато той белеше, Мег изми марулята.

— В някои култури жените режат косите си в знак на траур. Но аз не го направих за това. Той замина отдавна и бях свикнала с отсъствието му — по мой собствен начин. Но сега е друго.

— Убийството променя всичко.

— Повече от смъртта — съгласи се тя. — Смъртта е естествена. Да, неприятна е, защото никой не иска да умре, но това е цикъл и не можеш да я прескочиш.

Мег подсуши марулята. Дългите ѝ пръсти с къси равни нокти се движеха бързо и сръчно.

— Можех да приема смъртта му, но няма да приема убийството. Затова ще притискам и щатските ченгета, и теб, докато не разбере истината. Това може да охлади мераците ти към мен, но това е положението.

— Не мисля. Отдавна не съм желал жена.

— Защо?

Той ѝ показва моркова за оценка.

— Какво защо?

— Защо не си желал жена?

— Ами аз...

— Проблеми със секса ли?

Той премигна и успя да се засмее неловко.

— Исусе, на това му викам въпрос. Прекалено странен разговор по време на приготвяне на салата.

— Тогава да се върнем на марулята — предложи тя.

— Кой ги е откарал там? — попита Нейт.

— Какво?

— Имали са нужда от пилот, нали? Кой ги е откарал до базовия лагер или както го наричате?

— О! — Тя спря да реже и почука с ножа по дъската. — Ти си ченге, нали? Не знам и може би ще е трудно да разбере след толкова много време. Но се надявам с помощта на Джейкъб да успея.

— Който и да е бил, върнал е един човек по-малко, отколкото е оставил. Би трябвало да съобщи, но не го е направил. Защо?

— Всичко това трябва да се разбере тепърва. Добре. Поне имаме насока.

— Следователите ще задават въпроси в тази насока. Може би ще ти трябва малко време, за да се справиш с личните си проблеми.

— Говориш за битката за тялото и погребението, което Чарлийн планира. — Тя започна да реже една червена зелка на интересни фигурки. — Вече ми писна, затова от вчера не вдигам телефона. Да се караш за труп, ми се вижда прекалено глупаво. Особено след като тя няма представа дали семейството му изобщо ще възрази да бъде погребан тук.

— Познаваш ли ги?

Мег извади тенджерата и я напълни с вода за спагетите.

— Да. Майка му ми се обади няколко пъти и когато предложи да ми плати пътуването, за да се запозная с тях. Бях достатъчно любопитна, за да отида. Бях на осемнадесет. Чарлийн побесня, което само изостри желанието ми.

След като тенджерата беше сложена на печката, тя разбърка соса, после се върна да довърши салатата.

— Свестни хора. Надути, сноби и не от онези, с които бих излизала или които биха ме търпели дълго край себе си. Но се държаха добре с мен. Дадох ми пари, което определено спечели няколко точки.

Взе бутилката, допълни чашата си и я вдигна. После погледна въпросително Нейт.

— Не, имам си.

— Парите бяха достатъчни, за да си купя самолет на изплащане и тази къща, затова съм им благодарна.

Отпи замислено от виното си.

— Не мисля, че ще се борят с Чарлийн и ще настояват да го завлекат обратно на изток. Тя предпочита да мисли така, защото обича

да ги мрази. Както те обичат да я пренебрегват. Така всички могат да изкарат баща ми нещо повече, отколкото всъщност беше.

Извади чинии и ги подаде на Нейт, за да ги отнесе на масата.

— Да мълчиш, част от техниката на разпит ли е?

— Може да бъде. Или пък го наричат „изслушване“.

— Има само един човек, когото познавам — е, с когото имам желание да прекарам повече време, — който умее да слуша като теб. Джейкъб. Това е хубаво и полезно качество. Баща ми понякога ме слушаше. Но си личеше как се разсейва, когато говорех прекалено дълго. Седеше докрай, но не ме чуваше. Джейкъб винаги ме изслушва. Както и да е — продължи тя след приглушена въздишка, — Патрик Галоей не беше грижовен човек. Обичах го и към мен се опитваше да се държи добре. Но към родителите си не беше внимателен, макар че каквито и да са недостатъците им, те не са заслужили синът им да замине, без да им каже дума, точно преди осемнадесетия си рожден ден. Не беше внимателен и с Чарлийн, оставяше я да го издържа и сама да се разправя с повечето неприятни проблеми. Мисля, че тя го обичаше, което беше — или е — нейният кръст. Но не знам дали той я обичаше.

Мег извади чист стъклен буркан ротини, изсипа част от тях във врящата вода и продължи да говори, докато ги бъркаше.

— Не мисля, че щеше да остане с нас, ако някой не го беше убил, преди да ни зареже. Но вече няма как да разбере, както и той няма възможност да избира. Важното е, че някой го е убил. Това е най-важното за мен. А не къде ще го заровят.

— Разумно.

— Аз не съм разумна жена, Бърк, а егоистка. Сам ще го разбереш скоро. — Извади пластмасова кутия от хладилника, разклати я и поръси салатата със съдържанието ѝ. — В онова чекмедже има прясна франзела.

Нейт го отвори и извади хляба.

— Не знаех, че си ходила в града.

— Не съм. Реших да се скрия за няколко дни. — След като разви хляба, тя отрязва няколко дебели филии. — Когато се крия в дупката си, обичам да пека хляб. Това ми пречи да се отдам изцяло на мъката.

— Можеш да печеш хляб? — Той го помириса. — Не познавам човек, който умее да пече хляб. Или да кара самолет. Или да поправи

двигателя на снегомобил.

— Както казах, аз съм жена с многобройни и необичайни дарби. Ще ти покажа още някои от тях след вечеря. В леглото. Би ли ми налял още вино? Почти сме готови.

Може би заради атмосферата или заради жената, но не си спомняше да се е хранил по-непринудено.

Тя беше казала, че не е разумна, но начинът, по който живееше и се грижеше за дома си, говореше обратното. Както и умението ѝ да се справя с шока, с мъката, дори с гнева.

Джейкъб беше казал, че е силна. Нейт започваше да вярва, че тя е най-силната личност, която е срещал.

И най-доволната от себе си.

Мег го разпитваше как е минал денят му. Отне му известно време, за да свикне с това. По време на брака си беше свикнал да оставя работата си пред вратата.

Но на Мег ѝ харесваше да го слуша, да коментира, да клюкарства, да се смее.

И все пак под непринудеността, която усещаше в компанията ѝ, се криеше възбуждаща тръпка на очакване, онова сексуално привличане, което разгорещаваше кръвта му всеки път, когато беше близо до нея.

В един миг тя се протегна и сложи краката си в скута му, докато отпиваше от виното си. Устата му пресъхна, умът му се замъгли.

— На времето задигах разни неща от магазините. — Докато говореше, хвърли по една хапка хляб на всяко куче и това го накара да се замисли как майка му би пощуряла, ако види подобно нещо.

И колко му беше приятно да гледа как кучетата скачат към хляба като бейзболисти, които гонят висока топка.

— Ти... си крадяла?

— За мен това не е кражба.

— Взимала си неща, без да платиш за тях.

— Добре, добре. — Тя завъртя очи към тавана. — Но го възприемах по-скоро като ритуал на съзряването. Бях прекалено хитра, за да ме хванат като хлапетата, които си пипнал днес. Никога не взимах нещо полезно. По-скоро се питах: дали ще мога да се измъкна с това? После криех плячката в стаята си, а през нощта я вадах и злорадствах. След няколко дни я връщах обратно, което беше също тъй

вълнуващо и опасно. Мисля, че ако живееш някъде другаде, щях да стана хитър престъпник, защото въпросът не е колко, а как ще вземеш.

— Но вече не го правиш, нали?

— Не, но сега, когато го спомена, сигурно ще е забавно да проверя бива ли ме още. А ако ме арестуват, имам връзка с началника на полицията. — Спусна крака, наведе се и го плесна по бедрото, докато той я изучаваше със сериозните си сиви очи. — Не гледай толкова разтревожено. Всички в града знаят, че съм луда, и няма да ми се разсърдят.

Тя се изправи.

— Да приберем тези чинии. Защо не пуснеш кучетата? По това време на деня обичат да потичат.

Когато кухнята беше разтребена и кучетата се укротиха на пода с няколко сурови кокала, Мег отиде във всекидневната и се зарови между дисковете.

— Мисля, че Пучини няма да подхожда на следващата част от вечерта.

— Това ли слушахме? Негова ли е операта?

— Предполагам, че това отговаря на въпроса какво мислиш за този жанр.

— Просто нищо не знам за него. Хареса ми как звучеше навън, когато идвах насам. Някак цялостно, странно и сърцераздирателно.

— Може би за теб все още има надежда. Хм, бих могла да пусна Вари Уайт, но ми се струва прекалено конвенционално. Какво мислиш за Били Холидей?

— Аха, мъртвия певец на блусове.

Мег се обърна към него.

— Добре де, какво знаеш за музиката?

— Знам някои парчета. Тези, които пускат по радиото или по VH-1. — Развеселеният ѝ поглед го накара да пхне ръце в джобовете. — Харесвам Нора Джоунс.

— Тогава да бъде Нора Джоунс. — Тя откри номера на диска, после програмира уредбата да го включи.

— И „Блек кроус“ — продължи той защитата си. — А и новият албум на Джуъл си го бива. Спрингстийн все още е върхът. Има и...

— Не се напъвай. — Мег се засмя и стисна ръката му. — Джоунс ми харесва. — И го затегли нагоре по стълбите. — Хайде, шерифе.

Искам те.

— Мисля за теб през цялото време. В най-неподходящи моменти.

Тя го прегърна през кръста. Беше имала нужда от него и го беше желала. Беше толкова странно и ново да има нужда и да желае някого.

— Например?

— Представих си те гола, когато преглеждах седмичния график с Пийч. Изобщо не можех да се концентрирам.

— Харесва ми да си ме представяш гола, особено в неподходящи моменти. — Лекичко го ухапа по брадичката. — Защо сега не ме съблечеш?

— За твое сведение, харесваш ми и облечена — отвърна той, докато изхлузваше пуловера ѝ.

Харесваше му да докосва тялото ѝ, да сваля пласт след пласт дрехи, за да стигне до кожата. А колко топла и гладка беше тази кожа. Въпреки практичното бельо от памук и вълна от него се носеше тайнственият ѝ съблазнителен аромат.

Мег го докосваше без свян и нетърпеливо го събличаше. Пробуждаше у него нещо повече от желание. Нещо, което бе потискал прекалено дълго.

Можеше да потъне в нея, без да се чувства изгубен. Да се отпусне, без да се тревожи дали ще намери обратния път. Когато устните му покриха нейните, вкуси едновременно желание и отдаване — това беше всичко, от което имаше нужда.

Те отстъпиха до леглото и легнаха на него. Чу я да въздиша и се зачуди дали може да бъде толкова спокойна и същевременно жадна като него. Тя го привлече върху себе си, гънеше се и се отдаваше, докато устата му обхождаше шията, докато зъбите му лекичко гризяха тила ѝ. Почувства как сърцето ѝ бие срещу неговото и силния, приятен натиск на ръцете ѝ по гърба си.

Мег искаше той да вземе онова, от което се нуждае. Това бе рядко за нея — жена, която предпочиташе да задоволи първо собствените си нужди. Но на него искаше да даде, за да изтрие мъглата от скръб, която забулваше очите му. Освен това знаеше, че ако му дава, той няма да я остави незаситена.

В горещината на устните и жаждата на ръцете му се криеше нещо повече от стремеж към удоволствие. Силата на чувствата му я

обезпокои за миг, но потисна тревогата. Знаеше, че след това ще има достатъчно време да се тревожи и съжалява.

Затова се надигна към него, погали лицето му с ръце и устни и позволи на нежността да се смеси със страстта.

Нейт се движеше върху нея, предизвиквайки леки тръпки, подпалвайки малки огньове и най-накрая притисна ръцете ѝ, за да не го възбужда прекалено много и прекалено бързо.

Искаше да опита вкуса ѝ. Раменете, гърдите, прекрасното ѝ гъвкаво тяло. Докато устните му я обхождаха, тя потръпна, изстена и пръстите ѝ се преплетоха с неговите.

Той продължаваше да я вкусва с устни и език и това я влудяваше.

Свърши бързо и тялото ѝ стана горещо и влажно, когато удоволствието я заля. Викът на облекчение бързо премина в отчаян стремеж към повече.

И той ѝ даваше още и още, докато ѝ се прииска да го погълне целия, докато тялото ѝ се отпусна, отмаляло от наркотика, който бе влял в кръвта ѝ.

— Мег. — Той притисна устни към корема ѝ, под сърцето, върху него.

Когато ръцете ѝ го стиснаха за бедрата, повдигна краката ѝ.

И най-после влезе в нея. Бяха свързани. Съединени. Отпусна чело върху нейното, борейки се да си поеме въздух, и изчака главата му да се проясни, за да усети всяка секунда, всяко движение, всяка тръпка.

Тя го притисна по-здраво, телата им се сляха, умовете се замъглиха. Нейт отново повтори името ѝ, миг преди да свърши.

12.

Тя нямаше нищо против да лежи мълчаливо в мрака. Всъщност, дори ѝ харесваше, особено когато тялото ѝ беше отпуснато от секса.

Чу как кучетата влязоха и се свиха на обичайното си кълбо до леглото.

Стенният часовник от кабинета отмери девет.

Твърде рано е, за да се спи, помисли си. И бе прекалено отпусната, за да се надигне.

Но пък беше идеалното време, за да задоволи част от любопитството си към мъжа до нея.

— Защо ти изневери?

— Какво?

— Жена ти? Защо ти изневери?

Усети, че той се размърда и леко се отдръпна от нея. *Един психиатър, помисли си, би си направил някои заключения от това.*

— Предполагам, че ней давах онова, което търсеше.

— Добър си в леглото. Дори повече от добър. Чакай малко.

Изправи се и тъй като беше решила да изтръгне някаква информация, облече халата си.

— Веднага се връщам — каза му и тръгна надолу, за да донесе виното и чисти чаши.

Когато се върна, той беше станал, беше обул панталоните си и хвърляше цепеници в камината в стаята.

— Може би трябва...

— Ако следващите думи са „да си тръгна“, забрави. Не съм приключила с теб. — Мег седна на леглото и напълни чашите. — Време е за онази дълга и тъжна история, Бърк. Можеш да започнеш с нея, тъй като вероятно оттам започва всичко.

— Не знам каква е тя.

— Бил си женен — подсказа му Мег. — Тя ти е изневерявала.

— Общо взето, това е всичко.

Но тя наклони глава и му подаде чашата. Нейт се поколеба, но протегна ръка. Взе виното и седна на леглото до нея.

— Просто не я направих щастлива, това е всичко. Не е лесно да си омъжена за ченге.

— Защо?

— Защото... — „Сега ще ти изброя“ — помисли си. — Работата те притиска непрекъснато. Никога не свършваш в края на работното време. Всеки втори път, когато планираш нещо, трябва да го отлагаш. Прибираш се късно, а умът ти е още зает със случая. Когато разследваш убийство, донасяш смъртта със себе си, дори и да не искаш.

— Струва ми се съвсем логично. — Тя отпи от виното си. — Кажи ми нещо. Беше ли ченге, когато тя се омъжи за теб?

— Да, но...

— Не, не, тук аз задавам въпросите. Колко време се познавахте, преди да се ожените?

— Не знам. Година. — Нейт отпи от виното и се загледа в огъня. — По-скоро две.

— Тя беше ли глупава? Или бавноразвиваща се?

— Не. Господи, Мег.

— Просто искам да изтъкна, че трябва да бъдеш едното или другото, за да имаш връзка с ченге повече от година и да не ти е ясно с какво се хващаш.

— Да, може би. Но това не значи, че правилата ти харесват или искаш да живееш с тях.

— Разбира се, понякога хората променят решенията си. Няма закон срещу това. Искам само да кажа, че е знаела за какво става дума, когато се е омъжила за теб. Така че да го използва като извинение, за да ти изневери, или да хвърля вината върху теб, ако отношенията ви куцат, не е честно.

— Тя се омъжи за копелето, с което ми изневеряваше, така че това сигурно има значение.

— Добре, влюбила се е в някой друг. Стават такива гадости. Но това е нейна вина. Да я прехвърля върху теб, е подло.

Сега той я погледна.

— Откъде знаеш, че го е правила?

— Нали те гледам, сладурче. Греша ли?

Той отпи от виното.

— Не.

— И ти я оставяше да го прави.

— Обичах я.

Прекрасните ѝ очи се замъглиха от съчувствие, когато докосна бузата му и погали разрошената му коса.

— Горкият Нейт. Значи тя ти разби сърцето и те скрита в топките. Какво по-точно стана?

— Знаех, че нещо не е наред. Не обърнах внимание, затова вината си е моя. Реших, че всичко ще се оправи от само себе си. Трябваше да се постарая повече.

— Трябваше, можеше, щеше.

Той се засмя с половин уста.

— Жестока си.

Мег се наведе и го целуна по бузата.

— А това как беше? Значи не обърна достатъчно внимание на пукнатините в леда, както, според теб, е трябвало. А после?

— Станаха по-големи. Мислех да си взема отпуска, за да заминем извън града и да преоткрием чувствата си. Но тя не пожела. Искях деца. Бяхме говорили за това, преди да се оженим, но тя бе охладняла към идеята. Карахме се по този повод. Карахме се за много неща. Вината не е само нейна.

— Никога не е само на единия.

— Веднъж се прибрах. Беше тежък ден. Падна ми се случай на стрелба от кола. Жена и двете ѝ деца. Тя ме чакаше, Каза ми, че иска развод, че ѝ е омръзнало да чака да се прибера вкъщи. Че ѝ е писнало нуждите, желанията и планове те ѝ винаги да бъдат след моите, и така нататък. Аз избухнах, тя избухна и стана ясно, че е влюбена в друг — в скапания ни адвокат — и се вижда с него от месеци. Призна си всичко. Бил съм я зарязал емоционално, никога не съм се съобразявал с нейните нужди и желания, очаквал съм да променя плановете си в последния момент. И без това не съм ѝ помагал с нищо, затова искала да си отиде. И предвидливо беше опаковала по-голямата част от багажа ми.

— Ти какво направи?

— Отидох си. Току-що бях разследвал нелепото убийство на двадесет и шест годишна жена и децата ѝ — на десет и осем години. И

след като с Рейчъл си крещяхме цял час, нищо не ми беше останало. Натоварих колата, покарах малко и отидох у партньора си. Преспях на канапето му няколко нощи.

Според Мег жената — Рейчъл — е трябвало да преспи на канапето на някоя приятелка, след като Нейт ѝ скрита задника, за да я насочи през вратата. Но не каза нищо.

— А междувременно?

— Прати ми документите за развод. Отидох да поговорим. Но за нея случаят беше приключен и ясно ми даде да го разбере. Не искаше да бъде омъжена за мен. Разделихме си вещите и това беше. Така или иначе, съм бил женен за работата си, така че тя била излишна. Това ми каза. Край на историята.

— Не мисля. Мъж като теб може да си счупи главата и да страда известно време. После му минава. Защо при теб не е станало така?

— Кой казва, че не е? — Нейт стана, остави чашата си и отиде до огъня. После застана до прозореца. — Слушай, беше тежка година. Дълга и неприятна. Или две години. Майка ми разбра, че се развеждаме, и това също беше много забавно. Нахвърли ми се като дива котка.

— Защо?

— Харесваше Рейчъл. А и не искаше да стана полицаи. Баща ми загина при изпълнение на служебния си дълг, когато бях на седемнайсет, и тя никога не го преживя. Като съпруга на полицаи се справяше чудесно, но не можеше да живее като вдовица на полицаи. И никога не ми прости, че съм станал като него. Беше решила, че Рейчъл, че бракът ще ме промени. Но това не стана и според нея вината беше моя. Това ме подлуди за известно време, затова се потопих в работата, докато ми мине.

— А после?

Той се извърна от прозореца, после отново седна.

— Рейчъл се омъжи. Не знам защо го преживях толкова тежко, но така беше и явно си е личало. Партньорът ми Джак предложи да излезем и да пийнем едно-две. Той имаше семейство. Трябваше да се прибере при жена си и децата, но аз бях потиснат, а той ми беше партньор, затова седнахме на по две бири, за да си излея мъката. Трябваше да си бъде у дома, а не да се прибира с мен посред нощ. Трябваше да бъде в леглото при жена си. Но не беше там. Излязохме и

видяхме, че нещо става на близката пресечка. Сделка за наркотици. Единият тип откри стрелба по нас, ние хукнахме да го преследваме. Докато тичахме по алеята, ме улучи.

Бил е прострелян, помисли си Мег.

— Оттам са белезите на кръста и крака ти.

— Паднах, прострелян в крака, но казах на Джак, че съм добре. Повиках подкрепление по мобилния си. Точно се изправях, когато онзи застреля Джак. В гърдите и корема. Исусе. Не можех да стигна до него. А стрелецът се връщаше назад. Беше надрусан, обезумял. Трябва да си луд, за да се върнеш обратно, вместо да бягаш. Улучи ме още веднъж, не беше нещо повече от драскотина. Все едно нещо ме парна под ребрата. Аз изпразних пълнителя в него. Не го помня, така ми казаха. Помня, че пропълзах до Джак и гледах как умира. Помня как ме погледна, как стисна ръката ми и каза името ми, сякаш ме питаше: „Какво стана, по дяволите!“ Когато разбра, че умира, произнесе името на жена си. Всяка нощ сънувам това.

— И обвиняваш себе си.

— Той не биваше да е там.

— Аз не виждам нещата така. — Искаше да го прегърне, да го залюлее като дете. Но щеше да бъде грешка, колкото и да ѝ беше приятно да го стори. Затова седна до него и само сложи ръка на бедрото му. — Всеки избор, който прави човек, го води до някъде. Ти също нямаше да бъде там, ако жена ти те чакаше у дома. Затова съвсем лесно можеш да обвиниш нея и мъжа, с когото се е виждала. Или наркопласъора, който го е застрелял, защото дълбоко в себе си знаеш, че той е виновният.

— Знам всичко това. Казвали са ми го и преди. Но то не променя начина, по който се чувствам в три сутринта или в три следобед. Или когато депресията реши да ме смачка.

Спокойно можеше да ѝ каже всичко, каквото ще да става.

— Потънах в дупка, Мег — голяма, черна, гадна дупка. Опитвам се да изляза и понякога почти успявам, стигам до ръба. После нещо отдолу се протяга и отново ме завлича вътре.

— Ходи ли на терапия?

— От службата го уредиха.

— Лекарства?

Нейт отново се отдръпна.

— Не ги обичам.

— По-добре да живееш, макар и с химията — каза тя, но той не се усмихна.

— Правят ме нервен или избухлив, или изобщо не съм на себе си. Не мога да работя, ако гълтам лекарства, а ако не мога да работя, всичко е безсмислено. Не можех да остана в Балтимор и всеки ден да се сблъсквам със смъртта. Друго тяло, друг случай — като същевременно се опитвах да довърша онези, които бяхме започнали с Джак. Непоносимо бе да виждам някой друг на бюрото му. Да знам, че е оставил жена и деца, които го обичаха, а ако аз бях на негово място, никой нямаше да страда.

— Затова дойде тук.

— Да, за да се скрия. Но станаха разни неща. Видях планините. Видях и сиянието. Северното сияние.

Той я погледна и слабата усмивка на лицето ѝ му каза, че го разбира. Не беше нужно повече. Затова щеше да говори.

— Видях и теб. На всичко реагирах с неочакван възторг. Нещо в мен искаше да се върне към живота. Не знам дали съм добър за теб. На мен не може да се разчита.

— Обичам да рискувам. Да видим как ще потръгнат нещата.

— Трябва да си тръгвам.

— Не ти ли казах, че не съм приключила с теб? Ето какво ще направим. Ще излезем вън и ще скочим в горещия басейн за малко, а после ще се върнем в спалнята и пак ще се потъркаляме без дрехи.

— Да излезем навън? Ама съвсем навън? Да влезем в басейн при температура минус десет градуса?

— Във водата е по-топло. Хайде, Бърк, стегни се. Ще бъде стимулиращо. — *И ще отмие част от тази тъга*, помисли си тя.

— Можем да останем в леглото и пак ще се стимулираме.

Но тя скочи на крака.

— Ще ти хареса — обеща му и го дръпна от леглото.

Беше права. Наистина му хареса. Безумният студ, болезненото потапяне в горещата вода и абсурдно еротичното усещане да бъде гол с нея под небето, обсипано със звезди и искрящо с онова вълшебно, променящо се сияние.

Над повърхността се издигаше пара, кучетата лудо тичаха наоколо. Единственото неудобство беше, че трябва да излезеш отново

навън и да спринтираш през ледения въздух до къщата — освен възможността да получиш сърдечен удар, разбира се.

— Често ли го правиш?

— Няколко пъти седмично. Помага за кръвообращението.

— Определено.

Той се потопи още малко и облегна глава. Северното сияние изпълни погледа му.

— Господи, свиква ли човек някога с него? Омръзва ли ти?

Мег зае същата поза, наслаждавайки се как студът опъва лицето ѝ, докато тялото ѝ е обгърнато в топлина.

— Свикваш, в смисъл, че започваш да гледаш на него собственически. Сякаш е мое и бих го споделила само с неколцина щастливци. Повечето вечери излизам навън, само за да го погледам. Навън няма никой, всичко е спокойно. И тогава наистина имам чувството, че то ми принадлежи.

Тази вечер имаше бледолилави проблясъци, тъмносини вихрушки, загатнато червено. От уредбата долиташе гласът на Мишел Бранч, която страстно пееше за светлината, грееща в мрака.

Нейт се размърда, намери ръката ѝ в горещата вода и сплете пръсти с нейните.

— Струва ми се, че това е съвършенството — промърмори.

— Така изглежда.

Той се потопи в светлините и музиката, в топлината и в музиката.

— Ще побеснееш ли, ако се влюбя в теб?

За миг Мег не отговори.

— Не знам, може би.

— Може и да се влюбя. За мен това е прозрение. Откривам, че ми е останал достатъчно живец, за да мога да го направя.

— Доста неща са ти останали. От друга страна, не знам дали аз имам достатъчно, за да тръгна по този път.

Нейт я погледна и се усмихна.

— Е, ще разберем.

— Може би е най-добре да се съсредоточиш върху удоволствието от момента. Да го изживееш.

— Ти така ли правиш? Живееш за момента?

Сега червеното се засилваше и засенчваше нежното бледолилаво.

— Разбира се.

— Не ти вярвам. Не би могла да си вършиш работата, ако не планираш, ако не градиш за бъдещето.

Мег помръдна рамене и във водата се образуваха вълнички.

— Работата си е работа. Животът си е живот.

— Аха. Но не и за хората като теб и мен. За нас работата е живот. Това е част от нашия проблем или едно от достоинства ни. Зависи как го погледнеш.

Тя се вгледа в лицето му и се намръщи.

— На това му викам философия на горещата вана.

Нейт погледна към гората, където кучетата яростно лаеха.

— Винаги ли лаят така?

— Не. Сигурно са надушили лисица или лос. — Но челото ѝ остана смръщено, докато кучетата се умириха. — Още е много рано за мечки. А Рок и Бул могат да се справят почти с всичко. След малко ще ги извикам.

Беше донесъл няколко парчета прясно месо. Кучетата го познаваха, затова не се притесняваше. Но най-добре беше да е подготвен. Беше тук и изучаваше къщата от заслона на дърветата, защото принципът му беше да е винаги подготвен.

Не беше сигурен какво да мисли за това, че полицаят и дъщерята на стария му приятел се забавляват в горещия басейн. Може би беше хубаво. Една любовна връзка щеше да отклони вниманието им.

Във всеки случай той не се притесняваше особено от ченгето. Просто фигурант, който арестува пияници и разтървава побойници. Нямаше от какво да се тревожи.

И все пак, беше престанал да се страхува и че ще открият тялото. Отдавна вече не мислеше за това и беше изхвърлил Цялата грозна история от ума си още преди години. Все едно се беше случила на някой друг. Или изобщо не се беше случвала.

Бе убеден, че никога няма да бъде проблем.

Но сега беше.

Той щеше да се справи.

Вече беше по-възрастен и по-спокоен. По-предпазлив.

Знаеше, че трябва да заличи следите си. И ако Мег Галоуей се окажеше опасна, макар и със съжаление щеше да се отърве от нея.

Защото трябваше да се предпази.

Беше решил, че е най-добре веднага да вземе мерки.

Нарами пушката си и остави кучетата да лапат последните останки от месото.

Беше приготвил всичко. Застанал в тъмния кабинет, не видя нищо, не се сети за нищо, което бе пропуснал. Разбира се, трябваше да поговорят. Това щеше да бъде справедливо. А той беше честен човек.

Все пак беше опасно за него да се намира тук по това време на нощта. Ако го видеха, щеше да има нужда от обяснения, от причини. Правдоподобни и неопровержими, помисли си.

Беше минало много време, откакто бе правил нещо опасно. Беше толкова отдавна, когато изкачваше планини и живееше свободен като птичка. Споменът за онези години пробуди старото вълнение.

Затова го бяха нарекли Дарт. Заради неговата безмилостност и любовта му към лошите дела. Това го беше накарало да извърши върховното. Да убие приятел.

Но сега бе различен човек, припомни си той. Беше се променил. Това, което възнамеряваше да стори, не беше за удоволствие или от любопитство. Правеше го, за да запази невинния човек, в когото се беше превърнал.

Имаше правото да го извърши.

И когато старият му приятел влезе през вратата, той го чакаше мълчаливо. Хладнокръвен като лед.

Макс Хоубейкър трепна, когато видя мъжа зад бюрото.

— Как влезе?

— Непрекъснато оставяш задната врата отключена. — Мъжът стана с непринудени и пъргави движения. — Не можех да вися отвън и да те чакам. Някой щеше да ме види.

— Добре, добре. — Макс съблече палтото си и го хвърли встрани. — Лудост е да се срещаме в редакцията посред нощ. Можеше да дойдеш у дома.

— Кари можеше да чуе. Нали не си й казал за онази история. Закле се.

— Не, не съм. — Макс прокара ръка по лицето си. — Господи, тогава ми каза, че бил паднал. Че полудял и отрязал въжето. Че пропаднал в пукнатина.

— Вярно. Не можех да ти кажа истината. Беше достатъчно ужасно, не мислиш ли? Ти беше превързан и бълнуваше, когато се върнах при теб. Аз ти спасих живота, Макс. Свалих те долу.

— Но...

— Аз ти спасих живота.

— Да. Добре, така е.

— Ще ти обясня всичко. Извади бутилката, която държиш в бюрото си. Имаме нужда да пийнем.

— Толкова време мина. И през всички тези години той е стоял там горе. Просто така. — Наистина имаше нужда да пийне и грабна двете чаши за кафе, а после извади ирландското уиски. — Какво да мисля сега? Какво да правя?

— Той се опита да ме убие. Още не мога да го повярвам. — Правдоподобно и неопровержимо, отново си помисли.

— Пат? Пат се е опитал да...

— Люк... нали помниш? Скайуокър, рицарят джедай. Колкото повече наркотици взимаше, толкова повече откачаше. Накрая вече не беше игра. Когато стигна до върха, искаше да скочи и едва не повлече и двама ни.

— Господи. Господи.

— После каза, че било шега, но аз знаех, че не е. Слизахме надолу, спускахме се по скалата, когато той извади ножа си. Мили Боже, започна да реже въжето ми и да се смее. Едва успях да стигна до корнизата, когато го преряза. Побягнах.

— Не мога да повярвам. — Макс изгълта уискито и си наля ново. — Не мога да повярвам на това.

— И аз не можех да повярвам, когато стана. Беше откачил. От наркотиците, от височината — по дяволите, не знам. Стигнах до ледената пещера. Бях уплашен. Бях бесен. Той ме последва.

— Защо не си ми го разказал досега?

— Не знаех дали ще ми повярваш. Предпочетох по-лесния начин. И ти би постъпил така.

— Не знам. — Макс прекара ръка през оредяващата си коса.

— Но ти го направи. Когато разбра, че е паднал, се съгласи да си мълчиш. Да не казваш нищо на никого. Патрик Галоуей е заминал в неизвестна посока. Край на историята.

— Не знам защо го направих.

— Но три хиляди ти дойдоха добре за вестника, нали?

Макс се изчерви и сведе очи към чашата си.

— Може би не трябваше да ги вземам. Може би. Просто исках да оставя всичко след себе си. Опитвах се да започна тук наново. Не го познавах толкова добре, не го познавах изобщо, а той беше мъртъв. Не можехме да променим това, така че сякаш нямаше значение. А и ти изтъкна, че ако кажем на някого, че сме били горе и той е умрял, ще има разследване.

— Щеше. Щяха да разберат за наркотиците, Макс, ти го знаеш. Не можеше да допуснеш да те арестуват още веднъж. Не можеше да позволиш на ченгетата да се чудят дали ти — дали някой от нас — не е отговорен за смъртта му. Както и да е умрял, това е още в сила, нали?

— Да, но сега...

— Трябваше да се защитя. Той ме нападна с ножа. Нападна ме. Каза, че планината имала нужда от жертвоприношение. Опитах се да избягам, но не успях. Грабнах пикела и... — Той хвана чашата и се престори, че отпива. — Господи!

— Било е самоотбрана. Ще го потвърдя.

— Как? Ти не беше там.

Макс глътна уискито и струйка пот се стече по слепоочието ми.

— Сигурно ще открият, че сме се качвали там. Започнало е разследване. Ченгетата душат и не можем да го избегнем. Ще разберат. Може би ще намерят пилота, който ни закара.

— Не мисля.

— Това е убийство, така че ще започнат да се ровят. А ако се разровят достатъчно, ще ни идентифицират. Имаше хора, които ни видяха с него в Анкърдж. Може би ще си спомнят. По-добре да си признаем сега, да им разкажем цялата история, да обясним какво е станало. Преди да обвинят един от нас или и двама ни в убийство. И двамата имаме репутация, постове, професии. Исусе, трябва да мисля за Кари и децата. Трябва да й кажа, да й обясня всичко, преди да отидем в полицията.

— И какво смяташ, че ще стане с репутацията и постовете ни, когато това излезе наяве?

— Можем да се справим, ако отидем в полицията и признаем всичко.

— Така ли искаш да направим?

— Така трябва. Мисля за това, откакто го намериха. Всичко съм изчислил. По-добре сами да отидем при ченгетата, преди те да дойдат да ни търсят.

— Може би си прав. Може би. — Той остави чашата и стана, сякаш за да се разходи напред-назад зад стола на Макс. Извади от джоба си ръкавица и я сложи на дясната си ръка. — Трябва ми още малко време. Да помисля. Да се погрижа за делата си, в случай, че...

— Да изчакаме още един ден. — Макс отново посегна към бутилката. — Така и двамата ще имаме още малко време. Първо ще отидем при шериф Бърк, за да го спечелим на наша страна.

— Мислиш ли, че ще успеем? — Сега гласът му бе тих и в него се долавяше подигравателна нотка.

— Да. Почти съм убеден.

— А аз смятам, че така ще е по-добре.

Той сграбчи дясната ръка на Макс иззад гърба му и я притисна върху пистолета. После го хвана с лявата за гърлото и опря дулото до слепоочието му. Старият му приятел се наведе назад от изненада и отвори уста, за да си поеме дъх. Тогава той дръпна спусъка.

Изстрелът прозвуча оглушително в малката стая и накара ръката му да се разтрепери. Но успя да притисне безжизнения пръст на Макс до спусъка. Отпечатъци, помисли си; мислите му бяха напълно ясни, макар че трепереше. Барутен нагар. Отпусна ръка и главата на Макс падна на бюрото, а пистолетът издрънча на пода до стола.

Внимателно включи компютъра с дясната си ръка и отвори документа, който беше написал, докато чакаше приятеля си да дойде.

Не мога повече да живея с тази вина. Призракът му се върна и ме преследва. Съжалявам за онова, което направих, за всички, които нараних.

Простете ми.

Аз убих Патрик Галоуей. И сега ще отида при него в ада.

Максуел Хоубейкър

Простичко и ясно. Той изгледа прощалното писмо одобрително и остави компютъра включен. Синкавото сияние от екрана и светлината

на настолната лампа проблясваха върху кръвта и късчетата мозък.

Пъхна изцапаната ръкавица в найлонова торбичка и я прибра в джоба на палтото си, преди да го облече. Извади нови ръкавици, шапката си, шала, после взе чашата за кафе — единствения предмет, който беше докоснал без ръкавици.

Влезе в тоалетната, изля уискито в мивката и изплакна чашата. Избърса я и я върна на мястото ѝ.

Очите на Макс го гледаха и това го накара да почувства горчилка в гърлото си. Но я преглътна и се насили да огледа всяка подробност. Доволен, че не е пропуснал нищо, излезе по същия път, по който беше влязъл.

Мина по страничните улички, увил лицето си с шала и нахлупил ниско шапката си, в случай че някой, страдащ от безсъние, погледне през прозореца.

Небето над него беше обляно от Северното сияние.

Беше свършил работата, за която бе дошъл. Всичко беше приключило.

Когато се прибра у дома, изми мириса на кордит и кръв, който беше попил в него, и изпи едно малко уиски, докато гледаше как старата ръкавица изгаря в огъня.

Сега вече не бе останало нищо, затова той просто го изтри от ума си.

И спа със съня на невинните.

13.

Кари се отби в „Хижата“ по пътя към редакцията, за да купи два сандвича с бекон и яйца. Беше изненадана и малко ядосана, че Макс го нямаше, когато се събуди. Не че за пръв път му се случваше да отиде в редакцията посред нощ и да заспи там. Или да излезе рано сутринта, преди тя или децата да са се събудили.

Но винаги ѝ оставяше някоя мила или глупава бележка на възглавницата си.

Тази сутрин нямаше бележка, а когато се обади в редакцията, никой не вдигна телефона.

Не беше в негов стил. Но през последните няколко дни той сякаш не беше на себе си. Това също бе започнало да я изнервя.

Около намирането на тялото на Пат Галоуей се очакваше истинска сензация. Предполаганото тяло на Пат Галоуей, напомни си тя. Трябваше да обсъдят как да поднесат историята, колко място да ѝ отделят и дали ще отидат до Анкъридж, когато най-после свалят трупа.

Вече беше преровила старите си снимки и беше отделила няколко на Пат. Щяха да публикуват снимката му със статията.

Както и снимки на трите момчета, които го бяха открили. Възнамеряваше да ги интервюира, особено Стивън Уайз, който беше от града. Помоли Макс да го направи, защото беше по-добър в интервютата от нея.

Но Макс не искаше да говори за това. Дори веднъж ѝ се сопна, когато тя подхвана темата.

Време му беше да отиде в клиниката на преглед. Имаше чувствителен стомах, напоследък не се хранеше редовно и не спеше добре. Неразположенията му бяха започнали точно когато се разчу, че намерили трупа на Галоуей.

Може би защото бяха на една възраст, размишляваше тя, докато паркираше до бордюра пред редакцията на „Лунатик“. И защото донякъде го беше познавал. Бяха се сприятелили през няколкото

месеца, когато Макс бе живял в Лунаси преди Пат... да заминее. По-добре да наричат нещата така, докато не научат всички факти.

Но не беше честно Макс да си изкарва кризата на средната възраст върху нея.

Всъщност тя познаваше Пат по-отдавна от него и не се беше потресла чак толкова. Разбира се, съжаляваше за Чарлийн и Мег — тях също трябваше да интервюират — и възнамеряваше лично да им изкаже съболезнованията си при първа възможност.

Но събитието беше новина. Такава, която с Макс би трябвало да разнищат и да отразят във вестника. Имаха много работа, особено ако искаха да следят и гонката в Идитарод. Божичко, вече беше февруари, приближаваше първи март. Трябваше да започнат, ако искаха да пуснат материал за състезанието преди крайния срок.

Съпругът ѝ трябваше да е в отлична форма и ако беше нужно, щеше да му го изкреши с цяло гърло.

Кари излезе от колата, носейки плика със сандвичи, който вече се беше омазнил, но ухаеше приятно. Поклати глава, когато видя слабата светлина от задната част на сградата. Можеше да се обзаложи на каквото и да е, че Макс пак е заспал на бюрото си.

— Кари.

— Здравей, Джим. — Тя спря на тротоара, за да си побъбри с бармана. — Доста си подранил.

— Трябват ми продукти. — Той кимна към магазина. Казват, че времето ще остане ясно, затова реших да отида на риба. — Хвърли поглед към осветения прозорец на редакцията. — И някой друг е подранил.

— Нали познаваш Макс.

— Има нюх за новините — кимна той. — Здравсти, Професоре. Време ли е за училище?

Джон се присъедини към тях.

— Почти. Реших да се поразходя, докато имам възможност. По радиото казаха, че днес температурата може да се вдигне над нулата.

— Пролетта идва — обяви Кари. — А закуската ми изстива. По-добре да вляза и да събудя Макс.

— Научихте ли нещо за историята с Галоуей? — попита Джон.

Кари извади ключовете си.

— Ако има какво да се научи, ще го публикуваме в следващия брой. Приятен ден.

След като влезе, тя запали лампите.

— Макс! Събуди се!

Стисна кесията със сандвичите между зъбите си, за да освободи ръцете си. Съблече палтото си и го закачи. Пъхна ръкавиците в единия джоб, а шапката — в другия.

По навик бухна косата си с пръсти.

— Макс! — извика отново и спря до бюрото, за да включи компютъра си. — Донесох ти закуска, макар че не знам защо съм толкова мила с теб, след като напоследък си раздразителен като мечка със запек.

Остави чантата, взе каничката от кафе-машината и отиде в банята да я напълни.

— Сандвич с бекон и яйца. Току-що видях Кльошавия Джим и Професора на улицата. Е, Джон го видях първо в „Хижата“ да лапа овесена каша преди училище. Като никога изглеждаше весел. Чудя се дали не се надява сега, когато Чарлийн знае, че старата ѝ любов е мъртва, да се омъжи за него. Горкият глупчо.

Включи кафе-машината, после извади хартиени чинии и салфетки за сандвичите. Тананикаше си тихичко „Малката танцорка“ на Елтън Джон, която бе слушала по любимата си радиостанция за класически рок по пътя насам.

— Максуел Хоубейкър, не знам защо още те търпя. Ако продължаваш да се цупиш, ще си потърся някой жизнерадостен младеж. Сериозно ти казвам.

Хванала във всяка ръка по чиния със сандвич, тя тръгна назад към малкия кабинет на Макс.

— Но преди да те зарежа и да се впусна в страстна връзка с някой двадесет и пет годишен жребец, ще закарам трътлестия ти задник в клиниката за...

Замръзна на вратата и ръцете ѝ увиснаха. Сандвичите паднаха един след друг на пода. През бученето в ушите си чу, че някой крещи.

Нейт пиеше второто си кафе и обсъждаше с Джеси замъка „Лего“, който строяха всяка сутрин. Първото беше изпил с Мег и голяма част от съзнанието му беше още при нея.

Днес тя щеше да лети на север, за да закара припаси, а после да спре във Феърбанкс за покупки, поръчани от местните жители. Тъй като комисионната ѝ беше само пет процента върху стойността на покупките, те можеха да си спестят пътуването дотам — нещо, което не винаги беше възможно зиме — и да я оставят да напазарува, да транспортира и да им достави стоката.

Беше му казала, че това е малка, но постоянна част от доходите ѝ.

Тази сутрин беше видял и кабинета ѝ. Беше също толкова дързък и стилин, както останалата част от къщата, практичен и същевременно елегантен. Спомняше си удобния кожен стол, стария стенен часовник и многото графики в черни рамки по стените.

Имаше и огромно растение в гледжосана червена саксия, с листа, които приличаха на големи зелени езици, и снежнобели картотеки. Видя му се и делови, и женствен.

Не се уговориха нищо. Тя отхвърляше идеята за планове и може би така бе по-добре. Трябваше му време да помисли накъде са се запътили и дали изобщо ще го сторят.

Досега успехът му с жените беше доста спорен. Може би имаше шанс да промени това с нея. Или пък беше просто нещо временно. Много неща се бяха пробудили у него като след дълъг, тежък сън. Как можеше да разбере кое е истинско? И ако е истинско, дали би могъл да го задържи.

Дали искаше.

Засега му беше по-добре да си пие кафето, да яде закуската си и да строи пластмасов замък с едно хлапе, което се радваше на компанията му.

— Трябва да има мост — каза Джеси. — Дето се вдига и пада.

— Подвижен мост? — Нейт отново насочи вниманието си към момчето. — Може да успеем да го направим. Ще използваме рибарско влакно.

Момчето го повдигна и засия.

— Добре!

— Страхотна идея, шефе!

Нейт видя, че Роуз му намига, докато оставя чинията му.

— Наред ли е всичко?

— Отзад е малко задушно. Така се чувствах и с него. — Тя разроши косата на сина си.

— Може би трябва да отидеш при доктора.

— Днес съм на преглед. Джеси, остави шериф Бърк да си изяде закуската, докато е топла.

— Трябва ни рибарско влакно за моста.

Тя задържа ръката си върху главата му още за миг.

— Ще ти намерим.

Кльощавия Джим влетя през вратата, залитайки.

— Джим?

— Шерифе! Шерифе, трябва да дойдеш. Бързо. В редакцията. Макс... Мили Боже!

— Какво е станало? — Но още докато питаше, вдигна ръка. По пребледнялото лице на Джим и широко разтворените му очи беше разбрал, че се е случило нещо ужасно. А момчето го гледаше със зяпнала уста. — Почакай.

Бързо скочи и грабна палтото си.

— Да излезем навън. — Хвана треперещата ръка на мъжа и го издърпа от помещението. — Какво има?

— Той е мъртъв. Исусе Христе! Макс е мъртъв, застрелян. Половината му глава... половината му глава я няма.

Нейт подхвана бармана, когато краката му се подкосиха.

— Макс Хоубейкър? Ти ли го намери?

— Да. Не. Искам да кажа, да, Макс. Кари. Кари го намери. Чухме я да крещи. Тя влезе вътре, а ние с Професора останахме на улицата да си поговорим. Разкрещя се, все едно някой я колеше. Влязохме вътре и... и...

Нейт продължи да го влачи по улицата.

— Пипахте ли нещо?

— Какво? Не мисля. Не. Професора ми каза да дойда да те повикам от „Хижата“. Така и направих. — Мъжът преглъщаше бързо и начесто. — Мисля, че ще повърна.

— Не, няма. Иди в участъка и намери Ото. Кажи му какво е станало и го помоли да донесе фотоапарат, пликчета за доказателства, ръкавици и ленти за ограждане на местопрестъплението. Ще запомниш ли?

— Аз... да. Ще го направя. Веднага отивам.

— Остани там, докато се върна. Трябва да поговорим. Не говори с никой друг. Хайде.

Нейт зави към редакцията и ускори ход. Мозъкът му действаше автоматично. Важното беше да запази местопрестъплението непокътнато. А точно сега, доколкото знаеше, вътре имаше двама цивилни, което означаваше, че нещо вече е разместено.

Отвори рязко вратата и видя Джон, коленичил на пода пред хлипащата Кари. Беше още с палто, беше свалил само ръкавиците си и поднасяше чаша вода към устните ѝ. Погледна към Нейт и по стреснатото му лице се разля облекчение.

— Слава Богу. Макс е отзад.

— Стой тук. Не пускай и нея.

Нейт тръгна към кабинета. Усещаше миризмата. Смъртта винаги миришеше. Не, поправи се, не е вярно. В ледената пещера, където чакаше Галоуей, едва ли миришеше на смърт. Природата я беше потиснала.

Но подуши смъртта на Макс Хоубейкър още преди да го види. Освен този мирис се долавяше уханието на пържени яйца и бекон от сандвичите, паднали на прага.

Погледът му обходи стаята от вратата — положението на тялото, пистолета, естеството на раната. Всичко говореше за самоубийство. Но знаеше, че първото впечатление от местопрестъплението често е лъжливо.

Влезе вътре, вървейки покрай стените, наблюдавайки кървавите пръски по стола, по екрана на компютъра, по клавиатурата. И локвичката от раната върху бюрото, която се беше стекла на пода, преди смъртта да спре кръвообращението

Има барутен нагар, отбеляза той. Дулото на пистолета вероятно е било насочено право към слепоочието. Няма изходяща рана. И въпреки думите на Джим, лицето не беше повредено много. Куршумът беше оставил сравнително малка дупка, преди да проникне в мозъка.

Вероятно беше умрял, още преди главата му да докосне бюрото.

Забелязвайки проблясващия скрийнсейвър, Нейт извади химикалка от джоба си и се приближи достатъчно, за да докосне мишката.

На екрана се появи документ.

Докато го четеше, очите му се присвиха и се насочиха към тялото на мъжа, признал, че е убил Патрик Галоуей.

Върна се до вратата и направи знак на Ото, който се появи забързан на входа, да почака. Отиде при Кари и клекна като Джон.

— Кари.

— Макс. Макс. — Тя вдигна зачервените си, ужасени очи към него. — Макс е мъртъв. Някой...

— Знам. Много съжалявам. — Взе ръцете ѝ в своите. — Аз ще се погрижа за всичко. Искам да отидеш в участъка и да ме чакаш там.

— Но Макс, не мога да оставя Макс.

— Можеш да го оставиш с мен. Аз имам грижата за него. Джон ще ти помогне да се облечеш и заедно с Ото ще те заведат там. Ще свърша тук колкото се може по-бързо. Затова иди в участъка и ме изчакай.

Тя гледаше с празен поглед, все още в шок.

— Да те изчакам.

— Точно така. — Щеше да изпълни нарежданията му. Шокът и ужасът щяха да я направят покорна за известно време. — Ото?

Стана и отново отиде към кабинета.

— Мили Боже — прошепна Ото.

— Искам да отведеш и двамата оттук. Джим още ли е там?

— Да. — Едрият мъж шумно преглътна. — Божичко, шефе.

— Задръж ги там, и то разделени. Нека Пийч се погрижи за Кари. Обади се на Питър и му кажи да дойде направо тук.

— Аз съм тук. Питър може да отиде в участъка, докато...

— Искам ти да вземеш показанията им. Ще се справиш по-добре от него. Започни от Джим. Искам и докторът да дойде тук. Обади се на Кен и му кажи да дойде веднага. Искам да присъства. Не бива да допускаме никакви грешки и не желая никой да разбере, докато не обезопасим местопрестъплението и не запишем показанията. Използвай магнетофона. Отбележи датата и часа и допълнително си води бележки. Задръж всички там поотделно, докато се върна. Разбра ли ме?

— Да. — Ото избърса устата си. — Защо, по дяволите, би се самоубил Макс? Това е, нали? Самоубийство?

— Да обработим местопрестъплението и да свалим показанията, Ото. Всичко по реда си.

Когато остана сам, взе фотоапарата, който Ото беше донесъл, за да заснеме кабинета. Изщрака единия филм, презареди и продължи с втория.

После извади тефтера си и записа подробностите. Отбеляза, че задната врата беше отключена, упомена марката и калибъра на пистолета, преписа точния текст на екрана. Направи груба скица на стаята, добавяйки положението на тялото, лампата, бутилката уиски и единствената чаша.

Сложи ръкавиците и точно миришеше шишето и чашата, когато на прага се появи Питър.

— Вземи лентата и я опъни пред двата входа.

— Дойдох възможно най-бързо. Ото каза... — Когато надникна вътре, гласът му пресекна.

Тъй като лицето му позеленя, Нейт рязко отсече:

— Тук не можеш да повръщаш. Ако ти се наложи, излез навън и вземи лентата с теб.

Питър се отдалечи, погледна съсредоточено към стената и шумно си пое въздух през устата.

— Ото каза, че Макс се е самоубил, но не мисля, че...

— Не сме сигурни в нищо. Знаем само, че Макс е мъртъв. В момента това е местопрестъпление и искам да го отцепим. Никой да не влиза вътре, освен доктора. Ясно?

— Да, сър. — Питър извади жълтата лента от кутията, която Ото беше оставил, и се запъти навън.

— Момчетата от щатската полиция ще искат да те вземат, Макс — промърмори Нейт. — За тях ще си като подарък, опакован с панделка. Може би наистина си го убил. Но аз не вярвам в панделките.

Излезе във външния офис и се обади на сержант Кобън, без да си сваля ръкавиците.

— Няма да оставя тялото тук, докато долетите от Анкърдж — предупреди той, след като разказа накратко случилото се. — Вече ме познавате. Знаете, че мога да се справя. Оградих местопрестъплението и го описах, сега чакам лекаря. Събирам доказателствата, след това ще накарам да преместят тялото в клиниката. Щом дойдете, всичко, което съм събрал, ще бъде на ваше разположение.

Когато докторът се приближи до вратата, той му махна да влезе.

— И очаквам от вас известно сътрудничество по случая с убийството на Галоуей. Това е моят град, сержант. И двамата искаме да разрешим този случай, но трябва да си помагаме. Ще ви очаквам.

След тези думи затвори.

— Искам да погледнеш тялото, Кен. Можеш ли да определиш горе-долу времето на смъртта?

— Значи е вярно, че Макс е мъртъв. — Кен побутна очилата си, за да ги намести по-добре. — Досега не ми се е налагало да правя подобно нещо, но ще мога да го определя приблизително.

— Това е достатъчно. Моля те, сложи това. — Нейт му подаде чифт ръкавици. — Гледката не е приятна — добави той.

Лекарят влезе, после спря, за да се овладее.

— Виждал съм рани от куршум. Но не и нещо такова. Пък и познавам жертвата. Защо си е причинил подобно нещо? Зимата често депресира хората, но не му е за пръв път. Имало е далеч по-тежки зими. А и не страдеше от депресия. Кари щеше да ми каже или сам щях да го забележа. — Той хвърли бърз поглед към Нейт.

— Никога не съм мислил да се самоубия. Изискват се прекалено много усилия. Ако размисля, ще те уведомя.

— По-добре ли си тези дни?

— През някои от тях. Сега готов ли си?

Кен изправи рамене.

— Да, благодаря. — Той пристъпи напред. — Може ли да го Докосвам? Да го местя?

Нейт беше направил снимки и очертал разположението на тялото с жълта лента по липса на нещо по-добро, затова кимна.

Кен се наведе и вдигна една от ръцете на Макс. Пощипа кожата.

— По-добре ще е, ако мога да го занеса в клиниката, да го съблека и да го прегледам по-подробно.

— Ще имаш възможност. Сега ми кажи приблизителното време на смъртта.

— Като си припомня ученото през студентските години и предвид температурата на стаята и степента на вкочаняване, предполагам, че е станало преди осем-дванадесет часа. Съвсем грубо, Нейт.

— Значи някъде между девет вечерта и един сутринта. Добре. Може би ще успеем да стесним този период с показанията на Кари. Ще

изпратя Питър за чувал. Искам да прибереш тялото на сигурно място — и на студено.

— Имам помещение, което използваме като импровизирана морга, когато някой умре.

— Ще свърши работа. Моля те да не говориш за това с когото и да било. Дръж го в тайна, докато дойда там.

Внимателно проследи преместването на тялото и принтира бележката, преди да изключи компютъра. Щом заключи вратата, тръгна обратно към участъка.

Хоп го пресрещна.

— Искам да знам какво, по дяволите, става.

Още се мъча да разбере. Мога само да ти кажа, че Макс Хоубейкър беше намерен мъртъв на бюрото си в редакцията, очевидно от огнестрелна рана в главата. Възможно е самоубийство.

— Господи! По дяволите! Възможно? — Тя забърза, за да върви в крак с него, и го задърпа за ръкава, когато той я задмина. — Какво значи възможно? Смяташ, че е бил убит?

— Не съм казал това. Още разследвам, Хоп. Уведомих щатската полиция и те ще дойдат след няколко часа. Когато имам отговори, ще те уведомя. Остави ме да си върша работата.

Отвори вратата на участъка и я затръшна в лицето ѝ.

В антрето се съблече и се опита да събере мислите си. Слънцето вече беше изгряло и денят беше ясен, както бяха обещали метеоролозите.

Днес трябваше да свалят тялото на Галоуей, помисли си той. А може би щяха да дойдат и за тялото на убиеца му •

Отвори вътрешната врата и откри Джон да седи на един от столовете в чакалнята. Четеше издание с меки корици на „Уотършип Даун“. Професора стана и пхна книгата в задния си джоб, без да отбелязва страницата.

— Пийч е с Кари в кабинета ти. Ото е с Джим в една от килиите. Незаключена — бързо добави той, после въздъхна. — Трудно ми е да мисля.

— Записа ли Ото показанията ти?

— Да. Няма много за казване. Излязох от „Хижата“ и тръгнах пеша към училище. Видях Кари и Джим, спрях да поговорим. Тя носеше закуска, а в кабинета на Макс светеше. През прозореца се

виждаше светлина. Кари влезе, а ние с Джим продължихме да си бърбим. Той отиваше да си купи стръв. Щял да ходи на риба. Обича да ме занася, защото не ходя нито на лов, нито на риба.

Професора потърка лявата част на челюстта си, сякаш го болеше.

— В следващия миг чухме Кари да крещи. Влетяхме вътре и го видяхме. Видяхме Макс.

Той затвори очи и си пое няколко пъти дъх.

— Съжалявам. Досега не бях виждал мъртвец... не и преди да е... нагласен за гледане.

— Успокой се.

— Дръпнах Кари назад. Не знаех какво друго да направя. После казах: „Джим, шерифът е в «Хижата». Иди да го доведеш.“ Кари беше в истерия. Сложих я да седне, отначало трябваше да я държа, защото тя искаше да отиде при Макс. Като се поуспокои, ѝ донесох вода и стоях при нея, докато ти Дойде. Това е всичко.

— Някой от вас влизал ли е в стаята?

— Не. Само Кари. Но тя беше пристъпила само на крачка-две вътре. Държеше хартиени чинии във всяка ръка. Беше изтървала сандвичите, стоеше там и пицеше с чиниите ръце.

— Колко време мина между момента, когато я чухте да пици, и времето, когато стигнахте при нея?

— Може би тридесет секунди. Нейт, звучеше все едно някой я ръга с нож. И двамата хукнахме. Влязохме много бързо. Може би дори за по-малко време.

— Добро. Може да се наложи пак да говоря с теб, както навярно ще иска и представителят на щатската полиция, който ще дойде тук. Не напускай града. И бих искал това да не се разчува. Знам, че шансовете не са големи, но бих искал.

— Отивам на училище. — Професора разсеяно погледна часовника си. — Вече съм закъснял, но може би работата ще отклони вниманието ми. Ще бъда там през по-голямата част от деня.

— Благодаря за помощта.

— Той изглеждаше толкова безобиден — каза Джон, когато посегна за палтото си. — Някак мек, ако ме разбираш. Вечно беше в гонитба за новини. Градски клюки, местен колорит, раждания. Смърт. Мислех си, че е доволен от живота с малкия си вестник и семейството си.

— Понякога е трудно да проникнеш в сърцето на човека.

— Несъмнено.

После Нейт отиде при Джим и сравни показанията му с тези на Джон. След като го изпрати, седна на леглото до Ото.

— Питър е в клиниката. Ще го оставя там засега. Разстроен е и се наложи да бъда рязък с него. Искам да започнеш да разпитваш съседите. Тръгни от сградата на редакцията и разпитай първо онези, които живеят най-близо. Питай ги дали не са чули изстрел снощи. За момента времето на смъртта е определено между девет вечерта и един сутринта. Искам да знам дали някой е видял Макс или друг човек край сградата. Кога, къде, кого. Ако са чули кола, ако са чули гласове, ако са чули и видели каквото и да било, искам да знам.

— Ще дойдат ли от щатската полиция?

— Да.

Лицето на Ото заприлича на булдог.

— Това не ми харесва.

— Такава е процедурата. Дай на Питър един час, после го повикай да ти помогне. Кен ще държи тялото заключено. Говори ли с Кари?

— Опитях. Не разбрах много.

— Няма нищо. Аз ще говоря с нея. — Той стана. — Ото, Макс познаваше ли Патрик Галоуей?

— Не знам. — Заместник-шерифът се намръщи.

— Да, разбира се, че го познаваше. Трудно е да си спомня неща, станали толкова отдавна, но ми се струва, че Макс пристигна тук през лятото преди Пат да изчезне. Да бъде убит — поправи се той. — Работел за вестник в Анкъридж, но решил, че иска сам да издава такъв в някое малко градче. Нещо такова.

— Добре. Отивай да търсиш свидетели.

Когато Нейт се приближи до вратата на кабинета, му се стори, че чува пеене. Не, по-скоро напяване — както се напява на бебе. Отвори вратата и видя Кари, легнала на одеяло на пода. Пийч държеше главата ѝ в скута си, галеше косата ѝ и тананикаше.

При влизането на Нейт тя вдигна поглед.

— Това е най-доброто, което можах да направя — промърмори. — Горкичката, направо е съсипана. Сега спи. Намерих успокоителни в чекмеджето ти и ѝ дадох половинка.

Той овладя неудобството си.

— Трябва да говоря с нея.

— Не ми се иска да я будя. Но сега ще е малко по-спокойна, отколкото когато Ото се опита да я разпита. Искаш ли да остана?

— Не, но стой наблизо.

Когато седна на пода, Пийч го хвана за китката.

— Предполагам, не е нужно да ти казвам да бъдеш внимателен. Ти го знаеш, а и си такъв. Но въпреки това... — Тя не довърши, а погали бузата на Кари. — Кари? Миличка, трябва да се събудиш.

Жената отвори очи. Погледът ѝ беше празен и мътен.

— Какво има?

— Нейт иска да говори с теб, миличка. Можеш ли да седнеш?

— Не разбирам. — Тя потърка очи като дете. — Сънувах, че... — После разпозна Нейт и очите ѝ се напълниха със сълзи. — Не е било сън. Макс. Моят Макс.

Когато гласът ѝ секна, Нейт я хвана за ръката.

— Съжалявам, Кари. Знам, че ти е тежко, и много съжалявам. Искаш ли вода или нещо друго?

— Не. Нищо. — Тя се изправи и зарови лице в шепите — Нищо.

— Ще бъда отвън, ако имате нужда от мен — каза Пийч и излезе, затваряйки тихичко вратата зад себе си.

— Искаш ли стол, или предпочиташ да останеш, където си?

— Имам чувството, че още сънувам. Главата ми се мае.

Нейт реши, че и подът става за тази работа, и отново седна.

— Кари, трябва да ти задам няколко въпроса. Погледни ме. Кога излезе Макс от вкъщи?

— Не знам. Не знаех, че е излязъл, докато не се събудих тази сутрин. Бях ядосана. Той винаги ми оставя бележка на възглавницата, когато отива на работа през нощта или рано сутринта.

— Кога го видя за последен път?

— Видях го... тази сутрин... Видях...

— Не. — Той отново хвана ръката ѝ и се опита да прогони спомена от съзнанието ѝ. — Преди това. Беше ли си у дома за вечеря?

— Да. Ядохме чили. Макс го направи. Обича да се хвали какъв майстор е на чилито. Всички вечеряхме заедно.

— Какво правихте после?

— Гледахме телевизия. Или поне аз. Децата погледаха малко, после Стела се обади по телефона на една от приятелките си, а Алекс седна на компютъра. Макс беше неспокоен. Каза, че ще почете, но не го направи. Попитах го какво има, но той беше ужасно раздражителен.

Една сълза самотно се плъзна по бузата ѝ.

— Каза, че работел по нещо и защо не съм го оставела на мира поне за пет минути. Скарахме се. По-късно, когато децата си легнаха, ми се извини. Спомена, че нещо му тежи. Но аз бях още бясна и го пренебрегнах. Когато си легнахме, почти не си говорихме.

— В колко часа беше това?

— Около десет и половина, предполагам. Не, не е вярно. Аз си легнах тогава, а той промърмори, че щял да гледа Си Ен Ен или нещо подобно. Не му обърнах внимание, защото бях ядосана. Легнах си рано, защото му бях сърдита и не исках да говоря с него. А сега го няма.

— Значи в десет и половина още си е бил у дома. Чу ли кога излезе?

— Не, заспах веднага. На сутринта разбрах, че изобщо не си е лягал. Винаги събира чаршафите в долната част на леглото. Направо ме подлудява. Помислих, че може да се е разсърдил и да е спал на кушетката, но го нямаше. Заведох децата при Джини. Беше неин ред да ги кара на училище. Господи! Божичко, децата.

— Не се тревожи. Грижат се за тях. Когато приключим тук, ще закарам всички ви у дома. И така, отиде в града.

— Реших да му простя. Не можеш дълго да се сърдиш на Макс. Канех се и да му запиша час за преглед. През последните няколко дни се хранеше зле. Спрях да купя закуска, после подкарах към редакцията. Видях Джим и Джон, след това влязох и го намерих. Аз го открих. Как би могъл някой да нарани Макс така?

— Кари, оставял ли е някога задната врата на редакцията отключена?

— През цялото време. Все забравяше да заключи. Казваше: „Защо да се тревожа? Ако някой наистина иска да влезе, просто ще разбие вратата.“

— Имаше ли Макс пистолет?

— Разбира се. Няколко. Всички имат.

— „Браунинг“ 22-ри калибър?

— Да. Да. Трябва да отида при децата.

— След малко. Къде държеше този пистолет?

— Този ли? В жабката на колата си. Обичаше да го използва за стрелба по мишени. Понякога на връщане към къщи спираше и стреляше по кутии. Казваше, че така идеите му за статии се оформят по-лесно.

— Казвал ли ти е някога нещо за Патрик Галоуей?

— Разбира се. Тези дни всички говорят само за него.

— Имам предвид, нещо по-специално. За себе си и Галоуей.

— Че защо? Те едва се познаваха, когато Пат замина.

Нейт обмисли как да постъпи. Тя беше най-близкият му роднина и беше редно да узнае. Можеше да и каже и сега.

— На компютъра имаше написана бележка.

Тя избърса сълзите си:

— Каква бележка?

Нейт стана отново и отвори папката, която беше оставил на бюрото си.

— Ще ти дам да прочетеш копие от нея. Няма да ти е лесно, Кари.

— Искам да я видя веднага.

Нейт ѝ подаде листа и зачака. Видя как малкото цвят, който се бе върнал по бузите ѝ, отново изчезна. Но вместо да се насълзят от шока, очите ѝ проблеснаха гневно.

— Това не е вярно. Това е лудост. Мръсна лъжа! — И сякаш за да го докаже, тя скочи на крака и разкъса разпечатката на парчета. — Това е ужасна лъжа и би трябвало да се засрамиш. Моят Макс през живота си не е сторил зло на никого. Как смееш! Как смееш да ми казваш, че е убил някого, а после и себе си.

— Просто ти показах онова, което намерих на компютъра му.

— А аз ти казвам, че това е лъжа. Някой е убил съпруга ми, затова по-добре си свърши работата и открий кой е. Онзи, който е убил моя Макс, е написал тази лъжа тук и ако си ѝ повярвал дори за секунда, върви по дяволите.

Тя изскочи от стаята и миг по-късно той чу сърцераздирателния ѝ плач.

Излезе навън и я видя сгушена в прегръдките на Пийч.

— Погрижи се да закарат нея и децата у дома им — каза той тихо и се върна в кабинета си.

Известно време просто стоя, гледайки парчетата хартия по пода.

14.

Хоп имаше кабинет в кметството. Не беше по-голям от килер за метли и също толкова луксозно обзаведен, но тъй като Нейт искаше срещата да бъде официална, настоя да бъде там.

Тъй като беше гримирана и в тъмен костюм, той реши, че са на една и съща вълна.

— Шериф Бърк. — Думите прозвучаха като две бързи ухапвания, а жестът, с който му посочи стол, напомняше на пронизване.

Усети мириса на кафе от чашата на бюрото ѝ и видя, че каната върху късия плот зад нея беше почти пълна. Но не го покани да си налее.

— Дойдох да се извиня, че бях рязък с теб сутринта — започна той, — но ти ми се изпречи на пътя в неподходящ момент.

— Напомням ти, че работиш за мен.

— Работя за хората от този град. И един от тях лежи във временната морга. Това значи, че той е моят приоритет, кмете, а не ти.

Устните ѝ, боядисани в яркочервено, се изпънаха. Чу я как дълбоко вдиша и издиша.

— Дори да е така, аз съм кмет на този град, което прави гражданите му и моя главна грижа. Не съм се навъртала, за да клюкарствам, и не ми хареса, че се държиш с мен, сякаш точно това правя.

— Може и така да е, но имах работа. И част от нея беше намерението ми да ти докладвам, когато завърша предварителния оглед. Кое то съм готов да направя сега.

— Не ми харесва рязкото ти отношение.

— Нито на мен твоето.

Този път тя отвори уста и очите ѝ проблеснаха.

— Очевидно майка ти не те е научила да уважаваш възрастните.

— Явно не съм прихванал. Но пък и тя не ме харесваше.

Хоп потропа с пръсти по бюрото — с късите си, практически изрязани нокти без лак, които не се връзваха с начервената уста и

деловия костюм.

— Знаеш ли какво ме вбесява в този момент?

— Сигурен съм, че ще ми кажеш.

— Фактът, че вече не съм ти ядосана. Обичам да задържам беса в себе си. Но си прав, че хората от този град са първият ти приоритет. Уважавам становището ти, защото знам, че си искрен. Макс ми беше приятел, Игнейшъс. Добър приятел. Затова съм разстроена.

— Знам. Съжалявам за него и още веднъж се извинявам, че не бях по...

— Чувствителен, учтив, внимателен?

— Кое то си избереш.

— Добре, да вървим напред. — Тя извади хартиена кърпичка и ентусиазирано издуха носа си. — Налей си кафе и ми кажи какво става.

— Благодаря, но вече изпих около литър. Доколкото разбрах, Макс е излязъл от къщи някъде след десет и половина снощи. Скарал се с жена си — нищо сериозно, но тя твърди, че през последните няколко дни бил изнервен. Откакто се разбра, че са открили тялото на Патрик Галоуей.

Хоп смръщи чело и бръчките край устата ѝ се задълбочиха.

— Чудя се защо ли. Не си спомням да са били особено близки. Струва ми се, че се разбираха, но Макс не беше прекарал тук много дълго време, когато Патрик изчезна.

— Засега нямам доказателства дали Макс е спирал някъде, преди да отиде в кабинета си в редакцията. Ако изчисленията на доктора са верни, вероятно преди един сутринта той — или неизвестен извършител — е пуснал куршум в мозъка му през дясното слепоочие.

— Защо някой би... — Тя се овладя и му направи знак да продължи. — Извинявай. Давай нататък.

— От местопрестъплението става ясно, че загиналият е седял на бюрото си по това време. Задната врата е била отключена. Казаха ми, че това било обичайно. Компютърът му беше включен, както и настолната лампа. На бюрото имаше частично пълна бутилка ирландско уиски и чаша за кафе с около един пръст уиски в нея. Ще бъде анализирано, но не открих никакви особени съставки в чашата.

— Господи. Видях го вчера сутринта.

— Стори ли ти се мрачен?

— Не знам. Не му обърнах внимание. — Хоп притисна склучените си ръце до основата на носа, после ги свали. — Сега, когато го спомена, май наистина изглеждаше потиснат. Но не мога да разбера защо би си причинил това. Бракът му с Кари беше сполучлив. Децата му не създават повече проблеми от връстниците си. Обичаше вестника си. Да не би да е бил болен? Може би е открил, че има рак, и не е могъл да го понесе.

— При последния преглед е бил съвсем здрав. Преди шест месеца. Оръжието, открито на местопрестъплението, е било негово, надлежно регистрирано. Според жена му най-често го държал в жабката на колата си. За да стреля по мишени. Нямаше следи от борба.

— Горкият Макс. — Тя грабна нова кърпичка, но вместо да я използва, просто я смачка на топка. — Какво би могло да го накара да сложи край на живота си, да причини това не само на себе си, но и на семейството си?

— На компютъра му имаше бележка. Гласи, че е убил Патрик Галоуей.

— Какво? — Хоп току-що беше вдигнала чашата си и кафето се разплиска, когато рязко я остави отново. — Игнейшъс, това е лудост. Макс? Това е абсурдно.

— Той също е бил алпинист, нали? Преди петнайсет-шестнайсет години.

— Да. Но половината от хората в този град някога са били или продължават да се занимават с планинарство. — Тя опря длани на бюрото си. — Не мога да повярвам, че Макс е убил някого.

— Но беше готова да повярваш, че е убил себе си.

— Защото е мъртъв! Защото всичко, което чух, сочи към това. Но убийство? Това са глупости.

— Ще се направят тестове, за да се удостовери, че е бил използван точно този пистолет. Ще се проверят отпечатыци, барутен нагар. Според мен резултатите ще покажат, че е било самоубийство, и официалното заключение ще бъде също такова, а разследването на убийството на Галоуей ще бъде приключено.

— Не мога да повярвам.

— Ще ти кажа още, че аз не съм убеден.

— Игнейшъс. — Тя притисна ръка до слепоочието си. — Объркваш ме.

— Колко удобно, нали? Бележка на компютъра? Всеки би могъл да натисне няколко клавиша. Вината го убива след толкова години? Че как така си живееше добре досега? Кари каза, че винаги ѝ е оставял бележка на възглавницата, когато му хрумнело да отиде на работа през нощта или рано сутринта. И след като има такъв навик, защо не ѝ е оставил бележка, когато е решил да се самоубие?

— Искаш да кажеш...

— Лесно е да извадиш пистолета от жабката, ако знаеш, че е там. Не е трудно да инсценираш самоубийство, ако го обмислиш добре и запазиш хладнокръвие.

— Мислиш, че... Господи, смяташ, че Макс е бил убит?

— Не съм казал това. Просто не съм убеден, че нещата са такива, каквито изглеждат. Затова, ако го обявят за самоубийство и закрийт случая „Галоуей“, преди да ме убедят, ще продължа да разследвам. Ти ми плащаш, затова те уведомявам, че ще използвам служебно време, за да гоня Михаля.

Хоп го погледна, после шумно и продължително въздъхна.

— С какво мога да ти помогна?

Сержант Роланд Кобън имаше вид на солиден полицай с двадесет години стаж, разрешил много случаи. Беше около един и осемдесет висок, малко натежал около талията и с леки следи от умора около очите. Имаше късо подстригана светлоруса коса, лъснати до блясък ботуши и дъвка с аромат на череша в устата.

Беше довел двама души от екипа за предварителни огледи, които усърдно претърсваха кабинета на Макс за следи, докато Кобън изучаваше снимките, които Нейт беше направил.

— Кой е влизал тук, откакто беше открито тялото?

— Аз, градският лекар и един от заместниците ми. Преди да ги пусна вътре, направих снимките, очертах положението на тялото и събрах доказателствата. Всички бяха с ръкавици. Мястото е непокътнато, сержант.

Кобън погледна към мазните следи на килима до вратата. Нейт прилежно беше прибрал и сандвичите.

— Дотам ли е стигнала съпругата?

— Според нея и двама свидетели, да. И никой, освен мен, не е пипал нищо — само тялото.

Кобън изсумтя одобрително и погледна бележката на екрана.

— Ще вземем компютъра и доказателствата, които сте събрали.

А сега да видим тялото.

Нейт го изведе отзад.

— Работили сте в отдел „Убийства“, нали?

— Да.

Кобън пъргаво се качи в джипа на Нейт.

— Това е добре. Чух, че сте изгубили партньора си.

— Така е.

— И сте били прострелян на две места.

— Още съм жив.

Сержантът прилежно закопча колана.

— През последната година в Балтимор сте отсъствали доста по здравословни причини.

Нейт го погледна спокойно.

— Но сега не съм в отпуск по здравословни причини.

— Лейтенантът ви казва, че сте добър полицай, но сте загубили част от самоувереността си, след като са убили партньора ви. Върнали сте значката миналата есен и сте прекъснали сеансите с психиатъра.

Нейт спря пред вратата на клиниката.

— Някога губили ли сте партньор?

— Не. — Кобън замълча за миг. — Но изгубих двама приятели по подобен начин. Просто се опитвам да ви преценя, шериф Бърк. Полицай от големия град с вашия опит може би ще се ядоса, ако се наложи да предаде такъв случай на щатските власти.

— Може би. А един щатски полицай може да не познава този град така добре, както началника на полицията му.

— Не сте отдавна шериф тук. — Той излезе от колата. — Възможно е и двамата да сме прави. Засега успяваме да скрием от пресата името на Ледения човек — онези хиени само това чакат.

— Винаги е така.

— Но това ще се промени, когато екипът свали тялото. Ще бъде голяма сензация, шериф Бърк. От онези, които представляват интерес дори за националните медии. А сега сте открили тялото на човек, който твърди, че е убиецът на Галоуей. Това прави новината още по-

голяма. Колкото по-бързо и с по-малко шум приключим случая, толкова по-добре ще е за всички.

Нейт стоеше от другата страна на колата.

— Да не би да смятате, че ще отида в пресата, за да направя реклама на себе си и на града?

— Просто ви обясних ситуацията. Много се изписа за престрелката в Балтимор. И голямата част от него беше за вас.

Нейт почувства как гневът бавно се надига у него, как кипи и търси изход навън.

— И смятате, че ми харесва да виждам името си във вестниците и лицето си по телевизията, а двама мъртъвци ще ми дадат възможността да го постигна.

— Струва ми се, че ще спечелите точки, ако сте решили да се върнете в Балтимор.

— Какъв късмет, че дойдох тук точно когато всичко това се случи.

— Не е лошо да бъдеш на подходящото място в подходящия момент.

— Да ме провокирате ли се опитвате, или сте природно тъп?

Устните на Кобън трепнаха.

— Може би и двете. Но най-вече се опитвам да си създам впечатление.

— Тогава да изясним нещата. Това разследване е ваше. Такава е процедурата. Но това са моят град и моите хора. Такива са фактите. И независимо дали ми вярвате, харесвате и дали искате да ме заведете на кино и вечеря, или не, аз ще си свърша работата.

— Тогава най-добре да огледаме тялото.

Кобън влезе в клиниката и Нейт го последва, борейки се с гнева си.

В чакалнята имаше само един човек. Бинг изглеждаше засрамен и раздразнен, че са го заварили да седи на един от пластмасовите столове.

— Бинг. — Нейт кимна за поздрав и получи в отговор сумтене, преди мъжът да разтвори стар брой на „Аляска“ пред лицето си.

— Докторът има пациент — уведоми ги Джоана, след като огледа хубавичко Кобън. — Сал Къшоу си порязала ръката с ножовка и сега я шие. После ще ѝ сложи инжекция против тетанус.

— Трябват ни ключовете от моргата — каза Нейт и очите ѝ зашариха между него и Кобън.

— Докторът каза, че никой не може да влиза там, освен вас.

— Това е сержант Кобън от щатската полиция. Ще донесеш ли ключовете?

— Разбира се.

Сестрата излезе точно когато Бинг промърмори:

— Не са ни притрябвали щурмоваци в Лунаси. Можем да се грижим за себе си.

Нейт само поклати глава, когато Кобън хвърли поглед през рамо.

— Не се притеснявай — прошепна той.

— Болен ли си, Бинг? — Нейт се облегна на гишето. — Или просто си убиваш времето тук?

— Това си е моя работа. Ако някой реши да си пръсне черепа, това също си е негова работа. Ченгетата никога не ни оставят на мира.

— За това си прав. Ние сме досадници със значки. Кога за последен път говори с Макс?

— Никога не сме имали какво да си кажем с този мухльо.

— Чух, че ти вдигнал скандал, задето си затрупал входната му алея. Затова си я изринал и си изхвърлил снега върху колата му.

Между брадата и мустаците на Бинг изгря усмивка.

— Може би. Но едва ли си е пръснал черепа заради това.

— Ти си гадняр, човече.

— Дяволски си прав.

— Шерифе? — Джоана се върна на гишето и му подаде ключовете. — Онзи, на който има жълт етикет. Докторът каза, че ще дойде веднага щом свърши със Сал.

— Ей, след нея съм аз! — Бинг зашумоля със списанието. — На Хоубейкър няма да му стане по-зле.

Джоана сви устни.

— Имай уважение, Бинг.

— Имам хемороиди.

— Кажи на доктора първо да приключи с пациентите си — намеси се Нейт. — Къде е моргата?

— О, извинете. Направо и първата врата вляво.

Те влязоха отзад мълчаливо и Нейт отключи вратата. В стаята имаше стелаж с метални лавици и две метални маси. Нейт включи

лампата на тавана и отбеляза, че и двете маси са от онези, които се използват за аутопсия или в погребалните домове.

— Казаха, че използват това помещение за временна морга. В града няма погребален дом, нито гробар. Когато имат нужда, викат някого и той подготвя мъртъвците за погребението.

Нейт отиде до масата, където лежеше Макс — непокрит, както беше наредил, за да не бъде унищожено някое доказателство. Ръцете му бяха увити в найлонови пликове.

— Ноктите на дясната ръка са изгризали дълбоко — посочи шерифът. — На долната устна има рана. Изглежда я е прехапал.

— Не се виждат наранявания, характерни за самоотбрана. Около раната има барутен нагар. Можем ли да потвърдим, че е бил десняк?

— Да, направихме го.

Ръцете му бяха в пликове, за да проверят барутния нагар. Имаше снимки на тялото, на местопрестъплението, дори на външната врата — направени от всеки възможен ъгъл. Показания бяха взети от свидетелите, докато случилото се беше още прясно, сградата беше заключена и запечатана с полицейска лента.

Кобън осъзнаваше, че Бърк беше направил всичко необходимо и му беше спестил доста работа.

— Ще го прегледаме, за да видим дали няма да открием някакви следи. Претърси ли джобовете му?

— Портфейл, отворено пакетче с дъвки, дребни пари, кибрит, тефтер, молив. В портфейла имаше шофьорска книжка, кредитни карти, около тридесет долара в брой, семейни снимки. Мобилен телефон, още един кибрит и чифт вълнени ръкавици бяха открити в джобовете на палтото му, окачено в кабинета.

Нейт бръкна в собствените си джобове и продължи да оглежда трупа.

— Претърсих и колата му, която беше паркирана отвън. Регистрирана е на името на жертвата и съпругата му. В жабката имаше карти, наръчник за поддръжка на колата, отворена кутия с патрони за двадесет и втори калибър пистолет, ментови бонбони, няколко химикалки и моливи, както и още един тефтер. И в двата тефтера имаше многобройни записки на ръка — подсещащи бележки, идеи за статии, наблюдения, телефонни номера. Отзад в колата имаше аптечка. Не беше заключена, ключовете бяха на таблото.

— На таблото ли?

— Да. Според познатите му той имал навика да ги оставя там и рядко се сещал да я заключи. Всички събрани вещи са прибрани в отделни торбички, надписани и описани. Заключени са при мен в участъка.

— Ще вземем и него, и тях. Да видим какво ще каже съдебният лекар. Но прилича на самоубийство. Ще трябва да говоря със съпругата му, с двамата свидетели, с всеки, който знае нещо за връзката му с Патрик Галоуей.

— Не е оставил бележка на жена си.

— Моля?

— Нищо лично. И в бележката на компютъра не се обръща към нея.

В очите на Кобън проблесна раздразнение.

— Слушай, Бърк, и двамата знаем, че писмата на самоубийците никога не са такива, каквито ги представя Холивуд. Съдебният лекар ще реши, но според мен, това си е самоубийство. Писмото го свързва с Галоуей. Ще проверим това, Ще видим дали ще можем да го потвърдим. Не пренебрегвам нито един от случаите си, но не се разстройвам особено, ако се окаже, че са приключени.

— За мен нещата не се връзват.

— Може би трябва да премислиш.

— Имаш ли нещо против аз да разследвам неофициално нещата?

— попита Нейт. — От друг ъгъл.

— Времето си е твое. Но не ми се пречкай.

— Не съм забравил да танцувам, Кобън.

Беше му трудно да почука на входната врата на Кари, Струваше му се ужасно грубо да се натрапва в скръбта ѝ, Много добре помнеше как Бет се беше сринала, когато я видя за пръв път след смъртта на Джак.

Но сега той не скърбеше. Чувстваше се малко виновен за начина, по който трябваше да се отнесе с нея сутринта. Но не изпитваше гняв. Сега бе просто полицаи.

— В момента ме мрази — каза Нейт на Кобън. — Ако се възползваш от това, може да измъкнеш повече от нея.

Почука на вратата на двуетажната къща. Когато една червенокоса жена отвори, той зарови из паметта си.

— Джини Ман — бързо се представи тя. — Приятелка съм на семейството. Съседка. Кари си почива.

— Сержант Кобън, госпожо. — Щатският полицаи извади картата си. — Бих искал да говоря с госпожа Хоубейкър.

— Ще се опитаме да свършим бързо. — Художничката, спомни си Нейт. Рисуваше пейзажи и скици на животни, които се продаваха в галериите и тук, и в другите щати. Преподаваше рисуване в училището три пъти седмично.

— С Арлийн Улкът и децата сме в кухнята. Опитваме се да ги занимаваме. Ще отида горе да повикам Кари.

— Ще ви бъдем благодарни. — Кобън пристъпи вътре. — Ще почакаме тук. Хубава къща — добави той, когато Джини се качи по стълбите. — Уютна.

Нейт забеляза удобно канапе, няколко стола, пъстри килимчета. Картината, изобразяваща пролетна ливада на фона на бели планини и синьо небе, навярно бе дело на червенокосата. Семейни снимки в рамки стояха по масичките заедно с обичайните предмети за едно обикновено семейство.

— Женени са от петнадесет години. Бил журналист във вестник в Анкърридж, но се преместил и започнал да издава тук седмичник. Тя работеше с него. Вестникът е малък и двамата се справят, понякога използват дописници. Публикуват статии от местни жители, снимки, материали от телеграфните агенции. По-голямото момиче е на около дванадесет. Свири на флейта. Синът, десетгодишен, е хокееен запалянко.

— Доста неща си научил за няколкото седмици тук.

— Тази сутрин разбрах още повече. За нея това е първи брак, за него — втори. Тя се е установила тук две години преди него. Преместила се покрай една от учителските програми. Отказала се от учителството, за да му помага във вестника, но все още замества, ако ѝ се обадят.

— Защо е дошъл тук?

— Опитвам се да изясня. — Той млъкна, когато Джини заслиза обратно, прегърнала Кари през рамото.

— Госпожо Хоубейкър — каза Кобън спокойно и пристъпи напред, — аз съм сержант Кобън от щатската полиция. Много съжалявам за загубата ви.

— Какво искате? — Суровият ѝ блестящ поглед се спря върху лицето на Нейт. — В траур сме.

— Знам, че моментът е тежък за вас, но трябва да ви задам няколко въпроса. — Кобън погледна към Джини. — Бихте ли искали приятелката ви да остане?

Кари поклати глава отрицателно.

— Джини, ще отидеш ли при децата? Дръж ги далеч оттук.

— Разбира се. Ако ти потрябвам, само ме извикай.

Кари влезе в дневната и се свлече на един от столовете.

— Питайте каквото трябва и си вървете. Не ви искам тук.

— Първо искам да ви кажа, че ще откараме тялото на съпруга ви в Анкъридж за аутопсия. Ще ви го върнем веднага щом стане възможно.

— Добре. Тогава ще разберете, че не се е самоубил. Каквото и да казва той. — Тя хвърли бърз, пълен с омраза поглед към Нейт. — Познавам съпруга си. Никога не би причинил това на мен или децата.

— Може ли да седна?

Тя сви рамене.

Кобън седна на канапето отсреща и леко се приведе към нея. Добър е, помисли си Нейт. Държеше се, все едно беше само с нея и от него лъхаше искрено съчувствие. Започна със стандартните въпроси. След първите няколко Кари го прекъсна.

— Вече казах на шерифа всичко това. Защо трябва да ме питате отново? Отговорите ще бъдат същите. Защо не се заемете да откриете кой е сторил това на моя Макс?

— Знаете ли някой да е мразил мъжа ви?

— Да. — Лицето ѝ се сгърчи от ужасяваща злоба. — Онзи, който е убил Патрик Галоуей. Ще ви кажа какво точно е станало. Макс сигурно е открил нещо. Това, че ръководеше малък градски седмичник, не значи, че не беше добър журналист. Изровил е нещо и някой го е убил, преди да реши какво да предприеме.

— Споменавал ли ви е нещо такова?

— Не, но беше потиснат. Притеснен. Не беше на себе си. Но оттук не следва, че се е самоубил, нито че е убил някой друг. Той беше

добър човек. — По бузите ѝ се търкаляха сълзи. — Спях до него близо шестнадесет години. Работех до него всеки ден. Имам две деца от него. Не мислите ли, че трябва да знам дали е бил способен да го направи?

Кобън смени тактиката.

— Сигурна ли сте за времето, когато е напуснал къщата снощи?

Жената въздъхна и изтри сълзите си.

— Знам, че беше тук в десет и половина и че сутринта го нямаше. Какво повече искате?

— Казали сте, че е държал пистолета в жабката на колата си. Кой друг знаеше това?

— Всички.

— Заклучваше ли жабката? Колата?

— През повечето време Макс не се сещаше дори да затвори вратата на тоалетната, камо ли да заключва нещо. Държа пистолетите в къщата заключени и ключът е у мен, защото той беше разсеян. Всеки би могъл да вземе онзи пистолет. И някой явно го е направил.

— Знаете ли кога за последен път го е използвал?

— Не. Не съм сигурна.

— Госпожо Хоубейкър, водеше ли си съпругът ви дневник?

— Не. Просто записваше каквото му дойде наум, където му попадне. Сега искам да си вървите. Уморена съм и трябва да обърна внимание на децата си.

Навън Кобън спря до колата.

— Има още няколко неща, които бих искал да изясня. Не е лошо да се прегледат вещите му, документите — може би има нещо за Галоуей.

— Нещо като мотив?

— Нещо такова — съгласи се Кобън. — Възразяваш ли да го направиш?

— Не.

— Искам да откарам тялото в Анкъридж, за да започнем изследванията. Искам да бъда там, когато свалят Галоуей.

— Ще ти бъда благодарен, ако ми се обадиш, щом това стане. Дъщеря му ще иска да го види. А майка ѝ настоява за правото да го погребее тук.

— Да, тя вече ми се обади. Щом го свалят и бъде идентифициран със сигурност, ще оставим семейството да се оправя. Дъщеря му може да дойде за разпознаването, но отпечатъците му са в компютъра. Бил е арестуван за притежание на малки дози наркотици. Щом донесат тялото, ще разберем дали е Галоуей.

— Ще я доведа, ще прегледам нещата на Макс и ще направя каквото мога, за да не ти досажда семейството на Галоуей. В замяна искам копия от всички документи и по двата случая. Включително бележките по тях.

Кобън погледна назад към уютната заснежена къща.

— Сериозно ли мислиш, че някой е инсценирал самоубийство, за да прикрие престъпление, станало преди шестнадесет години?

— Искam копията.

— Добре. — Сержантът отвори вратата на колата. — Лейтенантът ти каза, че имаш добър нюх.

Нейт седна зад волана.

— И?

— Това не значи, че винаги си прав.

15.

Трябваше да се задоволи с онова, с което разполага, тоест с двамата заместници и диспечерката. Каза им да дойдат в кабинета му и да си донесат столове.

На бюрото му имаше чиния с кифлички и кана прясно кафе, донесени от Пийч, и той си помисли: защо пък не?

Взе една и покани с жест заместниците си да го последват, преди да я ухапе.

— Първо, резултатите от разпита на свидетелите.

— Пиер Летрек мисли, че е чул нещо, подобно на изстрел. — Ото извади бележника си и започна да прелиства страниците му. — Гледал филм по кабелната. Отначало каза, че бил „Английският пациент“, а аз му отвърнах: „Пиер, не ми пробутвай тия глупости, ти никога не гледаш такива филми.“ После ми вика: „Откъде, по дяволите, знаеш какво гледам, когато съм сам вкъщи, Ото?“ А аз му рекох...

Карай по същество, Ото.

Ото се намръщи и вдигна поглед от бележника.

— Опитвах се да бъда точен. След обстоен разпит ми призна, че гледал някакъв порнофилм, наречен „Извънземни блондинки“. Смята, че е свършил някъде около полунощ. Той бил в тоалетната и... се облекчавал — бързо добави той след продължителното покашляне на Пийч. — Чул нещо, което му заприличало на изстрел, и тъй като е любопитен по природа, погледнал през прозореца. Не видял никого, но забелязал колата на Макс — на покойния — паркирана зад редакцията. После си довършил работата и си легнал.

— И смята, че е било някъде около полунощ?

— Шерифе? — Питър вдигна ръка. — Проверих в програмата. Филмът е свършил в 24,15. Според показанията на Летрек, той отишъл в тоалетната веднага след това и почти моментално чул изстрела.

— Забелязал ли е нещо друго? Някаква друга кола?

— Не, сър. Ото го накара да разкаже всичко няколко пъти, но това беше.

— Някой друг да е чул или видял нещо?

— Дженифър Уелч мисли, че може би е чула. — Ото отново прелисти бележника. — Двамата със съпруга й Лари спели и тя смята, че може би се е събудила от някакъв шум. Дженифър има осеммесечно бебе и казва, че спи много леко. Веднага щом се събудила, то започнало да плаче, така че не знае със сигурност дали бебето или някакъв друг шум са я събудили. Но времето съвпада с посоченото от Пиер. Жената погледнала часовника, когато отишла да види бебето, и било около 24,20.

— Къде се намират къщите им спрямо кабинета на Макс в „Лунатик“? — Нейт взе черната дъска, която си беше купил от „На ъгъла“, и я окачи на стената. — Нарисувай ми го, Ото.

— Аз ще го направя. — Пийч скочи на крака. — Никой от тези двамата не може да рисува.

— Благодаря, Пийч. — Нейт погледна отново към заместниците си. — Само тези двамата ли са чули нещо?

— Само те — потвърди Ото. — Ханс Финкъл каза, че кучето му се разляло по някое време през нощта, но той просто го замерил с ботуша си и не видял колко е часът. Факт е, че повечето хора не биха обърнали внимание, ако чуят изстрел.

— Знае ли някой от вас Макс да се е карал напоследък с някого?

Когато му отговориха отрицателно, Нейт погледна към черната дъска и видя, че Пийч беше приела думите му буквално. Вместо да направи диаграма, тя скицираше здания и Дървета. Бе нарисувала дори планините.

— Нейт? — Ото се размърда на стола си. — Не че критикувам, но ми се струва, че вдигаме прекалено голяма врява за едно самоубийство, особено след като щатските полицаи взеха тялото и ще поемат случая.

— Може би. — Нейт отвори една папка. — Онова, което ще ни кажа, трябва да си остане в тази стая. Ясно ли е? Това беше на екрана на компютъра на Макс. — Прочитането на бележката бе последвано от изненадано мълчание. — Нещо да кажете?

— Нещо не е наред — тихо каза Пийч, още стискайки тебешира. — Знам, че съм само секретарка, но определено не ми се струва наред.

— Защо?

— Изобщо не мога да си представя Макс да нарани някого. А и доколкото си спомням, той се възхищаваше от Пат, смяташе го за нещо като герой.

— Така ли? Всички, с които говорих, ми казаха, че едва се познавали.

— Вярно е, не казвам, че са били близки приятели, но беше лесно да харесаш Пат. Изглеждаше добре и умееше да бъде много чаровен, когато поиска, а го искаше през повечето време. Свиреше на китара, караше мотор, изкачваше планини и когато му скимнеше, изчезваше с дни нанякъде. Най-привлекателната жена в града му топлеше леглото. Имаше чудесна дъщеричка, която го обожаваше.

Тя остави тебешира и отупа ръцете си.

— От нищо не му пукаше, а и го биваше да пише. Знам, че Макс го е поканил да работи за вестника — да пише приключенски истории. Кари ми каза. Тя и Макс точно бяха започнали да ходят сериозно и се притесняваше, че Пат ще му повлияе зле.

Когато Нейт ѝ направи знак да продължи, Пийч се приближи до бюрото и си наля кафе.

— Бракът ми с третия ми съпруг беше на доизживяване, затова с Кари споделяхме доста по онова време. Все се тревожеше, че Пат може да накара Макс да се впусне в някоя лудост. Според нея Макс смятал Пат за олицетворение на духа на Аляска — да живееш както ти харесва и да пратиш системата по дяволите, ако се опитва да ти пречи.

— Понякога възхищението се превръща в завист. А завистта може да бъде мотив за убийство.

— Може би е така. — Пийч разсеяно взе една кифличка и я задъвка. — Но аз не мога да си го представя. Ти каза, че всичко това трябва да си остане между нас, но сега Кари има нужда от приятели. Искам да я посетя.

— Разбира се, просто не споменавай онова, за което сме си говорили. — Той стана и отиде до дъската.

Пийч беше нарисувала улицата от задната страна на редакцията, тук беше дори табелката с името ѝ. Къщата на Летрек беше преди всичко гараж, сега и той си го спомни. Питър се занимаваше с дребни поправки на уреди и монтьорство и жилището му беше построено по-

късно като пристройка към работилницата. Намираше се от другата страна на редакцията, през две къщи на изток.

Къщата на Уелч се намираше точно срещу задния вход на редакцията. Апартаментът на Ханс Финкъл беше на втория етаж над гаража на Летрек.

Тя беше скицирала и други къщи и написала съответните имена с четлив почерк върху сградите.

— Добра работа, Пийч. Сега ще направим табло на случая. — Той взе папката си и отиде до празната коркова плоскост, която беше заел от кметството. — Всичко, което открием за Галоуей или Хоубейкър, се копира и се закача тук. Щатската полиция вече огледа издателството, но с теб, Ото, ще отидем там и ще прегледаме всичко отново, в случай че са пропуснали нещо. Пийч, ще трябва да посетя къщата на Хоубейкър и да се запозная с документите, които Макс е държал там. Може би ще ми помогнеш да го уредя.

— Добре. Струва ми се, че не вярваш на онова, което пише в бележката. А ако не вярваш...

— Най-добре да не вярваш в нищо, докато не разбереш всички подробности — прекъсна я той. — Питър, искам да се свържеш с вестника в Анкъридж, където е работил Макс. Разбери какво е правил там, за кого и с кого, защо е напуснал. После напиши доклад. В два екземпляра. Искam един на бюрото си, преди да си тръгнеш днес.

— Слушам, сър.

— И тримата имате задача. Били сте тук, когато Пат Галоуей е изчезнал; а аз не съм. Затова намерете време и помислете за седмиците преди и след това събитие. Напишете всичко, за което се сетите, независимо колко маловажно може да ви се стори. Какво сте чули, видели, какво сте си помислили. Питър, знам, че ти си бил малък, но хората често не забелязват децата и казват или правят разни неща пред тях, без да се замислят.

Той приключи със забождането на снимките — тези на Галоуей в едната половина на дъската, онази на Хоубейкър — в другата.

— Има нещо важно, което искам да разбера. Къде е бил Макс Хоубейкър, когато Галоуей е напуснал града?

— Не е толкова лесно да си спомниш след толкова време — обади се Ото. — А и факт е, че Галоуей може да е бил убит седмица след като е заминал. Или месеци след това. Или половин година.

— Да караме подред.

— Колкото и да ми е трудно да го приема, след като съм пил бира и съм ловил риба от една дупка в леда с него, щом Макс си е признал убийството и после се е застрелял, какво се опитваме да докажем? — настоя Ото.

— Това е предположение, а не факт. Фактите са, че имаме двама мъртъвци, убити през шестнадесет години. Да започнем оттам.

Нейт дори не се отби в стаята си, преди да излезе от града. В „Хижата“ щеше да се сблъска с прекалено много въпроси, на които не можеше или не искаше да отговори. По-добре беше да ги избегне, докато не подготви официалното си становище.

Във всеки случай искаше да излезе на открито, в мразовитата тъмнина, под ледената светлина на звездите. Помисли си, че мракът е започнал да му харесва. Не си спомняше какво е да започваш и да завършваш деня си под светлината на слънцето.

Не му трябваше слънце. Трябваше му Мег.

Трябваше да ѝ го каже; да преобърне още веднъж нейния свят. Ако и след това тя се опита да го изолира, трябваше да намери начин да остане с нея.

Той самият беше успявал да се усамоти месеци наред. Не беше сигурен дали го бе постигнал лесно, не знаеше какви усилия са полагали хората да прескочат високите стени, с които се беше оградил, и дали някой изобщо си е направил труда да се опита.

Но му беше ясно колко болезнено е да се върнеш. Как атрофиралите емоции и усещания те изгарят и измъчват, докато се връщат към живота. Знаеше, че е готов да направи всичко, за да я предпази от това.

Имаше и друго. Можеше да го признае пред себе си, докато караше сам в тишината, нарушавана само от шума на двигателя. Нуждаеше се от спомените ѝ за баща ѝ, за да запълни празнините в мозайката, която подреждаше.

Имаше нужда от работата си, от изтощителната, мъчителна и понякога разочароваща полицейска работа. Усещаше как „мускулите“, нужни за нея, болезнено се пробуждат за живот. Имаше потребност от тази болка. Боеше се, че без нея отново ще потъне във вцепенение.

В къщата светеше, но самолетът го нямаше. Разпозна, че колата отвън беше на Джейкъб. Докато слизаше, по гръбнака му плъзнаха тревожни тръпки.

Вратата на къщата се отвори и той съзря мъжа на фона на светлината отвътре, секунда преди кучетата да хукнат към него. Едва успя да надвика шумните им приветствия.

— Мер?

— Има поръчка. Тази вечер ще преспи в лагера на групата ловци, която откара.

— Това обичайно ли е? — попита Нейт, когато стигна до верандата.

— Да, дойдох да нагледам кучетата и да проверя отоплителя на колата й.

— Значи ти се е обадила?

— Съвърза се по радиото. Има яхния, ако си гладен.

— Бих хапнал.

Джейкъб тръгна към кухнята, оставяйки Нейт да затвори вратата. Радиото беше настроено на станцията на КЛУН. Докато Нейт мятеше палтото си върху облегалката на един стол, диджеят обяви, че следват песни на Бъфи Сейнт-Мари.

— Имал си тежък ден — подхвърли Джейкъб, докато сипнеше яхнията.

— Значи си чул.

— Лошите новини пътуват бързо. Колко егоистично — да отнеме живота си така брутално и жена му да го намери. Яхнията е топла, а хлябът — пресен.

— Благодаря. — Нейт седна. — Беше ли Макс егоист?

— Всички сме егоисти, особено когато сме отчаяни.

— Отчаянието се проявява индивидуално и не винаги е егоистично. Помниш ли кога Макс пристигна в града, за да издава вестник?

— Беше млад и нетърпелив. И упорит — добави Джейкъб и наля кафе на двамата.

— Дошъл е сам.

— С мнозина е така.

— Но си е намерил приятели.

— Някои успяват — усмихнато отвърна Джейкъб. — Но аз не бях между приятелите му, макар че не бяхме и врагове. Кари го ухажваше. Беше си го нарочила и го преследваше. Той не беше красив, богат или много умен, но тя видя нещо в него и го пожела. Жените често виждат неща, които са скрити за другите.

— Кои бяха приятелите му?

Джейкъб повдигна вежди и бавно отпи от кафето си.

— Чувстваше се добре с много хора.

— Разбрах, че обичал да се катери по планините. Водил ли си го някога горе?

— Да. След като пристигна тук, правихме летни изкачвания на Денали и Дебора, ако добре си спомням. Биваше го. Веднъж-дваж съм го карал заедно с други хора на лов, макар той да не ловуваше. Пишеше в бележника си или снимаше. Друг път сме ходили да събира материал за статии. Карах ги с Кари до Анкърдж и двата пъти, когато тя щеше да ражда. Защо?

— Любопитен съм. Някога изкачвали ли са се заедно с Галоуей?

— Никога не съм ги карал заедно. — Сега очите на Джейкъб бяха напрегнати. — Какво значение има това?

— Просто съм любопитен. И затова те питам — би ли казал, че Патрик Галоуей е егоист?

— Да.

— Просто да? — след миг попита Нейт. — Без пояснения?

Джейкъб отпи от кафето си.

— Не си казал, че искаш пояснения.

— Какъв беше като съпруг, като баща?

— Като съпруг беше ужасен. — Джейкъб допи кафето си и отиде до мивката, за да измие чашата. — Но някой би казал, че съпругата му е труден човек.

— А ти?

— Смятам, че между тях имаше много силна връзка, но желанията им се разминаваха.

— Мег ли беше тази връзка?

Джейкъб внимателно постла кърпа на плотта и остави чашата върху нея да се отцеди.

— Едно дете винаги свързва родителите си. Но тя не приличаше на тях.

— Което значи?

— Беше по-умна, по-силна, по-издръжлива и щедра, отколкото който и да е от тях.

— Приличаше повече на твоя дъщеря, така ли?

Джейкъб се обърна към него, но очите му бяха непроницаеми.

— Мег не принадлежи на никого. Сега си тръгвам.

— Знае ли Мег какво е станало с Макс?

— Не спомена нищо. Нито пък аз.

— Каза ли кога ще се върне?

— Ще върне групата вдругиден, ако времето позволява.

— Имаш ли нещо против да остана тук тази нощ?

— Тя би ли имала?

— Не мисля.

— Тогава защо аз да имам?

Нейт се наслаждаваше на компанията на кучетата и използва уредите ѝ за фитнес. Почувства се по-добре, отколкото очакваше, докато вдигаше щангите.

Нямаше намерение да рови из нещата ѝ, но тъй като беше сам, обиколи къщата и започна да наднича в килерите и чекмеджетата.

Знаеше какво търси — снимки, писма, спомени от баща ѝ, каза си, че ако Мег беше тук, сама би му ги дала.

Откри албумите със снимки на най-горната лавица в дрешника ѝ в спалнята. Над гардероб, който беше удивителни смесица от фланелени и копринени дрехи. До албума имаше кутия от обувки, пълна със снимки, които още не бе успяла да подреди.

Той седна с тях на леглото в гостната и първо отвори албума. Веднага разпозна Пат Галоуей на снимките. Един по-млад Галоуей от онзи, когото беше видял мъртъв. С дълга коса и брада, облечен в характерните за края на шейсетте и началото на седемдесетте клоширани джинси, тениска и с лента на главата.

Нейт внимателно разгледа една от снимките, на която Галоуей се беше облегал на огромен мотоциклет — зад него се виждаше океанът, а вдясно имаше палма — и дясната му ръка беше вдигната в знака на мира.

Правена е преди Аляска, помисли си Нейт. Може би в Калифорния.

Имаше и други снимки, на които лицето му беше замечтано и озарено от лагерен огън, докато дрънкаше на акустична китара. На някои беше заедно със съвсем младата Чарлийн. Косата ѝ беше дълга, руса и къдрава, очите ѝ се смееха зад очилата със сини стъкла.

Била е красива, осъзна той. Много хубава — с гъвкаво тяло, гладки бузи, пълни и чувствани устни. И, според него, още нямаше осемнадесет.

Имаше и други снимки — от пътувания, от лагери — на единия от тях или и на двамата, заедно с други хора. Няколко снимки на град — стори му се, че разпознава Сиатъл. Други, на които Галоуей беше гладко избърснат, бяха правени в апартамент или малка къща.

После отново попадна на снимка, където мъжът беше с брада и се облягаше на пътен знак:

Добре дошли в Аляска

Можеше да проследи пътуването им по снимките. Времето, прекарано в югоизточната част на щата, където бяха работил в консервните фабрики.

Изведнъж зърна за пръв път Мег — образно казано — със снимката на Чарлийн в напреднало бременност.

Носеше късо бюстие и джинси, смъкнати под огромния ѝ гол корем. Ръцете ѝ бяха скръстени върху него, сякаш за да го защитят. Болезнено младото ѝ лице сияеше от любов, от надежда и щастие.

Имаше снимки, но които Патрик боядисваше детската стая, и други, на които правеше нещо, което приличаше на детска люлка.

За ужас на Нейт последваха три страници снимки, които в подробности проследяваха раждането.

Той бе работил в отдел „Убийства“ и смяташе, че е виждал всичко, но тези едри планове накараха яхнията опасно да се разбунтува в стомаха му.

Набързо прелисти страниците.

Видът на малката Мег го успокои и накара до се усмихне. Загуби известно време, за до ги разгледа внимателно, и забеляза нежността и гордостта, с която единият или двамата родители държаха детето и се прегръщаха.

В следващия албум видя как сезоните се променят, как годините минават. Как младото и красиво лице на Чарлийн става по-строго, по-изопнато, а светлината в очите ѝ гасне.

Целогодишните снимки сега бяха сведени до онези, правени по празници, рождени дни, по специални поводи. Мъничката Мег се усмихваше щастливо, стиснала кученце с червена панделка на шията. Тя и баща ѝ, седнали под рехава коледна елха; Мег край реката, държаща риба, голяма почти колкото нея.

Имаше снимка на Патрик и Джейкъб, прегърнали се през рамената. Беше размазана и зле фокусирана, което накара Нейт до се зачуди дали Мег не ги е снимала.

Отвори кутията от обувки и започни да рови из нея. Намери серия групови снимки, явно правени в един и същи ден.

През лятото, помисли си, защото вместо сняг имаше зеленина. Наистина ли тук става толкова зелено, зачуди се той. Планините се виждаха в далечината, върховете им блестяха бели под слънцето, а пониските части — сребристосини и осеяни със зелени петна.

Навярно са били в нечий двор, помисли си. Или на крайградски излет. Виждаше масите за пикник, пейките, сгъваеми столове, няколко скари. Чинии с храна, бурета бира.

Разпозна Галоуей. Отново беше без брада, а косата му беше подстригана, макар да стигаше до раменете му. Изглеждаше корав, атлетичен и красив. Мег има неговите очи, помисли си Нейт, неговите скули и уста.

Откри Чарлийн, облечена в тясна риза, която разкриваше гърдите ѝ, и къси шорти, от които се подаваха дългите ѝ крака. Дори на снимката си личеше, че е силно гримирана. Хубавото младо момиче, усмихнато зад очилата, беше изчезнало. Това беше жена — красива, умна и осъзнаваща красотата си.

Но беше ли щастлива. На всяка снимка тя се смееше или усмихваше, позираше. На едната седеше предизвикателно в скута на един по-възрастен мъж, който изглеждаше едновременно изненадан и притеснен от това.

Видя Хоп, седнала до жилест среброкос мъж. Двамата пиеха бира и си държаха ръцете.

Откри Ед Улкът, banker и заместник-кмет — по-млад, с мустаци и къса брада, — заедно със среброкосия мъж, който сигурно беше покойният съпруг на Хоп.

Един по един разпознаваше хората от града. Бинг, як и намръщен като сега, само че с десетина килограма по-лек. Роуз, красива и свежа

като цветето, на което беше кръстена, хванала за ръка сладкия малък Питър.

Макс с повече коса и по-малко шкембе, седнал до Галоуей. Двата се канеха да отхапят от огромни парчета диня.

Деб, Хари и — божичко, Пийч — по-лека с двадесет килограма, сплели ръце, бляскаво усмихнати към обектива.

Отново разгледа всички снимки, съсредоточавайки се върху Галоуей. Имаше го почти навсякъде. Как яде, как пие, как говори, как се смее, как свири на китара или се протяга на тревата сред децата.

Отдели снимките на мъже. Някои не му бяха познати, други изглеждаха твърде стари още тогава, за да са направили онова тежко зимно изкачване. А някои бяха прекалено млади.

Но докато разглеждаше лицата им, се питаше дали някой от тях не е онзи, когото търси. Дали един от мъжете, които бяха празнували през онзи ясен, слънчев ден, които бяха яли и се смели с Патрик Галоуей и Макс Хоубейкър, не беше убил и двамата?

Имаше още снимки от Коледа, както и няколко на Макс и Галоуей с Джейкъб, Бинг, Ед, Хари или господин Хоп.

Ед Улкът, още с мустаци и брада, държеше димяща бутилка шампанско. Хари беше облечен в хавайска риза, Макс — в карнавален костюм. Прекара още час със снимките, преди да ги прибере в същия вид, в който ги беше намерил.

Трябваше да измисли начин да признае на Мег, че бе ровил из личните ѝ вещи. Или да я накара да му покаже снимките, без да разкрива, че вече ги е виждал.

Щеше да реши по-късно.

Сега беше време да пусне неспокойните кучета да се разходят за последен път преди лягане. И тъй като и той се чувстваше неспокоен, стори му се удобен момент да потренира със снегоходки.

Излезе навън с кучетата. Вместо да побягнат, те тръгнаха с него, когато се отправи към колата, за да вземе снегоходките.

Питър му бе показал основни неща и се бе оказал търпелив учител. Нейт още падаше по очи или задник от време на време или снегоходките му затъваха, но лека-полека напредваше.

Обу ги и направи няколко пробни крачки.

— Още се чувствам като идиот — призна на кучетата. — Това нека тази тренировка си остане между нас.

Сякаш за да го предизвикат, те хукнаха към гората. Чакаше го здраво ходене, помисли си Нейт, докато пъхаше фенерче в джоба си, но упражненията прогонваха депресията. А ако имаше късмет, щеше да се умори достатъчно, за да спи, без да сънува кошмари.

Стигна до края на гората, като избираше пътя си на светлината от къщата и сиянието на звездите. Движеше се бавно и не особено грациозно. Но успя да стигне дотам и беше доволен, че се е задъхал съвсем леко.

— Пак съм във форма. Поне донякъде. Макар още да си говоря сам. Но това нищо не означава.

Погледна нагоре, за да се потопи в магията на познатите светлини. Игнейшъс Бърк от Балтимор вървеше със снегоходки из Аляска под Северното сияние.

И това много му харесваше.

Извади фенерчето.

— Още е рано за мечки — напомни си. — Освен ако някоя от местните не страда от безсъние.

За да си вдъхне смелост, полипа изпъкналите очертания на служебното си оръжие под парката.

Продължи нататък, опитвайки се да върви ритмично, вместо да трополи, както му дойде, което ставаше, ако не се съсредоточи. Кучетата се върнаха и затанцуваха край него. Беше сигурен, че се усмихват.

— Ако продължавате така, няма да получите кучешки бисквити. Гледайте си вашите кучешки работи. Аз трябва да помисля.

Без да губи от поглед светлините на къщата, които се процеждаха през дърветата от лявата му страна, той тръгна по следите на кучетата. Усещаше аромата на канадска ела, който беше започнал да разпознава — и на сняг.

На неголямо разстояние оттук — на запад или на север — немало дървета, така му бяха казали. Само безкрайно море от лед и сняг, без пътища или пътеки.

Но тук, където уханието на гората го обгръщаше, беше невъзможно да си го представи. Трудно беше да повярва, че Мег, която имаше прелъстителна червена рокля в гардероба си и печеше хляб, когато беше тъжна, е някъде из онова безбрежно море.

Чудеше се дали и тя бе гледала Северното сияние. Дали бе мислила за него.

Свел глава, той освети пътя си с фенерчето и тръгна ритмично напред, оставяйки ума си да се рее около снимките от онзи слънчев ден.

Колко ли време след летния пикник Патрик Галоуей беше загинал в леда? Шест месеца? Седем?

Бяха ли снимките с елхата от последната му Коледа?

Дали някой от мъжете, които се бяха усмихвали или правили гримаси пред фотоапарата, беше носил маска още тогава?

Или просто импулс, моментен пристъп на лудост беше насочил пикела?

Но пристъпът на ярост не обясняваше защо човекът бе оставен в онази пещера през всички тези години, скрит под леда и вечния сняг.

За подобно решение се искаше хладнокръвно планиране. И кураж.

Точно както беше нужен кураж, за да инсценираш убедително самоубийство.

А може би всичко това са глупости, каза си той, и бележката е самата истина.

Един мъж би могъл да крие някои неща от съпругата и приятелите си. Би могъл да ги крие дори от себе си. Поне докато отчаянието, вината и страхът не бяха го стиснали за гърлото и го бяха задушили.

Не се ли беше вкопчил в този случай по същата причина, по която сега вървеше в мрака и студа върху големи ракети за тенис? Защото имаше нужда да бъде отново нормален. Трябваше да разбере кой е бил, преди светът му да се срути отново. Трябваше да се измъкне от собствения си леден пашкул и да започне да живее.

Всичко сочеше самоубийство. Единственото възражение беше инстинктът му. А как можеше да му се довери, след Като толкова дълго време бе бездействал?

Не беше разследвал убийство близо година, през последните месеци в полицията просто си седеше зад бюрото. А сега искаше да превърне едно самоубийство в убийство, защото така щеше да се почувства полезен.

Изпита срам и вина, когато се сети как беше наложил мнението си на Кобън, как беше издавал заповеди, въпреки съмнението в очите на заместниците си. Ненужно бе ровил из личните вещи на Мег.

Едва успяваше да се справи с малкия участък, чиито основни проблеми бяха пътнотранспортните нарушения и усмиряването на биещи се мъжкари, а ето че внезапно се беше превърнал в голямото лошо ченге, което ще разкрие убийство, станало преди шестнадесет години, и ще опровергае едно самоубийство, направено като по учебник?

Да бе, а после ще преследва безименния и безлик убиец, ще му изтръгне признание и ще предаде случая на Кобън, чисто опакован и завързан с розова панделка.

— Ама че глупости. Ти вече изобщо не ставаш за ченге, откъде ти хрумна, че...

Той млъкна, втренчен недоумяващо в снега, който блестеше в лъча на фенерчето му. И следите по него.

— Странно. Сигурно съм се въртял в кръг.

Не че му пукаше. Би могъл да броди безцелно цяла нощ, както го правеше през повечето дни.

— Не. — Затвори очи и се изпоти от усилието, което му струваше да се отдръпне от ръба на бездната. — Няма да се върна там. Това са глупости. Няма да падна пак в дупката.

Ако се налагаше, щеше да взима антидепресанти. Да практикува йога. Да вдига тежести. Каквото и да е, но не и да се върне там. Ако отново паднеше вътре, никога нямаше да успее да изпълзи отново.

Затова си пое дъх, отвори очи и загледа как парата от дъха му се разсейва.

— Още съм жив — промърмори и отново погледна към снега.

Следи от снегоходки. Използвайки любопитството си, за да отблъсне мрака на бездната, той отстъпи назад и сравни следите си с тези пред него. Изглеждаха същите, беше трудно да се открие разлика в светлината на фенерчето и като се има предвид, че не беше следотърсач.

Но беше сигурен, че не е бродил из горите, не е обикалял в кръг, за да засече отново собствените си следи, идващи от противоположната посока.

— Може да са на Мег — промърмори. — Може да се е разхождала тук, както правя аз сега.

Кучата се върнаха назад и се спуснаха към светлините на къщата. За да се увери, че е прав, Нейт се обърна, като едва не падна по гръб, и тръгна по следите.

Но те не обикаляха само из гората. Сякаш някой го удари с юмрук в корема, когато видя мястото, където някой очевидно беше стоял и гледал през дърветата към задната част на къщата и басейна, в който с Мег бяха разпусkali предишната вечер.

А кучетата се бяха разлаяли в гората, спомни си той.

Последва следите в обратна посока. Видя и други — може би от елен или лос. Откъде можеше да знае? Но реши, че непременно ще се научи да ги различава.

На едно място снегът беше утъпкан и той реши, че кучетата са лежали тук и са се търкаляли, а следите сочеха, че някой беше стоял съвсем наблизко, сякаш ги бе наблюдавал.

Докато вървеше по-нататък, разбра къде ще го изведат. На пътя, само на няколко метра от къщата на Мег.

Когато стигна до края, дишаше тежко. Но беше сигурен в онова, което бе открил. Някой беше дошъл пеша или с кола по този път. После беше минал през гората, за да стигне до къщата на Мег.

Едва ли беше съсед, наминал да я види, или някой, който беше търсил помощ след катастрофа или друг инцидент. Някой я беше наблюдавал.

По кое време бяха влезли в басейна предишната вечер? В десет, помисли си той. Не, по-късно.

Стоеше отстрани на пътя, а кучетата душеха заснежената земя пред него.

Колко време му беше трябвало, за да стигне до пътя? На него — повече от двадесет минути, но някой по-опитен със снегоходките можеше да го измине за двойно по-малко време. Още десет минути, за да стигне до къщата на Макс и да вземе пистолета от жабката на колата. И пет минути до града.

Достатъчно време, помисли си той, за да влезеш през невключената врата и да напишеш бележката на компютъра. Достатъчно време, за да убиеш.

16.

Нейт не се изненада, когато откри, че Бинг Карловски има досие. Нито пък бе потресен, че е арестуван за нападение и побой, нападение с тежки телесни повреди, съпротива при арест, пиянство и неприлично поведение.

Да провери всички, независимо дали разследването е официално, беше задължителна процедура. Патрик Галоуей може и да е бил убит, докато Нейт още се е учил как да поправя първата си кола, но Макс Хоубейкър беше умрял по негово време.

Разпечата досието на Патрик Галоуей, в което имаше арести за притежание на малки дози наркотици, неприлично поведение и навлизане в чужда собственост.

Продължи по списъка и откри, че Хари Майнър е задържан за неприлично поведение и нанасяне на материални щети. Ед Улкът беше ходил в поправителен дом и бе арестуван за каране в нетрезво състояние. Макс имаше в досието си няколко навлизания в частна собственост, неприлично поведение и два ареста за притежание на наркотици.

Джон Малмонт — два ареста за неприлично поведение в нетрезво състояние. Джейкъб Иту беше чист, а Маки старши беше арестуван за пиянство и неприлично поведение, нападения, материални щети.

Не пропусна заместниците си и видя, че на млади години Ото също бе проявявал буйство, довело до нападение и побой, но обвиненията бяха свалени. Питър, както и беше подозирал, беше чист като пресен сняг.

Направи списъци с бележки и ги сложи в папката.

Придържаше се максимално към правилата. Проблемът според него беше, че не знаеше какво трябва да прави началникът на полицията в малко градче, който разследва зад гърба на едно щатско ченге.

Реши, че ще бъде умно или поне дипломатично да задава въпросите си първо на Кобън. Едва ли има значение, реши, когато затвори телефона. Не беше получил отговор на никое от питанията си. Все още.

Като във всеки по-голям град, в Анкъридж царуваше бюрокрацията и всичко ставаше бавно. Резултатите от аутопсията още не бяха готови. Лабораторните резултати също.

Фактът, че началникът на полицията в Лунаси инстинктивно усещаше, че Макс е убит, нямаше особена тежест.

Можеше просто да се остави на течението, но го правеше вече доста време. Бе за предпочитане да се възползва от ситуацията и да докаже, че може да се справи достойно.

Седнал на бюрото си, Нейт наблюдаваше как снегът навън пада тихо и ритмично и не можеше да избере по кой път да поеме. Нямаше почти никакви средства, почти никаква автономия, служителите му бяла неопитни, а доказателствата сочеха необоримо към самоубийство.

Но това не значеше, че е безпомощен, напомни си той и закри из стаята. Застана пред дъската с материалите по случая и се взря в кристалните очи на Патрик Галоуей.

— Ти знаеш кой го е направил — прошепна Нейт. — Да видим какво можеш да ми кажеш.

„Ще направя паралелно разследване — реши той. — Все едно с Кобън разследваме един и същ случай поотделно.“ Вместо да отвори вратата, включи интеркома.

— Пийч, обади се в „Хижата“ и кажи на Чарлийн, че искам да говоря с нея.

— Тук ли искаш да дойде?

— Точно така.

— Още е време за закуска, а тя пусна Роуз в отпуска. Кен смята, че бебето може да се роди малко по-рано от очакваното.

— Кажи й, че искам да дойде колкото може по-скоро, няма да я задържа много.

— Добре, Нейт, но може би ще е по-лесно, ако отидеш и...

— Пийч, искам Чарлийн тук преди обяд. Разбра ли ме/

— Добре, добре. Не е нужно да бъдеш толкова рязък.

Когато Питър се върне от патрул, да ми се обади, искам да говоря с него.

— Днес си много разговорлив. — И тя му затвори, преди да успее да ѝ отговори. Искаше му се да беше направил по-хубави снимки на отпечатъците от снегоходките, но докато се върне в града, вземе фотоапарата и стигне отново до къщата на Мег, беше започнало отново да вали сняг. Не знаеше какво ще му кажат тези следи, затова се поколеба дали да ги закачи на дъската.

Но това си беше неговата дъска. Търсеше наслуки, точно както предишната вечер беше обикалял из горите. Ако продължиш да вървиш, най-накрая стигаш донякъде. Взе няколко магнита и закачи снимките.

— Шериф Бърк. — Очевидно Пийч се беше обидила, защото гласът ѝ звучеше официално по интеркома. — Съдия Ройс е тук. Би искал да ви види, ако не сте много зает.

— Разбира се. — Той грабна плетеното одеяло, с което закриваше дъската. — Пусни го да влезе.

Съдия Ройс беше почти плешив, но от тънката окосмена ивица около темето му висяха дълги бели кичури. На носа му, остър и извит като кука за месо, бяха кацнали очила с дебели стъкла. Любезните хора биха казали, че има внушителна фигура — с широк гръден кош и огромно шкембе. На седемдесет и девет години гласът му звучеше със същата сила, каквато бе имал десетилетия наред в съда.

Дебелите му кардирани панталони изшумоляха, когато влезе в кабинета на Нейт. Освен тях носеше тъмна риза и подходяща жилетка. В контраст с достолепния му вид на дясното му ухо проблясваше златна обица.

— Кафе, господин съдия?

— Никога не отказвам. — Той седна на стола с мощна въздишка.

— Чух, че имаш доста работа.

— Всъщност, щатската полиция пое случая.

— Има си хас. Две бучки захар в кафето. Без сметана. Кари Хоубейкър дойде да ме види снощи.

— Тежко ѝ е.

— Да, тежко е съпругът ти да свърши с куршум в мозъка. Бясна ти е.

Нейт му подаде кафето.

— Аз не съм пуснал куршума в мозъка му.

— Не, не си. Но жена в положението на Кари не се колебае да стреля по пратеника. Иска да използвам влиянието си, за да те уволнят и да те изгонят от града.

Нейт седна и се загледа в кафето си.

— Толкова голямо влияние ли имате?

— Ако повдигна въпроса, сигурно ще успея. Живея тук от двадесет и шест години. Може да се каже, че съм един от първите лунатици. — Той духна кафето си и отпи. — През живота си не съм вкусувал хубаво кафе при ченгетата.

— И аз. Да не би да сте дошъл да ме карате да напусна?

— Аз съм опак човек. Нужно е, когато станеш на осемдесет, затова тренирам. Но не съм глупак. Не е твоя вината, че горкият Макс е мъртъв. Нито, че на компютъра му е имало бележка, в която твърди, че е убил Пат Галоуей.

Очите му зад дебелите очила изглеждаха съвсем будни, когато кимна към Нейт.

— Да, тя ми го каза и се опитва да се самоубеди, че ти си го измислил, за да приключиш лесно случая. Ще ѝ мине. Иначе е разумна жена.

— И защо ми казвате това?

— Мисля, че ще ѝ трябва малко време. Междувременно ще се опита да ти създаде проблеми. Така по-лесно ще преживее болката. Ще изпуша една пура. — Той извади дебела пура от джоба на ризата си. — После, ако искаш, можеш да ме глобиш.

Нейт отвори чекмеджето на бюрото си и изсипа карфиците от една метална кутийка. Подаде я на съдията вместо пепелник.

— Познавахте ли Галоуей?

— Разбира се. — Съдията запали пурата и въздухът се изпълни с лекия ѝ аромат. — Харесвах го. Хората го харесваха. Но явно не всички. — Той погледна към одеялото. — Това дъската на мъртъвците ли е?

Когато Нейт не отговори, той продължи да пуши и да отпива от кафето си.

— Едно време председателствах дела за убийство. А сега, освен ако не смяташ, че когато бях над шейсетте, съм изкачил планината и съм убил човек, два пъти по-млад от мен, можеш да ме задраскаш от списъка на заподозрените. Нейт се облегна назад.

— Арестували са ви няколко пъти за нападение.

Ройс стисна устни.

— Виждам, че си си написал домашното. Човек, който е живял дълго като мен, който е живял тук толкова дълго, като мен и не се е забъркал в някоя свада, едва ли е много интересен.

— Би могло. Човек, който е живял тук толкова дълго, колкото вас, сигурно би могъл да направи онова изкачване, ако си науми. А и пикелът би компенсирал предимствата на младостта. Теоретично.

Ройс се усмихна над пурата си.

— Имаш право. Обичам да ловувам и съм ходил един-два пъти с Пат из пущинака, но не мога да се катеря. Никога не съм го правил. Ако разпитах наоколо, ще се увериш.

Нужен е бил само един път, помисли си Нейт, но записа думите му.

— А кой се е изкачвал с него?

— Доколкото си спомням, Макс — през първия му сезон тук. Вероятно Ед и Хоп — веднъж или два пъти през лятото, когато е по-лесно. Бинг се е пробвал няколко пъти. Джейкъб и Пат обичаха да се катерят по планините, често пътуваха и нощуваха на открито. Понякога се хващаха за водачи на хора, които си плащат. Ей, повече от половината жителя на Лунаси обичат да скитат из планините. И още много приходящи. От това, което съм чувал, той е бил добър катерач. С това си изкарваше хляба — беше планински водач.

— Било е през зимата. Кой би могъл да изкачи планината зимата?

— Не е нужно да си много опитен, а да имаш желание да се изправиш срещу стихииите. — Съдията отново отпи от кафето и дръпна от пурата. — Ще ми покажеш ли дъската ся?

Тъй като не можа да се сети за причина да откаже, Нейт се обърна и дръпна одеялото. За миг съдията остана на мястото си, после се надигна и приближи до дъската.

— В повечето случаи смъртта загрозява младостта. Така и би трябвало да е. Той имаше потенциал. Разпиля голяма част от него, но все пак от Пат можеше да излезе нещо — хубава и амбициозна съпруга, умно и чаровно дете. Не бе лишен от ум и талант. Проблемът беше, че обичаше да се прави на бунтар и така се разпиляваше. Човек трябва доста наблизко, за да прониже някого така, нали?

— Определено.

— Пат не беше скандалджия. Мир, любов и рокендрол. Ти си млад и не си спомняш онези времена, но Пат вярваше във всички тези глупости. Прави любов, а не война, носи цветя в косите и трева в джоба. — Съдията изсумтя. — И все пак не мога да си го представя да стои там и да рецитира Дилън или някой друг, когато някой го напада с никел.

— Ако го е познавал, сигурно му е имал доверие и не го е взел на сериозно. Има няколко възможности.

— И една от тях е Макс. — Съдията поклати глава и сведе поглед към снимките на Макс Хоубейкър. — Но аз не мисля така. Когато станеш на моите години, малко веща могат да те изненадат, но не бих и помислил дори, че Макс може да го е убил. Но ти го допускаш.

— Едва ли някой се е опитвал да убие муха с никела.

— Така си е. Макс беше добър катерач, но се чудя дали е толкова добър, та да успее да слезе през февруари без помощта на някого като Пат. Чудя се как е успял и как е живял с мисълта за стореното. Как се е оженил за Кари и е отглеждал децата си, знаейки, че Пат е там горе и че той е отговорен за смъртта му.

— И аргументът е, че не би могъл да живее с тази мисъл?

— Доста удобно, нали? По една щастлива случайност откриват тялото на Пат и няколко дни след това Макс си признава и се самоубива. Но не обяснява защо, не говори с никого. Просто „Аз го направих, съжалявам“ Бум.

— Доста удобно — съгласи се Нейт.

— Но ти не го вярваш.

— Засега не бих заложил на това.

Когато съдията си тръгна, Нейт си записа още няколко веща. Трябваше да говоря с още няколко души, включително кмета, заместник-кмета и някои от по-известните граждани.

Написа в бележника си „пилот“ и го ограда с кръгче.

Смяташе се, че Галоуей е отишъл в Анкъридж, за да си намери работа за зимата. Беше ли си намерил?

Ако е бил откровен с Чарлийн, че възнамерява да се прибере след няколко седмици, това ограничаваше времето на убийството до февруари.

Недоказано, но ако приемеше тази теория, щеше да бъде възможно — с време и много работа — да разбере дали Макс е напуснал Лунаси в този период.

И ако е било така, с каква цел?

Ако е било така, сам ли е заминал? Колко дълго е отсъствал? Сам ли се е върнал или с някой друг?

Налагаше се да разпита Кари, за да научи отговорите, но в момента тя нямаше да разговаря с него. Може би щеше да отговори на Кобън, но ако съдебният лекар потвърдеше версията за самоубийство, дали сержантът щеше да продължи да се занимава с разследването?

На вратата се почука и докато ставаше да отвори, Питър влезе вътре.

— Искали сте да ме видите.

— Да. Затвори вратата. Имам въпрос.

— Да, шерифе.

— Сещаш ли се за някаква причина някой да се разхожда по тъмно със снегоходки из гората до къщата на Мег?

— Моля?

— Предполагам, че повечето хора не биха излезли просто на разходка в тъмното.

— Освен ако не отиват на гости или не могат да спят. Не разбирам.

Нейт посочи към дъската.

— Снощи, когато се упражнявах със снегоходките и разхождах кучетата, открих тези следи. Идваха от пътя, на около петдесет метра от къщата на Мег, и водеха до края на гората зад нея.

— Сигурен ли сте, че не са били ваши?

— Сигурен съм.

— Откъде знаете, че са оставени през нощта? Почти всеки може да е минал оттам по някое време. На лов или за да се разходи край езерото.

Добри аргументи, помисли Нейт.

— С Мег бяхме там вечерта, когато Макс умря. Къпахме се в горещия ѝ басейн.

Питър възпитано погледна към стената и се изкашля.

— Разбирам.

— Докато бяхме там, кучетата се разляяха. Навлязоха в гората. Лаеха сякаш са надушили нещо и се забавиха толкова дълго, че Мег се канеше да ги повика, но после се успокоиха. Преди да ми кажеш, че може да са подгонили катеричка или лос, ще ти обясня, че намерих мястото, където явно са се търкаляли в снега. Следите от снегоходките показваха, че някой е стоял там. Не съм следотърсач, Питър, но разбирам малко от следи.

Той почука с пръст по снимките.

— Някой е влязъл в гората, достатъчно далеч от къщата на Мег, за да не го видим. После е вървял почти по права линия — като човек, който познава местността и има цел — към задната част на къщата ѝ. Поведението на кучетата показва, че познават този човек и го смятат за приятел. После е спрял на ръба на гората.

— Ако аз минавах оттам и случайно забележех вас и Мег... да се къпете в горещата вода, сигурно щях да се поколебая да ви се обадя. Щях да се върна и да си тръгна с искрената надежда, че не сте ме забелязали. Иначе бих се почувствал неудобно.

— Струва ми се, че би било далеч по-добре, ако не се промъкваш до къщата ѝ по тъмно.

— Така е. — Докато изучаваше снимките, Питър издаде долната си устна. — Може би някой е залагал или проверявал капани. Земята край къщата е на Мег, но може да е бил браконьер. На нея не би ѝ харесало заради кучетата. Обзалагам се, че е била пуснала музиката.

— Така е.

— Тогава може да се е доближил до къщата само за да види какво става, особено ако е проверявал капаните си.

— Добре. — Думите му бяха разумни. — Защо с Ото не отидете да видите дали няма да намерите някакви капани. Ако има, искам да знам кой ги е заложил. Не ми се ще някое от кучетата да пострада.

— Веднага ще се заемем. — Питър отново погледна към дъската. Беше неопитен, но не и глупав. — Мислите, че някой я е шпионирал? Някой, който е замесен в тази история?

— Мисля, че си струва да разберем.

— Рок и Бул не биха допуснали никой да я нарани. Дори ако смятат... нападателя за приятел, ако направи заплашително движение, ще го нападнат.

— Радвам се да го разбера. Уведоми ме какво сте разбрали за капаните, веднага щом е възможно.

— Шерифе? Мисля, че трябва да знаете... Кари Хоубейкър се обажда къде ли не и разговаря с много хора. Казва, че се опитвате да опетните паметта на Макс, за да привлечете внимание. Повечето хора знаят, че е разстроена и малко смахната в момента, но някои от тях, на които не им харесва идеята, че сте външен човек, я подкрепят.

— Ще се справя с това, но ти благодаря, че ме информира. В очите му имаше загриженост, а на лицето му бе изписан гняв.

— Ако хората знаят колко много работите, за да разберете истината, ще се укротят.

— Нека засега си вършим работата, Питър. Полицаяте никога не са печелили конкурс за популярност.

Когато Чарлийн влезе, Нейт разбра, че и разговорът с нея едва ли щеше да бъде приятен.

— Затънала съм в работа — започна тя. — Роуз не е в състояние да върши каквото и да било. Не ми харесва, че ме викаш тук като някаква престъпница. Аз съм в траур, по дяволите, би трябвало да имаш някакво уважение.

— Уважавам скръбта ти, Чарлийн. Ако ще ти бъде от полза, можеш да не оправяш моята стая, докато нещата се нормализират. Ще я разтребвам сам.

— Това едва ли ще е от значение, тъй като целият град идва да клюкарства и да съжaliaва моя Пат и бедната Кари.

— Мислиш ли, че понеже Макс се е самоубил, тя има повече основания за скръб от мен?

— Това не е състезание.

Чарлийн отметна глава и вирна брадичка. Нейт реши, че ще тропне и с крак, но вместо това тя скръсти ръце.

— Ако разговаряш с мен по този начин, нямам какво да ти кажа. Не си мисли, че ще ти позволя да се държиш така, само защото чукаш Мег.

— Седни и млъкни.

Тя зяпна и бузите ѝ пламнаха.

— За кого се мислиш, по дяволите!

— За началник на полицията. Ако не престанеш да ми досаждаш и не ми сътрудничиш, ще те затворя в една от килиите, докато размислиш.

Начервената ѝ в коралово уста се отваряше и затваряше като на риба.

— Не можеш да го направиш.

Вероятно не, помисли си Нейт, но пък и нямаше намерение да го прави.

— Предпочиташ да ми се цупиш и да се правиш на обидена? Тази песен я знам и тя е омръзнала на всеки, който я е чувал. Или си склонна да направиш нещо по въпроса? Искаш ли да ми помогнеш да открия кой е убил човека, когото казваш, че си обичала?

— Аз го обичах! Проклет егоистичен негодник!

Тя се свлече на един стол и избухна в сълзи.

Няколко мига Нейт обмисляше как да подходи. Излезе навън, взе кутията хартиени салфетки от бюрото на Пийч, без да обръща внимание на ужаса в очите ѝ. После се върна и я остави в скута на Чарлийн.

— Хайде, поплачи си. После се избърши, стегни се и отговори на няколко въпроса.

— Не знам защо трябва да се държиш така отвратително с мен. Ако си се отнесъл така и с Кари, нищо чудно, че говори такива ужасни неща за теб. Искан ли ми се никога да не беше идвал в Лунаси.

— Ако открия кой е убил Патрик Галоуей, няма да си единствената.

При тези думи тя вдигна насълзените си очи.

— Ти дори не водиш разследването.

— Но ръководя този участък. Всичко, свързано с този град, е моя работа.

Гневът, който тя предизвикваше у него, беше справедлив и му достави удоволствие. Отново се чувстваше полицай. Усещането му беше липсвало.

— А точно сега имам работа с теб. Сам ли замина от града Патрик Галоуей?

— Ти си просто грубиян. Ти...

— Отговори на проклетия въпрос.

— Да! Стегна една чанта, метна я в колата и замина. И никога вече не го видях. Отгледах сама детето ни, а тя никога не ми е била благодарна за...

— Възнамеряваше ли да се срещне с някого?

— Не знам. Не ми каза. Трябваше да си намери работа. Бяхме почти без пари. Беше ми писнало да живея в мизерия. Семейството му имаше пари, но той никога не би...

— Чарлийн, за колко време каза, че заминава?

Тя въздъхна и започна да къса мократа салфетка. Успокоява се, помисли си Нейт.

— За няколко седмици, може би месец.

— Но не ти се е обаждал.

— Не, и бях бясна и заради това. Трябваше да се обади след седмица-две, за да ми каже какво е станало.

— Ти опита ли да се свържеш с него?

— Как? — попита тя. Сълзите ѝ вече бяха пресъхнали. — Разпитах Джейкъб. Пат винаги споделяше с него повече, отколкото с мен. Но той каза, че не знае къде е. Не мисля, че би го прикривал.

— Тогава Джейкъб летеше ли редовно?

— Какво?

— Имаше ли редовни полети като Мег сега. — Жената вдигна рамене, затова Нейт продължи. — Знаеш ли дали той или някой друг е отсъствал от града за седмица или десет дни през февруари онази година?

— Откъде бих могла да знам подобно нещо! Да не правя разписания на хората! А и беше преди шестнадесет години!

— Този месец стават точно толкова — добави тя и беше ясно, че едва сега го е осъзнала.

— Преди шестнадесет години Пат Галоуей е изчезнал. Обзалагам се, че ако се замислиш, ще си спомниш много подробности за онези седмици.

— Чудех се как ще си платя наема, както през повечето време. Трябваше да помоля Карл да работя допълнително в „Хижата“. Много повече се тревожех за себе си, отколкото за другите хора.

Но тя се наведе напред и затвори очи замислено.

— Не знам. Джейкъб замина почти по същото време. Помня го, защото дойде да се сбогува с Пат и му каза, че щял да го откара в

Анкъридж, ако знаел, че ще пътува. Щял да кара дотам Макс и още двама души. Мисля, че единият беше Хари. Трябваше да отиде в Анкъридж, за да търси нов доставчик или нещо подобно. А може би това е било друга година. Не съм сигурна, но мисля, че беше тогава.

— Добре. — Нейт си водеше записки в бележника. — Някой друг?

— Онази зима имаше много сняг. Беше дълга и тежка. Затова исках Пат да си намери работа. Градът беше мъртвило — туристите не можеха да стигнат дотук. „Хижата“ беше почти празна и Карл ми даде допълнителна работа, само за да ми помогне. Беше мил човек, грижеше се за мен. Някои ходеха на лов, други се бяха сгушили по домовете си и чакаха пролетта. Макс се опитваше да закрепим вестника си и търсеше реклами и дописници. Тогава никой не го приемаше на сериозно.

— Беше ли в града през целия месец?

— Не знам. Питай Кари. Тя го преследваше като хрътка заек. Защо те интересува?

— Защото отговарям за този участък, за този град, за теб.

— Ти дори не познаваше Пат. Може би хората наистина са прави. Искаш да вдигнеш голям шум, преди да се върнеш обратно там, откъдето дойде.

— Сега съм оттук.

Той отиде на няколко повиквания, включващи още един пожар в комина на жилище и оплакване, че братята Маки запречват пътя с обърнатия си джип.

— Не сме го направили нарочно. — Джим Маки стоеше насред гъсто падащия сняг, чешеше си брадата и се мръщеше към джипа, който лежеше настрани като задрямал старец. — Купихме го евтино и го теглехме към къщи. Ще поправим мотора, ще го боядисаме и ще го препродадем.

— Или пък да го задържим — намеси се брат му, — за да го направим на снегорин и да конкурираме Бинг.

Нейт стоеше на ужасния студ и проучваше положението.

— Нямате стандартна екипировка за теглене. Просто сте решили да теглите тази барака тридесет километра с две ръждясали вериги, закрепени за камиона ви с тел.

— Всичко беше наред — намръщи се Бил, — докато не се ударихме в бабуната и той се изтърколи на земята като куче, което се преструва на умряло.

В сгъстващия се здрач отекна вой на вълк — злокобен и първичен. Това напомни на Нейт, че стои на заснежен провинциален път наскоро Аляска заедно с двама идиоти.

— Блокирате движението и пречите на градския снегорин да почисти пътя за хората, които имат достатъчно разум, за да карат отговорно. Ако това беше станало на десет километра по-назад, щяхте да вдигнете пожарната, за да ви спасява. Бинг ще обърне колата и ще я изтегли до къщата ви. Ще си платите стандартната такса...

— Негодник!

— И глоба за теглене на превозно средство без задължителното оборудване и сигнализация.

Бил изглеждаше толкова обиден, че Нейт не би се изненадал, ако се заплаче.

— Как, по дяволите, ще изкараме нещо от тази кола, ако непрекъснато ни глобяваш и ни накараш да платим на онзи кръвопиец Бинг за изтеглянето?

— И на мен ми е трудно да си го представя.

— По дяволите! — Джим ритна задната гума на джипа. — Идеята ни се стори добра. — После се усмихна. — Ще го направим като нов. Може би ще поискаш да го купиш за полицейския участък. Лесно можете да го превърнете в снегорин. Ще има полза от него.

— Говорете с кмета. А сега да го махнем от пътя.

Наложи се Бинг, помощникът му Парко, двамата Маки и Нейт да се хванат здраво на работа, за да успеят. Когато свършиха и Бинг изтегли джипа от пътя, Нейт се опита да изтърси ледените шушулки от гърба си.

— Колко платихте за него?

— Две хиляди. — Очите на Бил блестяха. — В брой.

— Пресметна приблизително колко ще им струва, за да го поправят, и колко ще ги одере Бинг за изтеглянето.

— Този път няма да ви глобя, но следващия път, когато решите да бъдете предприемчиви, си намерете теглич.

— Готово, шефе. — Двамата Маки го тупнаха по гърба и едва не го проснаха по лице в снега. — Ченгетата са досадни, но ти си друго

нещо.

— Благодаря.

Върна се до града и отби до бордюра, когато видя Дейвид да помага на Роуз да слезе от колата им пред клиниката.

— Наред ли е всичко? — извика им.

— Ще ражда! — отговори му Дейвид.

Нейт изскочи навън и подхвана Роуз от другата страна. Тя продължаваше да диша бавно и ритмично, но му се усмихна с очите си с цвят на топен шоколад.

— Спокойно. Всичко е наред. — Младата жена се облегна на съпруга си, докато Нейт отваряше вратата. — Не исках да ходя в болницата в Анкърдж. Исках доктор Кен да акушира. Всичко е наред.

— Джеси е при майка ми — обясни Дейвид.

Изглежда малко блед, помисли си Нейт. Навярно и той бе пребледнял.

— Искате ли да остана? — Моля ви, кажете „не“. — Да се обадя на някого?

— Майка ми идва насам — каза Роуз, докато Дейвид сваляше палтото ѝ. — На последния преглед докторът ми каза, че мога да родя всеки момент. Изглежда е бил прав. Болките са на четири минути — съобщи тя на Джоана, която забърза към тях. — Вече са силни. Водата ми изтече преди около двацет минути.

А това, реши Нейт, беше повече, отколкото би искал да чуе един мъж, макар и със значка.

— Ще ви оставя. — Той взе от Дейвид палтото на Роуз и го закачи. — Обадете се, ако... имате нужда от нещо. Питър в момента е по задачи, но ако искате, ще го извикам.

— Благодаря.

Те изчезнаха в задната част на клиниката, за да правят неща, за които не му се искаше да мисли. Когато извади телефона си, той иззвъня в ръката му.

— Бърк.

— Шерифе? Обажда се Питър. Не намерихме никакви капани, нито следа. Ако искате, ще разширим периметъра.

— Не, това е достатъчно. Тръгвайте насам. Сестра ти се кани да те направи за втори път чичо.

— Роуз? Сега? Добре ли е?

— На мен ми се стори добре. В момента е тук, в клиниката. Дейвид е с нея. Джеси е при неговата майка, а нейната идва насам.

— Аз също.

Нейт прибра телефона обратно в джоба си. Навярно трябваше да остане още малко, поне докато дойдат останалите членове на семейството. И в чакалнята на клиниката можеше да мисли за следите в снега.

И какво да каже на Мег, когато тя се върне в Лунаси.

17.

Беше момиче, цели четири килограма, с нормалния брой пръсти и кичур черна коса. Кръстили я Уилоу Луиз и била красива. Тази информация дойде от Питър, който нахлу в участъка четири часа, след като беше отишъл в клиниката.

Нейт беше наясно със задълженията си, затова на идване се отби в магазина „На ъгъла“ и купи пури. Намери и здрав класьор. Беше масленозелен, а не черен, както би предпочел, но го купи за сметка на полицейския участък в Лунаси.

В него щеше да събира бележките си, копията от всички доклади и снимки. Неговата „книга“ за убийството.

Раздаде церемониално пурите на Питър, Ото и развеселената Пийч. Жестът му затопли отношенията им, които бяха охладнели след разговора им сутринта.

След като се потупаха по гърбовете и се обвиха в миризлив дим, той пусна Питър в отпуска за останалата част от деня.

Когато се върна в кабинета си, прекара известно време с перфоратора и копирната машина, за да подреди книгата си. Тя и дъската бяха материалното доказателство, че се занимава с полицейска работа.

Това беше неговата работа.

Канеше се да прекара следващата част от смяната си, тормозейки Анкърдж с нови телефонни обаждания, но в този миг влезе Пийч. Затвори вратата, седна и скръсти ръце в скута си.

— Проблем ли има?

— Тревожат ли те онези следи край къщата на Мег?

— Ами...

— Ото ми каза, тъй като ти си премълча.

— Аз...

— Ако ми беше казал какво става, нямаше да се ядосам.

— Да, госпожо.

Устните ѝ потрепнаха.

— Не си мисли, че ще ме заблудиш, Игнейшъс. Използваш този любезен тон, когато искаш да смениш темата или да накараш някого да мисли, че си съгласен с него, когато не си.

— Пипна ме. Просто сметнах, че си струва да се проверят.

— И не го спомена пред диспечерката си, защото смяташ, че не е достатъчно умна и не знае, че прекарваш малкото си свободно време с Меган Галоуей?

— Не. — Докато я наблюдаваше, той потупваше по ъглите на книгата си. — Може би не исках да обсъждам въпросното събитие с жената, която ми носи сладки кифлички. За да не си създаде погрешна представа за нещата.

— А Питър и Ото не биха могли?

— Те са мъже. Повечето мъже преценяват еднозначно подобна ситуация, затова не биха се заблудили. Съжалявам, че тази сутрин бях рязък с теб и че не споделих с моята ценена и уважавана диспечерка как стоят нещата.

— Умееш да се подмазваш — каза тя след малко. — Тревожиш ли се за Мег?

— Просто се чудя защо някой би се промъкнал така до дома й.

— Тя първа ще ти заяви, че може да се пази сама и винаги е можела. Но аз си мисля, че съвсем не е зле жената да има добър мъж, който да се грижи за нея. Хората тук са незлобиви. Е, понякога си разменят юмруци или по-хапливи думи. Но в този град се чувстваме спокойни и знаем, че ако имаме проблеми, някой ще ни подаде ръка.

Пийч извади молива от кока си и го завъртя между пръстите си.

— Затова, когато се случи подобно нещо, се чудиш дали усещането ти, че живееш в безопасност, не е било просто илюзия. Хората се тревожат. Плашат се.

— А много от тях са въоръжени и на собствена територия.

— И малко луди — добави тя с кимване. — Трябва да бъдеш внимателен.

— На кого би се доверил Макс, за да го пусне толкова близо до себе си, Пийч? Достатъчно близо, за да му пусне куршум в главата.

Тя си поигра с молива още миг, после рязко го пхна отново в кока си.

— Ти не искаш да си остане самоубийство.

— Не искам да бъде нещо, каквото не е било.

Пийч въздъхна два пъти.

— Не мога да се сетя за никого, на когото не би се доверил. Същото се отнася и за мен, и за почти всички в Лунаси. Ние сме една общност. Може да спорим и да имаме различия, да сритваме от време на време някой задник, но все пак сме общност. А това е почти същото като семейство.

— Нека се изразя така. С кого би тръгнал Макс на зимно изкачване по времето, когато Патрик Галоей изчезна?

— Мили Боже! — Загледана в него, тя притисна юмрук до сърцето си. — Ти ме плашиш. Караш ме да мисля кой от моите съседи или приятели може да се окаже хладнокръвен убиец.

— Не знам дали е хладнокръвен.

„Но ти си — внезапно осъзна тя. — Когато стане дума за такова нещо, наистина си хладнокръвен.“

— Бинг, Джейкъб, Хари или Деб. Мили Боже. Ед или Хоп, макар че тя никога не е обичала да се катери. Маки старши. Майк Пияницата, ако е достатъчно трезвен. Дори Професора се е катерил няколко пъти. Но са били леки летни изкачвания, доколкото знам.

— Джон винаги е имал слабост към Чарлийн.

— Престани, Нейт.

— Просто искам да добия представа.

— Разбирам. Струва ми се, че си прав. Не че го е погледнала втори път, но тя изобщо не обръщаше внимание на никой мъж, когато беше с Пат. После се омъжи за Карл Хайдъл, може би шест месеца, след като Пат замина. Всички знаеха, включително и старият Хайдъл, че го направи заради парите му и заради „Хижата“, но беше добра с него.

— Ясно.

Погледът ѝ се стрелна към дъската и отново се отмести.

— Как ще гледам сега тези хора в очите?

— Това е лошата страна на полицейската работа.

Пийч изглеждаше малко замаяна и донякъде огорчена, че е включена в „полицейска работа“.

— Предполагам. — Изправи се и за миг остана неподвижна в червения си пуловер, украсен по края с розови сърчица. — Преди да ти кажа още нещо, искам да знаеш, че харесвам Мег. Обичам я и я

уважавам. Но обичам и уважавам и теб, и не бих искала тя да ти разбие сърцето.

— Ще го имам предвид.

Изчака я да излезе, преди да се завърти на стола и да се втренчи в снега навън. Преди няколко седмици не би и помислил, че от сърцето му е останало достатъчно, за да бъде разбито. А сега не знаеше дали да се радва, или да се ядосва, защото беше осъзнал, че е останало.

Възстановяване ли беше това, чудеше се той, или просто глупост. А може би в случая това бе едно и също. Завъртя стола и се зае с телефона.

Тя не се върна тази нощ. Нейт я прекара в къщата ѝ заедно с кучетата. Прогони част от разочарованието и нарастващия си гняв в стаята със спортното оборудване. Сутринта, когато снегът се бе разредил, пое обратно към Лунаси и работата си.

Тя нарочно не му се обади. Беше проява на невнимание, призна си Мег, когато се качи в таксито на летището в Анкъридж. Той сигурно се беше тревожил. Доколкото можеше да прецени, беше от онези мъже, които се тревожат за жените. Щеше да бъде обиден и ядосан — към това също се беше стремил умишлено. Този мъж я плашеше.

Когато я гледаше как се качва в самолета, погледът му беше странен. Но още по-странно беше усещането, което този поглед предизвика у нея.

Не търсеше такава дълбочина на чувствата и трайна връзка. Защо хората не можеха просто да се наслаждават на добрия секс, без да го смесват с... каквото и да е. Верността беше едно — тя не мамеше партньора си и изискваше същото от него — докато имаше тръпка. Не беше като майка си, готова да легне с всеки срещнат. Но не беше и жена, склонна да споделя дом и огнище за дълго време.

А той искаше точно това и тя го знаеше. Беше разбрала какво се крие зад тези тъжни, сиви очи още първия път, когато бе погледнала в тях. Не трябваше да спи с мъж, който иска или очаква повече от секс.

Не беше ли животът ѝ в момента достатъчно сложен и без да се чувства задължена да се съобразява с още някого? И то с мъж, за бога!

Беше поела допълнително работа и се опияняваше от усещането си за сила. Беше достатъчно умна, за да остане далеч от него и от

Лунаси няколко дни в повече. Докато събереше сили.

А сили щяха да ѝ трябват, за да направи онова, което беше решила.

Не се беше обадила на Нейт, но се бе свързала с Кобън.

Тялото беше открито и откарано в моргата в Анкъридж.

И сега тя отиваше да идентифицира баща си.

Сама. Още една умишлена постъпка. Тя живееше самостоятелно, сама се справяше със задълженията си и с всичко останало, откакто се помнеше.

И нямаше намерение да се променя сега.

Щом нейният баща беше в моргата — в себе си беше сигурна, че е той, — това беше нейна отговорност, нейна скръб и кой знае защо — нейно облекчение.

Но не би споделила това дори с Джейкъб — единствения човек, когото обичаше безусловно.

Онова, което щеше да направи, по-скоро бе формалност, акт на внимание към нея от страна на властите. По своя спокоен и безстрастен начин Кобън ѝ беше дал да разбере, че Патрик Галоуей е имал досие с отпечатыци от пръсти. Официално той вече беше идентифициран.

Но тъй като му беше най-близка роднина, ѝ позволиха да го види, за да потвърди разпознаването, да подпише документите и да даде показания. Щеше да се справи с това.

Когато пристигна, плати на шофьора и се овладя.

Кобън я чакаше.

— Госпожице Галоуей.

— Сержанте.

Тя протегна ръка. Неговата беше суха и хладна.

— Знам, че ще ви бъде трудно, и ви благодаря, че дойдохте.

— Какво трябва да направя?

— Ще попълним някои документи. Ще се постараем да не ви задържаме.

Напътстваше я какво да прави и къде да се подписва. После ѝ даде да си окачи табелката за посетител.

Докато я водеше по широкия бял коридор, тя се опита да не мисли за нищо и се постара да не обръща внимание на смътните, но натрапчиви миризми, които се носеха във въздуха.

Влязоха в малка стая с два стола и телевизор на стената. Имаше и прозорец, закрит наполовина с плътни бели щори. Мег стисна зъби и отиде до него.

— Госпожице Галоуей. — Кобън леко я докосна по рамото. — Моля, погледнете към монитора.

— Монитор? — Объркана, тя се обърна и се втренчи в празния сив екран. — Телевизора? Ще ми го покажете по телевизията? Господи, не мислите ли, че това е още по-ужасно, отколкото да ме...

— Такава е процедурата. Повярвайте ми, така е най-добре. Кажете, когато сте готова.

Устата ѝ беше пресъхнала, сякаш беше покрита с пясък, който имаше неприятен вкус. Боеше се да преглътне, за да не се надигне от гърлото ѝ и да ѝ призлее, още преди да е свършила нещо.

— Готова съм.

Той вдигна телефона и промърмори нещо. После взе дистанционното, насочи го към екрана и щракна.

Видя го само от раменете нагоре. Не са затворили очите му, беше първата ѝ уплашена мисъл. Не трябваше ли да го направят? Те гледаха втренчено, леденосини и замъглени. Косата му, мустаците, наболата брада бяха черни, каквито ги помнеше.

. Сега ледът не ги посребряваше, нито блестеше като стъкло над лицето му. Още ли е замръзнал, запита се тя. Вътрешно? Как биха могли да извадят сърцето, черния дроб и бъбреците на здраво замръзнал мъж, тежък осемдесет и пет килограма?

Имаше ли значение?

Стомахът ѝ се сви и тя почувства как пръстите на ръцете и краката ѝ изтръпват.

— Можете ли да идентифицирате убития, госпожице Галоуей?

— Да. — Имаше ехо — в стаята или в главата ѝ. Гласът ѝ сякаш не секваше — отекуваше отново и отново, тъничък и тих. — Това е Патрик Галоуей. Това е баща ми.

Кобън изключи монитора.

— Много съжалявам.

— Не съм приключила. Включете го пак.

— Госпожице Галоуей...

— Включете го.

След кратко колебание Кобън се подчини.

— Трябва да ви предупредя, че медиите...

— Медиите не ме тревожат. Ще развяват името му, независимо дали се притеснявам от това или не. Пък и на него може би щеше да му бъде приятно.

Искаше да го докосне, беше се подготвила за това. Не знаеше защо го иска — да докосне кожата му. Но можеше да почака, докато направят каквото беше нужно с обвивката му. След това щеше да го докосне за последен път. Докосването, което му беше отказала с детинското си честолюбие преди толкова много години.

— Благодаря. Можете да го изключите.

— Искате ли да поседнете? Вода?

— Не, бих искала информация. Искам информация. — краката ѝ омекнаха в коленете и трябваше да се отпусне на един стол. — Трябва да знам какво ще стане сега, как смятате да откриете човека, който го е убил?

— Може би ще е по-добре да обсъдим това на друго място. Да се върнем в...

Той млъкна, когато Нейт влезе в стаята.

— Шериф Бърк.

— Сержанте. Мег, трябва да дойдеш с мен. Джейкъб те чака горе.

— Джейкъб?

— Да, той ме докара. — Без да дочака съгласието ѝ, Нейт я хвана за ръката. Вдигна я от стола и я изведе от стаята. — Ще отведе госпожица Галоуей в участъка, сержанте.

Погледът ѝ беше замъглен. Не от сълзи, а от шок, осъзна тя. От това, че беше видяла мъртвия си баща по телевизията, сякаш животът и смъртта му бяха някакъв сериал.

Трилър, помисли си тя замаяно. Страхотен трилър.

Затова се остави да я води и не каза нищо нито на него, нито на Джейкъб, докато излязоха навън.

— Трябва ми малко въздух. — Тя издърпа ръката си и извървя половин пресечка. Чуваше шума на трафика, оживения градски трафик и с периферното си зрение виждаше като цветни петна хората, които се разминаваха с нея по тротоара.

Усещаше студа по бузите си и слабото зимно слънце, което проникваше през плътните облаци и докосваше кожата ѝ. Сложи

ръкавиците и очилата си и се върна обратно.

— Кобън ли ти се обади? — попита тя Нейт.

— Точно така. Тъй като не беше в града, трябва да знаеш някои неща, преди да говориш отново с него.

— Какви неща?

— Неща, които не искам да обсъждам на проклетия тротоар. Ще докарам колата.

— Колата? — попита тя Джейкъб, когато Нейт се отдалечи.

— Нае една на летището. Не искаше да пътуваш с такси. Сметна, че ти е нужно уединение.

— Грижовен е за разлика от мен. Не е нужно да ми го казваш — продължи, когато Джейкъб ней отвърна. — Чета го в очите ти.

— Докато те нямаше, се грижеше за кучетата.

— Да не съм го молила! — Усети, че прозвуча гадно, и изруга. — По дяволите, Джейкъб, нямам намерение да се чувствам зле, защото живея, както винаги съм живяла.

— Карам ли те? — Той се усмихна едва забележимо и лекото потупване по ръката ѝ за малко не срина стената, която с такава мъка бе издигнала пред сълзите.

— Показаха ми го на телевизионен екран. Дори не можах да го видя наистина.

Когато Нейт пристигна с колата, тя влезе и отпусна рамене.

— Какво трябва да знам?

Разказа ѝ за Макс кратко и дистанцирано, както би направил с всеки цивилен, който трябваше да узнае нещо във връзка с някой случай. Продължи да говори и да кара, с очи, приковани в пътя, дори когато тя се обърна и се втренчи в него.

— Макс е мъртъв? Макс е убил баща ми?

— Макс е мъртъв. Това е факт. Съдебният лекар го обяви за самоубийство. В бележката, оставена на компютъра, твърдеше, че е убил Патрик Галоуей.

— Не го вярвам. — Натискът върху защитната ѝ стена беше прекалено голям. — Казваш ми, че Макс Хоубейкър внезапно е откачил, забил пикел в гърдите на баща ми, а после слязъл от планината и се върнал в Лунаси? Това са глупости. Полицейски глупости, имащи за цел да приключат случая, без да си мръднат пръста.

— Казвам, че Макс Хоубейкър е мъртъв, че съдебният лекар го смята за самоубийство въз основа на веществените доказателства и че имаше бележка на компютъра — опръскан с кръвта и мозъка му — че е отговорен за убийството. Ако си беше дала труда да се свържеш с някого през последните няколко дни, щеше да знаеш всичко.

Гласът му беше равен, забеляза тя, а очите — безизразни. Нищо не се четеше в тях. Не само тя се беше обградила със стени.

— Очевидно много внимаваш да не изразиш собственото си мнение, шериф Бърк.

— Случаят е на Кобън.

Нейт не каза нищо повече, а спря на мястото за посетители на паркинга на щатската полиция.

— Смъртта на Хоубейкър беше определена като самоубийство — заяви Кобън.

Бяха се събрали в малка конферентна зала. Сержантът беше скръстил ръце върху една папка на масата.

— Оръжието е било негово и негови отпечатыци — само негови — са открити върху пистолета. На дясната му ръка има барутен нагар. Нямаше следи от проникване с взлом или борба. На бюрото му имаше бутилка и чаша с уиски. Резултатите от аутопсията доказват, че е изпил малко повече от сто и петдесет грама непосредствено преди смъртта си. Върху клавиатурата имаше само негови отпечатыци. Раната, положението на тялото и на оръжието — всичко говори за самоубийство.

Сержантът замълча за миг.

— Хоубейкър познаваше ли се с баща ви, госпожице?

— Да.

— Знаехте ли, че понякога са се изкачвали заедно по планините?

— Да.

— Имаше ли някакви търкания между тях?

— Не.

— Може би не знаете, че Хоубейкър е бил уволнен от вестника в Анкъридж за употреба на наркотици. Разследването показва, че Патрик Галоуей е използвал стимулиращи лекарства. Засега не съм открил доказателства, че баща ви е търсил или намерил работа в Анкъридж или където и да било, след като е напуснал Лунаси с тази цел.

Без да го погледне, Мег произнесе:

— Не всички живеят по правилата.

— Така е. Изглежда Хоубейкър, чието местонахождение през първата и втората седмица на февруари онази година още не може да бъде определено, се е срещнал с Патрик Галоуей и двамата са тръгнали да изкачват южния склон на Безименната. Предполага се, че по време на това изкачване, може би под влияние на наркотиците и физическото напрежение, Хоубейкър убил приятеля си и е оставил тялото му в ледената пещера.

— Предполага се, че прасетата летят — отговори му Мег. — Татко можеше да счупи Макс на две, без да се изпоти дори.

— Физическото превъзходство не би помогнало при нападение с пикел, при това изненадващо. Нищо в пещерата не говореше, че е имало борба. Разбира се, ние ще продължим да проучваме и преценяваме всички доказателства, но понякога, госпожице Галоуей, очевидното е очевидно, защото е вярно.

— А понякога лайната плуват. — Тя се изправи. — Хората винаги са казвали, че самоубийството е изходът на страхливците. Може би е вярно. Но ми се струва, че се изисква известно количество смелост и решимост, за да опреш дулото на пистолета в главата си и да дръпнеш спусъка. Във всеки случай за мен Макс не е убиецът. Защото и в двата случая става дума за крайности, а той не беше такъв. Беше просто обикновен човек, сержант Кобън.

— Обикновените хора извършват всеки ден неописуеми неща. Съжалявам за баща ви, госпожице Галоуей, и ви обещавам, че ще работя по случая, докато го разреши. Но в момента не мога да ви кажа нищо повече.

— Минутка, сержант. — Нейт се обърна към Джейкъб и Мег. — Ще се видим навън. — Когато излязоха, затвори вратата зад тях. — Какво друго имаш? Какво не й каза?

— Имаш ли лични отношения с Меган Галоуей?

— Засега неопределени и без значение. Хайде, Кобън. Мога да ти назова още поне половин дузина хора, които живеят в Лунаси и може да са се изкачвали с Галоуей онази зима — хора, които Макс е смятал за приятели и съседи и които може би са седели с него в кабинета му в нощта на смъртта му. Решението на съдебния лекар е направено въз

основа на фактите, но той не познава нито града, нито хората. Нито пък Макс Хоубейкър.

— Ти също не си го познавал много добре. — Кобън вдигна ръка. — Но аз имам доказателство, че по времето, когато Галоуей е умрял, в планината е имало трима души. Доказателство, че само двама от тях са били в онази пещера. Доказателство, написано лично от Галоуей.

Той побутна папката към Нейт.

— Водел си е дневник на изкачването. Били са трима, Бърк, и съм абсолютно сигурен, че Хоубейкър е бил един от тях. Но не съм убеден дали е бил вторият човек в пещерата. В папката има копие от дневника. В момента експерт проверява дали почеркът е на Галоуей, но като го гледам, смятам, че е неговият. Ти реши дали ще споделиш това с дъщеря му.

— Не можеш да постъпиш така.

— С нежелание го споделям с теб. Както и неохотно признавам, че имаш повече опит по отношение на убийствата от мен и по-добре познаваш хората от града. И няма как да не е така, след като един абсолютен лунатик живее под носа ти.

Нейт се върна обратно със самолета на Мег, скрил папката под парката си. След като я прочетеше, щеше да реши дали да ѝ каже или не. Дали изобщо да каже на някого.

Не можеше напълно да преодолее неприятното си усещане от летенето, затова се постара да се наслади на гледката.

Сняг. Още сняг. Замръзнала вода. Ледена красота с опасни пропасти. Както и пилотката му.

— Гадняр ли е Кобън? — попита тя рязко.

— Не бих казал.

— Защото ченгетата се поддържат или е обективно мнение?

— Може би по малко и от двете. Да се водиш по доказателствата, не те прави гадняр.

— Напротив, ако някой от вас сериозно смята, че Макс е затрил баща ми с пикел. Поне от теб очаквах нещо повече.

— Видя ли докъде водят очакванията?

Мег рязко заби носа на самолета долу и вляво и стомахът му подскочи към гърлото. Преди да успее да възрази, тя направи същото вдясно.

— Ако искаш да повърна в кабината ти, продължавай.

— Полицаите би трябвало да имат по-здрав стомах.

Самолетът се спусна надолу с такава скорост, че той не виждаше нищо друго, освен белия свят, който се носеше към тях — и собственото си смачкано тяло наскреде горещите останки. Яростните му ругатни я накараха да се разсмее, когато насочи носа на самолета отново нагоре.

— Да не би да искаш да умреш? — избухна той.

— Не. А ти?

— Исках, но го преодолях. Ако пак направиш това, Галоуей, когато кацнем, ще те напердаша.

— Няма. Мъже като теб не бият жени.

— Само почакай.

За миг се изкуши да го предизвиква.

— Някога пердашил ли си Рейчъл?

Нейт я погледна. В очите ѝ проблясваше лудост, тя лъхаше от цялото ѝ лице.

— Дори не ми е минавало през ум, но всеки ден се уча на нещо ново.

— Просто си ми ядосан. Обиден и бесен, защото не ти се обаждам през час и не ти пращам целувки.

— Карай си самолета. Колата ми е пред къщата ти. Джейкъб ме взе оттам.

— Нямах нужда от теб. Не беше необходимо да идваш да ми държиш ръката.

— Не съм ти го предлагал. — Помълча малко. — Дейвид и Роуз имат момиченце. Четири килограма. Кръстиха я Уилоу.

— Така ли? — Част от лудостта изчезна от лицето ѝ. — Момиченце? Добре ли са и двете?

— Живи и здрави. Пийч казва, че Уилоу била красавица, но когато отидох да я видя, приличаше на раздразнен рибок с черен перчем.

— Защо си говориш с мен така сладко, когато си толкова ядосан, че ти иде да ме фраснеш между очите?

— Предпочитам да бъда неутрален като Швейцария, докато не приземиш проклетия самолет.

— Става.

Когато кацнаха, Мег свали багажа и изскочи навън. Преметна каквото можеше през рамо и се наведе да поздрави възбудените кучета.

— Ето ви и вас, момчета. Липсвах ли ви? — Хвърли развеселен поглед към Нейт. — Сега ще ме напердашиш ли?

— Ако го направя, кучетата ти ще ми разкъсат гърлото.

— Разумно. Ти си разумен човек.

— Не винаги — промърмори той, докато я следваше към къщата.

Вътре тя хвърли багажа настрани и веднага отиде да подреди цепениците и подпалките за огъня. Трябваше да се погрижи за самолета. Да източи маслото и да го изтегли до хангара, за да бъде на топло. Да покрие крилете.

Но не се чувстваше сръчна и практична. Не се чувстваше съвсем нормална.

— Благодаря, че си се грижил за Рок и Бул, докато ме нямаше.

— Няма защо. — Нейт се обърна с гръб, внимателно придържайки папката под парката си. — Много работа ли имаше?

— Припечелих нещичко. — Тя запали огъня. — Когато ми падне работа, я приемам. Сега ще мога да внеса няколко добри сумички.

— Браво на теб.

Мег се тръшна на един стол и преметна крак през облегалката. Беше изпълнена с дързост.

— Но ето че се върнах и се радвам да те видя, любовнико. Ако имаш време, можем да се качим горе за малко секс за добре дошла. — Усмихна се, докато разкопчаваше ризата си. — Обзалагам се, че мога да те навия.

— Това е жалка имитация на Чарлийн, Мег.

Думите му изтриха усмивката от лицето ѝ.

— Щом не искаш да се чукаме, добре. Не е нужно да ме обиждаш.

— Но ти явно имаш нужда да ме обиждаш и да ме вбесяваш. Каква е причината?

— Проблемът си е твой.

Тя се изправи и се опита да мине покрай него, но Нейт я хвана за ръката и я завъртя към себе си.

— Не — каза ѝ, без да обръща внимание на предупредителното ръмжене на кучетата. — Очевидно е твой. И аз искам да знам какъв е.

— Не знам! — Отчаянието в гласа ѝ превърна ръмженето в рев.
— Рок, Бул, спокойно. Спокойно — добави с по-овладян тон. — Приятел.

Сетне коленичи, прегърна ги и ги притисна към себе си.

— По дяволите. Защо не крещиш или не ми кажеш, че съм студена, безсърдечна кучка? Защо не ме оставиш на мира?

— Защо не си даде труд да ми се обадиш? Защо, откакто ме видя, търсиш повод да се скараме?

— Чакай малко! — Тя се изправи и щракна с пръсти на кучетата да я последват в кухнята. Сипа им храна, после се облегна на плота и се взря Нейт.

Вече не изглежда толкова мършав, помисли си. През последния месец беше понаддал, но по приятен начин, който говореше за мускулен тонус. Косата му изглеждаше буйна и секси, имаше нужда от подстригване. А очите му — спокойни, тъжни и неустойими — търпеливо и спокойно я гледаха.

— Не обичам да давам сметка за поведението си на когото и да било. Не съм свикнала. Построих тази къща, хванах се с тази работа и живея по този начин, защото така ми харесва.

— И се боиш, че аз ще искам да ми даваш сметка? Че ще очаквам да промениш живота си заради мен?

— А няма ли?

— Не знам. Може би за мен има разлика между това да държиш сметка на някого и да се грижиш за него. Тревожех се за теб. Ти не липсваше само на кучетата си. Колкото до начина ти на живот, все още се опитвам да сложа в ред своя. И карам полека.

— Кажи ми нещо, но сериозно. Влюбваш ли се в мен?

— Така изглежда.

— И какво е усещането?

— Сякаш нещо се връща у мен. Топлината и желанието да открия точния ритъм. Плашещо е. — Направи крачка към нея. — И хубаво. Хубаво и плашещо.

— Не знам дали го искам. Не знам дали съм способна на това.

— Аз също. Но знам, че ми писна да бъда уморен, празен и да върша всичко механично, само за да преживявам. Когато съм с теб, имам чувства, Мег. Понякога доста болезнени. Но съм готов да приема това.

Обхвана лицето ѝ с ръце.

— Може би и ти трябва да опиташ. Просто го приеми. Тя обви китките му с длани.

— Може би.

18.

Из дневника, 19 февруари, 1988

Той е полудял. Напълно се е смахнал. Нагълтал прекалено много декстроамфетамин и Бог знае какво още. Височината е прекалено голяма. Не знам. Мисля, че успех да го успокоя. Излезе буря, затова се приютихме в една ледена пещера. Жестоко място! Прилича на миниатюрен вълшебен замък с ледени колони и арки, с украса от ледени висулки. Искане ми се и тримата да бяхме тук. Нямаше да е лошо някой да ми помогне, за да върна стария Дарт на земята.

Втълпил си е безумната идея, че съм се опитал да го убия. Имахме проблеми с рапела и той ми извика, че съм искал да го убия. Нападна ме като маниак и трябваше да го просна. Но това го успокои. Извини ми се и се смя на самия себе си.

Ще си починем малко тук, ще се съвземем. Говорим си какво ще направим първо, когато се върнем в долния свят. Той иска пържола, а аз — жена. После и двамата се съгласихме, че искаме двете. Трябва да се върнем при Хан и да тръгваме надолу. Да се приберем в Лунаси.

Времето се прояснява, но във въздуха витае странно усещане. Нещо предстои. Време е да се махнем от планината.

Нейт прочете последния запис в дневника на Патрик Галоуей в кабинета си, като предварително затвори вратата.

„Трябваша ти цели шестнадесет години, за да слезеш от планината, Пат — помисли си той. — Защото наистина е предстояло

нещо.“

Трима са се качили, но само двама са слезли. И тези двама са си мълчали цели шестнадесет години.

Но в пещерата са били само двама — Галоуей и убиецът му. И Нейт беше по-сигурен от всякога, че убиецът не е бил Макс.

Но защо виновникът го беше оставил да живее толкова дълго?

Ако Хан беше Макс, той е бил ранен, не сериозно, но достатъчно, за да затрудни слизането. Той е бил най-неопитният и неувереният от тримата, ако четеше вярно между редовете на дневника.

Но убиецът го беше свалил от планината и го беше оставил да живее още шестнадесет години. А Макс беше пазил тайната му. Защо?

Заради амбиция, изнудване или лоялност? Или от страх?

Пилотът, реши Нейт. Трябва да намери пилота и да чуе какво ще му каже той.

Заклучи копието от дневника в едно чекмедже на бюрото си заедно с папката по случая и прибра ключовете в джоба си.

Когато излезе, срещна Ото, който току-що се връщаше от патрул.

— Ед Улкът каза, че някой е разбил рибарската му хижа, отмъкнал две от въдиците му, бормашина и бутилка малцово уиски, а после омазал бараката с боя. — С порозовяло от студ лице, Ото се насочи право към каната с кафе, и след като изгълта чашата си, продължи: — Вероятно са хлапета. Казах му, че е единственият наоколо, който си заключва хижата, и това предизвиква децата да я разбият.

— На каква стойност са щетите?

— Твърди, че са за около осемстотин долара. Само бормашината струвала около четиристотин. — На лицето му се изписаха отвращение и подигравка. — Такъв си е Ед. Можеш да си купиш прилична бормашина за четиридесет долара, но той трябва винаги да лети първа класа.

— Имаме ли описание на откраднатото?

— Да, да. Всяко хлапе, което бъде достатъчно глупаво, за да покаже въдица, на която има плочка с името на Ед, заслужава да бъде арестувано. Уискито? Навярно са се напили до повръщане с него. Сигурно са пробили с бормашината дупка някъде в леда, ловили са

риба и са пили. Предполагам, че ще захвърлят откраднатото някъде или ще се опитат да го върнат обратно в хижата.

— И все пак това е влизане с взлом и кражба, затова нека огледаме.

— Можеш да се обзаложиш, че вещите са били застраховани, и то за повече, отколкото е платил за тях. Знаеш ли, че е говорил с адвокат, за да съди Хоули, задето го изблъскал от пътя около Нова година? Адвокат. Исусе Христе.

— Ще поговоря с него.

— Късмет! — Ото седна на бюрото си с кафето и се намръщи към компютърния екран. — Трябва да напиша доклада.

— Аз отивам да проуча нещо. — Нейт замълча за миг. — Напоследък катерил ли си се из планината?

— Какво да правя там горе? И оттук я виждам добре.

— Но някога си се катерил.

— Някога танцувах и танго с леки жени.

— Така ли? — Развеселен, Нейт седна на ъгъла на бюрото на Ото. — Гледай ти. А тези леки жени носеха ли тесни рокли и тънки токчета?

Лицето на заместника се поотпусна.

— Да.

— А имаха ли цепки отстриани на полите, така че, когато се движат, краката им да се показват през тях като кътче от рая?

Гримасата на Ото изгуби войната с усмивката му.

— Такива бяха времената.

— Обзалагам се. А аз не мога нито да танцувам танго, нито да се катеря. Може би трябва да го направя.

— Остани си с тангото, шефе. Там е сигурно, че ще оживееш.

— Някои хора говорят за катеренето като за религия. Ти защо се отказва?

— Уморих се да флиртувам с измръзването и счупените кости. — Очите му потъмняха, когато се втренчи в кафето си. — Последният път, когато се качвах горе, беше на спасителна акция. Шестима бяха затрупани от лавина. Намерихме двама. Мъртви. Не си виждал човек, пострадал от лавина.

— Не, не съм.

— Смятай, че си късметлия. Другия месец ще станат девет години. Никога повече не се изкачих в планината. И няма да го направя.

— Изкачвал ли си се някога с Галоуей?

— Няколко пъти. Беше добър катерач. Дяволски добър за такъв глупак.

— Мразеше ли го?

Ото започна да удря по клавиатурата с един пръст.

— Ако мразех всеки глупак, когото познавам, почти нямаше да има хора, които да не мразя. Той си живееше в шейсетте години. Мир, любов, наркотици. Ако питаш мен, това си е чисто бягство.

През шестдесетте, помисли си Нейт, Ото се беше потил в джунглите на Виетнам. А за да се превърнат търканията между войник и хипи в нещо по-сериозно, беше нужно много по-малко от напрежението на едно зимно изкачване.

— Бърбореше за връщане към природата и спасяване на проклетите китове — продължи Ото, докато бавно издирваше нужните клавиши, — но самият той нищо не вършеше и живееше на гърба на правителството, срещу което роптаеше през цялото време. Не мога да уважавам такива хора.

— Едва ли сте имали много общо, след като ти си бил военен.

— Не си пиехме бирата заедно. — Той спря да пише и погледна към Нейт. — Защо е всичко това?

— Опитвам се да опозная по-добре човека. — Докато ставаше, небрежно подхвърли: — Когато ходехте на изкачвания, кой пилот използвахте?

— Най-често Джейкъб. Той ни беше подръка.

— Мислех, че и той се е изкачвал. Някога ходил ли си с него?

— Разбира се. Тогава викахме Ханк Фийлдинг от Талкийтна, Двупръстия от Анкърдж или Стоки Лукс, ако беше трезвен. — Ото сви рамене. — Тук има много пилоти, които биха откарали група, стига да имаш достатъчно пари. Ако наистина смяташ да се изкачваш, накарай Мег да те откара и си вземи професионален водач, а не някой аматьор.

— Бих го направил, но засега съм доволен от изгледа в кабинета си.

— Умно.

Не му достави удоволствие да разпитва заместника си, но записа разговора в бележките си. Не можеше да си представи как Ото откача от друсане и напада човек с пикел. Но не можеше да си го представи и как танцува танго с жена в прилепнала рокля.

Хората можеха да се променят много за петнадесет години.

Отиде в „Хижата“ и откри Чарлийн и Сиси да обслужват клиентите за ранен обяд. Кльощавия Джим беше на бара. Професора седеше на обичайния си стол, пиеше уиски и четеше Тролъп.

— Залагаме за победителя в Идитарод — каза му Джим. — Ще участваш ли?

Нейт седна на бара.

— Ти за кого си?

— За онзи младеж Трипълхорн. Алеут.

— Много е готин — отбеляза Сиси, когато дойде при тях с поръчките.

— Няма значение как изглежда, Сиси.

— За мен има. Една бира и двойна водка с лед.

— Сантименталните залагат на канадеца — Тони Кийтън.

— Не знаех, че харесваме канадците — учуди се Нейт, докато Джим наливаше водката.

— Не е заради него, а заради кучетата. Уолт Ноти ги е дресирал.

— Тогава двайсетачка за канадеца.

— Искаш ли бира?

— Не, кафе. — Докато Джим и Сиси се занимаваха с питиетата и продължаваха да спорят за любимите си състезатели, Нейт се обърна към мъжа до него.

— Как си, Джон?

— Още не мога да спя добре. — Джон отбеляза страницата и остави книгата. — Сцената сякаш се е запечатала в главата ми.

— Трудно е. Ти познаваше Макс добре. Писал си статии за вестника му.

— Правех обзор на книгите всеки месец, а понякога и с цветни снимки. Не плащаше много, но ми беше приятно. Не знам дали Кари ще продължи да издава вестника. Надявам се да го направи.

— Някой ми каза, че Галоуей също е писал за „Лунатик“. По онова време.

— Писането му се удаваше. Можеше да стане още по-добър, ако беше решил.

— Това май се отнася за всичко.

— Да, Пат имаше доста дарби. — Джон погледна през рамо към Чарлийн. — Но така и не се хвана на работа. Пропиляваше онова, което имаше.

— Включително съпругата си?

— По този въпрос съм субективен. Според мен той не влагаше нищо специално във връзката си или в каквото и да било друго. Беше написал по една-две глави от няколко романа, имаше десетки недописани текстове за песни, както и множество изоставени проекти за дърворезба. Беше сръчен, имаше творчески ум, но никаква дисциплина или амбиция.

Нейт преценяваше възможностите. Трима мъже, събрани заедно от мястото, хобито си — писането — и изкачването. И двама от тях влюбени в една и съща жена.

Може би ако имаше шанс, щеше да промени това. Джон направи знак на Джим да му напълни чашата.

— Може би.

— Чел ли си нещо от него?

— Да. Сядахме на по бира или две, или на някой друг стимулант — добави Джон с полуусмивка — и обсъждахме философията, политиката, писането и състоянието на човечеството. Млади интелектуалци — той вдигна чаша за на здравица, — които доникъде не стигаха.

— Изкачвал ли си планината с него?

— Да, отдавахме се на приключения. Младите интелектуалци идваха в Аляска, привлечени от тях. Онези дни бяха много приятни и не бих ги заменил и за „Пулицър“. — Той се усмихна с умиление, припомнил си миналите подвизи, и отпи от новото уиски.

— Бяхте ли вие двамата приятели?

— Да. Поне на интелектуално ниво. Завиждах му за жена му и това не беше тайна. Мисля, че го забавляваше и го караше да се чувства малко над мен. Аз бях образован, а той беше отхвърлил възможността да получи висше образование, но пък каква жена имаше.

Джон се загледа в питието си.

— Сигурно ще му бъде забавно да разбере, че все още му завиждам за нея.

Нейт помълча, пиейки кафето си.

— Изкачвали ли сте се само двамата или в група?

— Хмм. — Джон примигна като човек, който току-що се събужда. Спомените, помисли си Нейт, са друг вид сънища. Или кошмари. — С група. Това е групова лудост. Спомням си най-добре едно лятно изкачване на Денали. На групи и поединично хората пъплеха нагоре като мравки по гигантска торта. Базовият лагер беше като малък град и се вихреха диви купони.

— Кой бяха, освен теб и Пат?

— Джейкъб, Ото, Деб и Хари, Ед, Бинг, Макс, семейство Хоп, Сам Бийвър, който умря преди две години от белодробна емболия. Маки старши също беше там, доколкото си спомням. Двамата с Бинг се скараха за нещо и Хоп ги усмири. Хоули беше там, но се напи, падна и си пукна главата. Не му позволихме да се изкачва. Също и Миси Джейкъбсън — фотографка на свободна практика, с която имах кратка, но бурна връзка, преди да се върне в Портланд и да се омъжи за водопроводчик.

Той се усмихна.

— Да, Миси с големите кафяви очи и сръчни ръце. За всички, които бяхме от Лунаси, това изкачване беше като празник. Носехме дори малък флаг, който щяхме да забием на върха и да го снимаме за вестника. Но нито един от нас не стигна догоре.

— Какво се случи?

— Нищо не стана, поне тогава. Спомням си, че по-късно Пат го изкачи, но тогава ни преследваше лошият късмет. Но онази нощ в базовия лагер бяхме изпълнени с очакване и добро настроение. Пяхме, танцувахме и се любихме под несекващата слънчева светлина. Сякаш никога не сме били толкова живи.

— Какво стана после?

— Хари беше болен. Не го знаел, но сутринта вдигна температура. Грип. Каза, че е добре, и никой не искаше да спори с него. След пет часа трябваше да се откаже. Деб и Хоп го свалиха обратно. Сам падна и си счупи ръката. Миси също се разболяваше. Друга група, която слизаше надолу, я отведе в базовия лагер. Времето се развали и онези, които бяхме останали, разпънахме палатките и се

сгушихме навътре, молейки се да се оправи. Но то отиваше все по на зло. Ед се разболя, после и аз. Накрая трябваше да се откажем и да се върнем. Неприятен край за малкия ни градски празник.

— Кой ви върна в града?

— Моля?

— Имахте ли пилот?

— Помня как се бяхме натъпкали в самолета — всички бяха болни, ядосани или мрачни. Но не знам кой беше пилотът. Май някакъв приятел на Джейкб. Ясно си спомням, че се чувствах ужасно. После описах всичко в една хумористична статия за „Лунатик“.

Той отпи малко от уискито.

— Винаги съм съжалявал, че не забихме онзи флаг.

Нейт го остави и отиде при Чарлийн.

— Можеш ли да си вземеш почивка?

— Да, когато Роуз се върне.

— Само пет минути. Още няма много хора.

Тя пхна бележника си в джоба.

— Но само пет. Ако не обслужваме добре, хората ще започнат да ходят в „Италианското“. Не мога да си позволя да изгубя редовните си клиенти.

Последва го от ресторанта в празното фоайе. Тракането на токчетата ѝ подсети Нейт за тангото и той се зачуди колко суетна трябва да е една жена, за да се откаже от удобните обувки, когато часове наред ще стои права.

— За твоє сведение, Патрик Галоуей е заминал за Анкърдж да си търси работа.

— Това вече го казахме.

— Почакай. Ако е отишъл там и му е хрумнало да се изкачва в планината, кого би наел да го откара до Слънчевия ледник?

— Откъде да знам, по дяволите! Той не трябваше да се катери, а да си търси работа.

— Обичала си го цели четиринадесет години, Чарлийн. Познавала си го.

— Ако не е бил Джейкб и е наел пилот от Анкърдж, сигурно е бил Двупръстия или Стоки. Ако в момента ги е нямало, тогава щеше да се задоволи с онзи, който е бил свободен по това време. И обикновено не плащаше за полета, а правеха някаква размяна. Нямаше много пари

за харчене. Давах му по сто долара месечно от парите за домакинството. Знаех, че колкото и да му дам, ще изхарчи всичко.

— Знаеш ли къде мога да намеря някой от тези пилоти?

— Питан Джейкъб или Мег. Те се движат в този кръг, аз — не. Трябваше да ми кажеш, че са свалили тялото, Нейт. И да ме заведеш да го видя.

— Нямаше смисъл да се подлагаш на това. Не — продължи, преди тя да успее да възрази, — наистина нямаше.

Настани я на един стол и седна до нея.

— Чуй ме. Нямаше смисъл да го виждаш така. Нито за теб, нито за него.

— Мег го е видяла.

— И това я срина. Бях там и го знаех. Ако искаш да направиш нещо за него и за себе си, иди и виж дъщеря си. Бъди й майка, Чарлийн. Утеши я.

— Тя не иска аз да я утешавам. Не иска нищо от мен.

— Може би. Но вярвам, че ако ѝ предложиш, ще бъде по-добре и за теб. — Той се изправи на крака. — Отивам при нея. Искаш ли да ѝ предам нещо?

— Кажи ѝ, че имам нужда от помощ тук през следващите няколко дни, освен ако няма по-важна работа.

— Добре.

Беше съвсем тъмно, когато се върна у Мег. Тя изглеждаше спокойна и отпочинала. Възглавниците и одеялото върху канапето му подсказаха, че е поспала следобед пред огнището.

Беше мислил кой ще е най-добрият подход и ѝ подаде букет от хризантеми и маргаритки, които беше купил от магазина „На ъгъла“. Не бяха съвсем свежи, но все пак бяха цветя.

— Това пък за какво е?

— Осъзнах, че вървим отзад напред. Аз те вкарах в леглото или ти мен и изпуснахме парата. А сега те ухажвам.

— Сериозно? — Тя ги помириша. Може и да беше клише, но тя обичаше цветята и харесваше мъжете, които се сещаха да ги поднесат. — И каква ще е следващата стъпка — да те забърша в някой бар?

— Мислех си по-скоро за среща, да речем на вечеря. Но би могла и да ме забършеш в някой бар. Ще ми хареса. Междувременно бих

искал да стегнеш малко багаж и да дойдеш с мен в „Хижата“ тази нощ.

— Значи и през периода на ухажване можем да правим секс?

— Можеш да си вземеш отделна стая, но бих предпочел секса. Ако искаш, вземи и цветята. И кучетата.

— И защо да напусна уютния си дом, за да правя секс с теб в хотелска стая? — Тя раздели цветята и го погледна през тях. — Аха, заради тръпката в нашата „обратна“ връзка. Достатъчно глупаво е, за да ми хареса, Бърк, но бих предпочела да останем тук и да се преструваме, че сме в някой евтин мотел. Може да намерим дори някое порно по кабела.

— Това звучи много добре, но предпочитам да дойдеш с мен. Онази нощ някой е бродил из гората наоколо.

— За какво говориш?

Той ѝ разказа за следите.

— Защо, по дяволите, не ми каза, докато беше светло и можех сама да ги разгледам?

Мег хвърли цветята на масата и тръгна да се облича.

— Почакай. Наваял е сняг — поне петнадесет сантиметра. Нищо няма да видиш. Ото и Питър вече обиколиха района. Не ти казах по-рано, защото си имаше достатъчно други проблеми. Така успя да си починеш на спокойствие. Опаковай каквото ти е нужно, Мег.

— Няма да позволя да ме прогонят от къщата ми, само защото някой се бил разхождал из гората. Дори ако допусна да ме обземе твоята параноя и заключа, че някакъв кретен ме е шпионирал с престъпна цел, няма да се махна оттук. Мога да...

— Да, знам — можеш да се справиш сама.

— Да не мислиш, че не мога? — Завъртя се на пета и влезе в кухнята. Когато той я последва, видя я да вади пушка от килера за метли.

— Мег.

— Млъкни. — Тя провери магазина. За негов ужас беше напълно зареден.

— Знаеш ли колко много злополуки стават, защото хората държат въжци заредено оръжие?

— Аз няма да застрелям нищо по погрешка. Ела навън. — Мег отвори вратата.

Беше тъмно, студено и трябваше да се разправя с вбесена жена със заредена пушка.

— Защо просто не влезем вътре и...

— Онова клонче, на два часа, на два метра височина и дванайсет метра оттук.

— Мег...

Тя вдигна пушката, прицели се и стреля. Изстрелът отекна в главата му. Петнайсет сантиметра от клончето отхвъркнаха встрани.

— Добре, можеш да стреляш. Получаваш златен медал. Сега да влезем.

Тя отново стреля и клонката подскочи като заек по снега. Дъхът ѝ излизаше като пара, когато стреля за последен път и го унищожи. После събра празните гилзи, влезе вътре и прибра пушката.

— Получаваш отличен за точна стрелба — похвали я Нейт. — И макар че нямам намерение да се стига дотам, ще изтъкна, че да разпарчедосаш едно клонче, няма нищо общо с това да стреляш по нещо живо.

— Аз не съм като твоите глезени жени от Долните щати. Убивала съм лосове, бизони, карибу, мечки...

— А застрелвала ли си човек? Не е същото, Мег, повярвай ми. Не казвам, че не си умна, способна или силна. Въпреки това те моля да дойдеш с мен тази вечер. Ако не искаш, аз ще остана. Но майка ти има нужда от помощ в „Хижата“, защото Роуз не е на работа. Преуморена е и разстроена заради баща ти.

— Аз и Чарлийн...

— Аз също не се разбирам с моята майка. Тя почти не ми говори, а сестра ми избягва и двамата ни, защото иска да води нормален и спокоен живот. Не мога да я виня.

— Не знаех, че имаш сестра.

— Две години по-голяма е. Живее в Кентъки. Не съм я виждал от... пет години. Семейство Бърк не си пада по семейните събирания.

— Не дойде ли да те види, когато те простреляха?

— Обади се по телефона. Нямахме какво да си кажем. Когато Джак беше убит, а мен ме раниха, майка ми дойде да ме посети в болницата. Помислих си, че може би от целия този ужас все пак ще произлезе нещо хубаво. Надявах, че ще успеем да намерим път един към друг. Но тя ме попита дали сега вече ще се откажа. Дали ще се

махна от полицията, преди да се наложи да идва на гробището, а не в болницата. Казах ѝ, че работата е единственото, което ми е останало. Тя излезе, без да каже дума повече. Оттогава едва ли сме си разменили повече от десетина думи. Работата ми струваше най-добрия приятел, съпругата, семейството.

— Не, не е така. — Мег не успя да се въздържи, хвана ръката му и я потърка о бузата си. — Знаеш, че не е.

— Зависи как го погледнеш. Но аз не се отказах. Тук съм, защото дори когато бях на дъното, тя беше единственото, което ми беше останало. Може би тъкмо работата не ми позволи да потъна съвсем, не зная. Знам само, че имаш шанс да се сдобриш с майка си и би трябвало да се възползваш от него.

— Можеше да ме помоли да ѝ помогна.

— Нали това прави, аз съм просто посредник.

Тя въздъхна, обърна се и срита шкафчето под мивката.

— Ще ида за известно време, но не се надявай на щастлив край, Нейт.

— Краят е още далеч, за да се тревожа отсега за него.

Той я остави пред „Хижата“, после се върна в участъка.

Прекара известно време, записвайки разговорите си с Ото и Джон, после започна да проверява имената на пилотите, които заместникът му беше дал.

Не откри досие за Стоки Лукс, имаше само няколко дребни пътни нарушения. Сега живееше във Феърбанкс и работеше като пилот за туристическата организация „Дивата Аляска“. Уебсайтът ѝ обещавахе да покаже на клиентите истинската Аляска, да им помогне да ударят дивеч, да уловят огромни Риби и да снимат пейзажите от Голямата пустош на най-различни пакетни цени. С групови намаления.

Фийлдинг беше заминал за Австралия през 1993 и беше починал от болест няколко години по-късно.

Томас Кижински или Двупръстия беше съвсем друго нещо. Нейт откри, че има няколко ареста за притежание на наркотици, подозрения в продажбата им, за пиянство и неприлично поведение на публично място, за дребни кражби. Бяха го изгонили от Канада, а разрешителното за пилот му беше отнемано на два пъти.

На осми март 1988 тялото му било намерено в контейнер за боклук на пристанището в Анкърридж с многобройни рани от намушкване. Портфейлът и часовникът му липсвали. Заключение: обир. Престъпникът или престъпниците не бяха открити.

Погледнато от друг ъгъл, помисли си Нейт, докато разпечатваше данните, може да е било просто покриване на следи. Пилот откарва трима, връща двама. Няколко седмици по-късно е намушкан и изхвърлен на боклука.

Това караше човек да се замисли.

В тишината на участъка Нейт откри дъската. Свари си още кафе и извади от склада консерва шунка, за да си направи сандвич.

После седна на бюрото и започна да сравнява данните от дъската, папката си и дневника на Патрик Галоуей. Дългите вечерни часове минаха в размисъл.

19.

Не ѝ каза за дневника. Когато една жена е уморена и раздразнителна в края на деня, му се стори неразумно да я товари с още проблеми.

Трябваше дай се признае, тя запретна ръкави и набързо си стегна багажа, а на сутринта стана рано-рано и се зае да обслужва дошлите за закуска. Особено като се има предвид, че напрежението между нея и Чарлийн можеше да се нареже с нож и да се изпържи заедно с бекона.

Когато седна на една маса, тя се приближи с пълна кана кафе.

— Здравейте, аз съм Мег и ще ви сервирам тази сутрин. Тъй като очаквам голям бакшиш, ще изчакам да се нахраните, преди да излея тази кана върху главата на Чарлийн.

— Оценявам това. Кога ще се върне Роуз?

— Най-малко след седмица-две, а и тогава Чарлийн ще ѝ позволи да работи както и колкото ѝ е удобно, докато не бъде в състояние да поеме пълна смяна.

— Доста грижовно от нейна страна.

— Да, към Роуз тя е много грижовна. — Мег хвърли кратък, горчив поглед през рамо към Чарлийн. — Обича я. Само мен не може да търпи. Какво да бъде, красавецо?

— Ако кажа, че двете се стремят към едно и също, но по различен начин, ще ме удариш ли по главата с каната?

— Възможно е.

— Тогава ще взема овесена каша.

— Ти ядеш овесена каша? — Мег набръчка красивото си носле.
— Без някой да ти опре нож в гърлото?

— Тя засища.

— Да, за цели седмици.

Мег сви рамене и отиде да вземе другите поръчки и да долее чашите с кафе.

Беше му приятно да я гледа как се движи. Бързо, но не припряно, секси, но не предизвикателно. Носеше разкопчана фланелена риза

върху бяла тениска. Сребърен медальон лекичко се полюляваше върху гърдите ѝ.

Беше си мацнала малко грим — беше я наблюдавал и „мацнала“ беше най-подходящата дума. С бързи и небрежни движения беше сложила малко руж на бузите, сенки на очите и малко туш върху тъмните, извити ресници.

А когато един мъж е гледал как една жена си слага туш на миглите, помисли си Нейт, той е загубен.

Чарлийн излезе да разнесе поръчките, а Мег влезе в кухнята с бележника си. Не си казаха нищо, само температурата сякаш рязко падна.

Той взе кафето си и разтвори тетрадката пред лицето си като щит, когато Чарлийн се насочи към него. Дори мъж, който беше много влюбен, притежаваше достатъчно инстинкт за самосъхранение, за да стои далеч от две побеснели жени.

— Искаш ли да ти долея кафе? Тя взе ли ти поръчката? Не знам защо не се държи по-любезно с клиентите.

— Не, благодаря. Да, взе я. И беше любезна.

— Към теб — може би, защото я чукаш.

— Чарлийн. — Той долови кикотене от сепарето, където обикновено седяха Ханс и Декстър. — Божичко.

— Нали не е тайна?

— Вече не — промърмори той.

— Прекара нощта в твоята стая, нали?

Нейт остави кафето.

— Ако това те притеснява, мога да се пренеса при нея.

— Че защо да ме притеснява? — Въпреки отказа му тя автоматично му долея кафе. — Защо изобщо нещо трябва да ме притеснява?

За негов ужас очите ѝ се наляха със сълзи. Но преди да съобрази как да се справи с това, тя изскочи от помещението, разплисквайки кафето от каната.

— Жени — обади се Бинг от сепарето зад него. — Създават само проблеми.

Нейт се обърна. Бинг унищожаваше чиния с яйца, наденички и пържени картофи. На лицето му беше изписана крива усмивка, но в очите му май проблясваше леко съчувствие.

— Бил ли си някога женен, Бинг?

— Веднъж. Не се получи.

— Чудя се защо ли.

— Мисля пак да опитам. Може би ще си поръчам една от онези руски булки като Джони Тривани.

— Не се ли е отказал?

— Не. Разбрах, че е ограничил бройката до две. Ще видя как ще му потръгне и после ще реша.

— Аха. — Тъй като водеха нещо като разговор, Нейт реши да се възползва. — Катериш ли се из планините, Бинг?

— Някога го правех. Не ми харесваше особено. Ако имам свободно време, предпочитам да отида на лов. Почивка ли планираш?

— Може би. Дните се удължават.

— Ти си гражданинче и си доста кльощав. Послушай съвета ми, шерифе, и си стой в града. Хвани се с плетене или нещо такова.

— Винаги съм искал да плета макреме. — Когато Бинг го погледна неразбиращо, Нейт се усмихна. — Защо нямаш самолет, Бинг? Човек като теб, който обича независимостта и разбира от машини, би трябвало да има.

— Иска се прекалено много работа. Ако работя, предпочитам да е на земята. Пък и трябва да си наполовина луд, за да бъдеш пилот.

— И аз така чух. Някой ми спомена за един пилот... Името му беше странно. Шестпръстия или нещо подобно.

— Двупръстия. Изгуби три от пръстите на единия си крак от измръзване. Да, той беше наистина смахнат. Но умря.

— Така ли? При катастрофа?

— Не. Пребили го в някакъв бой. Или не... — Бинг смръщи чело. — Намушкали го с нож. Градско престъпление. Показва какво е да живееш сред много хора.

— Така си е. Летял ли си някога с него?

— Веднъж. Откачено копеле. Откара няколко от нас на лов за карибу. Не знаехме, че е безпросветно друсан, докато едва не ни уби. Посиних му окото заради това — каза Бинг с удоволствие. — Смахнат тип.

Нейт се наклони да отговори, но Мег излезе от кухнята и в това време предната врата се отвори.

— Шериф Нейт! — Джеси влетя вътре, следван от Дейвид. — Вие сте тук!

— Ти също. — Нейт закачливо го чукна по носа. — Дейвид, как са Роуз и бебето?

— Много добре. Решихме да закусим тук по мъжки, за да я оставим да си почине.

— Може ли да седнем при вас? — попита Джеси. — Нали всички сме мъже.

— Разбира се.

— И то най-хубавите мъже в Лунаси. — Мег остави овесената чаша, чиния препечени филийки и купа с плодове пред Нейт. — Шофираш ли вече, Джеси?

Момчето се разсмя и се настани в сепарето до Нейт.

— Не. — После подскочи. — Ще ми дадеш ли да покарам самолета ти?

— Щом краката ти стигнат до педалите. Кафе, Дейвид?

— Благодаря. Наистина ли нямате нищо против? — попита той Нейт.

— Не, разбира се. Моят другар за закуска много ми липсваше. Е, как се чувстваш като голям брат?

— Не знам. Тя плаче. Много. После спи. Много. Но ми хваща пръста. И суче мляко от гърдата на мама.

— Така ли? — беше единственото, което успя да каже Нейт.

— Да ти донеса ли една чаша мляко? — Мег наля кафе на Дейвид.

— Роуз разбра, че я замествах. — Дейвид си сложи захар. — Помоли ме да ти предам, че ти е много благодарна. И всички ние.

— Няма защо. — Мег хвърли поглед назад, когато Чарлийн се появи от кухнята. — Ще ти донеса млякото, докато решиш какво искаш за тази мъжка закуска.

Нейт остави колата си на Мег и отиде пеша до участъка. Слънцето грееше слабо, но все пак беше светло. Планините бяха забулени в облаци. Вече знаеше, че такива облаци предвещават сняг. Но пронизващият вятър беше спрял и студът — поомекнал. Разходката загря мускулите му и проясни ума му.

Видя познати лица, поздравяваха се неспринудено като хора, които се виждат почти всеки ден.

И с изненада установи, че беше открил своето място. Не просто убежище или временна спирка, а място, където искаше да остане.

Не си спомняше кога за последен път бе мислил да замине или просто да се премести в друг град, на друга работа. Отдавна вече не му се налагаше да става сутрин само със силата на волята си, нито да стои с часове на тъмно, боейки се да заспи дълбоко и да сънува отново кошмарите си.

Все още понякога усещаше тежест в главата, на плещите и в стомаха, но тя вече не беше толкова голяма, нито му се случваше толкова често.

Отново погледна към планината и осъзна, че е длъжник на Патрик Галоуей. Беше му благодарен, че се е появил от мрака на миналото и няма да го остави на мира, докато не въздаде справедливост.

Спря, когато Хоп отби колата си до бордюра и свали прозореца.

— Отивам да видя Роуз и бебето.

— Предай им поздрави от мен.

— И ти трябва да ги посетиш. Междувременно трябва да знаеш едно-две неща. Федералните ще предизвикат лавина и пътят до Анкъридж ще бъде блокиран.

— Я пак повтори.

— От време на време го правят, за да разчистят планината. Определили са го за десет сутринта вдругиден. Пийч току-що беше получила съобщението и ми каза, когато се отбих. Трябва да пуснете бюлетин.

— Ще имам грижата.

— Освен това един мъжки лос се скита из двора на училището и когато няколко деца решили да го подплашат, се блъснал в няколко паркирани коли, а после се обърнал и нападнал. Прибрали са децата, но лосът е побеснял. На какво се усмихваш? — попита тя. — Виждал ли си някога побеснял лос?

— Не, госпожо, но явно ще ми се наложи.

— Ако не можеш да го изкараш от града, ще трябва да го застреляш. — Когато видя, че усмивката му се стопи, добави: — Иначе някой може да пострада.

— Ще се заема.

Той ускори крачка. Нямаше намерение да застреля някакъв глупав лос, при това в училищния двор. Може би мислеше като пришълец, но това беше неговото убеждение.

Влезе в участъка и видя екипа си заедно с Ед Улкът. Лицето на Ото пламтеше от гняв, а лицата им бяха на милиметри едно от друго.

Лавини, побеснял лос, побеснял заместник-кмет. Прекрасна утрин.

— Най-последно — започна Ед. — Трябва да поговоря с теб, Шерифе. В кабинета ти.

— Ще трябва да почакаш. Пийч, предай информацията за лавината на КЛУН. Искам да я съобщават на всеки половин час през целия ден. Напечатай и съобщения и ги разлепете из града. Питър, искам да отидеш и лично да информираш всички, които живеят на юг от Улвърин Кът, какво предстои и да ги предупредиш, че ще бъдат откъснати, докато разчистят пътищата.

— Слушам.

— Шериф Бърк.

— Един момент — каза той на Ед. — Ото, в училищния двор имаме раздразнен лос. Вече е повредил няколко коли. — Нейт отиде до шкафа с оръжията. — Искам да дойдеш с мен, за да се опитаме да го прогоним.

Отключи шкафа и си избра пушка, молейки се тайно да не му се наложи да я използва.

— Чакам вече десет минути — оплака се Ед. — Заместниците ти могат и сами да се справят с някакъв си лос.

— Можеш да ме изчакаш тук или аз ще дойда в банката, когато овладеем положението.

— Като заместник-кмет...

— ...си истински досадник — завърши Нейт. — Ото, ще вземем твоята кола. Моята е пред „Хижата“. Да вървим.

— Приличаше на риба на сухо — отбеляза Ото, когато излязоха. — Ще ти го изкара през носа, Нейт. Това е също толкова сигурно, колкото и че Господ е създал малките зелени ябълки. Ед не търпи да бъде пренебрегван.

— Кметът ми нареди да се справим с лоса, така че тази заповед е приоритетна. — Той се качи в колата на Ото. — Няма да го застреляме.

— Тогава защо взе пушката?

— Смятам да го подплаша.

Градското училище представляваше три ниски сгради, свързани помежду си, с красива горичка от едната страна и малко оградено игрище от другата. Нейт знаеше, че по-малките деца излизат два пъти на ден на игрището, за да си поиграят, ако времето позволява.

Тъй като повечето деца бяха родени тук, трябваше да има сериозна буря, за да се отложи излизането.

По-големите ученици предпочитаха да висят в горичката — може би пушеха или просто се шляеха — преди или след училище.

На двора имаше пилон и по това време на деня знамената на Аляска и САЩ би трябвало да са вдигнати високо. Вместо това те бяха вдигнати малко над средата и плющяха на вятъра.

— Децата сигурно са вдигали флаговете, когато са видели лоса — промърмори Нейт. — После са решили да го подгонят.

— Това само го е раздразнило.

Нейт погледна към двете смачкани коли на малкия паркинг.

— Очевидно.

Сега вече видя лоса, който търкаше рога в кората на едно дърво в началото на горичката. Видя и тънка следа от кръв. Тъй като не бяха съобщили някой да е бил ранен, реши, че е от лоса.

— Сега вече не създава проблеми.

— Явно се е наранил в колите и едва ли е в добро настроение. Ако реши да остане тук, ще причини някоя неприятност, особено ако някое глупаво хлапе се измъкне от погледа на учителите и реши отново да го подгони или изтича въщи, за да вземе пушка и да го застреля.

— По дяволите. Приблужи се, колкото можеш — дано се уплаши и избяга.

— По-вероятно ще нападне.

— Няма да застрелям лос, докато се чеше на дървото, Ото.

— Някой друг ще го направи, ако остане близо до града. Месото му е много вкусно.

— Във всеки случай няма да съм аз и няма да го застрелям в града.

Докато приближаваха, лосът се обърна и Нейт загрижено отбеляза, че в тъмните му очи се четеше ярост.

— По дяволите, мамка му. Натисни клаксона.

Лосовете не бяха бавни. Защо му беше хрумнало, че са?

Животното се спусна към тях, по-скоро ядосано, отколкото уплашено от звука на клаксона. Без да спира да ругае, Нейт подаде пушката през прозореца и стреля към небето. Лосът продължи напред, Ото изруга на свой ред и зави, за да го избегне.

Нейт презареди и отново стреля във въздуха.

— Застреляй проклетия негодник — извика Ото и зави така рязко, че Нейт едва не изхвърча през прозореца.

— Няма да го направя.

Отново зареди пушката и стреля в земята пред лоса. Този път животното се отдръпна и тронаво влезе в горичката.

Нейт стреля още два пъти, за да го мотивира по-сериозно. После се свлече на седалката и шумно издиша. Иззад тях се дочуха възторжени викове, аплодисменти и смях, когато ученици и учители изскочиха от вратите на училището.

— Ти си луд. — Ото спря колата и се почеса по главата. — Напълно луд. В Балтимор си застрелял човек, а сега не искаш да надупчиш със сачми някакъв си лос?

Нейт си пое дълбоко дъх и прогони от ума си спомена за алеята в Балтимор.

— Лосът не беше въоръжен, Ото. Сега трябва да отида при заместник-кмета. Ти се върни и напиши доклад.

Заместник-кметът не беше благоволил да чака. Всъщност, както каза Пийч, той беше хукнал навън след кратък монолог каква грешка е било да наемат този мързелив и надут пришълец.

Слушайки я в движение, Нейт подаде пушката на Ото, грабна радиостанцията и тръгна към банката.

Някъде из този огромен свят, мислеше си той, сигурно има място, където февруари е по-студен, отколкото в Лунаси, Аляска. Молеше се никога да не попадне там.

Небето се беше прояснило и слънцето грееше, така че с малко късмет може би следобед температурата щеше да достигне минус пет-шест градуса. Слънчевият диск беше заобиколен от дъга, ореол от червено, синьо и златисто. Питър му беше казал, че наричат това явление „лъжливо слънце“.

Навсякъде имаше хора, които се възползваха от ясната утрин, за да си свършат работата. Някои го поздравяваха или му махаха отдалеч.

Видя Джони Тривани, бъдещия младоженец, да бърби на тротоара с Бес Маки, а Деб миеше витрината на магазина, сякаш беше топъл пролетен ден.

Нейт махна с ръка на Мич Даубър, който седеше на прозореца на КЛУН, пускаше музика и наблюдаваше какво става в Лунаси. До края на деня със сигурност щеше да каже по радиото нещо дълбоко философско за лоса.

Февруари. Прозрението го озари, докато стоеше на ъгъла на „Лунатик“ и „Денали“. Беше почти краят на февруари, скоро щеше да започне март. Наближаваше краят на шейсетте дни, точката, от която нямаше да има връщане назад. А той още беше тук.

Нещо повече, помисли си. Започваше да свиква.

Замислен, пресече улицата и влезе в банката.

Двама клиенти стояха пред гишето, а друг получаваше пощата си. От начина, по който те и касиерите го изгледаха, Нейт разбра, че Ед все още е бил бесен, когато е влязъл.

В настъпилата тишина кимна за поздрав, после влезе през летящата врата, която разделяше фоайето от офисите.

Банката нямаше външни гишета, които да те обслужват от колата, нито редици банкомати, но килимът беше хубав, по стените висяха картини на местни художници и атмосферата беше делова.

Отиде до вратата, на която имаше блестяща табелка с името на Ед Улкът, и почука.

Заместник-кметът отвори лично и изсумтя.

— Ще трябва да изчакаш. Говоря по телефона.

— Добре.

Когато вратата се тръшна в лицето му, Нейт пъкна ръце в джобовете и заразглежда картините.

Забеляза, че едната, изобразяваща тотем в заснежените гори, е подписана от Ърнст Ноти. Дали беше роднина на Питър? Имаше още много неща да учи за своите лунатици.

Огледа се. Между касиерите и клиентите нямаше бронирано стъкло, но бяха монтирани охранителни камери. Беше проверил сигурността на банката, преди да си открие сметка тук.

Тъй като разговорите се бяха възобновили, дочуваше откъслечи от тях. Говореха за предстоящата кинопрожекция, за

благотворителната разпродажба на домашни печива в полза на училищния оркестър, за времето, за Идитарод. Обичайните приказки за един малък градец, каквито не можеха да се чуят нито в един от клоновете на неговата банка в Балтимор.

Ед го накара да чака десет минути, за да демонстрира превъзходство, и когато отвори вратата, лицето му беше безизразно, но бузите — леко зачервени.

— Искам да те уведомя, че официално се оплаках на кмета.

— Добре.

— Не ми харесва отношението ти, шериф Бърк.

— Отбелязвам си го, господин Улкът. Ако това е всичко, което имате да ми кажете, трябва да се върна в участъка.

— Искам да знам какво предприехте, за да издирите крадеца на вещите ми.

— Ото се занимава с това.

— Къщата ми беше предмет на кражба и вандализъм. Откраднаха ми скъпи въдици. Мисля, че заслужавам вниманието на началника на полицията.

— И го имате. Кражбата е описана и полицейски служител се занимава с нея. Нито аз, нито екипът ми сме я приели с леко сърце. Имаме подробно описание на откраднатите вещи и ако крадецът е достатъчно глупав, за да ги използва, да говори за тях или да ги продаде в района на моята юрисдикция, ще бъде арестуван и собствеността ще ви бъде върната.

Очите на Ед се бяха свили до цепки върху зачервеното лице.

— Може би ако бях жена, щеше да се интересува повече.

— Едва ли щяхте да бъдете мой тип. Господин Улкът — продължи Нейт, — вие сте разстроен и ядосан. Имате право. Ограбили са ви. Фактът, че най-вероятно са го направили деца, не омаловажава това. Ще направим всичко възможно, за да си получите обратно откраднатото. Ако това ще помогне, извинявам се, че бях рязък с вас в участъка. Бях загрижен, че може да пострадат деца, а това за мен е приоритет.

— Вашите деца също учат в училището. Предполагам, че тяхната безопасност за вас е по-важна от откраднатата ви собственост.

Червенината се беше стопила и дълбока въздишка показва на Нейт, че кризата е отминала.

— Въпреки това ти се държа грубо.

— Така е. Бях и разсеян. Честно казано, в момента имам да мисля за много неща. Убийството на Патрик Галоуей, самоубийството на Макс. — Той поклати глава, сякаш беше съкрушен. — Когато приех тази работа, очаквах, че ще се занимавам в най-лошия случай с кражби като тази в хижата ви.

— Каква трагедия. — Ед седна и беше достатъчно учтив, за да покани и Нейт с жест. — Трагично и шокиращо. Макс ми беше добър приятел.

Той потърка врата си с опакото на ръката.

— Мислех, че го познавам, но нямах представа, че замисля самоубийство. Че ще зареже по този начин съпругата и децата си. — Разпери ръце в мълчаливо недоумение. — Изглежда това ме е разстроило повече, отколкото би ми се искало да призная, но не ми дава мира. Аз също трябва да ти се извиня.

— Не е нужно.

— Взех тази кражба много навътре. Защитен механизъм. По-лесно е да беснея заради нея, отколкото да мисля за Макс. Опитвам се да помогна на Кари за помена му и за финансовата страна на положението. Когато някой умре, се изписват купчини документи. Трудно е. Трудно ми е да се справя.

— Няма нищо по-тежко от това да погребеш приятел. Познавали сте се отдавна.

— Да, бяха чудесни времена. Децата ни отраснаха заедно. А сега се случи тази трагедия, и то точно след като разбрахме за Пат...

— И него сте познавали.

Ед се усмихна леко.

— Преди да се ожения за Арлийн. Или, както би казала тя, преди да ме е опитомила. Не винаги съм бил солиден гражданин и съпруг като сега. Пат беше... авантюрист. По свой начин и онези времена бяха хубави.

Той огледа кабинета, сякаш принадлежеше на някой друг и не може да си спомни как е попаднал в него.

— Още не мога да повярвам.

— За всички беше шок да разберат какво е станало с Галоуей.

— Мислех, че е заминал — всички мислеха така — и не бях изненадан. Пат беше неспокоен дух. Това го правеше толкова

привлекателен.

— Дватамата сте ходили заедно из планините.

— Божичко. — Ед се облегна назад. — Обичах изкачванията. Невероятната тръпка и дори несгодите. Още ги обичам, но рядко имам време за тях. От време на време уча сина си.

— Чух, че Галоуей бил добър катерач.

— Много добър. Макар че беше доста безразсъден. Прекалено безразсъден, за да се чувствам спокоен, дори когато бях на тридесет.

— Имате ли представа с кого може да се е изкачвал през онзи февруари?

— Никаква, мисля за това, откакто чухме новината. Може би случайно е срещнал някого или е водил група на зимно изкачване. Често го правеше импулсивно — за да спечели малко пари и заради тръпката. И един от тях го е убил, Бог знае защо. — Той поклати глава. — Не се ли занимава щатската полиция с разследването?

— Така е. Просто съм любопитен, неофициално.

— Съмнявам се, че ще открият кой е бил и защо го е направил. Минали са шестнайсет години. Господи — промърмори, — човек не забелязва как лети времето. В началото сам ръководех тази банка и живеях тук. Държах парите в онзи сейф.

Посочи към голяма черна каса.

— Не знаех.

— Бях на двадесет и седем, когато се озовах тук. Искях да си отворявам едно кътче от пустошта и да го цивилизовам по свой начин. — Усмихна се. — Мисля, че направих точно това. Знаеш ли, семейство Хоп и съдия Ройс бяха първите ми клиенти. Искаше се голямо доверие, за да оставят парите си в мои ръце. Никога няма да забравя това. Но ние споделяхме една мечта и създадохме този град от нея.

— Хубав град.

— Така е и аз се гордея с ролята си в изграждането му. Стариат Хайдъл беше тук, държеше „Хижата“. И той вложи парите си при мен след известно време. Появиха се и други. Пийч с третия, не, с втория си съпруг. Живееха извън града, но идваха тук на покупки и приказка от време на време. Когато той умря, тя се пресели в града. Ото, Бинг, Деб и Хари. За да живееш тук, трябва да имаш силен характер и големи мечти.

— Така е.

— Всъщност... — Ед си пое дъх през носа. — Пат също имаше своя мечта, имаше и характер. Не знам колко силен, но за сметка на това беше много забавен. Надявам се, че всичко ще приключи успешно. Мислиш ли, че някога ще разберем със сигурност какво е станало там горе?

— Шансовете не са много добри, но смятам, че Кобън ще отдели нужното време и усилия. Ще потърси пилота и хора, които са видели Галоуей, преди да се изкачи. Може би ще иска да говори и с вас. Да ви разпита кого е използвал най-често за пилот.

— Най-често беше Джейкъб. Но ако той го беше откарал, щеше да съобщи за изчезването му, — Ед вдигна рамене. — Логично е, че е бил някой друг. Нека помисля...

Взе сребърна писалка и разсеяно почука по бюрото.

— Спомням си, че когато Джейкъб се изкачваше с нас, понякога използваше... как му беше името... Един ветеран от Виетнам. Лейкс... Лукс. Да, така беше. Имаше и един маниак, наричаха го Двупръстия. Мислиш ли, че трябва да се обадя на Кобън и да му кажа за това?

— Няма да навреди. Трябва да се връщам. — Нейт стана и протегна ръка. — Надявам се, че се изяснихме, господин Улкът.

— Ед. Така е. Проклетата бормашина. Платих твърде много за нея, затова ме е яд толкова. И тя, и въдиците са застраховани, но въпросът е принципен.

— Ясно. Слушайте, ще отида лично до хижата ви, за да поогледам.

По лицето на Ед се изписа задоволство.

— Ще ти бъда много благодарен. Сложих нова ключалка. Сега ще ти дам ключовете.

След като приключи с бесните лосове и заместник-кметове, Нейт се отби да види Роуз. Издаде подходящи според него звуци над бебето, което приличаше на черноглава костенурка, сгушена в розово одеяло.

Отби се на Пийч дай каже, че отива да огледа хижата на Ед. Импулсивно спря до кучкарника в „Хижата“ и взе Рок и Бул, за да могат да потичат на свобода.

Пътуването беше приятно. Беше сменил предпочитаната от Ото станция с кънтри и уестърн на друга, която пускаше алтернативен рок. Стигна до езерото под енергичния ритъм на „Блинк 182“.

Хижата на Ед стърчеше самотно върху нагънат пласт лед. Беше доста голяма и облицована с кедрови плоскости. Малко по-люксово, отколкото беше очаквал, с посребрени от скрежа стени и островърх покрив.

И отдалечена от останалите.

Реши, че прилича на имение на местен лорд край малко селце.

Кучетата тичаха по леда като деца във ваканция, докато Нейт си проправяше път към хижата.

Тишината беше забележителна — като в църква, — а шумът на лекия вятър, който се промъкваше през заснежените клони, звучеше като тиха музика. Хладното слънце блестеше в леденосиньото небе и проблясваше върху заледеното езеро.

Усещането за тишина и самота беше толкова силно, че той подскочи и посегна към пистолета, когато чу дълъг, отекващ писък.

Орелът кръжеше, златистокафяв и величествен, на фона на небето. Кучетата се сборичкаха игриво, после скочиха в прясната сняг на брега на езерото.

Оттук се виждаше самолетът на Мег. Приличаше на червено петно зад елипсата замръзнала вода. Ако човек се вгледаше, можеше да открие и други белези на цивилизацията.

Ивица дим от комин, част от къща, забележима през гъстите клони, собствения му дъх, който излизаше като облак пара.

Той се засмя. Може би трябваше да опита риболов на леда. Имаше тръпка в примитивното усещане да пуснеш въдица в дупката наскоро леда и да седиш в тишината върху замръзналата вода.

Отиде до хижата и видя надписа „Тъпанар“, изрисуван със спрей отровножълта боя на вратата.

Още един белег на цивилизацията, помисли си Нейт, докато търсеше ключовете в джоба си.

Ед беше сложил два нови катинара, висящи на дебели, лъскави вериги.

Отключи и влезе.

Авторите на графити бяха поработили и вътре. По стените бяха изписани нецензурни думи. Можеше да разбере раздражението на Ед. И той би побеснял, ако откриеше подобно нещо в някое от собствените си светилища.

Видя поставката, на която бяха стояли въдиците, забеляза изрядния ред, който цареше в помещението, като се изключат вандалските прояви.

Такъмите, печката и столовете не бяха докоснати, но шкафът, в който вероятно беше стояло уискито — „Гленфидич“, по думите на Ото — и запаси от храна, беше празен и отворен.

Откри кабърчета, които се забиват в ботушите, и си напомним, че трябва да купи и за себе си. Вътре имаше и аптечка, резервни ръкавици, шапка, износена парка, снегоходки и няколко топли одеяла.

Снегоходките бяха окачени на стената, точно над крещящия жълт надпис „Задник“. Не можеше да прецени дали са използвани наскоро.

Имаше дърва за печката, нож за чистене на риба и още няколко заплашителни на вид ножове. Няколко списания, портативно радио. Резервни батерии.

Нищо друго, освен онова, което човек очакваше да намери в рибарска хижа в Аляска.

Когато излезе навън, обиколи наоколо. Погледна към самолета на Мег и мястото, където започваше гората край къщата ѝ.

Опита се да си представи Ед Улкът — надут, но физически здрав — да броди из гората на снегоходки.

20.

Лосът беше най-обсъжданата тема през седмицата. Присмиваха се на Нейт или го поздравяваха за техниката му на прогонване.

Лично той смяташе появата на лоса за благословия. Тя отклони вниманието на хората от убийството и смъртта, поне за малко.

Смяташе да говори отново с Кари и обмисляше как дай попречи да затвори вратата в лицето му. Когато разбра, че тялото на Макс е било кремирано и Мег ще кара съпругата му до Анкърдж, за да прибере пепелта, най-после се реши.

— Трябва да дойда с теб — каза той на Мег.

— Слушай, шерифе, и без това ще бъде трудно. Не е нужно да си там, за дай натриеш носа.

— Нищо няма да натривам. Сега отивам при нея. Ще те чакаме на реката.

— Нейт. — Тя обу ботушите си. — Може би е редно полицията на Лунаси да има представител там, но по-добре прати Ото или Питър. Правилно или не, ти си последният човек, когото Кари би искала да види днес.

— Ще те чакаме на реката. — Беше на половината път до вратата на стаята, която временно споделяха, когато изведнъж се сети. — Рок и Бул. Може да схващам бавно, но се сетих. Сигурно е заради историята с лоса. Роки и Булуинкъл^[1].

— Бавно схващаш. Или си имал тежко детство.

— Не, просто си мислех, че са мъжки имена — като на боксьори. Скалата, Разярения бик — нещо такова.

Устните ѝ се повдигнаха в крайчеца. Как успяваше да я развесели, дори когато му беше ядосана.

— Скалата е кечист.

— Все тая. Ще се видим след час.

Той вече беше съобщил на екипа си — който прояви същото песимистично отношение като Мег, — че ще пътува до Анкърдж тази сутрин. Затова подкара колата към къщата на Кари.

Вратата се разтвори, преди да беше стигнал до средата на пътеката. Тя стоеше отпред, облечена в черен пуловер и панталони.

— Можеш да се обърнеш и да си влезеш в колата. Не съм длъжна да говоря с теб и няма да те пусна в къщата си.

— Моля те да ми отделиш пет минути, Кари. Предпочитам да не викам отвън онова, което трябва да ти кажа лично. Едва ли и на теб би ти харесало. Ще бъде по-лесно и за двама ни, ако ми дадеш пет минути вътре, особено след като ще пътувам с теб в самолета след час.

— Не искам да идваш с мен.

— Знам. Ако още мислиш така, след като чуеш каквото имам да ти кажа, ще изпратя Питър.

На лицето ѝ се изписа вътрешна борба. Накрая се обърна и влезе, оставяйки вратата отворена за него и вледеняващия студ.

Когато я последва в дневната, завари я да стои с гръб към него, кръстосала ръце пред гърдите си така здраво, че кокалчетата ѝ бяха побелели.

— Тук ли са децата ти?

— Не, пратих ги на училище. По-добре да се върнат към нормалния живот заедно с приятелите си. Имат нужда от това. Как посмя да дойдеш тук? — Тя рязко се обърна. — Как можа да дойдеш и да ме тормозиш в деня, когато ще донеса пепелта на съпруга си у дома? Нямах ли сърце, не знаеш ли какво е съчувствие?

— Тук съм официално и онова, което ще ти кажа, е поверително.

— Официално — презрително процеди Кари. — Какво искаш? Съпругът ми е мъртъв и не може да се защити от ужасните неща, които говориш за него. Не ги повтаряй в тази къща. Това е домът на Макс и не желая да говориш ужасните си лъжи в нея.

— Ти си го обичала. Достатъчно ли го обичаше, за да ми обещаеш, че онова, което си кажем, ще остане между нас? Че няма да кажеш на никого? На абсолютно никого, Кари.

— Смейеш да ме питаш дали съм обичала...

— Кажи само „да“ или „не“. Искам да ми дадеш дума.

— Нямам интерес да повтарям лъжите ти пред никого. Казвай каквото имаш и си върви. Обещавам ти да забравя дори, че си бил тук.

— Трябваше да се задоволи с това.

— Смятам, че Макс е бил в планината с Патрик Галоуей по времето, когато е бил убит.

— Върви по дяволите.

— Смятам и че с тях е имало трети човек.

Устата ѝ увисна.

— Как така трети човек?

— Качили са се трима, а са слезли двама. Мисля, че третият човек е убил Галоуей. Смятам също, че той е убил Макс или го е подтикнал да се самоубие.

Докато го гледаше изумено, Кари намери пипнешком облегалката на един стол и се отпусна в него.

— Не те разбирам.

— Не мога да ти разкажа всичко, но ми трябва помощта ти. Моля те, помогни ми да докажа това, в което вярвам. Имало е трети човек, Кари. Кой е бил той?

— Не знам. Господи, наистина не знам. Аз... Казах ти, че някой е убил Макс. Казах ти, че не се е самоубил. Казах и на сержант Кобън. Продължавам да му го повтарям.

— Знам. Вярвам ти.

— Вярваш ми? — Сълзи бликнаха от очите ѝ и се стекоха по бузите. — Ти ми вярваш. '

— Да. Но фактът е, че съдебният лекар го е определил като самоубийство. Кобън може да има съмнения и нюхът му да говори друго, може да има дори някои косвени улики, но той не разполага с онова, което имаме ние. Няма време, нито възможност да стигне до дъното на тази история. Ще трябва да се върнем много години назад. Ти ще трябва да си спомниш подробности, чувства, разговори. Няма да е лесно. И ще трябва да го запазиш в тайна. Предлагам ти да рискуваш.

Кари попи сълзите си.

— Не разбирам.

— Ако сме прави и някой е убил Макс заради случилото се, той може би те наблюдава. Може би се чуди какво знаеш, какво си спомняш, какво може да ти е казал Макс.

— Мислиш, че съм в опасност ли?

— Настоявам да бъдеш много внимателна. Не споделяй това с никого, дори с децата си. Нито с най-добрата си приятелка, нито със свещеника. С никого. Искам да ми позволиш да прегледам вещите на Макс, личните му документи. Всичко — тук и в редакцията. И никой не бива да разбере за това. Искам да си припомниш онзи февруари.

Какво си правила ти, какво е правил Макс, с кого си е прекарвал времето, как се е държал. Запиши го.

Тя го погледна и зад мъката в очите ѝ проблесна надежда.

— Ще откриеш ли кой му причини това? Кой ни причини това?

— Ще направя всичко възможно.

Кари изтри бузите си.

— Наговорих ужасни неща за теб на всички, които си дадох труда да ме изслушат.

— Някои от тях сигурно са били верни.

— Не, не бяха. — Притисна очите си с пръсти. — Много съм объркана. Умът и сърцето ми са изпълнени с мъка. Накарах Мег да ме откара, за да донеса пепелта му, защото исках да докажа, че не вярвам... че не се срамувам. Но част от мен се срамуваше. — Свали ръце и го погледна с ужас. — Но ако е бил там, той трябва да е знаел...

— Ще разберем това. Някои от отговорите може би няма да ни харесат, Кари, но така е по-добре, отколкото да имаш само въпроси.

— Надявам се да си прав. — Тя се изправи. — Трябва да се пооправя. — Тръгна към вратата, после спря и се обърна. Макс щеше да хареса историята с лоса в училищния двор. Удоволствие щеше да напише нещо за нея. „Лос натрапник, прогонен от училището в Лунаси“. Такива истории обичаше. Човек, който би се забавлявал от нещо толкова глупаво, не би могъл да убие Пат Галоуей.

— Щом се запознахме, веднага поисках да се омъжа за него. Хареса ми идеята му за вестника, за това, че е важно да се обръща внимание и на малките неща, а не само на големите.

От мястото си до Мег Кари погледна през прозореца към планините.

— Дойдох тук, за да преподавам, и останах, защото мястото ми влезе под кожата. Не бях много добра учителка, но исках да остана. Харесваше ми и че има много повече мъже, отколкото жени. Търсех си съпруг. — Тя хвърли кос поглед към Мег.

— Че кой не си търси?

Кари се засмя дрезгаво.

— Исках да се омъжа и да имам деца. Щом погледнах Макс, реших, че е подходящ. Беше умен, но не прекалено; хубав, но не толкова, че да го ревнувам от други жени. Малко див — повече,

отколкото ми се искаше, — но от тези мъже, които знаеш, че можеш да поправиш с малко време и усилия.

Тя млъкна и учестеното ѝ дишане показва, че се бори със сълзите.

— Наистина ли жените си правят такива списъци? Като за къща, която искаш да си купиш. Може да се ремонтира по мой вкус. Основите са солидни, има нужда само от малко освежаване. Нещо такова? — попита Нейт.

Кари се разсмя звънливо и притисна ръка към устните си.

— Правим ги. Или поне аз ги правех, колкото повече наближавах трийсетте. Не бях лудо влюбена в него, не беше голямата любов. Но го вкарах в леглото си и там се прояви добре. Още един плюс за него.

Настъпи кратка тишина, после Нейт се изкашля.

— А плюсовете за това различават ли се по големина или цвят?

— Не се тревожи, Бърк, и ти имаш плюс в тази графа — намеси се Мег и му хвърли поглед, изпълнен с благодарност и разбиране. Знаеше, че се опитва да разсее вдовицата. После се обърна към Кари. — Бяхте хубава двойка. И добър екип.

— Да, бяхме добър екип. Може да не е била бурна любов, но ще ви кажа кога окончателно се влюбих в него и разбрах, че няма връщане назад. В деня, когато взе дъщеричката си за пръв път. Изразът на лицето му, начинът, по който гледаше към мен, докато я държеше. Изненада и учудване, вълнение и ужас — всичко това беше изписано на лицето му. Не изпитах бурна страст, но се радвах на сърдечна, силна и истинска любов. — Той не е убил баща ти, Мег. — Тя отново погледна през прозореца. — Мъжът, който държеше така бебето, не би могъл да убие никого. Знам, че имаш причини да мислиш другояче, и искам да ти благодаря... за добротата ти да ме караш днес.

— И двете изгубихме хора, които обичахме. Нищо няма да докажем, ако се скараме заради това.

Жените, помисли си Нейт, са по-корави и по-устойчиви от всички мъже, които познаваше. Включително от него самия.

Откри Кобън веднага щом се приземиха и макар да изглеждаше коравосърдечно, остави Кари и Мег да се оправят с подробностите по освобождаване пепелта на Макс.

— Томас Кижински или Двупръстия. Той ми се струва най-вероятният пилот. Има още един, Лукс — сега работи във Феърбанкс.

И още двама-трима, които Галоуей е използвал от време на време. — Остави списъка, който беше направил, на бюрото на Кобън. — Но според мен Кижински най-добре се връзва. Убит е няколко седмици след Галоуей.

— Промушен с нож. Разследването е заключило, че става дума за обир. — Кобън си пое дълбоко дъх. — Кижински е бил свързан с някои от лошите момчета. Залагал е сериозно, подозирали са го в продажба на наркотици. Когато са го убили, е дължал около десет бона. Следователят решил, че някой от кредиторите му си е върнал дълга в натура, но не можал да го докаже.

— И ти приемаш, че това е просто съвпадение?

— Нищо не приемам. Фактът е, че Кижински е водил безпътен живот и е умрял по същия начин. Ако той е бил пилотът, закарал Галоуей на последното му изкачване, няма как да ни го каже.

Кобън отново си пое шумно дъх през носа.

— Пресата ме притиска, Бърк.

— Да, гледах новините. Дадох и официално изявление.

— Виждал ли си подобна глупост? — Сержантът извади някакъв таблоид от чекмеджето си и го разтвори на бюрото. Заглавието крещеше:

ЗАМРЪЗНАЛ МЪЖ, ИЗВАДЕН ОТ ЛЕДЕНИЯ СИ ГРОБ

Имаше цветна снимка на Галоуей в пещерата, точно под заглавието.

— Трябваше да очакваш такива дивотии — започна Нейт.

— Сигурно някой от екипа, който го свали, е направил снимката. Изкарал е няколко долара, като я е продал на таблоидите. Лейтенантът ми диша във врата. Не искам и ти да правиш същото.

— В планината е имало трети човек.

— Да, според дневника на Галоуей. Разбира се, не можем да докажем, че е умрял след последния запис в дневника. След шестнадесет години не е възможно да се определи времето на смъртта. Може да е било тогава или пък месец по-късно. Дори шест месеца по-късно.

— Не го мислиш сериозно.

Кобън вдигна ръка.

— Това, което знам, е едно, а онова, което мога да докажа — друго. Съдебният лекар постанови, че е самоубийство, и на лейтенанта това му харесва. Жалко, че Хоубейкър не е написал в бележката кои са били горе.

— Дай ми документите и аз ще ти намеря имената. И ти надушваш, че тази работа вони. Ако искаш да пренебрегнеш това, твоя работа. Но има една жена с две деца, която заслужава да знае истината, за да свикне да живее с нея. Мога да си взема няколко дни отпуска и да дойда да потърся информация тук, в Анкъридж, или просто да ми дадеш материалите и да ме оставиш да се върна в Лунаси.

— Ако исках да оставя нещата така, нямаше да ти дам дневника на Галоуей. — От лицето му струеше огорчение. — Но имам шефове и те настояват да приключа случая. Повечето смятат, че Хоубейкър е убил Галоуей и третия човек, който според дневника е бил ранен. И ако се замислиш, звучи логично. Защо убиецът на Галоуей да пощади един ранен потенциален свидетел? Хоубейкър е убил и двамата. После, уплашен, че ще го разкрият, се е разкалял и се е самоубил.

— Много удобно.

Кобън сви устни.

— Някои го предпочитат така. Ще ти дам материалите, Бърк, но не искам никой да знае за личното ти разследване. Ако пресата, лейтенантът ми или който и да е узнаят, че душиш наоколо, а аз ти помагам, ще си изпатя.

— Имаш думата ми.

Мег беше така просмукана от скръбта на Кари, че нямаше нищо против да работи вечерта. Ако имаше избор, би предпочела да натовари кучетата на самолета и да забие из пустошта. Където и да било. Някъде, където би могла да прекара няколко дни съвсем сама — далеч от чуждите нужди и изисквания.

Това, мислеше си тя, докато влизаше в горещата кухня на „Хижата“, беше генът на Галоуей. Замини, за да забравиш. Животът е прекалено кратък, за да се измъчваш.

Но у нея имаше и още нещо — надяваше се да не идва от Чарлийн, — което я караше да остане и да се пребори.

Подаде поръчките на Големия Майк. Две порции месно руло, вегетариански специалитет и съомга-изненада.

Взе готовите поръчки и закрепил таблата с такава лекота, че се намръщи. Нямаше нищо против сервитьорите по целия свят, но ѝ се искаше да не е толкова добра в професията. Не би се занимавала с това, дори ако ѝ се наложеше.

Господи, как имаше нужда от малко въздух, от тишина. От кучетата. От музиката си. От секс.

Имаше чувството, че ще се пръсне.

Работи още два часа сред врявата, оплакванията, клюките, неуместните шеги. Усещаше как напрежението се трупа в нея и отчаяно искаше да се махне. Когато тълпата оредя, тя издебна Чарлийн на кухненската врата.

— Толкова за тази вечер. Тръгвам си.

— Трябва да...

— Намери някой друг. Едва ли ще ти е трудно.

И тръгна към стълбите. Искеше да вземе душ, а после щеше да си опакова багажа и да се прибере. Чарлийн я последва.

— След час пак ще бъде лудница. Хората ще дойдат да пийнат по нещо, да...

— Колко и да ти е чудно, не ми пука.

Щеше да ѝ затвори вратата в лицето, но майка ѝ влезе и я тресна след себе си.

— Никога не ти е пукало. Не ме интересува, че не ти пука, дължиш ми нещо.

Майната му на душа, щеше направо да си стегне багажа.

— Тогава ми направи сметката.

— Имам нужда от помощ, Меган. Защо никога не можеш да ми помогнеш, без да се държиш като кучка?

— Наследила съм го от теб. Вината не е моя. — Отвори едно чекмедже и извади съдържането му на леглото.

— Аз създадох нещо тук. И ти имаше полза от него.

— Не ми пука за парите ти.

— Не говоря за пари. — Чарлийн сграбчи дрехите от леглото и ги хвърли във въздуха. — Говоря ти за това място. То означава нещо. Ти никога не си се интересувала. Едва издържаше да се махнеш от тук и от мен, но то означава нещо. За него пише във вестниците, в списанията, в туристическите пътеводители. Тук работят хора, които разчитат на заплатите си, за да имат храна на масата и дрехи за децата

си. Имам клиенти, които идват всяка проклета вечер, защото това място им е нужно.

— Ти имаш — съгласи се Мег. — Това няма нищо общо с мен.

— И той винаги казваше така. — Вбесена, тя ритна чифт джинси на пода. — Приличаш на него и говориш като него.

— Това също не е моя вина.

— И той никога не беше виновен. Не му провървяло на покер — много важно. Какво, че тази седмица нямаме пари? Имам нужда от пространство, Чарли, знаеш как е. Ще се върна след няколко дни. Нещо ще изскочи, не ми опявай. Но някой трябваше да плаща сметките, нали? — попита Чарлийн. — Някой трябваше да плаща за лекарствата, когато ти беше болна, или да има пари за обувките ти. Какво от това, че ми носеше диви цветя през лятото или пишеше за мен хубави песни и стихове, когато това не слагаше храната на масата!

— Аз се прехранвам сама. И сама си купувам обувките. — Но вече се беше поуспокоила. — Не казвам, че не си работила. Биваше те и с интригите, но това си е твоят живот. В крайна сметка получи онова, което искаше.

— Исках него. По дяволите, него исках.

— Аз също, но и двете загубихме. Нищо не можем да направим.

„Ще дойда по-късно да си взема багажа“ — помисли си Мег. Точно сега ѝ беше наложително да излезе навън. Отиде до вратата, но се поколеба.

— Обадох се в Бостън, на майка му. Тя... няма да ти пречи да вземеш тялото и да го погребеш тук.

— Обадила си ѝ се?

— Да, всичко е наред. — Отвори вратата.

— Мег. Меган, моля те. Почакай малко. — Чарлийн седна на крайчеца на леглото. Дрехите се търкаляха в краката ѝ. — Благодаря ти.

По дяволите. По дяволите!

— Просто се обадох по телефона.

— Има значение. — Чарлийн стисна ръце в скута си и се втрени в тях. — За мен има огромно значение. Бях толкова ядосана, че си отишла в Анкърдж... да го видиш. Че ме изолираш.

Мег затвори вратата и се облегна на нея.

— Не съм искала това.

— Не бях добра майка. Отначало исках да бъда. Опитах се. Но винаги имах толкова работа. Не знаех, че ще е толкова трудно.

— Била си много млада.

— Може би прекалено млада. Пат искаше още деца. — Тя вдигна очи и сви рамене. — Беше луд по теб и искаше още деца. Не можех да го позволя. Не исках да изживея отново всичко това, да бъда дебела и уморена, да изтърпя болките. И после да имам толкова работа. А и парите, които никога не достигаха. Той ме притискаше за това, а аз него — за други неща. Накрая имах чувството, че през половината време се караме. А и ревнувах, защото те обожаваше, а аз винаги бях излишна, винаги бях онази, която трябваше да казва „не“.

— Все някой трябва да го прави.

— Не знам дали щяхме да останем заедно, ако се беше върнал. По онова време двамата вече искахме различни неща. Но съм сигурна, че ако се бяхме разделили, той щеше да те вземе със себе си.

Сякаш за да направи нещо, тя приглади покривката на леглото от двете си страни.

— Щеше да те вземе — повтори. — И аз щях да му го позволя. Трябва да го знаеш. Той те обичаше повече, отколкото аз бях в състояние да те обичам.

Да седне на леглото, беше най-трудното нещо, което беше правила в живота си.

— Достатъчно ли, за да събере пари за обувките ми?

— Може би не, но достатъчно, за да те заведе да нощувате на открито и да гледате звездите. Достатъчно, за да седи с теб край огъня и да ти разказва приказки.

— Искан ми се да вярвам, че ако се беше върнал, щяхте да останете заедно.

Чарлийн я погледна учудено:

— Наистина ли?

— Да. Че щяхте да намерите начин да се разберете. Били сте заедно дълго време. Повече, отколкото се задържат много хора. Искан да те попитам нещо.

— Моментът изглежда подходящ.

— Когато го видя за пръв път, беше ли като ударена от мълния? Какво изпита?

— О, Господи, да. Едва не ме овъгли. И до края беше така. Когато му се ядосвах, ми се искаше да е мъртъв. Никога не съм изпитвала подобни чувства към друг човек. Все чакам да ми се случи, но не става.

— Може би вече е време да си потърсиш някого. Наскоро ми говориха за предимствата на спокойната и нежна обич.

Мег стана и събра разхвърляните дрехи.

— Не мога да сляза и да работя тази вечер.

— Добре.

— Ще дойда за закуска, но намери някой да замества Роуз. Трябва да се върна в къщата си, към живота си.

Чарлийн кимна и се изправи.

— Ще вземеш ли готиното ченге с теб?

— Той ще реши.

Тя си стегна багажа и разтреби стаята. Смяташе да остави бележка на Нейт, но после реши, че ще бъде грубо и нетактично дори за нея.

Така или иначе не беше със своята кола, не че би се поколебала да „заеме“ неговата. Или нечия чужда. И да му каже после.

Най-накрая метна раницата през рамо, мина през „Италианското“ и стигна до участъка.

Беше ѝ казал, че ще работи до късно, че е дежурен. Тъй като колата му беше заключена, тя спря и се замисли. Можеше да използва връзката шперцове и сигурно някой щеше да стане. Но нямаше да му хареса, ако беше включил алармата.

А като градски човек можеше и да го е направил.

Внесе раницата и голямата пица в участъка.

Първата ѝ мисъл беше, че е ужасно тихо. Как можеше този човек да работи без музика? Остави раницата и се нареди да го извика, но той се появи на вратата.

Ако не го гледаше внимателно, нямаше да забележи как ръката му посегна към кобура, нито как леко се отмести, когато ѝ се усмихна.

— Мирише ми на храна и на жена. А това пробужда пещерните ми инстинкти.

— Пица „Пеперони“. Реших, че по това време ще имаш нужда от нещо горещо, което включва и мен.

— Съгласен и за двете. Защо си с раница?

Не беше го видяла да поглежда към нея.

— Бягам. Ще дойдеш ли с мен?

— Скарахте се с Чарлийн?

— Да, но не това е причината. Всъщност, донякъде се одобрихме. Просто трябва да се махна оттук, Бърк. Прекалено дълго време прекарвам сред много хора. Изнервям се. Реших, че пицата и малко секс в къщата ми ще ме отпуснат, преди да си го изкарам на някого и да се наложи да ме арестуваш.

— Добър план.

— Щях просто да си тръгна, но не го направих. Пиши ми червена точка.

— Готово. Защо не внесеш пицата? Аз ще потърся нещо, с което да я прокараме.

— Вече имам. — Тя бръкна с една ръка в сака и извади бутилка червено вино. — Свих я от бара на „Хижата“. Ще трябва да я изпием цялата, за да се отървем от доказателствата.

Докато минаваше покрай него, му подаде шишето, после влезе в кабинета и остави пицата на бюрото му.

Той беше затворил папката и изключил компютъра и точно покриваше дъската с одеялото, когато бе чул външната врата да се отваря.

— Салфетки? — попита тя.

Не беше кавалерско, но не искаше да я оставя сама в кабинета си.

— На бюрото на Пийч са. — Извади джобния си нож и отвори тирбушона. — Досега не съм го използвал. Трудоемко е, но случаят си струва. — Напъна се и извади тапата. — Готово.

Тя сложи салфетките и взе две чаши за кафе.

— Какво е това? — докосна с пръст края на одеялото.

— Недей. — Когато го погледна изненадано, той добави: — Просто недей. Да хапнем.

Седнаха и се отдадоха на виното и пицата.

— Защо работиш толкова до късно и сам? Времето ли убиваш, докато свърша работа?

— Отчасти. Но кажи ми, за какво се скарахте с Чарлийн?

— Сменяш темата.

— Така си е.

— Обвини ме, че съм неблагодарна и т.н. После говорихме за баща ми и за... други неща. За някои от тях беше права. Достатъчно, за да призная, че не й е било леко да живее с него и че по своя странен и дразнещ начин е правела всичко възможно. Че и двете сме го обичали повече, отколкото бихме могли да се обичаме помежду си.

Тя наля още вино и умишлено взе второ парче пица, макар стомахът й да се беше свил на възел.

— Под одеялото са снимките и документите за убийството на баща ми, нали? Гледала съм достатъчно полицейски филми, Бърк, и знам, че ги окачвате така, когато разследвате.

— Не разследвам нищо официално. Да, свързано е с баща ти и искам да не сваляш одеялото.

— И преди ти казах, че не съм никаква крехка гражданка.

— А аз ти казвам, че има неща, които не споделям с никого. И няма да ги споделя.

Мег мълчаливо се загледа в пицата си.

— С подобни изявления ли накара жена си да си намери друг мъж?

— Не — отвърна той с равен глас. — Изобщо не й пукаше за работата ми.

Тя притвори очи за миг, после се насили да срещне погледа му.

— Това беше евтин номер. Понякога съм способна и на такива. — Остави парчето пица. — Тази вечер не се харесвам особено. Трябва да се махна оттук, за да стана такава, каквата съм, когато се харесвам.

— Но първо дойде да ми донесеш пица и вино.

— Успял си да ме закачиш на куката. Не знам дали ще е задълго, но поне засега е така.

— Обичам те, Меган.

— За бога, не го казвай сега! — Тя скочи и задърпа косата си, докато крачеше наред-назад. — Когато съм в това отвратително настроение. Да не би нарочно да предизвикваш жените, Игнейшъс? Да не би да търсиш още някоя, която да разбие сърцето ти?

— В първия миг усещането беше като Големия взрив — продължи той спокойно. — Предполагам, че иначе нямаше да успея да ме извади от дупката, в която се въргнах цяла година. А сега, поне през повечето време, чувството уютно къкри в мен. Само от време на време се надига и тогава сякаш ме разтърсва мълния.

Мег спря и отново седна, защото стомахът ѝ подскачаше нагоре-надолу.

— Бог да ти е на помощ.

— Да, и аз си го помислих. Но те обичам, и то не както обичах Рейчъл. Тогава бях планирал всичко — всяка разумна стъпка, всеки етап.

— А с мен не търсиш нищо разумно и нормално.

— Би било загуба на време.

— Не ми пробутвай тия. На задника ти е татуирано „дом и огнище“.

— Не. Ти си тази с татуировката, която, между другото, е много еротична. Може би когато решиш, че си влюбена в мен, ще мислим какво да правим нататък, но засега...

— Когато реша?

— Да, когато. Аз съм търпелив, Мег, и безмилостен по свой начин. Започвам да си връщам формата. Има какво още да се желае, но и това ще стане. Ще трябва да го приемеш.

— Интересно. Малко по-страшничко, отколкото очаквах, но интересно.

— И тъй като те обичам и ти вярвам, ще ти покажа това.

Той отвори папката на бюрото си, извади пресниманите страници от дневника на Патрик Галоуей и ѝ ги подаде.

Усети кога е разпознала почерка, защото тялото ѝ се вдърви и тя рязко си пое дъх. Погледът ѝ за миг се отправи към него, после се прикова върху страниците в скута ѝ.

Тя не каза нищо, докато четеше. Не плака, не избухна в гняв, нито потръпна, както може би щеше да направи някоя друга жена. Вместо това зачете вгълбено, отпивайки от време на време от виното си.

— Откъде взе това?

— Копия от страниците на тетрадката, която са намерили в парката му. Кобън ми ги даде.

— Кога?

— Преди няколко дни.

В стомаха ѝ сякаш гореше въглен.

— И ти не ми каза, нито ми го показва.

— Не.

— Защо?

— Имах нужда да размисля, а ти — да се успокоиш.

— На това ли му викаш връщане на формата? Да взимаш едностранно решения?

— Това е част от професионалните ми задължения и личните ми чувства. Нямах право да обсъждаш това с никого, докато не ти позволя.

— И ми ги показва сега, защото според професионалното ти мнение ти си ги преценил, а аз съм се успокоила?

— Нещо такова.

Тя затвори очи.

— Ти си винаги грижовен, нали? И професионално, и лично. За теб е все едно.

Нейт не отговори и тя отвори очи.

— Няма смисъл да ти говоря глупости, след като си постъпил, както си сметнал за най-добре. Сигурно е било така.

Усещайки, че не може да преглътне, тя остави чашата вино.

— Какво мисли Кобън?

— В случая е по-важно какво мислят началниците му. Версията е, че Макс е убил Галоуей, а после и третия човек. Когато тялото на баща ти било открито, страхът от разкриване и разкаянието го накарали да се самоубие.

— И така могат да приключат случая, както се казва на полицейски жаргон.

— В общи линии, да.

— Горката Кари. — Мег се наведе и остави страниците на бюрото му. — Горкият Макс. Той не е убил Патрик Галоуей.

— Не — каза Нейт. — Не е.

[1] Катеричка и лос, герои на популярен анимационен филм. — Б.пр. ↑

21.

Всички се събраха в кметството за помена на Макс Хоубейкър. Беше единственото достатъчно голямо помещение, което да побере тълпата. Нейт се учуди колко много хора дойдоха — в работни или официални дрехи, в аляски фракове или с войнишки ботуши. Идваха, защото Макс беше един от тях, както и семейството му. Бяха тук, помисли си Нейт, независимо дали го смятаха за герой на малкия си град или за убиец.

А много вярваха в последното. Той го виждаше в очите им или го дочуваше в откъслеците от разговори. Но не се намеси.

Говориха за Макс с топлота и хумор, а името Патрик Галоуей беше изпуснато във всички официални изявления.

После всичко свърши. Някои отидоха на работа, други — у Кари, за да обсъдят как е минало всичко.

А Нейт се върна в участъка.

Чарлийн издебна Мег, докато разтоварваше припаси от самолета. Хвана я за ръка и я издърпа далеч от Джейкъб.

— Трябва да го видя.

— Кого?

— Знаеш кого. Искам да ме откараш до погребалния дом в Анкъридж, където тялото му ще стои до напролет. Имам право.

Мег внимателно изучаваше лицето ѝ.

— Не мога. Днес е много късно, а имам и поръчки. Наближават състезанията в Идитарод. Хората искат да ги откарам дотам, за да снимат.

— Имам право да...

— Защо ти хрумна така изведнъж?

— Това, че не бяхме женени, не значи, че не съм му била съпруга. Също толкова истинска, колкото Кари за Макс.

— По дяволите. — Мег направи два кръга из снега. — Знаеш ли, помислих си, че се държиш много достойно, задето отиде на помена и

поднесе на Кари съболезнованията си. А сега се изприщваш, защото всички обръщат внимание на нея.

— Не е това. Или поне не е само това — призна Чарлийн. — Искам да го видя и ще го направя. Ако не ме закараш, ще се обадя на Джърк в Талкийтна и ще му платя.

— Явно се самонавиваш заради помена на Макс. Защо, Чарлийн?

— Ти го видя.

— Точка за мен.

— Откъде да знам, че е умрял? Как мога да съм сигурна, че е той, когато не съм го видяла? Така, както Кари видя Макс.

— Не мога да те закарам.

— И ще ме накараш да отида с някой непознат?

Мег погледна към реката. Беше валил сняг. Цепнатините и дупките в плаващия лед, през които преди бликаше вода, сега бяха леко замръзнали. Беше опасно, защото тънкият лед изглеждаше също като другия, а нямаше да издържи тежестта ти.

— Онова, което мислиш за сигурно, може да те убие.

Наоколо бяха залепени предупреждения. Знаеше, че това е работа на Нейт. Той беше човек, който разбираше какво значи тънък лед и каква опасност крие онова, което изглежда нормално и безопасно.

— Ще се задоволиш ли със снимка?

— Какво искаш да кажеш?

Мег се обърна.

— Ако ти донеса снимка, това ще свърши ли работа?

— Щом ще ходиш дотам за снимка, защо не...

— Няма да ходя. Нейт има снимки. Мога да взема една и да ти я покажа.

— Сега ли?

— Не, не сега. — Тя свали шапката си и разроши с пръсти косата си. — Това няма да му хареса. Водят се доказателство. Но ще я взема довечера. Когато я разгледаш и се убедиш, ще я върна обратно.

Пред участъка Мег разрови връзката си с ключове и откри онзи, на който имаше етикетче ПУ. Беше оставила Нейт да спи и се надяваше, че няма да се събуди, преди тя да се върне. Не ѝ се искаше да му дава обяснения за малката си простъпка.

Влезе и извади малкото си фенерче. Част от нея се изкушаваше да се поразрови наоколо, да се наслади на усещането, че се намира на забранено място. Но повече ѝ се искаше да приключи със задачата си и да си легне отново.

Отиде направо в кабинета на Нейт. Рискува да включи лампите, преди да отиде до покритата дъска.

Внимателно свали одеялото. После то падна от ръцете ѝ, а тя отстъпи крачка назад.

И преди беше се изправяла лице в лице със смъртта, а тя никога не беше красива. Но снимките на Макс ѝ изкараха дъха.

По-добре да не мисли за това, поне не още. По-добре да вземе снимката на баща си — колко по-чиста изглеждаше неговата смърт — и да я занесе на Чарлийн.

Пъхна снимката в джоба на якето си, угаси лампите и излезе, откъдето беше дошла.

Чарлийн беше в стаята си и отвори вратата, облечена в халат на цветя. Вътре се носеше мирис на уиски, на дим, на парфюм.

— Дано да си сама — каза Мег.

— Сама съм. Отпратих го. Къде е? Взе ли я?

— Ще я разгледаш, после ще я върна обратно и не искам повече да чувам за това.

— Дай да я видя. Искam да го видя.

Мег извади снимката.

— Не, не може да я пипаш. Ако я намачкаш, Нейт ще разбере. — И тя обърна снимката към нея.

— Господи! — Чарлийн рязко отстъпи назад, също както бе направила самата тя пред дъската. — Божичко. Не! — Протегна ръка, за да попречи на Мег да прибере снимката. — Трябва да...

Пристъпи напред, но видя предупредителния поглед на Мег и сложи ръце зад гърба си.

— Той... изглежда съвсем същият. Как е възможно? Съвсем същият е след толкова години.

— Не е имал възможност да се промени.

— Умрял е бързо, нали? Мислиш ли, че е умрял веднага?

— Да.

— Беше с тази парка, когато замина. Носеше я последния път, когато го видях. — Чарлийн се обърна и обхвана лактите си с длани. —

Сега си върви. — Потръпна и притисна устата си с две ръце. — Мег — опита се да каже още нещо и се обърна.

Но Мег вече я нямаше.

Останала сама, Чарлийн влезе в банята, запали лампите и внимателно заизучава лицето си на безпощадната им светлина.

Той изглеждаше съвсем същият, отново си помисли. Толкова млад.

А тя вече не беше млада. И никога повече нямаше да бъде.

Март дойде в Аляска, но по-дългите дни не му напомняха за идващата пролет, независимо че според календара приближаваше астрономическото ѝ начало.

Когато Нейт се събуждаше, вече беше светло. Утрото най-често го заварваше в леглото на Мег. Когато се разхождаше из града, виждаше повече лица и по-малко качулки.

Пластмасовите яйца, висящи от клоните на заснежените дървета, и пластмасовите зайци, приклепнали върху побелелите морави, също не му напомняха за пролетта.

Но първото разпукване на ледовете го накара да се сети за нея.

Гледаше с несекващо удивление как малки цепнатини се разтварят по ледената панделка на реката като развалени ципове. И този път не замръзваха. Гледката така го замая, че едва след двадесет минути успя да се откъсне и да тръгне обратно към участъка.

— Ледът на реката се пука — каза той на Ото.

— Така ли? Още е рано, но пък имаше затопляне. „Може би — помисли си Нейт, — ако живея сто години в

— Лунаси, и аз ще смятам няколко дни с температури около пет градуса и влажно, хладно време за затопляне.“

— Трябва да се разлепят съобщения. Не искам някоя група деца, играещи хокей, да се озове под леда.

— Децата не са толкова глупави, че да...

— Ще сложим знаци, както направихме при прииждането на реката. Виж в магазина „На ъгъла“ дали имат още табели. Пийч или Питър да ги надпишат. „Забранено пързаянето по леда“.

— Не е толкова тънък, че...

— Ото, иди и купи десетина табели.

Заместникът изсумтя, но се подчини. А Нейт забеляза, че Пийч присви устни в опит да скрие усмивката си.

— Какво?

— Нищо. Нищичко. Мисля, че идеята е добра. Това показва, че се грижим за гражданите и реда. Но не може ли да напишем просто „Ледът се пука“ и „Стой далеч от реката“?

— Пиши каквото намериш за добре, но го напиши. — Нейт тръгна към задната врата на участъка, за да потърси в двора колове за табелите. — И не позволявай на Ото да ги пише.

Когато се увери, че знаците се правят, той написа и разпечата съобщения на компютъра си и тръгна да ги разпространи.

Остави в пощата, в банката, в училището и тръгна към „Хижата“.

Там Бинг застана зад гърба му, прочете съобщението и изсумтя.

Без да каже нищо, Нейт се вгледа в собствените си думи.

ЛЕДЪТ СЕ РАЗПУКВА. ЗАБРАНЕНО Е ПЪРЗАЛЯНЕТО,
ПРЕМИНАВАНЕТО ИЛИ КАКВИТО И ДА БИЛО ДРУГИ
ДЕЙНОСТИ ВЪРХУ РЕКАТА.

ОТ ПОЛИЦЕЙСКИЯ УЧАСТЪК НА ЛУНАСИ

— Правописни грешки ли имам, Бинг?

— Не. Просто се чудех кого смяташ за такъв глупак, че да се пързалия по реката по време на разпукването на леда.

— Ами някой, който ще скочи от покрива, за да провери може ли да лети, след като е прочел няколко комикса за Супермен. Колко дълго ще продължи това?

— Зависи. Зимата започна рано, сега става същото и с пролетта. Така че — ще видим. Ледът на реката и езерото се разпуква всяка година. Нищо ново.

— Ако някое дете се замотае там и попадне под леда, може пак да присъстваме на помен.

Бинг замислено стисна устни, докато Нейт се отдалечаваше.

Още държеше няколко листа, когато забеляза раздвижване зад витрината на „Лунатик“.

Прекуси и откри, че вратата е заключена. Почука. Кари го погледна за миг през стъклото, после отвори.

— Кари. Искам да сложа едно от тези съобщения на витрината ти.

Тя го взе, прочете го и отиде до бюрото за лепенки.

— Аз ще го залепя.

— Благодаря. — Нейт се огледа. — Сама ли си?

— Да.

Беше я разпитвал два пъти след помена и всеки път отговорите ѝ бяха накъсани и неясни. Даде ѝ време да се съвземе, но самият той не разполагаше с много.

— Спомни ли си нещо повече за онзи февруари?

— Опитах се да се сетя и да записвам, както ми каза, у дома. — Тя залепи съобщението на витрината. — Но там не мога. Нито успях у родителите ми, когато заведох децата там за две седмици. Не знам защо. Просто не мога да мисля. Затова дойдох тук. Хрумна ми, че може би...

— Това е хубаво.

— Не бях сигурна ще мога ли да вляза тук. Знам, че Хоп и Други жени са идвали и... почистили след... когато са им позволили, но не бях сигурна, че мога да вляза.

— Трудно е. — Нейт отново си представи алеята и с усилие на волята отблъсна спомена. Изпълваше го чувство на унила безнадеждност.

— Трябваше да се върна. Не е имало вестник, откакто... Мина много време. Макс вложи толкова усилия в този вестник, той означаваше много за него.

Тя се обърна и си пое дълбоко дъх, докато оглеждаше стаята.

— Изобщо не прилича на истинска редакция. С Макс ходихме в Анкъридж, Феърбанкс, дори в Джуно, за да разгледаме истинските вестници и нюзрумове. Очите му направо светеха. Тук не изглежда като там, но той се гордееше с вестника си.

— Не съм съгласен с теб. Мисля, че е направо чудесно.

Кари се опита да се усмихне, после рязко кимна.

— Ще продължа да го издавам. Днес го реших. Точно преди да дойдеш. Мислех да се откажа, мислех, че няма да се справя без него. Но когато се върнах тук, разбрах, че трябва да продължа. Ще направя следващия брой, дано Професора има време да ми помогне. Може би

ще ми препоръча и няколко деца, които искат да получат опит в журналистиката.

— Това е чудесно, Кари. Радвам се да го чуя.

— Ще напиша нещо за теб, Нейт, обещавам ти. Ще се опитам да си припомня онези дни. Знам, че искаше да прегледаш документите му. Още не съм влизала отзад.

Нямаше нужда да поглежда към кабинета на Макс, за да разбере Нейт за какво говори.

— Ако искаш, можеш да ги видиш сега.

Щатските полицаи бяха огледали стаята, помисли си Нейт. Той също искаше да хвърли един поглед, но не сега. Не и когато всеки минувач можеше да го види вътре и да се зачуди какво прави там.

— Ще дойда друг път. Той имаше ли си кабинет у дома?

— Да. Още не съм видяла какво е държал там. Все отлагам.

— Има ли някой у вас в момента?

— Не. Децата са на училище.

— Възможно ли е да отида да огледам сега? Ако е нужно да взема нещо, ще ти напиша разписка.

— Иди. — Тя бръкна в чантата си, извади ключовете и свали един от връзката. — Този е за задната врата. Задръж го колкото ти е нужно.

Не искаше да паркира пред къщата на Хоубейкър. В малък град като този всяко необичайно събитие се коментираше надълго и нашироко.

Затова остави колата на един завой на реката. Не забеляза никакви пукнатини в леда и се запита дали не е подплашил напразно хората. Мина отзад през малката горска. Под дърветата, където слънцето не проникваше, беше по-студено, имаше следи от стъпки, от снегомобици, от ски. Сигурно са от отбора по ски-бягане, помисли си той. Видя и други следи, които не бяха човешки, и се замоли да не се изправи лице в лице с лоса, когото беше прогонил.

Не знаеше достатъчно за лосовете и се боеше, че може да са злопааметни.

Снегът беше по-дълбок, отколкото бе очаквал, и той се изруга, че не си беше сложил снегоходките. Затова се опита да използва утъпканите следи.

Видя да пробягва нещо, което може би беше лисица, а когато спря да си поеме дъх, забеляза стадо дългокосмести сърни. Вървяха бавно, на няколко метра северно от него. Очевидно вятърът духаше към него, защото не му обърнаха особено внимание. Той пък спря и ги гледа, докато изчезнаха от погледа му.

Стигна до задната врата на Кари, мина покрай някаква градинска барака, до която имаше пристройка на колове — навярно склада им. Някой беше изчистил задното стълбище и до вратата имаше наръч дърва, покрит с импрегниран плат.

Отключи и влезе в нещо като комбинация между пералня и антре. Тъй като ботушите му бяха мокри и покрити със сняг, той ги събу и закачи палтото си.

Кухнята блестеше от чистота. Може би с това се занимаваха някои жени, когато трябваше да се преборят със скръбта. Изваждаха кофата и парцала. И лъскаха мебели, помисли си той, докато вървеше из къщата. Всичко блестеше от чистота. Сякаш никой не живееше тук.

Може би това беше идеята. Тя все още не беше готова да заживее отново.

Качи се горе, разпозна детската стая по плакатите по стените и хаоса на пода. Засега отмина спалнята на родителите им, където леглото беше старателно оправено, а покривката — преметната на облегалката на един стол.

Дали спи на стола, помисли си той, неспособна да легне на леглото, което е споделяла със съпруга си.

До спалнята беше кабинетът на Макс. Тук имаше прах и неразбория като в обикновения живот. Един от шевовите на тапицирания с кожа стол беше залепен с изолирбанд — работа на майстор аматьор. Самото бюро беше очукано и ожулено, очевидно купено втора ръка. Но компютърът върху него изглеждаше нов или много добре поддържан.

На бюрото имаше настолен тематичен календар. На всяка страница имаше рисунка и мисъл на деня. Темата на календара беше риболовът и на рисунката се виждаше карикатура на мъж, държащ дребна риба, който твърдеше, че била по-голяма, когато я уловил.

Датата беше 19 януари. Макс не се беше върнал у дома, за да откъсне страницата и да прочете шегата за следващия ден.

На нея не беше отбелязано нищо — нямаше удобна улика като среща с убиеца в полунощ.

Нейт прерови кошчето за отпадъци под бюрото. Намери още няколко страници от календара, по някои от които беше писано.

ИДИТАРОД ПРЕЗ ПОГЛЕДА НА КУЧЕТАТА? КРАНЪТ В БАНЯТА ТЕЧЕ. КАРИ Е БЯСНА. ОПРАВИ ГО!

А онази от деня преди смъртта му беше покрита с многократно изписана една и съща дума — ПАТ. Нейт я взе и я сложи на масата.

Откри няколко плика, които показваха, че Макс е седял там и е плащал сметки през един от дните преди да умре. Имаше и обвивки от бонбони.

Претърси чекмеджетата на бюрото и откри чекова книжка с двеста и петдесет долара и шест цента след плащането на сметките — два дни преди смъртта на Макс. Имаше и три спестовни книжки. По една за всяко от децата му и една обща със съпругата му. Богатството им с Кари възлизаше на шест хиляди и десет долара.

Имаше пликове, ластичета, кламери, кутийка с телчета за телбод. Нищо необичайно.

В най-долното чекмедже откри четири глави от ръкопис, надписан:

ЗАСТУДЯВАНЕ

Роман

от Максвел Т. Хоубейкър

Нейт ги сложи на бюрото и претърси лавицата на стената. Добави към ръкописа кутия дискети и албум с изрезки от вестници.

След това седна да изпробва компютърните си умения.

Не беше нужна парола, което говореше, че Макс е нямал какво да крие. Докато преглеждаше документите, попадна на таблица, в която Макс беше вписал сумата на ипотеката и датите на вноски. Човек, загрижен за семейството си, помисли си Нейт, който е внимавал с парите.

Не откри никакви големи суми, нищо необичайно. Ако Макс беше изнудвал убиеца си, то не беше записвал получените суми в

месечните си баланси.

Откри още страници от романа, както и началото на още два. Проверката показва, че винаги е правил копия на дискетите. Имаше няколко редовно посещавани сайта, предимно свързани с риболов.

Откри запазени съобщения от електронната поща — от колеги рибари, отговори от някакви хора, свързани с впрегатните кучета. Вероятно са щели да му послужат за статията за Идитарод.

Прекара около час в проучване, но не откри нищо, което да крещи: „Улика!“

Събра отделеното и го отнесе в антрето, където конфискува една празна кутия, за да го прибере в нея.

Върна се обратно в кухнята. Там календарът беше на тема птици. Никой не си беше дал труда да откъсне страниците с изминалия февруари.

На повече от половината квадратчета имаше бележки. Родителска среща, тренировка по хоккей, час при зъболекаря. Всички те бяха част от нормалния живот на едно семейство. Часът при зъболекаря беше за Макс, забеляза Нейт, и беше назначен за два дни преди смъртта му.

Той прелисти календара назад. Там също имаше бележки, а върху втория уикенд от март с големи букви бе написано „Отивам за риба“.

Нейт остави календара. Обичайно всекидневие.

Но все пак съществуваше онази страница от календара, намерена в кошчето на горния етаж, на която многократно бе изписано името ПАТ.

Четири чифта снегоходки висяха в антрето.

Докато ги разглеждаше, той obu ботушите си, сложи палтото, мушна кутията под мишница и излезе навън.

Беше в гората, затънал до колене в сняг, когато прозвуча изстрел. Инстинктивно хвърли кутията и бръкна под палтото си за пистолета. Когато го хвана, чу тропот из гората. Самотен елен, здрав и с огромни рога, изскочи пред погледа му и след миг изчезна между дърветата.

С бясно биещо сърце Нейт тръгна обратно към реката. Беше изминал около двадесет метра, когато видя една фигура да се отделя от дърветата, стиснала дълга пушка.

За миг те замръзнаха в кънтящата тишина, всеки стиснал оръжието си. После човекът отсреща вдигна лявата си ръка и отметна качулката.

— Подуши ви — каза Джейкъб. — Изплаши се и хукна, точно когато стрелях. Затова пропуснах.

— Пропусна — повтори Нейт.

— Надявах се да занеса малко еленско на Роуз. Напоследък Дейвид няма време за лов. — Той умишлено бавно сведе поглед към пистолета в ръката на Нейт. — Ловувате ли, шериф Бърк?

— Не. Но когато чуя изстрел, не отивам да проверя кой е стрелял невъоръжен.

Джейкъб демонстративно пусна предпазителя.

— Намерихте го и той се прибира у дома без месо.

— Съжалявам.

— Днес еленът имаше късмет, не аз. Знаете ли как да излезете от гората?

— Ще се справя.

— Добре тогава. — Джейкъб кимна, обърна се грациозно на снегоходките и се стопи между дърветата.

Докато се връщаше, Нейт държеше пистолета в ръка. Прибра го, едва когато влезе в колата.

Отиде у Мег и пхна кутията в един килер. Щеше да я прегледа, когато имаше време. Тъй като панталоните му бяха мокри до коленете, той се преоблече и слезе с кучетата до езерото, за да види дали има следи от разпукване на леда, преди да се отправи обратно към града.

— Сложихме табелите — каза му Ото.

— Видях.

— Вече двама души се обадиха да ни питат защо не си гледаме работата.

— Трябва ли да говоря с някого?

— Не.

— На два пъти те търсиха журналисти, шефе. — Пийч почука по розовото блокче листчета на бюрото си. — Готвели материали за Пат Галоуей и Макс.

— Първо ще трябва да ме хванат. Питър още ли патрулира?

— Пратихме го за обяда. Негов ред беше. — Ото се почеса по брадата. — Поръчах ти италиански сандвич.

— Чудесно, благодаря. Би ли отишъл някой да ловува на две-три мили от дома си, при положение че наблизко гъмжи от дивеч?

— Зависи.

— От какво?

— От това на лов за какво е бил, например.

— Да. Определено зависи от това.

Пукнатините в речния лед се удължаваха и разширяваха, защото температурите се задържаха над нулата. От бреговете Нейт видя за пръв път студения син проблясък на водите между блестящия бял лед. Очарован, наблюдаваше как се разстилат и слушаше звуците, които наподобяваха артилерийски огън. Или унищожителния юмрук на Бога.

Ледени късове се издигаха и потъваха, заобиколени от синевата, а после се понасяха по водата като новосъздадени острови.

— Има нещо почти свещено в първото разпукване на леда, което човек вижда — отбеляза Хоп, когато мина покрай него.

— При мен първото разпукване на леда беше с Феята Нюбъри и беше по-скоро травматично, отколкото свещено.

— Феята?

— Да, имаше огромни очи с бадемовидна форма и всички я наричаха Феята. Заряза ме заради едно хлапе, чийто баща имаше лодка. Тогава за пръв път попаднах в морето на разбитите сърца.

— Била е лекомислена. По-добре ти е без нея.

— На дванадесет не мислех така. Представа нямах, че реката ще се освободи от леда толкова бързо.

— Реши ли природата да се раздвижи, нищо не може да я спре. Бъди сигурен, че ще ни изненада с още някой зимен порив, преди да настъпи пролетта. Но пукането на леда тук е празник. Довечера в „Хижата“ ще има неофициално празненство. Хубаво е да дойдеш.

— Добре.

— Прекарваш повече време при Мег, отколкото в „Хижата“. — Хоп се усмихна, когато той я погледна мълчаливо. — Хората говорят.

— Официален проблем ли е изборът ми на място за спане?

— Не, разбира се. — Тя извади цигара и я запали с масивна запалка Зипо, свила ръка, за да пази завет. — А и лично аз смятам, че Мег Галоуей не е Феята Нюбъри. Хората говорят, че напоследък у Мег лампите светят доста до късно.

— Може би и двамата страдаме от безсъние. — Това е кметът, напомни си Нейт. А и в дневника на убийтия не се споменавахе да е имало жена в планината. — В част от свободното си време се занимавам с убийството на Галоуей.

— Разбирам. — Тя се взря в битката между бяло и синьо на повърхността на реката. — Повечето хора ходят на риба, четат интересни книги или гледат телевизия през свободното си време.

— Полицаите не са като повечето хора.

— Прави каквото искаш, Игнейшъс. Знам, че Чарлийн възнамерява да докара тялото на Пат тук при първа възможност и да го погребее. Исква внушително погребение. Земята ще е достатъчно мека през юни, освен ако не настъпи рязко и продължително застудяване.

Хоп вдъхна дима и го изпусна.

— Част от мен иска всичко това да е приключило. Мъртвите са заровени, а живите продължават да живеят. Знам, че на Кари ѝ е трудно, но разследването ти няма да върне мъжа ѝ.

— Не вярвам, че той е убил Галоуей. Не вярвам и че се е самоубил.

Лицето ѝ не трепна, очите ѝ не се отклониха от реката.

— Не исках да чуя това. Мъчно ми е за Кари, но не исках да го чуя.

— Никой не иска да чуе, че може би живее до човек, който е убил вече два пъти.

Тя потръпна силно, дръпна от цигарата и изпусна дима на няколко пъти.

— Познавам хората, които живеят до мен, на километър от мен и на пет километра от мен. Знам имената им, познавам лицата и навиците им. И между тях няма убиец, Игнейшъс.

— Ти познаваше и Макс.

— Господи.

— Катерила си се с Галоуей.

Сега погледът ѝ стана студен и се втренчи в него.

— Това разпит ли е?

— Не, просто отбелязах факта.

Тя си пое дъх и издиша шумно под пукота на леда.

— Да, така е. Заедно с мъжа ми. На млади години ми харесваха предизвикателствата и тръпката. През последните години с Бо често се

катерехме и прекарвахме нощта на открито, когато времето беше хубаво.

— На кого би се доверил в планината? На кого вярваше Галоуей?

— На себе си. Това е първият закон на катерачите. Най-добре да вярваш само на себе си.

— Тогава съпругът ти е бил кмет.

— В онези дни това бе по-скоро почетна, отколкото официална титла.

— Дори да е така, той е познавал тукашните хора. Обръщал е внимание какво става. Обзалагам се, че ти също.

— И?

— Ако се замислиш за февруари 1988, може да си спомниш кой освен Галоуей е отсъствал от Лунаси. Кой е заминал за седмица-две.

Тя хвърли цигарата, която изсъска в снега и потъна.

— Разчиташ прекалено много на моята памет, Игнейшъс. Но ще опитам.

— Добре. Ако си спомниш нещо, ела при мен. И не го казвай на никой друг, Хоп.

— Идва пролет — каза тя. — А пролетта може да бъде голяма кучка.

Тръгна си и го остави край реката. Нейт стоеше, пронизван от ледения вятър, и гледаше как реката възкръсва отново.

22.

Не само речният лед се пукаше и разместваше. По улиците, замръзнали през дългата зима, също се появиха дълбоки като каньони пукнатини и дупки, достатъчно големи, за да поберат камион.

Нейт не се изненада, че Бинг има договор с кметството за поправка и поддръжка на пътищата. Изненадващо беше, че никой не дава пет пари, че поправката и поддръжката се движеха със скоростта на куц охлюв.

Но шерифът имаше други проблеми.

Хората също се раздвижваха. Мнозина, които през тъмната и сурова зима се бяха стаявали, сега решиха, че е време да го ударят на живот.

Килиите бяха претъпкани с арестувани за пианство, неприлично поведение, семейни конфликти и наркомани.

Звукът от клаксони и подвиквания го събуди рано и го накара да отиде до прозореца. През нощта беше паднал лек сняг, тънък слой прашец, който блестеше по улиците и тротоарите под светлината на изгряващото слънце.

Светлините на оградите около шестдесетсантиметровата дупка, която той наричаше „Кратерът“, светеха в червено и жълто. Около тях видя някакъв мъж да танцува — може би джиги. Това беше достатъчно изненадваща дейност за ранната утрин, но фактът, че мъжът беше чисто гол, придаваше още по-безумен вид на гледката.

Вече се събираше тълпа. Някои ръкопляскаха — може би, за да му отмерват такта, помисли си Нейт. Други крещяха — окуражаваха го или го ругаеха.

С въздишка Нейт избърса полуобръснатото си лице, облече се и тръгна надолу.

Ресторантът беше празен, няколко чинии с недоядена закуска говореха за забавлението, което представляваше гол мъж, танцуващ на улицата.

Нейт грабна едно яке от закачалката и излезе навън.

Чуваха се потропвания и подсвирквания, а температурата още не се беше вдигнала до нулата. Шерифът си проби път през тълпата. Сега вече разпозна танцьора. Тобаяс Симпски, който работеше почасово в магазина „На ъгъла“, като мияч на чинии в „Хижата“ и като дискоджокер в радиото.

Джигата беше преминала в индиански боен танц, видян вероятно в някой уестърн.

— Шерифе. — Роуз, хванала Джеси за ръка и притиснала бебето към гърдите си, му се усмихна ведро. — Хубава утрин.

— Да. Да не би днес да е някакъв празник? Да се провежда някакъв езически ритуал, за който не знам?

— Не, просто е сряда.

— Добре — Той мина през зяпачите. — Ей, Тоби, май тази сутрин си си забравил шапката.

Без да спира да танцува, Тоби отметна назад дългата си кестенява коса и разпери ръце.

— Дрехите са символ на човешкото откъсване от природата, на приемането на ограниченията и загубата на невинността. Днес се сливам с природата! Днес прегръщам моята невинност! Аз съм човек!

— Само донякъде! — извика някой и тълпата избухна в смях.

— Защо не идем да поговорим за това? — Нейт го хвана за ръката и успя да увие якето около бедрата му.

— Човекът е дете, а детето идва голо на този свят.

— Чувал съм го. Представлението свърши! — извика Нейт. Докато водеше Тоби през улицата, се опита да намести по-добре якето. Тялото на голия беше настръхнало от студ. — И без това няма какво толкова да се види — промърмори.

— Пия само вода — каза му Тоби. — Ям само онова, което произведа със собствените си ръце.

— Ясно. Няма да ти предлагам кафе и понички.

— Ако не танцуваме, мракът и студената зима ще се върнат. И снегът. — Мъжът се огледа с безумен поглед. — Той е навсякъде. Той е навсякъде.

— Знам. — Вкара го в една килия и тъй като Кен беше най-близо до представата за психиатър, му се обади да дойде.

В съседната килия Майк Пияницата хъркаше, отспивайки си след запой, който го беше накарал предишната нощ да влезе в къщата на

съседите си, вместо в своята.

Освен прибирането на Майк Пияницата, между единадесет и два беше отговорил на още шест обаждания. Спукани гуми на колата на Хоули, портативно радио, усилено максимално и оставено на стълбите на Сари Паркър, счупени прозорци в училището, още жълти графити върху снегомобила на Тим Бауър и форда на Чарлийн.

Очевидно само мисълта, че идва пролет, разбунваше духовете на местните жители.

Мислеше си за кафе, за пропуснатата закуска, за онова, което кара човек да танцува гол на заснежената улица, когато Бинг влезе в трясък с участъка. Изглеждаше огромен като танк и готов да извърши убийство.

— Намерих това. — Той сложи две въдици на плота, после добави и бормашината, която приличаше на меч. — Не съм крадец, затова по-добре разбери кой ги е сложил там, за да ме набеди.

— На Ед Улкът ли са?

— Надписал е проклетите въдици. Точно в стила на този надут задник е да сложи табелки с името си върху скъпите си въдици. Отсега ти казвам, няма да допусна да говори, че аз съм ги откраднал. Ще му разбия мутрата, ако го направи.

— Къде ги намери?

Бинг сви юмруци.

— Ако кажеш, че съм ги откраднал, ще разбия и твоята мутра.

— Не съм казал, че си ги откраднал, попитах къде ги намери.

— В бараката ми. Отидох там снощи. Трябва да я постегна за сезона. Тогава ги намерих. Чудих се какво да ги правя и ето — нося ги. — Той насочи пръст към Нейт. — Сега ти направи каквото е нужно.

— Кога за последен път си бил в бараката преди това?

— Знаеш, че бях много зает. Може би преди две седмици. Ако бяха там, щях да ги видя, както сега. Аз не използвам такива фукнярски въдици.

— Защо не влезеш в кабинета ми и не седнеш?

Той отново сви огромните си юмруци и оголи зъби:

— За какво?

— Ще попълним официален доклад. Ще запиша подробностите — дали си забелязал нещо друго да е пипано или взето, дали бараката е била заключена, кой би искал да те натопи.

Бинг се намръщи.

— И ще ми повярваш?

— Точно така.

Механикът вирна брада.

— Добре тогава. Но трябва да стане бързо. Имам работа.

Тъй като Бинг беше лаконичен, свършиха за по-малко от десет минути.

— Има ли между вас с Ед нещо, за което би трябвало да знам?

— Влагам парите си в банката му и тегля, когато ми потребват.

— Общувате ли извън банката?

В отговор Бинг изсумтя.

— Не съм получавал покана за вечеря у тях, а и да получа, няма да отида.

— Защо? Да не би жена му да е лоша готвачка?

— И двамата обичат да се надуват, сякаш са по-добри от нас, останалите. Той е задник, но това важи за повече от половината население на света. — Бинг сви масивните си рамене. Беше все едно да гледаш как някоя планина се протяга. — Но иначе нямам нищо против него.

— Сещаш ли се за някого, който ти има зъб? Който би искал да ти създаде проблеми?

— Гледам си работата и очаквам хората да правят същото. Ако на някой това му пречи, ще му...

— Разбиеш мутрата — довърши Нейт. — Ще върна вещите на Ед. Благодаря, че ги донесе.

Бинг поседя още миг, барабанейки с дебелите си пръсти по широките си бедра.

— Не понасям кражбите.

— Аз също.

— Не разбирам защо заключваш човек, който е пийнал няколко чашки или е фраснал някого в мутрата, но с крадците е друга работа.

Според Нейт, той казваше истината. В досието му бяха отбелязани прояви на насилие, но не и кражби.

— И?

— Някой е откраднал ловния ми нож и резервните ръкавици от работилницата.

Нейт взе друг формуляр.

— Опиши ми ги.

— Ами просто ловен нож. — Той изсъска през зъби, когато видя, че Нейт продължава да го гледа в очакване. — Петнадесетсантиметрово острие, дървена дръжка. Ловен нож.

— Ами ръкавиците? — попита Нейт, докато записваше описанието.

— Работни ръкавици, за бога. От телешка кожа, с подплата. Черни.

— Кога забеляза, че са изчезнали?

— Миналата седмица.

— А защо ми го казваш чак сега?

Бинг помълча малко, после отново раздвижи огромните си рамене.

— Може би не си пълен глупак.

— Трогнат съм. Чакай да си избърша сълзите. Заключваш ли си работилницата?

— Никой не е толкова глупав, че да ми пипа нещата.

— Винаги има първи път.

Когато остана сам, очаквайки градския лекар да дойде и да прецени психическото състояние на Тоби, Нейт се зае да прегледа докладите на бюро то си. Доста са, помисли си. Не толкова, на колкото беше свикнал в Балтимор, но все пак сериозен брой. И включващи дребни кражби и вандализъм.

Достатъчно, за да му създават работа през последните две седмици. Беше толкова зает, че му оставаше малко време за неофициалното разследване.

Може би това не беше съвпадение. Може би не беше космическо напомняне, че вече не е в отдел „Убийства“.

Може би някой се бе уплашил.

— Повика Ед и видя как лицето му просветна, когато съзря въдиците и бормашината.

— Разбирам, че това са твоите вещи.

— Те са. Бях ги прежалил, смятах, че вече се намират в някоя заложна къща в Анкърдж. Добра работа, шериф Бърк. Арестувахте ли виновника?

— Не. Бинг ги открил между своите неща в бараката си снощи. Донесе ги още тази сутрин.

— Но...

— Има ли причина, според теб, Бинг да разбие хижата ти, да я изпише с графити, да открадне тези неща и после да ми ги донесе?

— Не. — Ед поглади въдиците. — Предполагам, че не, но все пак факт е, че са били у него.

— Единственият факт е, че ги е намерил и ги върна. Искаш ли да повдигнеш обвинение?

Ед издиша шумно и за миг по лицето му се изписа вътрешна борба.

— Ами... Честно казано, не виждам защо Бинг ще ги вземе и още по-малко, защо ще ги връща, ако го е направил. Важното е, че си ги получих. Но остава вандализмът и кражбата на почти пълна четвъртинка уиски.

— Ще оставя случая отворен.

— Добре тогава. — Той кимна към прозореца, зад който се виждаше как ледът плува върху тъмносините води. — Ти преживя първата си зима.

— Така изглежда.

— Има хора, които не очакват да останеш и за следващата. Аз също се чудех дали ще се върнеш в Долните щати, след като договорът ти изтече.

— Зависи дали градският съвет ще ми предложи да го подновим.

— Досега не съм чул никакви оплаквания. Е, поне нищо сериозно. — Ед взе въдиците и бормашината. — Ще ги прибера някъде.

— Трябва да се подпишеш, че си ги получил. — Нейт побутна формуляра през бюрото. — Необходимо е да спазим процедурата.

— Разбира се. — Ед сложи подписа си на нужните места. — Благодаря, шерифе. Радвам се, че си ги получих обратно.

Нейт забеляза погледа му към покритата дъска, беше третият, откакто бе влязъл. Но не попита нищо, нито коментира.

Когато Ед си тръгна, Нейт затвори вратата, после отиде и свали одеялото от дъската. Върху списъка с имена направи с молив черта, която свързваше имената на Бинг и Ед. И сложи въпросителна.

Следобед отново се заоблачи и Нейт видя червеното петно на самолета на Мег през облаците. Връщаше се от повикване. Бяха се обадили, че е открит труп в потока в Зловещата гора. Оказа се, че са само чифт ботуши, забити в снега, които туристи, наели близката колиба, бяха забелязали през бинокъл, докато наблюдавали птиците.

Вероятно ботушите бяха оставени от други като тях, мислеше си Нейт, докато ги прибираше в колата.

После чу познатия рев на самолетен мотор и видя как Мег се спуска от облаците.

Когато стигна до малкия кей на реката, тя вече беше кацнала. Приводняването беше друг белег за приближаващата пролет, помисли си той. Тръгна към нея, усещайки как кеят се люлее под краката му. Тя и Джейкъб разтоварваха покупките.

— Здравей, хубавецо. — Мег сложи един кашон върху кея и той отново се разтърси. — Видях те край гората и сърцето ми заби бясно. Нали, Джейкъб?

— Ескимосът се усмихна под мустак и отнесе голям кашон до пикапа си.

— Купих ти подарък.

— Така ли? Дай ми го.

Тя бръкна в друга кутия, поразрови се и извади кутийка презервативи.

— Реших, че може да ти е неудобно да си ги купуваш лично от магазина.

— Но смяташ, че няма да изпитам неудобство, когато ги развяваш под носа ми наскреж улицата. — Изтръгна кутийката от ръката ѝ и я прибра в джоба на якето си.

— Купих ти три кутии, но ще сложа другите две на сигурно място.

Мег му намигна, после посегна да вдигне един кашон. Той я изпревари.

— Аз ще го взема.

— Внимателно. Това е старинен сервиз за чай. Бабата на Джоана иска да ѝ го подари за тридесетия и рожден ден. Мег взе друга кутия и тръгна с него. — Какво правиш на пристанището, шерифе? Търсиш пропаднали жени?

— Е, май намерих една.

Тя се разсмя и леко го сръга с лакът.

— Ще видим дали е твой тип по-късно.

— Днес има кинопрожекция.

— — Прожекциите са в събота.

— Не, изместиха ги, не помниш ли? Заради пролетния бал на гимназията.

— Да, вярно. Нося няколко рокли за него. Какъв е филмът?

— Два са. „Шемер“ и „Задният прозорец“.

— Пуканките са от мен.

Натовари кутията в пикапа и го загледа, докато той слагаше вътре кашона.

— Изглеждаш уморен, шерифе.

— Много хора ги е хванала пролетната треска. Имам толкова работа, че не ми остава време да се занимавам с нещата, които ми харесват.

— Явно не говориш за голото ми тяло. — Хвърли поглед назад към самолета, където Джейкъб сваляше последните кутии. — Баща ми е мъртъв от шестнадесет години. Времето е относително нещо.

— Искам да приключа разследването заради теб. Заради него. И заради себе си.

Мег навигира кичур от косата му около пръста си. Той ѝ беше позволил да го подстриже. А това показва, помисли си тя, че е смел мъж. Или безнадеждно влюбен.

— Ето какво ще ти предложа. Нека тази вечер си починем. Да отидем на кино, да ядем пуканки и да се веселим.

— Имам повече въпроси, отколкото отговори. Ще трябва да ти задам някои от тях. Може да не ти харесат.

— Тогава задължително трябва да си вземем свободна вечер. Но сега се налага да разнеса покупките. Ще се видим по-късно.

Тя скочи в кабината на камиона и небрежно махна на Нейт, докато Джейкъб потегляше. Но го гледа в огледалото за обратно виждане, чак докато завиха.

— Изглежда угрижен — забеляза Джейкъб.

— Такива като него винаги са угрижени. Не знам защо това толкова ми харесва.

— Защото иска да те защитава, а никой друг досега не го е правил. — Леко се усмихна, когато тя го погледна въпросително. — Аз

те учех, изслушвах те, грижех се за теб. Но никога не съм те защитавал.

— Нямам нужда от това. Нито го искам.

— Не, но ти харесва.

— Може би. Може би. — Имаше нужда да размисли върху това.

— Но скоро моите и неговите желания ще се сблъскат като насрещни влакове. Тогава какво?

— Зависи кой ще оцелее след сблъсъка.

Мег се засмя с половин уста и опъна крака.

— Той няма никакъв шанс.

Беше се надявала да има време да се прибере, да се изкъпе и изтупа, да подготви обстановката за сексмаратона. Това беше начин да поддържа отношенията им интересни, първични и неангажиращи, призна си тя. Но смяташе, че няма нищо лошо, ако той за малко забрави за ангажиментите си.

Нейт мислеше прекалено много, а това беше заразно.

Но след като разнесе покупки и получи парите си, не й остана време. Трябваше да опече пуканките в кухнята на „Хижата“, докато Големия Майки правеше серенада от известни мелодии.

Беше приятно да го слуша, докато работи. Освен това Мег узна новините от Роуз, която влизаше и излизаше от кухнята, порадва се на снимките на Уилоу и новите снимки на детето на Майк.

Все едно съм у дома, помисли си тя, в топлата кухня, където се готви сред бърбрене и музика. Освен това можеше да отмъкне и парче от сладкиша с ябълково пюре на Големия Майк.

— Значи имаш среща и ще ходите на кино — подхвърли той между песните. — Колко романтично.

Мег ядеше сладкиша, права до печката.

— Ще бъде, ако не изяде всичките пуканки.

— В очите ти виждам малки звездички и сърчица.

— Аха — успя да каже тя с пълна уста.

— Определено. И в неговите ги има. — Готвачът изду устни като за целувка. Звучеше странно от устата на този едър и плешив мъж, помисли си Мег и се засмя. — И в моите очи ги имаше първия път, когато видях Джулия. Още са там.

— А сега стоиш тук и печеш сладкиши за банда гладници.

— Обичам да пека сладкиши. — Майк сипа една порция пържена риба, розови картофи и зелен боб. — Но за Джулия и моята малка принцеса Ани бих направил всичко. Хубаво е да живееш и работиш в този град, но когато има любов, всяко място е хубаво.

И той запя „Всичко, от което се нуждаеш, е любов“ на „Бийтълс“, докато Мег дояждаше сладкиша, а Роуз разнасяше поръчките.

Да, тук беше чудесно място да се живее, мислеше Мег, докато пълнеше книжната кесия с пуканки и я раздрусваше, за да се разнесат солта и маслото. Само трябваше да реши какво ще прави с любовта.

Тръгна към кметството във влажния студ, който предвещаваеше дъжд.

Нейт закъсня, което я изненада. Влезе едва когато светлините угаснаха.

— Съжалявам. Бях на повикване. Заради таралеж. После ще ти разкажа.

Опита се да се отдаде на филма, на настроението, на момента. Но мислите му витаеха другаде. Тази сутрин беше свързал имената на Бинг и Ед върху дъската. Обединяваха ги откраднатите вещи. По принцип подобна случка би могла да бъде шега или работа на някое хитро хлапе. Имаше множество други връзки между хората.

Всички те сега седяха около него в мрака и гледаха как Джими Стюарт играе полицаи, преживял нервен срив.

„И аз съм минал през това“ — помисли си Нейт. Стюарт също щеше да стигне до дъното. Щеше да страда и да се влюби страстно.

Щеше да бъде с момичето, да го загуби, отново да спечели и пак да го загуби. Въртележка от болка и удоволствие. Момичето беше разковничето.

Беше ли така и с Мег? Като единствено дете на Патрик Галоуей, не беше ли тя неговият жив символ? Може би не беше ключът към разгадаването на престъплението, но имаше ли някаква връзка с него?

— Докога ще кръжиш, преди да кацнеш?

— Моля?

— Струва ми се, че това ти е навик.

Мег наклони глава и той осъзна, че лампите са светнали за паузата между двата филма.

— Извинявай. Бях изключил.

— Личеше си. Изобщо не ядеш пуканки. — Тя усука горния край на кесията и я остави на седалката. — Да излезем на въздух преди втория филм.

Застанаха до отворената врата като повечето от зрителите. Струпаните облаци бяха отворили кранчетата си. Дъждът, който Мег бе предусетила, се лееше от небето и блъскаше по земята.

— Май ще има наводнение — каза тя, намръщена от облаците дим, които се носеха над подгизналите смелчаци, застанали пред входа със скрити в шепа цигари. — И черен лед по пътищата, когато температурите паднат още малко.

— Ако искаш да се прибереш сега, ще те откарам. Но аз трябва да се върна и да наглеждам нещата тук.

— Не, ще остана за втория филм. Още не се знае. Може пък да го обърне на сняг.

— Трябва да проверя нещо. Ще се видим вътре.

— Полицията, който винаги е на поста си. — Видя, че изразът му се промени и забели очи. — Не се оплаквам, Бърк. Господи, няма да захленча и да се нацупя, ако гледам сама филма. Мога и да се прибера, ако искам. Мога дори да се забавлявам сама тази вечер, ако не си наблизю, за да ме обслужиш. Купих си нови батерии. Но се вбесявам, когато гледаш мен и мислиш за работа.

Отвори уста да каже, че не е така, но тя вече се отдалечаваше. Пък и това би било лъжа. Условен рефлекс, помисли си и се опита да се разведри.

Не успя, но събра Питър, Хоп, Бинг и Професора.

Прекара времето от паузата и още малко в уточняване на мерките, които трябваше да се вземат в случай на наводнение.

Когато отново се присъедини към Мег, Грейс Кели се опитваше да убеди Джими Стюърт да обръща повече внимание на нея, отколкото на хората в апартамента, който се виждаше през задния му прозорец.

Хвана ръката на Мег и сплете пръсти с нейните.

— Просто рефлекс — прошепна в ухото ѝ. — Извинявай.

— Очевидно безусловен — промърмори тя, но обърна глава и лекичко го целуна по устните. — И този път гледай филма.

Той се опита, но точно когато Реймънд Бър хвана Грейс Кели да ровичка из апартамента му, вратата зад тях рязко се отвори.

Светлината нахлу след Ото и накара по-голямата част от зрителите да нададе протестни викове. Целият мокър, заместник-шерифът бързо влезе, без да им обръща внимание и се насочи право към Нейт.

Шерифът вече беше на крака и тръгна към него.

— Трябва да излезеш навън.

За втори път през този ден Нейт излезе по риза и тръгна през суграшицата, усещайки ледените пронизвания на студа.

Видя тялото веднага и отмятайки косата от челото си, прекоси през локвите до бордюра.

Отначало помисли, че е Рок или Бул, и сърцето му се качи в гърлото. Но кучето, което лежеше цялото в кръв под студения дъжд, беше по-старо от тези на Мег и козината му бе по-светла.

— Ножът, с който беше прерязано гърлото му, стърчеше от гърдите му.

— Чу някой да пищи зад него.

— Накарай ги да влязат — нареди на Ото. — Овладей ситуацията.

— Познавам това куче, Нейт. Старият Юкон на Джо и Лара. Беше безобиден. Едва ли му бяха останали зъби.

— Вкарай хората обратно вътре. Ти или Питър ми донесете нещо, за да го покроя.

Секунди след като Ото влезе вътре, Питър се появи.

— Джейкъб ми даде мушамата си. Господи, шерифе, това е Юкон, кучето на Стивън. Не е честно. Просто не е честно.

— Познаваш ли ножа? Виж дръжката, Питър.

— Не знам. Има много кръв и... Не знам.

Но Нейт знаеше. Инстинктът му подсказваше, че това е ловен нож. Сигурно беше откраднатият нож на Бинг.

— Ще отнесем кучето в клиниката. Ще ми помогнеш да го натоварим на джипа. Но преди това иди и донеси фотоапарата, за да заснемем местопрестъплението.

— Но той е мъртъв.

— Да, така е. В клиниката ще го огледаме, но след като заснемем тук. Щом го натоварим, искам да влезеш в киното и да кажеш на Джо и Лара, че кучето им е при мен. Сега иди за фотоапарата.

Вдигна поглед, доловил някакво движение с ъгълчето на окото си. Видя Мег, която приближаваше с якето му.

— Забрави това.

— Не искам да стоиш тук.

— Вече видях какво е направил някой с бедното куче. Горкият стар Юкон. Лара ще бъде съсипана.

— Влизай вътре.

— Прибирам се. Отивам при моите кучета.

Той я хвана за ръката.

— Не, ще влезеш вътре, а когато приключи, ще те откарам в „Хижата“.

— Това не е полицейска държава, Бърк. Мога да ходя, където си искам.

— Прави каквото ти казвам. Трябва да знам къде си и няма да оставаш сама на пет мили от града. Пътищата са заледени, рисковано е да се кара, предстои наводнение, а и наблизко има човек, способен хладнокръвно да пререже гърлото на това куче. Затова си закарай задника вътре, докато не ти кажа какво да правиш.

— Няма да си оставя кучетата...

— Аз ще ги докарам. Влез вътре, Мег. Влез или ще те заключа в някоя от килиите.

Цели пет напрегнати секунди се чуваше само плющенето на суграшищата по земята. Тя се обърна и вбесена влезе в киното.

Нейт остана да чака до мъртвото куче, докато Питър не се появи отново.

Взе фотоапарата, направи няколко снимки и ги прибра в джоба на якето си.

— Помогни ми да натоварим кучето, Питър. После влез и направи каквото ти казах. Освен това предай на Ото да изпрати Мег до „Хижата“ и да се погрижи тя да остане там до второ нареждане. Разбра ли?

Питър кимна. Адамовата му ябълка се движеше нервно нагоре-надолу, но той се подчини.

— Кен е вътре, шерифе. Седях точно зад него по време на филма. Искаш ли да го повикам?

— Да, изпрати го тук. Ще го откарам.

Той отметна мократа коса от очите си. Около глезените му се надигаше лека мъгла.

— Разчитам на теб да поддържаш реда, Питър. Искам да изпратиш всички по домовете им. Нареди им да се приберат, обясни им, че ние ще имаме грижа.

— Те ще искат да знаят какво... какво е станало.

— Не знаем какво е станало, нали? — Нейт отново погледна кучето. — Успокой ги. Ти умееш да убеждаваш хората. Влез и говори с тях. И обърни внимание кой е в киното. Искам с Ото да направите списък на всички присъстващи.

И на онези, които не са, добави наум.

Натовариха кучето в джипа. Докато Питър бързаше обратно, Нейт клекна до дясната си задна гума. Точно зад нея лежаха чифт окървавени ръкавици.

Отвори вратата и извади пликче за доказателства. Вдигна ръкавиците за горната част и ги запечата в него.

Сигурно ще са на Бинг, помисли си. Както и ножът.

Ножът и ръкавиците, за които само преди часове беше съобщил, че са изчезнали.

23.

— Умрял е бързо. — Кен стоеше надвесен над кучето и го оглеждаше.

— Заради раната във врата ли? — попита Нейт.

— Да. Исусе, какъв изрод трябва да е, щом може да причини подобно нещо на едно куче? Ти каза, че от раната в гърдите не е текло много кръв. Вече е било мъртво, когато са забили ножа там. Прережеш ли вратната вена, всичко е свършено.

— И изтича много кръв.

— Да. Господи!

— Дъждът е отмил част от нея — повечето — но не всичката. Когато го намерихме, още беше топъл. Мъртъв е може би от час, нали?

— Нейт. — Кен поклати глава, свали очилата си и ги избърса с пеша на ризата. — Не разбирам много от тези неща. Вероятно твоето предположение е по-точно от моето. Но да, може би около час.

— Беше минал около час от паузата. Когато излязохме навън между филмите, кучето не беше там. А имаше прекалено много кръв, за да е било убито на друго място и донесено. Познаваш ли това куче?

— Разбира се. Старият Юкон. — Очите му се навлажниха и лекарят ги изтри с ръка. — Познавам го.

— Създавал ли е проблеми? Да е нападал някого или да го е ухапал?

— Юкон ли? Едва имаше зъби, за да си сдъвче храната. Беше дружелюбен и безобиден. Може би затова ми е толкова трудно да го приема. — Извърна се за миг, опитвайки се да се овладее. — Макс... С Макс беше ужасно. Все пак, ставаше дума за човек. Но това куче... Това куче беше старо и мило. И беззащитно.

— Седни, ако ще ти помогне.

Но самият Нейт остана прав, загледан в кучето. Козината му беше покрита с кръв и още мокра от дъжда.

— Съжалявам, шерифе. Хората мислят, че лекарите са свикнали с такива неща. — Кен си пое дълбоко дъх и издиша шумно. — Какво

искаш да направя сега?

— Джо и Лара ще дойдат всеки момент. Искам да ги задържиш отвън, докато аз приключа.

— Какво ще правиш?

— Ще си свърша работата. Просто ги задърж навън, докато ти кажа.

Взе фотоапарата и направи още снимки. Не беше съдебен лекар, но бе виждал достатъчно трупове и присъствал на много аутопсии, за да прецени, че ударът с нож беше нанесен отгоре и малко изотзад. Отляво надясно. Убиецът беше стиснал кучето между краката си, вдигнал главата му и нанесъл удара.

Руква кръв и облива ръкавиците, а може би и ръкавите му, възможно е да е изпръскала и обувките му. Кучето пада и убиецът забива ножа в гърдите му. Изхвърля ръкавиците и изчезва.

Трябвали са му само няколко минути, използвал е прикритието на дъжда и факта, че няколкостотин души в сградата са били съсредоточени върху приключенията на Джими Стюарт.

Доста рисковано, помисли си Нейт, докато проверяваше дръжката на ножа за отпечатьци, но добре планирано. И хладнокръвно извършено.

По ножа нямаше никакви други следи, освен кръвта. Той го сложи в пликче и го прибра заедно със снимките в найлонова торба. После излезе, за да разговаря със семейство Уайз.

Когато тръгна да търси Бинг, дъждът беше преминал в мокър сняг. Механикът беше в огромния си гараж до къщата. Слушаше метеорологичната станция по радиото, лежейки под камиона си.

Вътре имаше още няколко превозни средства, а на няколко блокчета бе повдигнат някакъв двигател. Едно от чекмеджетата на огромната ръждясала кутия за инструменти беше отворено. Над дългия тезгях имаше поставка с още инструменти, а на календара до нея се пъчеше полугола блондинка с огромни гърди.

Голяма шевна машина — *шевна машина?* — стоеше върху дървената маса отстрани. Над нея бе окачена глава на лос.

Гаражът миришеше на бира, цигари и машинно масло.

Бинг погледна към Нейт, затворил едно око заради дима, който се вдигаше от цигарата в ъгълчето на устата му.

— Ако и утре продължи да вали, реката ще залее улица „Лунатик“. Ще ни трябват чували с пясък.

Чували с пясък, помисли си Нейт и хвърли поглед към шевната машина. Не можеше да си представи Бинг да шие, но на този свят ставаха и по-големи чудеса.

— Излезе рано от киното.

— Достатъчно видях, а и утре сутрин ще имам доста работа. Какво значение има?

Нейт се приближи и му показва пликчето с ножа.

— Твоят ли е?

Бинг се обърна и извади цигарата от устата си. Но трябваше нещо повече от цигарен дим, за да не види кръвта по дръжката и острието.

— Прилича на него. — Хвърли цигарата и я смачка върху бетона.

— Да, моят нож е. Изглежда някой го е използвал. Къде го намери?

— Забит в кучето на Джо и Лара, Юкон.

Бинг отстъпи назад. Беше реакция на човек, ударен изневиделица.

— Какви ги дрънкаш, по дяволите?

— Някой е прерязал гърлото на кучето, а после е забил ножа в гърдите му, за да го открия по-лесно. Кога излезе от киното, Бинг?

— Някой е убил това куче? Някой е убил Юкон? — Постепенно смайването в очите му отстъпваше пред осъзнаването. — И ти смяташ, че аз съм го убил? — Ръката му здраво стисна гаечния ключ. — Това ли искаш да кажеш?

— Ако се опиташ да ме удариш с това, ще те гръмна. Спести си унижението, защото ще го направя, без да ми мигне окото. Свали го. Веднага.

Тялото на Бинг се разтресе от ярост.

— Ти лесно избухваш, нали? — спокойно попита Нейт. — Това е причината да се нахвърляш върху хората, затова са те тиквали понякога зад решетките. Сега ти иде да ми смачкаш черепа като яйце с този ключ. Хайде, опитай.

Бинг запрати ключа през помещението. От стената отхвърча парче мазилка. Дишаше като парен локомотив и лицето му бе червено като тухла.

— Майната ти. Да, разбил съм няколко мутри, счупил съм няколко глави, но не съм скапан убиец на кучета. И ако твърдиш, че съм, нямам нужда от ключа, за да ти смачкам черепа.

— Попитах те кога излезе от киното.

— През паузата излязох да пуша. Ти ме видя. Говорихме как да се подготвим за наводнението. След това дойдох тук. Товарих проклетите чували. — Той посочи с палец камиона си, където бяха подредени поне сто чувала. — Реших, докато съм тук, да прегледам и двигателя. Не съм мърдал никъде. Ако някой е отишъл у Джо и е убил кучето, не съм бил аз. Харесвах това куче.

Нейт извади пликчето с ръкавиците.

— Твои ли са?

Бинг втренчи поглед в тях и избърса уста с опакото на ръката си. Червенината по лицето му бързо отстъпваше място на мъртвешка бледност.

— Какво, по дяволите, става тук?

— Това „да“ ли означава?

— Да, мои са, не го отричам. Казах ти, че някой е откраднал ножа и ръкавиците ми.

— Едва тази сутрин. Човек може да се зачуди дали не си го направил, за да прикриеш следите си.

— Защо, по дяволите, ми е притрябвало да убивам някакво куче? Тъпо, старо куче?

Бинг се почеса по бузата, после извади нова цигара от пакета в джоба си. Ръцете му трепереха.

— Ти нямаш куче, нали?

— Това значи ли, че мразя кучетата? Господи! Имах куче. Умря преди две години. Имаше рак. — Бинг се изкашля и дръпна от цигарата. — Ракът го уби.

— Когато някой убие куче, се питаш дали мрази кучетата или ненавижда собствениците му.

— Не съм имал никакви проблеми с това куче. Нито пък с Лара, Джо и колежанчето им. Питай ги. Питай ги дали сме се карали. Но със сигурност някой ще си има проблеми с мен.

— Имаш ли представа защо някой би направил подобно нещо?

Бинг рязко сви рамене.

— Единственото, което знам, е, че не съм убил това куче.

— Не напускай града, Бинг. Ако ти се наложи, искам да ме уведомиш.

— Няма да стоя тук, за да ме сочат хората с пръст.

— Не напускай града — повтори Нейт и излезе.

Докато чакаше, Мег пиеше бира и се опитваше да овладее гнева си. Не обичаше да чака и Нейт щеше да си получи заслуженото, когато се появеше. Беше ѝ наредил какво да прави като генерал на малоумен новобранец.

Мразеше да ѝ заповядват и щеше да му каже и това.

Когато се върнеше, щеше хубавичко да го наемете.

Но защо се бавеше, по дяволите?

Тревожеше се до смърт за кучетата си — независимо че разумът ѝ говореше, че са добре, че Нейт ще изпълни обещанието си и ще ги доведе. Трябваше дай позволи да ги вземе сама, вместо да я държи под нещо като домашен арест.

Не искаше да стои тук безпомощно и да се тревожи, да пие бира и да играе покер с Ото, Кльошавия Джим и Професора, за да убие времето.

Беше спечелила повече от двадесет и два долара, но ней пукаше.

Къде беше той, по дяволите!

И за кого се мислеше, че да ѝ казва какво да прави и да я заплашва с арест? И щеше да му го каже, помисли си тя, Докато обръщаше осмица пика, с която правеше добър фул.

Човекът, който стоеше под дъжда до кучето, не беше милият Нейт с тъжните очи. До горкичкия мъртъв Юкон. Беше някой друг. Навярно така бе изглеждал в Балтимор, преди онази престрелка да го промени. Преди болката да завладее сърцето му.

Но не ѝ пукаше за това. Не ѝ пукаше.

— Плащам твоите два долара — каза тя на Джим — и качвам с два.

Хвърли парите на масата.

Майка ѝ беше дала един час почивка на Джим и работеше на бара. Не че имаше много работа, помисли си Мег, когато Професора се отказа, а Ото вдигна залога ѝ с още два долара. Освен тях, в едното сепаре седяха четирима пришълци. Двамата изкуфели старци Ханс и Декс седяха в другото и убиваха дъждовната вечер с бира и дама.

И чакаха някой да дойде и да разкаже клюките.

Ако реката прелееше, щяха да дойдат още посетители. Да се стоплят за няколко минути, да пийнат по едно кафе, преди отново да се заемат с чувалите с пясък. Когато приключеха с работата, пак щеше да има наплив. Повечето щяха да се върнат — мокри, уморени и гладни, но нежелаещи все още да се приберат и да зарежат мъжката си компания.

Щяха да пият кафе и алкохол, да хапнат нещо топло. Чарлийн щеше да се погрижи за тях, щеше да стои, докато и последните си тръгнат. Мег го беше виждала и преди.

Тя хвърли още два долара, когато Джим се отказа.

— Два чифта — обяви Ото. — Попове и петици.

— Твоите попове не вървят пред моите дами. — Мег свали двойка дами. — Защото са подплатени с три осмички.

— По дяволите! — Ото я наблюдаваше как прибира малката купчинка банкноти и монети. После вдигна глава и отмести стола си назад, защото Нейт се появи на вратата. — Шерифе?

Мег рязко се обърна. Беше седнала срещу входната врата, за да го подхване още с влизането. Ала той се беше промъкнал зад гърба ѝ.

— Едно кафе ще ми дойде добре, Чарлийн.

— Силно и горещо. — Тя напълни голяма чаша. — Мога да ти приготвя и нещо топло за ядене.

— Не, благодаря.

— Къде са кучетата ми? — попита Мег.

— Във фоайето. Ото, срещнах Хоп и още няколко души навън. Изглежда реката няма да прелее, но трябва да я наблюдаваме. Сега вали съвсем слаб сняг. Метеоролозите казват, че въздушната маса ще се насочи на запад, така че май ще ни се размине.

Изпи на една глътка половината кафе и подаде чашата си на Чарлийн да я допълни.

— Възможно е езерото да прелее. С Питър поставихме предупредителни табели там и срещу източния край на Зловещата гора.

— На тези две места прелива, дори ако двама души се изпикаят край пътя — пошегува се Ото. — Щом бурята отива на запад, в града няма да има проблеми.

Все пак ще бъдем нащрек — каза Нейт и се обърна към стълбището.

— Една минута, шерифе. — Мег стоеше на вратата, обградена от кучетата. — Трябва да ти кажа нещо.

— Имам нужда от душ. Можеш да го кажеш, докато се къпя, или да почакаш.

Мег изръмжа, когато той тръгна нагоре с чашата кафе.

— Ще чакам друг път.

Хукна след него, следвана от кучетата.

— За кого се мислиш?

— За началник на полицията.

— Не ми пука дори да си началник на цялата позната вселена — не можеш да ми крещиш, да ми заповядваш и да ме заплашваш.

— Нямаше да се наложи, ако просто беше направила, каквото ти нареждам.

— Каквото ми нареждаш ли? — Тя влетя в стаята след него. — Ти не можеш да ми нареждаш. Не си ми началник, нито баща. Това, че спя с теб, не ти дава право да ми казваш какво да правя.

Нейт съблече подгизналото си яке, после почука по значката, закопчана на ризата му.

— Аз не, но това може. — Свали и ризата на път към банята.

Той все още не прилича на себе си, помисли си тя. Това е някой друг; някой, който се е криел зад онези тъжни очи, очаквайки подходящ момент да се покаже. И този някой беше корав и студен. Опасен.

Чу шума от душа. Двете кучета стояха с вирнати опашки и я гледаха.

— Легнете — заповяда им.

Влезе в банята. Нейт седеше върху капака на тоалетната и събуваше мокрите си ботуши.

— Насъска Ото срещу мен като някакво куче пазач и ме накара да чакам почти три часа. Три часа, без да знам какво става.

Очите му бяха твърди като кремък.

— Имах работа и по-важни неща за вършене, отколкото да те информирам. Щом искаш да чуеш новините — той остави ботушите встрани и стана, за да събуе бельото си, — пусни си радиото.

— Не ми говори сякаш съм някаква хленчеща и досадна женичка!

Нейт влезе под душа и дръпна завесата след себе си.

— Тогава не се дръж като такава.

Божичко, как имаше нужда да се стопли. Опря се с ръце на плочките, наведе глава и остави горещата вода да се стича отгоре му. Може би след час-два, пресметна той, щеше да стигне до замръзналите му, уморени кости. Едно-две шишенца аспирин може би щяха да премахнат болката в крайниците. Три-четири дни съсн може би щяха да се преборят с умората, която се беше просмукала в него с ледената вода, докато издигаше прегради срещу наводнението и гледаше как един мъж и една жена плачат над убитото си куче.

Част от него копнееше за безмълвието на мрака, в който да се отпусне, където нищо нямаше значение. А друга част се боеше, че много лесно ще се върне там.

Не помръдна, когато чу, че Мег дърпа завесата. Стоеше си, подпрял ръце, със сведена глава и затворени очи.

— Не се карай сега с мен, Мег. Ще изгубиш.

— Слушай, Бърк, не обичам да ме пренебрегват, сякаш съм някаква досадница. Не обичам да ме командват. Не съм сигурна, че ми хареса как изглеждаше тази вечер пред кметството. Не познах очите ти, лицето ти. Това ме плаши. И...

Тя обви ръце около него и притисна голото си тяло към гърба му.

— Това ме възбужда.

— Недей. — Той хвана ръцете ѝ, обърна се и я задържа далеч от себе си. — Просто недей.

Мег умишлено погледна надолу.

— Струва ми се, че си противоречиш.

— Не искам да те нараня, а това със сигурност ще стане, както се чувствам в момента.

— Това не ме плаши. Бях се побъркала, бях готова да се скараме. Но внезапно ми се прииска нещо друго. Дай ми го. — Прокара ръка по гърдите му. — После ще си довършим кавгата.

— Не се чувствам никак любвеобилен.

— Аз също. Нейт, понякога човек има нужда от промяна. Да замине и да забрави за известно време. Или да изгори беса, болката или страха. Изгори ме — прошепна и стисна бедрата му.

Щеше да бъде по-добре, ако я отблъсне. Беше сигурен в това. Но той я привлече към себе си, притисна топлото ѝ мокро тяло и впи устни в нейните.

Мег се вкопчи в него и заби пръсти в раменете му. Ноктите ѝ се врязаха в плътта му. От нея лъхаше топлина, която достигна до костите му, проникна в тях и прогони умората и студенината на гнева.

Ръцете ѝ отново се плъзгаха надолу по тялото му, хлъзгави и мокри, после отметна глава, предлагайки му шията и раменете си — пиршество от нежна, топла плът.

Звуците, които се процеждаха през устните ѝ, бяха на задоволство, на еротичен триумф.

— Чакай. — Тя взе сапуна. — Първо да те почистим. Обичам мъжките гърбове, особено когато са мокри и хлъзгави.

Гласът ѝ беше упойващ като на сирена. Остави я да прави каквото иска, да мисли, че го насочва. Когато я притисна към стената на банята, в унесения ѝ поглед проблесна изненада.

И когато на устните ѝ се появи усмивка, той я изпи.

Бях права, мислеше си Мег замаяно. Това е друг човек, мъж, който иска да контролира всичко. Мъж, който ти отнема избора, който може да те накара да се предадеш.

Все още с устни върху нейните, той взе сапуна от ръката ѝ. Прокара го по гърдите ѝ с бавни възбуждащи движения, под които зърната ѝ болезнено се втвърдиха. Тя издиша на пресекулки.

Тръпките в слабините ѝ подсказаха, че е готова. Че го желае, че има нужда от него. Прокарвайки устни по шията му, прошепна:

— Хубаво ми е с теб. Хубаво е. Сега влез в мен.

— Ти първа ще свършиш.

Тя се разсмя, когато я ощипа.

— Не, няма.

— Напротив. — Вдигна ръцете ѝ над главата и ги задържа с едната си ръка. — Ще видиш.

Прокара сапуна между бедрата ѝ, търкайки го, плъзгайки го, наблюдавайки как тялото ѝ се разтrese в оргазъм.

— Нейт.

— Предупредих те.

За миг усети, че я обхваща паника, която бързо преля в диво удоволствие, когато пръстите му навлязоха в нея. Тялото ѝ се изви, в

стремежа си да се освободи, да получи още. В желанието си за него. Но той продължи, докато ѝ се стори, че няма да издържи повече, че не може да издържи повече. Дишаше накъсано и го умоляваше, докато горещата вода се лееше върху треперещото тяло, а парата замъгляваше зрението ѝ.

Когато пламъкът избухна в нея, подлудявайки я, той заглуши писъка ѝ с целувки.

— Кажи името ми. — Трябваше да го чуе, трябваше да се увери, че осъзнава с кого е. — Кажи името ми — заповяда ѝ, когато я хвана за бедрата и влезе в нея.

— Нейт.

— Пак. Кажи го пак. — Дъхът пареше гърлото му. — Погледни ме и кажи името ми.

— Нейт. — Дръпна косата му и заби пръсти в рамото му. После го погледна в очите. И го видя, както видя и себе си в очите му. — Нейт.

Той проникваше в нея отново и отново, докато не се почувства изчерпан, докато тялото ѝ не се отпусна и главата ѝ не легна на рамото му.

Трябваше да се подпре с ръка на мократа стена, за да си поеме дъх и да се овладее. Посегна към крана, за да спре душа.

— Трябва да седна — едва успя да каже тя. — Трябва да седна.

— Чакай малко. — Тъй като не беше сигурен дали ще го послуша, той я вдигна, праметна я през рамо и излезе изпод душа. Грабна две кърпи, макар че както бяха разгорещени, сигурно щяха да изсъхнат след минути.

Когато влезе в стаята с нея, кучетата се изправиха.

— По-добре кажи на приятелчетата си, че си добре.

— Какво?

— Кучетата, Мег. Кажи им го, преди да решат, че съм те убил.

— Рок, Бул, мирно. — Когато я остави на леглото, тя не помръдна. — Главата ми се мае.

— Опитай се да се подсушиш. — Хвърли една от кърпите на корема ѝ. — Ще ти дам някаква риза.

Мег не си даде труд да се избърше, просто си лежеше, наслаждавайки се на отмалата.

— Когато дойде, изглеждаше уморен. Уморен, в лошо настроение и студен. Също като пред кметството. Виждала съм го и друг път. Така изглеждат полицаите.

Нейт не каза нищо, извади си чисто бельо и ѝ подхвърли една фланелена риза.

— Това е едно от нещата, които ме уплашиха. Беше странно.

— Пътят до къщата ти е хлъзгав. Трябва да останеш тук.

Тя изчака миг, за да се прояснят мислите ѝ.

— Ти ме пренебрегна. Когато стояхме пред кметството. Още виждаше Юкон, прерязаното му гърло и забития до дръжката нож в гърдите му. — Пренебрегна ме и ми раздаваше заповеди, беше като вербално насилие. Това не ми хареса.

Той отново премълча и започна да суши косата си с кърпата.

— Няма ли да ми се извиниш?

— Не.

Мег седна, за да облече ризата.

— Познавах това куче от съвсем малко. — Гласът ѝ потрепна и тя стисна устни, за да го овладее. — Имах право да бъда разстроена.

— Не съм казал, че нямаше. — Той отиде до прозореца. — Снегът почти е спрял. Може би прогнозата ще се окаже вярна.

— Имам право да се тревожа и за моите кучета, Нейт. И да се погрижа за тях сама.

— Тук вече не съм съгласен. — Той се отдалечи от прозореца, без да дръпне завесите. — Нормално е да се тревожиш, но нямаше за какво.

— Можеше и те да са пострадали.

— Не. Който и да е направил това, е избрал едно старо, само и безпомощно куче. Твоите са млади и силни и не се разделят — почти като сиамски близнаци са.

— Не разбирам...

— Помисли малко, преди да отговориш. — В гласа му се усети нетърпение, когато хвърли кърпата настрани. — Да предположим, че някой — дори човек, когото познават и му позволяват да ги доближи — се опита да нарани едното от тях. Другото веднага ще го нападне и ще го разкъса на парчета. И всеки, който ги познава достатъчно, за да може безопасно да ги приближи, много добре знае това.

Мег сви колене към гърдите си, притисна лице към тях и заплака. Когато чу, че той се приближава към нея, го отпъди с ръка, без да вдига поглед.

— Недей. Недей. Остави ме за малко. Не мога да забравя онази картина. Беше лесно, когато ти бях бясна или докато правехме секс. Чувствах се ужасно, докато стоях долу и чаках, без да знам какво става. Освен това се боях за теб. Боях се, че нещо ще ти се случи. И точно това ме вбеси.

Вдигна глава. През сълзи видя лицето му и долови, че той отново се беше затворил в себе си.

— Трябва да ти кажа още нещо.

— Казвай.

— Аз... Трябва да помисля как да ти го кажа, за да не прозвучи глупаво. — Тя избърса бузите си. — Дори когато бях бясна, уплашена и имах желание да те сритам отзад, задето ме караш да се чувствам така... се възхищавах от онова, което правиш. Как го правиш. Какъв ставаш, когато го правиш. Възхищавах се на силата, която е нужна, за да го правиш.

Нейт седна. Не до нея, а на стола, за да има разстояние между тях.

— Никоя жена, на която съм държал — никой, освен колегите ми — не ми е казвал подобно нещо.

— Значи си държал на хора, които не са го заслужавали.

После стана и отиде в банята да си издуха носа. Когато излезе, застана на вратата, загледала в него.

— Ти отиде да доведеш кучетата ми. Въпреки всичко, което ти се беше струпало на главата, отиде и ги докара. Можеше да изпратиш някой друг или просто да не го направиш. Пътят е наводнен, това ще трябва да почака. Но ти не се отказа. Имам приятели, които биха направили нещо подобно за мен, както и аз за тях. Но не се сещам за нито един мъж — с когото съм била, с когото съм спала, — който би постъпил така.

Лека усмивка докосна устните му.

— Значи си спала с неподходящи мъже.

— Предполагам. — Отиде и вдигна ризата, която Нейт бе съблякъл на влизане. С известни затруднения свали значката и му я занесе. — Впрочем, това ти отива. Прави те много секси.

Той хвана ръката ѝ, преди да успее да се отдръпне, и се изправи.

— Ужасно се нуждая от теб. Повече, отколкото от всеки Друг, и вероятно повече, отколкото ти се иска.

— Е, това ще се разбере.

— Преди година не би ми се възхищавала. Дори преди шест месеца. Трябва да знаеш, че все още има дни, в които не ми се става от леглото.

— А защо го правиш?

Той отвори шепа и погледна към значката.

— Предполагам, защото имам нужда и от това. Не съм герой.

— Много грешиш. — Мег усети как в този миг сърцето ѝ се плъзна в краката му. — Героизъм е да правиш повече, отколкото искаш или смяташ, че можеш. Понякога това значи да вършиш мръсната работа, която другите няма да свършат.

Очите му проблеснаха от обич и той притисна буза към темето ѝ.

— Много съм влюбен в теб, Мег. — После я целуна по косата и се изправи.

— Трябва да изляза. Искам да проверя реката и да обиколя града, преди да си легна.

— Може ли една цивилна и кучетата ѝ да те придружат?

— Да. — Той прокара ръка по влажната ѝ коса. — Но първо се изсуши.

— Ще ми кажеш ли какво разбра за Юкон?

— Ще ти кажа каквото мога.

24.

Той се върна на местопрестъплението под ранния утринен дъжд. На десет стъпки от вратата, мислеше си Нейт. Оставено така, че да го види всеки, който би излязъл или влязъл в кметството. И всеки, който би минал по улицата пеша или с кола.

Беше оставено нарочно по този начин.

Влезе вътре и се запъти към залата, където се правеха кинопрожекциите. Беше наредил да оставят всичко, както си е. Сгъваемите столове и големият екран си бяха на местата. Той се опита да си спомни събитията от предишната вечер.

Беше влязъл малко по-късно, точно преди да угаснат светлините, и беше огледал залата и по навик, и за да открие Мег.

Роуз и Дейвид седяха на последния ред. Това беше първото ѝ излизане, откакто беше родила. Държаха се за ръце. Спомни си, че ги видя и двамата в паузата — Роуз говореше по телефона, вероятно с майка си, която гледаше децата.

Бинг също седеше назад. Нейт се беше престорил, че не вижда плоското шише между коленете му. Деб и Хари, Професора. Малка групичка гимназисти, цялото семейство Риг, което живееше малко след Зловещата гора.

Беше пресметнал, че половината от населението на града е в салона, което означаваше, че другата половина не е била. Някои си бяха тръгнали в паузата. А всеки от онези, които бяха останали, би могъл да се измъкне и да се върне обратно.

В мрака, когато всички са вперили поглед в екрана. Върна се във фоайето точно когато Хоп влезе и свали качулката си.

— Видях колата ти отвън. Не знам какво да мисля, Игнейшъс. Умът ми не го побира.

Тя вдигна ръце и отново ги отпусна.

— Ще отида да видя Лара. Не знам какво да ѝ кажа. Това е ужасно. Гадно и побъркано.

— Аз бих казал само гадно.

— А не побъркано? Смяташ, че онзи, който е заклал едно безобидно куче пред кметството, не е луд?

— Зависи защо го е направил.

Отговорът му я накара да се замисли.

— Не мога да разбера защо. Хората говорят, че става дума за култ, че гимназисти са правили експерименти и други подобни глупости. Изобщо не вярвам, че е така.

— Не е било ритуално убийство.

— Други пък смятат, че е някой побъркан, който лагерува близо до града. Може би така се успокояват, че никой от нас не би направил толкова ужасно нещо, но аз не се чувствам по-спокойна при мисълта, че някакъв смахнат броди наоколо.

Тя го изглежда изпитателно.

— Но ти не мислиш така.

— Не.

— Ще ми кажеш ли какво мислиш?

— Мисля, че когато някои убива местно куче наред с града и пред сградата, където е събрано половината население, сигурно си има причини.

— И какви са те?

— Работя по въпроса.

Подкара покрай реката, преди да отиде до участъка. Денят беше мрачен и сив, парчетата лед почти се сливаха с цвета на водите.

Самолетът на Мег го нямаше — явен знак, че не би могъл да я затвори на някое сигурно място. Бинг и двамата му помощници асфалтираха една отсечка от пътя. Когато мина покрай тях, механикът само го изглежда продължително.

В участъка завари Пийч да черпи с кафе Джо и Лара. Питър стоеше при тях и имаше вид на човек, който се бори със сълзите си.

Лара, чиито очи бяха подути и зачервени, скочи на крака в мига, когато Нейт влезе.

Искам да знам какво правите за Юкон. Какви мерки взимате, за да откриете копелето, което го е убило?

— Успокой се, Лара.

— Не ми казвай да се успокоя! — нахвърли се тя върху съпруга си. — Искам да знам.

— Защо не дойдете в кабинета ми? Пийч, не ме свързвай с никого, освен ако не е спешно.

— Добре, шерифе. Лара. — Тя хвана ръката на жената. — Много съжалявам.

Лара успя да кимне рязко с глава, преди с вирната брадичка да нахлуе в кабинета на Нейт.

— Искam отговори.

— Моля те, седни.

— Не желая...

— Настоявам. — Гласът му беше тих, но тонът му я накара да се отпусне на един стол.

— Градът гласува за този полицейски участък. Гласувахме да те наемем и да ти плащаме заплатата. Искam да ми кажеш какво си предприел. Защо не си навън да търсиш този кучи син?

— Правя всичко възможно, Лара — отвърна той със същия спокоен тон, преди тя да продължи. — Не си и помисляй, че приемам леко станалото. Никой от нас не мисли така. Разследвам случая и ще продължа, докато успея да отговоря на въпроса ти.

— Имаш ножа. Ножа, с който... — Гласът ѝ пресекна и брадичката ѝ потръпна, но тя си пое дъх и изправи рамене. — Сигурно можеш да разбереш на кого е този нож.

— Мога да ти кажа, че вчера сутринта съобщиха за изчезването му заедно с други вещи. Говорих със собственика и ще разпитам всички, които снощи бяха на кино. Мога да започна с теб.

— Да не мислиш, че някой от нас е убил Юкон?

— Не мисля. Седни, Лара — каза, когато тя отново скочи. — И двамата бяхте снощи на кино. Да започнем с онова, което сте чули и видели.

Жената седна, този път по-бавно.

— Оставихме го навън. — Очите ѝ се насълзиха. — Беше вече стар и не можеше да си контролира мехура, затова го оставихме отвън. Беше само за няколко часа, а си има и колибка. Ако го бяхме пуснали в къщата...

— Не се знае дали това щеше да промени нещо. Онзи, който го е направил, можеше да проникне вътре и да го изведе. Доколкото разбрах, кучето е било на около четиринадесет години. Няма за какво да се обвиняваш. По кое време излязохте от къщи?

Лара сведе глава и се взря в ръцете си, върху които капеха сълзи.

— Точно в шест — обади се Джо и започна да разтрива раменете на жена си.

— Направо в кметството ли отидохте?

— Да. Бяхме там около шест и половина. По-рано, но обичаме да сядаме напред. Запазихме си места с якетата. Бяхме на третия или четвъртия ред... отляво. После си поговорихме с хората.

Нейт ги разпита подробно с кого са говорили, кои е седял до тях.

— Някой някога оплаквал ли се е от кучето/

— Не. — Джо въздъхна. — Е, може би няколко пъти, когато беше малък. Лаеше, дори листо да падне. Веднъж се беше измъкнал и надъвкал ботушите на Тим Трип. Но това беше преди години, а и Тим много се смя, защото проклетите ботуши бяха по-големи от Юкон. Като порасна, се укроти.

— Ами вие двамата? Напоследък имали ли сте проблеми с някого? Някакви разправии?

— С Кльощавия Джим се бяхме поразгорещили за Идитарод. Но това е нормално. Хората се палят, когато защищават любимците си.

— Викнах Джини Ман в училище, защото момчето й два пъти беше избягало от час. — Лара извади хартиена салфетка. — Не беше никак доволна.

— На колко години е синът й?

— На осем. — Тя бързо примигна. — Господи, Джошуа не би могъл да причини това на Юкон. Той е добро момче — просто не обича да ходи на училище, но не би убил кучето ми, защото ми е ядосан. Джини и Дон също са добри хора. Не биха могли...

— Добре. Ако се сетите нещо друго, кажете ми.

— Искам... да ти се извиня, че така ти се нахвърлих.

— Няма нищо, Лара.

— Не, не беше правилно. Беше направо отвратително... Ти спаси живота на сина ми.

— Това вече е преувеличено.

— Ти помогна да го спасят, а за мен това е достатъчно. Не трябваше да се държа така. Джо се опита да ме укроти, но аз не му позволих. Обичах горкичкото куче.

След като си тръгнаха, Нейт махна одеялото от дъската. Докато забождаше снимките, направени предишната вечер, влезе Питър.

— Може ли, шерифе?

— Да.

— Трябваше да успокоя госпожа Уайз, но бях объркан. Със Стивън често се мотаехме заедно и... Отраснах с това куче. Дядо ми имаше впрегатни кучета и те бяха страхотни. Но не е същото като домашен любимец. Дори когато Стивън отиде в колеж, понякога се отбивах да видя Юкон. Затова ми беше толкова трудно и снощи.

— Трябваше да ми кажеш.

— Аз... Бях объркан. Шерифе? Така ли ще стои вече дъската? Ще трябва ли да забождаме копия от докладите и други документи, свързани със случая?

— Не.

— Но... Вие сложихте снимките на Юкон.

— Така е.

— Смятате, че онова, което стана с него, е свързано с останалите случаи? Може и да съм глупав, но не разбирам.

— Може да се окаже глупаво, че правя връзка.

Питър пристъпи по-близо.

— Защо мислите така?

— Досега не съм си изяснил какъв мотив би имал някой да убие това куче. — Нейт отиде до бюрото си, отключи едно чекмедже и извади пликчетата с ножа и ръкавиците. — Тези са на Бинг. Вчера сутринта ми съобщи, че са му ги откраднали.

— Бинг? — очите на Питър се разшириха. — Бинг?

— Доста е избухлив. Има досие и повечето му провинения са свързани с насилие. С агресивно поведение.

— Да, но... Господи.

— Имаме няколко дни, за да се занимаем със случая. Бинг се скарва с Джо. Или Джо и Лара правят нещо, което го ядосва. Вбесява се и решава да им даде урок. Замисля да убие кучето, затова идва да ми каже, че ножът и ръкавиците са откраднали. Излиза по време на паузата снощи, знаейки, че семейство Уайз са в киното. Води кучето, убива го и оставя ножа и ръкавиците, защото ги е обявил за откраднати. После се връща на работа в гаража си.

— Ако е бил бесен на семейство Уайз, защо просто не е набил господин Уайз?

— Добър въпрос. Друга възможност е някой да е искал да натопи Бинг. Той дразни много хора, така че е напълно възможно.

Нейт приседна на бюрото, без да сваля поглед от дъската.

— Открадва му ножа и ръкавиците. Убива кучето и ги оставя, за да ги намерим. Или...

Той отиде до плота и включи машината за кафе.

— Да се запитаме каква може да е връзката между убийството на Галоуей, смъртта на Макс и закланото куче.

— Точно това не ми е ясно.

— Убиецът ни е оставил една сериозна улика. Истинска или подвеждаща, зависи как я разглеждаш. Гърлото на кучето беше прерязано. От това е умряло. Но убиецът не хвърля ножа, а преобръща кучето, за да го забие в гърдите му. Защо?

— Защото е побъркан, гаден и...

— Остави това и погледни дъската, Питър. Погледни Галоуей и погледни кучето.

Питър го послуша и Нейт забеляза как се бори с чувствата си. Как се насилва да погледне към ужасните снимки. После издиша, сякаш досега беше сдържал дъха си.

— Рана в гърдите. И двамата имат забито острие в гърдите.

— Може да е съвпадение, а може някой да се опитва да ни каже нещо. Сега да продължим. Каква е връзката между Галоуей, Макс и семейство Уайз?

— Не знам. Стивън и родителите му се преместиха тук, когато бях на около дванадесет. Галоуей вече беше заминал. Но познавах господин Хоубейкър. Господин Уайз пускаше обяви във вестника му за компютърната си фирма. А госпожа Уайз и госпожа Хоубейкър посещаваха един и същи курсове. По гимнастика и по шиене на юргани — на него ходи и Пийч.

— Нещо друго ги свързва. Доколкото знаем, не са познавали Патрик Галоуей. Шестнадесет години всички са смятали, че той е заминал, а сега вече не мислят така. Защо?

— Защото го намериха в пещерата... Стивън... Стивън го намери.

— Преди шестнадесет години извършваш убийство и се измъкваш, а после някакво тъпо колежанче и приятелите му те прекарват. — Нейт чуваше как кафето капе в каната. Вбесен си. Ако не се бяха оказали там — по това време и на — това място, — всичко щеше да бъде наред. Още една лавина — естествена или предизвикана от щатската полиция, за да прочисти планината — и пещерата можеше отново да бъде заровена. Години наред или завинаги, ако имаш късмет. — Той приседна на бюрото, докато чакаше кафето.

— И сега трябва да убиваш. Да убиеш Макс или да го накараш да се самоубие. Измъкваш се и този път. Убеден си в това. Искаш да го вярваш, но в Лунаси вече има полиция. Не са само щатските полицаи, но и тези под носа ти. Какво би направил?

— Аз... не разбирам.

— Отвличаш им вниманието. Вандализъм, дребни кражби. Малки неща, които да им създават работа, в случай че си мислят за нещо по-важно. Връщаш си на тъпото колежанче и същевременно даваш на ченгетата още нещо, над което да си блъскат главите. С един куршум — два заека. Но не можеш да устоиш и да не се погавриш с тях. Затова имитираш първото убийство, забивайки ножа в гърдите на кучето.

Нейт стана и наля кафе на двамата.

— Ако си много арогантен и самоуверен, би могъл да използваш собствения си нож и ръкавици. Бинг Карловски би могъл да го направи. Но ако си много хитър и самоуверен, ще вземеш чужди, за да насочиш разследването по лъжлива следа. В такъв случай, защо точно към Бинг? Каква връзка има той?

— Кълна се, не знам. Опитвам се да схвана всичко това. Може би не е нужно да има връзка. Бинг е свадлив. Вбесява хората. Или пък е било най-лесно да откраднеш неговия нож.

— Нищо не е случайно. Не и този път. Трябва да открием къде е бил Бинг през февруари 1988.

— Как?

Нейт отпи от кафето.

— Като начало, смятам да го попитам. Междувременно искам показания от всички, които бяха на кино, и от всички, които не бяха. Това ще отнеме време. Кажи на Пит да направи списък на живеещите в града и да го раздели на три части. Всеки от нас ще поеме по една.

— Веднага ще ѝ кажа.

— Питър — спря го Нейт. — Не трябваше ли снощи да бъдеш дежурен?

— Да, но Ото каза, че не му се ходи на кино, и се разменихме. Нали нямате нищо против?

— Не, разбира се. — Нейт отново отпи от кафето. — Добре. Иди и накарай Пийч да се заеме със списъка.

После отиде до дъската и свърза имената на Джо и Лара Уайз с Макс и Бинг.

— Нейт? — Пийч надникна вътре. — Още ли искаш да задържам обажданията?

— Не, защо?

— Има съобщение за стрелба, видели са и мечка. Същите хора, които съобщиха за трупа, който се оказа чифт ботуши. Казах на Ото да се заеме, тъй като и без това патрулира. Взели за стрелба шума от камиона на Декс Трилби, който е по-стар и от мен.

— А мечката се оказала катеричка, застанала върху пън?

— Не, мечката си е била мечка. Глупавите туристи наредили хранилки около къщичката, за да привличат птичките. Мечките умират за прясна храна за птички. Ото я прогонил и ги накарал да махнат хранилките. Малко е ядосан, че му се наложи да ходи на два пъти дотам днес. Затова реших, ако има още повиквания, да ги разпределям между теб и Питър.

— Добре.

— Току-що дойде Кари Хоубейкър и иска да те види. Помоли дай дам полицейската хроника за седмицата.

— Добре. Доколкото разбирам, „Лунатик“ отново ще излиза.

— Така изглежда. Казва, че иска за вестника официално изявление за случилото се снощи. Искаш ли да го напиша?

— Не. — Той метна одеялото върху дъската. — Покани я.

Кари изглеждаше по-добре от последния път, когато я беше видял. Стоеше по-изправена и около очите ѝ нямаше такива големи сенки.

— Благодаря, че ме прие.

— Как си? — попита Нейт и затвори вратата.

— Продължавам напред. Добре е, че имам децата — те се нуждаят от мен — и вестника. — Тя седна и сложи в скута си

платнената чанта, която носеше. — Не съм дошла само за полицейската хроника. Макар че случилото се с Юкон е ужасно.

— Така е.

— Искаше да си припомня времето, когато Пат изчезна. Да напиша всичко, което се сетя. Направих го. — Отвори чантата и извади няколко листа. — Мислех, че ще си спомня всичко. Че замисля ли се достатъчно, спомените ще ме залейт. Но това не стана.

Нейт видя, че листовите бяха изпълнени с прилежно напечатан или старателно изписан текст.

— Струва ми се, че си възстановила доста неща.

— Записах всичко. Повечето случки едва ли имат значение. Беше много отдавна и сега трябва да призная, че тогава не обърнах голямо внимание на изчезването на Пат. Преподавах и се чудех как ще преживея още една зима — втората ми — тук. Бях на тридесет и една и не бях постигнала планираното — да се омъжа, преди да стана на тридесет.

Кари леко се усмихна.

— Това е една от основните причини, поради които дойдох в Аляска. Съотношението мъже-жени беше в моя полза. Помня, че се чувствах малко отчаяна, самосъжالياх се. И бях бясна, защото Макс не ми беше направил предложение. Затова си спомних — написала съм го — че той замина за две седмици онази зима. Струва ми се, че беше точно през февруари, но не съм съвсем сигурна. Зимата дните се сливат, особено ако си сам.

— Къде ти каза, че отива?

— Запомнила съм думите му, защото бях бясна. Каза, че отива в Анкърридж и оттам в Хоумър — щял да прекара няколко седмици на югоизток, за да интервюира пилотите и да накара някои от тях да го разходят със самолетите си. Правел проучване за статия и за романа, които пишел.

— Той често ли пътуваше тогава?

— Да. И това съм написала. Възнамеряваше да стои там четирипет седмици, а това никак не ми хареса, особено след като нещата между нас още не бяха изяснени. Спомням си го добре, защото се върна по-скоро, отколкото беше планирал, но дори не дойде да ме види. Научих от съседите, че се е затворил в редакцията. На практика живееше там. А аз бях твърде ядосана, за да отида да го видя.

— Колко време мина, докато се решиш?

— Доста. Бях много сърдита. Но най-накрая толкова се вбесих, че отидох да си излея гнева. Знам, че беше в края на март или началото на април. Бяхме украсили класната стая за Великден. Онази година празникът се падаше в първата неделя от април. Помня как седях с боядисаните яйца и рисунките на зайци, докато вътрешно ми се щеше да убия Макс.

Тя прокара ръка по купчината листа.

— Тази част от събитията си спомням съвсем ясно. Той беше се заключил в редакцията. Трябваше да хлопам по вратата, докато ми отвори. Изглеждаше ужасно. Отслабнал, брадясал, с разрошена коса. Вонеше. Цялото му бюро беше отрупано с листа.

Кари леко въздъхна.

— Не си спомням какво беше времето, Нейт, нито какво ставаше в града, но си спомням много ясно как изглеждаше той. И какво представляваше кабинетът му. Разхвърляни навсякъде чаши от кафе, мръсни чинии, препълнени кошчета, боклук по пода. Пепелниците преливаха от фасове. Тогава той още пушеше. — И това съм записала — каза тя и пак поглади листата. — Работеше по романа си — или поне аз реших така — и приличаше на луд. Проклета да съм, ако знам защо това толкова ми хареса. Но както и да е, дадох му да се разбере. Заявих му, че ако смята да се отнася така с мен, няма да го бъде. Беснях и опявах, а Макс не казваше и дума. Когато изпуснах парата, той падна на едно коляно.

Тя млъкна за миг и стисна устни.

— Там, сред целия този хаос. Каза, че иска да му дам втори шанс. Че има нужда от мен. И ме помоли да се омъжа за него. Сватбата беше през юни. Искях да бъде лятна булка, а след като вече бях пропуснала срока, който си бях определила, няколко месеца не бяха от значение.

— Разказвал ли ти е някога къде е бил тогава?

— Не. И аз не го попитах. Тогава не ми се стори важно.

— Всичко, което каза, беше, че е разбрал какво е да си сам наистина сам и че повече не иска да е сам.

Нейт си помисли за линиите, свързващи имената на хората от неговия списък.

— Какви бяха отношенията му с Бинг?

— С Бинг? Не бяха приятели. Макс се опитваше да бъде в добри отношения с него, особено след като знаеше, че съм излизала с Бинг.

— С Бинг?

— Да кажа, че ме е поканил на среща, ще бъде евфемизъм. Не се интересувахме от вечеря и танци, ако ме разбираш.

— А някога...

— Не. — Кари се разсмя, но се сепна. — Не съм се смяла, откакто... Ужасно е да се смея на това.

— И на мен ми става смешно, като си те представя с Бинг. Как прие той отказа ти?

— Не мисля, че се впечатли особено. — Тя махна с ръка. — Бях му подръка, това е всичко. Нова жена в един малък град. Мъже като Бинг веднага се опитват да отделят новата овца от стадото, да се опитат да получат малко секс и може би топло ястие от цялата работа. Не му се сърдех, това е естествено по такива места. Той не беше единственият, който се опита. През онази първа зима излизах с няколко души. Дори с Професора вечеряхме няколко пъти, макар че беше съвсем ясно колко е хлътнал по Чарлийн.

— Това е било преди Галоуей да изчезне?

— И преди, и след това. Винаги я е харесвал. Но вечеряхме заедно няколко пъти и той се държа като идеалния кавалер. Честно казано, по-кавалерски, отколкото ми се искаше. Но определено не си търсех партньор като Бинг.

— Защо?

— Твърде огромен и груб е. Излязох с Джон, защото ми допадаше и физически, и интелектуално. С Ед също, защото — защо не? Дори с Ото, след като се разведе. Една жена Дори ако не е много хубава и е минала тридесетте — има голям избор на място като това, стига да не подбира много. Но аз избрах Макс.

Тя се усмихна отнесено.

— И пак бих го направила. — После се опомни. — Ще ми се да ти кажа нещо повече. Когато си спомням за онова време, мисля, че Макс беше угрижен. Но той винаги беше угрижен, когато работеше по книгите си. Понякога не ги пипаше месеци наред и тогава всичко беше нормално. Но започнеш ли да работи върху някоя от тях, се затваряше. Бях по-щастлива, когато ги забравяше.

— След като се оженихте, някой ухажвал ли те е?

— Не. Помня как Бинг ми каза пред Макс, че се продавам евтино или нещо подобно.

— И?

— Нищо. Макс се пошегува и го почерпи едно. Той не обичаше конфронтациите. Би направил всичко възможно, за да избегне конфликта, и според мен това е причината да не стане репортер в голям градски вестник. Видя какво направи, когато ти му отказа интервю. Отиде при Хоп. Така действаше. Не би дошъл лично да се разправа с теб, защото нямаше оръжия, за да води битка. Никога не е имал.

— Обичаше ли Макс киното?

— Както всеки друг в Лунаси. Това е една от формите на обществено забавление. Обичаше да пише за филмите, които гледахме. И като заговорихме за кино, наистина искам изявление за случилото се снощи.

— Пийч ще ти даде материалите за полицейската хроника.

— Да, но мисля, че за нещо такова трябва да пишем по-обстойно. Ото го намери — започна тя и посегна да извади бележника си.

— Да. Дай ми няколко дни, Кари. Дотогава ще мога да ти кажа нещо по-определено.

— Искаш да кажеш, че скоро възнамеряваш да арестуваш някого?

Нейт се усмихна.

— Виждам, че журналистът в теб отново е на поста си. Искам да кажа, че трябва да напиша изявлението.

Тя стана.

— Радвам се, че децата не бяха с нас на кино. Настоявах да дойдат, за да излязат и да направят нещо нормално. Но те предпочетоха да поканят приятели на пица. Утре ще намина пак.

— Чудех се — каза Нейт, докато я изпращаше до вратата — дали Макс е харесвал „Междузвездни войни“?

Тя го погледна изненадано.

— Откъде ти хрумна?

— Опитвам се да направя връзка.

— Не. Не само не ги харесваше, което ме учудваше, защото обичаше фантастика, но и не ги гледаше. Преди седем години имахме киномаратон с трите серии. По случай двадесет години от създаването

на първата. Той не дойде, а децата много искаха да ги гледат. Трябваше да ги заведе сама. И да напиша рецензия за вестника. Когато излязоха новите серии, заведох децата чак до Анкъридж за първата прожекция. Той си остана у дома. Откъде ти хрумна това?

— Такива сме си ние, полицаите. — Леко я побутна навън. — Не е важно. Говори с Пийч за хрониката.

Нейт беше пресметнал така нещата, че да се появи в „Хижата“, когато Бинг и екипът му обядваха. Влезе точно когато Роуз носеше на механика бира. Погледите им се срещнаха над нея. Той се упъти към тях и кимна за поздрав на двамата мъже от другата страна на масата.

— Момчета, бихте ли седнали някъде другаде, защото с Бинг имаме личен разговор?

— Това не им се хареса, но си взеха чашите с кафе и се преместиха в съседното празно сепаре.

— Чакам си обяда — започна Бинг — и имам правото да си го изям, без да седиш тук и да ми разваляш апетита.

— Видях, че сте запълнили голямата дупка. Благодаря, Роуз — каза Нейт, когато келнерката сложи пред него обичайното кафе.

— Ще обядвате ли, шерифе? й

— Не. Поне засега. Реката още се държи — продължи разговора с Бинг. — Може би няма да имаме нужда от онези чували с пясък.

— Може да е така, а може да не е.

— Къде беше през февруари 1988?

— Откъде да знам, по дяволите!

— Тогава „Доджърс“ от Лос Анджелис спечелиха купата по бейзбол, а „Форти найнърс“ — суперкупата. И Шер взе „Оскар“.

— Тъпотии от Долните щати.

— И Сюзън Бучър за трети път спечели Идитарод. Беше невероятно за момиче от Бостън. Завърши гонката за единадесет дни и малко по-малко от дванадесет часа. Може би това ще освежи паметта ти.

— Да, спомням си, че изгубих двеста кинта заради нея. Проклетата жена.

— Е, какво си правил няколко седмици преди да изгубиш двете стотачки?

— Човек не забравя, че е изгубил пари заради жена, но това не значи, че си спомня кога си е чесал задника или се е облекчавал.

— Пътува ли някъде?

— Идвах и си отивах, когато си поискам, както и сега.

— Може би си ходил до Анкъридж и си срещнал Галоуей там.

— Бил съм в Анкъридж повече пъти, отколкото можеш да се изплюеш. Тук триста километра не значат нищо. Може и да съм го видял там един-два пъти. Познавам много хора там. Аз си гледам моята работа, а те — тяхната.

— Ако ми правиш на инат, ти губиш.

В очите на Бинг просветна ярост.

— Не ме заплашвай.

— Не ми пречи. — Нейт се облегна назад. — Знам, че ти си искал да носиш тази значка.

— По-добре аз, отколкото някой чичако, чийто партньор са убили току-що.

Думите го пронизаха право в сърцето, но той отпи от кафето, без да сваля поглед от лицето на Бинг.

— Виждам, че си понаучил нещичко. Но фактът е, че аз нося значката. Ако искам, мога веднага да те арестувам, да повдигна обвинение и да те затворя заради онова, което стана с кучето.

— Не съм пипал кучето.

— На твоє място щях да се опитам да си спомня по-добре къде съм бил, когато Патрик Галоуей е напуснал града.

— Защо продължаваш да му ровиш кокалите, Бърк? По-важен ли се чувстваш така? Макс е убил Галоуей и всички го знаят.

— Тогава не би трябвало да се страхуваш да ми кажеш къде си бил.

Роуз се появи с огромна порция месно руло, планина от пюре и море от сос.

— Да ти донеса ли още нещо, Бинг?

Тя остави до чинията му купа грах и малки глави лук. Нейт видя как Бинг се овладя с огромни усилия.

— Не, благодаря, Роуз.

— Приятен апетит. Шерифе, ако искате нещо, повикайте ме.

— Повече няма да разговарям с теб — отсече Бинг и набучи огромна хапка от рулото.

— Тогава да си поговорим за друго. Какво мислиш за „Междузвездни войни“?

— А?

— Филмът. Люк Скайуокър, Дарт Вейдър.

— Шибани идиоти — промърмори Бинг и нападна напоеното със сос пюре. — За бога, „Междузвездни войни“. Остави ме да се нахраня на спокойствие.

— Добър сюжет, запомнящи се персонажи. Под цялата врява става дума за предопределение... и предателство.

— Става дума за касови печалби. — Бинг размахва вилицата, преди отново да я забие в месото. — Банда типове летят в космоса и се пердашат със светлинни саби.

— Мечове. Светлинни мечове. Важното е, че след известно време, известни жертви и известни загуби... Нейт се изправи. — Добрите победиха. Ще се видим пак.

25.

В курса по английска литература имаше единадесет ученици. Джон остави двамата задрямали да си довършат следобедния сън, докато една от по-будните осакатяваше думите на Барда, четейки сцената с кървавите петна по ръцете на лейди Макбет.

Имаше си достатъчно теми за размисъл и следеше обсъждането на „Макбет“ с половин ухо.

Водеше такива дискусии вече двадесет и пет години, от първия път, когато се бе изправил нервно пред класна стая, пълна с ученици.

Тогава беше само няколко години по-възрастен от онези, които обучаваше. И може би по-невинен и ревностен, отколкото повечето си ученици.

Някога мечтаеше да пише възвишени и величави романи, изпълнени с алегии за човешкото съществуване.

Но не искаше да гладува на някой таван, затова стана учител.

Пишеше, и макар романите му да не бяха толкова възвишени и величави, колкото се беше надявал, успя да публикува няколко. Ако не преподаваше, може би нямаше да гладува на някой таван, но едва ли щеше да се храни добре.

Беше възприел отговорностите и, слава Богу, радостите на преподаването като твърде тежки за един интелектуален младеж, който искаше да пише възвишени романи. Затова беше направил крачка, смела и глупава без съмнение — беше избягал в Аляска. Там щеше да набере опит, да живее простичко и да изучава човешкото съществуване на примитивно място, сред огромните пusti пространства.

Така беше дошъл в Лунаси.

Откъде би могъл да знае един младеж на по-малко от тридесет години истинското значение на думата страст? Как би могъл да разбере онзи буден и трогателен идеалист, че едно място и една жена могат да го обвържат? Че могат да го държат доброволно окован, независимо колко се съпротивляват на желанията му?

Беше се влюбил — по-лошо, беше обсебен от Чарлийн в мига, в който я зърна. Гъвкавото ѝ тяло, русите коси, гласът, който омайваше като песента на сирените, дръзкият ѝ сексапил — всичко у нея го очароваше и поглъщаше.

Тя принадлежеше на друг мъж, беше майка на детето му, но за Джон това нямаше значение. Любовта му не беше романтичното чувство на смел рицар към неговата дама, а страстното желание на мъж за жена.

Не се ли беше самоубеждавал, че тя ще прогони Галоуей? Негодникът се държеше безотговорно с нея, беше егоист. Дори да не беше заслепен от любов, Джон пак би забелязал това. И би го презрял.

Затова той зачака. Промени живота си и зачака.

И след всичко, което беше направил, след като беше жертвал всичките си планове и надежди, все още чакаше.

Учениците му ставаха все по-млади, а годините се трупаха зад гърба му. Вече никога не би могъл да си върне онова, което бе захвърлил, което бе изгубил.

А единственото нещо, което желаше, все още не му принадлежеше.

Погледна часовника и установи, че е пропилял още един ден. После с ъгълчето на окото си долови движение и видя Нейт да се обляга на касата на отворената врата.

— Искам есетата ви за „Макбет“ другия петък — съобщи той сред хор от стенания. — Кевин, ще разбера, ако Мериън ти го напише. Онези, които са в комитета за изработването на годишника, да не забравят за събранието утре в 15,30 часа.

— Ако е нужно, осигурете си транспорт за прибирането. Свободни сте.

Чуха се обичайното тракане, шумолене и бърборене, с които беше толкова свикнал, че вече не ги забелязваше.

— Какво в гимназията — започна Нейт — кара дланите на един възрастен човек да се потят?

— Фактът, че сме преживяли веднъж този ад, не означава, че не могат да ни върнат обратно там.

— Сигурно е така.

— Обзалагам се, че си се справял добре — каза Джон, докато прибираше книгата си в очуканото куфарче. — Изглеждаш добре,

имаш подходящо поведение. Бих казал, че си бил добър ученик и си имал успех сред момичетата. Спортен тип. Какво тренираше?

— Лека атлетика. — Нейт сви устни. — Винаги съм можел да бягам. Ами ти?

— Класическият зубрач. Онзи, който вдига летвата за всички други.

— Такъв ли беше? Аз щях да те мразя. — С юмруци в джобовете, Нейт влезе и погледна към бележките на дъската. — „Макбет“, а? Обичам Шекспир, стига да го чете някой друг. Имам предвид на глас, за да мога да чувам думите. Този тип беше убил заради жена, нали?

— Не, от амбиция и подтикван от жена. След като семената на всичко това са били посети от три други.

— Но не успяваше да се измъкне.

— Платил е с честта си, със загубата на жената, която е обичал до лудост, и с живота си.

— Каквото повикало...

Джон кимна и повдигна вежди.

— Да обсъждаме Шекспир ли си дошъл, Нейт?

— Не. Разследваме инцидента от снощи. Трябва да ти задам няколко въпроса.

За Юкон ли? Бях в кметството, когато го намериха.

Кога отиде там?

— Малко преди седем. — Разсеяно погледна към няколко от учениците, които се затичаха по коридора, заливайки се от смях. — Провеждам извънучебен курс върху разказваческото майсторство на Хичкок за учениците от десети до дванадесети клас. На някои от децата им е много интересно, а и така получават допълнителни точки. Десетина души се записаха.

— Излизал ли си между седем и десет?

— Излязох през паузата, изпуших една цигара и пийнах от пунша, който продаваше комитетът от началното училище. Трябваше да му добавя още нещичко, за да има вкус на пунш.

— Къде седеше?

— Назад, по-встрани от учениците. Не исках да им преча или да бъда засипван с въпроси. Водех си бележки върху филмите.

— В тъмното?

— Точно така. Просто набелязах някои ключови моменти, които смятах после да обсъдим. Бих искал да ти помогна, но не зная как.

Отиде да спусне щорите на единствения прозорец в стаята.

— След като Ото влезе и разбрахме какво е станало, се върнах в „Хижата“. Бях разстроен, както всички останали. Чарлийн, Кльошавия Джим и Големия Майк бяха на работа.

— Кой още беше там?

— Мич Доубър и Клиф Трийт, Пияницата Майк. Няколко туристи.

Докато говореше, той разтреби стаята, събирайки изпуснати моливи, топчета хартия, фиба.

— Взех си питие. Скоро след това влязоха Мег и Ото, а когато малко се поуспокоихме, поиграхме покер. Още играехме, когато ти дойде.

Нейт кимна и прибра бележника си. Джон хвърли хартията в кошчето и постави другите предмети в кутия от обувки на бюрото си.

— Не знам кой би причинил подобно нещо на едно куче. Особено на Юкон.

— Изглежда и никой друг не знае. — Нейт огледа класната стая. Мирише на тебешир, помисли си. И на онази характерна за тийнейджърите смесица от дъвка, гланц за устни и гел за коса. — Взимаш ли си някога отпуска през учебната година? За да си починеш, да заминеш някъде.

— Едно време го правех. Наричах ги „ваканции за душевно здраве“. Защо?

— Чудя се дали си бил във ваканция за душевно здраве през февруари 1988.

Зад очилата очите на Джон станаха студени.

— Трудно е да се каже.

— Опитай.

— Трябва ли да говоря с адвокат, шериф Бърк?

— Както искаш. Аз просто се опитвам да разбера кой къде е бил, когато Патрик Галоуей е бил убит.

— Не би ли трябвало щатската полиция да се занимава с това? И ако не греша, те май стигнаха до определени заключения.

— Обичам сам да стигам до заключенията си. Всички знаят, че — как да кажа — си пристрастен към Чарлийн от дълго време.

— Така е. — Джон свали очилата си и започна да ги бърше бавно и внимателно с кърпичката, която извади от джоба на якето си. — Не бих казал, че е тайна.

— А изпитваше ли същото към нея, когато тя беше с Галоуей?

— Да, изпитвах силни чувства към нея. Но това не ми помогна особено, тъй като тя се омъжи за друг, по-малко от година след като Галоуей замина.

— Беше убит — поправи го Нейт.

— Да. — Професора си сложи очилата. — Беше убит.

— Ти предложи ли й?

— Отказа ми. Всеки път, когато й предлагам, ми отказва.

— Но спеше с теб.

— Това са доста лични въпроси.

— Спяла е с теб — продължи Нейт, — но се е омъжила за друг. Спяла е с теб, докато е била омъжена за друг. И не само с теб.

— Това са лични въпроси, доколкото е възможно в град като този. Нямам намерение да ги обсъждам с теб.

— Любовта също е нещо като амбиция, нали? — Нейт почука с пръст върху томчето с „Макбет“, което още лежеше на бюрото на Джон. — Хората убиват заради нея.

— Хората убиват по принцип. И през половината време не са им нужни никакви извинения.

— Не мога да го оспоря. Понякога се измъкват, но по-често не успяват. Ще ти бъда благодарен, ако си помислиш добре и когато си спомниш къде си бил през онзи февруари, обади ми се.

Найт тръгна към вратата, но се обърна.

— Чудех се дали си чел някой от романите, които Макс е започнал?

— Не. — Макар че гласът му беше спокоен, в очите му още се долавяше сподавен гняв. — Той беше много потаен, станеше ли дума за тях. Много от амбициозните писатели реагират точно така. Останах с впечатлението, че повече говори как трябва да се пише книга, отколкото да го прави.

— Започнал е няколко. Копията са у мен. Всички се въртят около едно и също. Мисля, че вие го наричате тема.

— Това също не е рядкост за един писател новак. Дори опитните автори изследват една и съща тема от различен ъгъл.

— Става дума за хора, които оцеляват сред природата — и един с друг. Или не оцеляват. Независимо колко са в началото, накрая винаги остават трима. Най-често пише за трима мъже, които изкачват планината през зимата.

Тъй като Джон не отговори, Нейт подрънка монетите в джоба си.

— Завършил е само няколко глави, но има бележки какво са щели да съдържат останалите, както и резюмета или части от сцени, които се е канел да вмъкне. Трима души се изкачват в планината. Само двама се връщат. — Нейт замълча. — Много романи са автобиографични, нали?

— Някои — спокойно отвърна Джон. — Обикновено този метод се използва в първите романи.

— Не е ли интересно? Би било още по-интересно да открием кой е бил третият мъж. Е, ще се видим. Ако си спомниш къде си бил през онзи февруари, обади ми се.

Джон остана на мястото си, докато стъпките на Нейт заглъхнаха по коридора. После бавно седна на бюрото си. И видя, че ръцете му треперят.

Нейт влезе посред неофициалното събрание в кметството. Направи го умишлено и не беше изненадан, че разговорите рязко замлъкнаха, щом се появи на вратата.

— Извинете, че ви прекъсвам. — Той огледа лицата на градските съветници — лица, които вече познаваше. По няколко от тях се изписа неловкост. — Ако желаете, мога да изчакам, докато свършите.

— Мисля, че почти приключихме — каза Хоп.

— Не съм съгласен. — Ед скръсти ръце пред гърдите си. — Не сме решили нищо и смятам, че събранието трябва да продължи. Съжалявам, шерифе, но трябва да изчакате отвън, докато приключим.

— Ед. — Деб се наведе напред. — Обсъдихме този въпрос сто пъти. Нека си починем.

— Държа да продължим.

— Да ти го начукам, Ед. — Джо Уайз се изправи.

— Джо — закани му се с пръст Хоп, — срещата е неофициална, но това не значи, че ще се изпокараме. Тъй като Игнейшъс и без това е тук, а говорехме за него, нека да чуем и неговото мнение.

— Съгласен съм. — Кен стана и придърпа още един стол в кръга, който бяха образували. — Сядай, Нейт. Слушайте — започна той, преди някой да успее да възрази, — това е нашият началник на полицията. Той би трябвало да присъства.

— Фактът е, че обсъждахме последните събития и как си се справил с тях.

— Добре. Разбирам, че някои не са доволни от начина, по който процедирах.

— Всъщност... — Хари се почеса по главата. — Из града се говори, че откакто сме те наели, в града има повече проблеми, отколкото преди. Изглежда е така — не че смятам това за твоя вина, — но си е факт.

— Може да е било грешка. — Ед стисна зъби. — Ще ти го кажа в лицето. Може би беше грешка, че наехме теб, че изобщо наехме пришълец.

— Причините да потърсим външен човек бяха основателни — намеси се Уолтър Ноти. — Шериф Бърк просто си върши работата.

— Може и да е така, Уолтър — Ед вдигна ръце, — но някои от по-неуправляемите елементи в този град приеха това като предизвикателство. Затова станаха по-активни. Хората тук не обичат да им се казва какво да правят.

— Гласувахме, че трябва да имаме полиция — напомни му Хоп.

— Знам, аз също гласувах „за“ в същата тази зала. Не казвам, че обвинявам Нейт за начина, по който работи. Казвам, че беше грешка. Наша грешка.

— Откакто Нейт дойде, по-рядко шия братята Маки — намеси се Кен. — Имам по-малко пациенти, пострадали от побои или домашно насилие. Миналата година два пъти ми водиха Майк Пияницата с измръзвания, след като някой го беше открил паднал край пътя. Тази година той пак се напива, но изтрезнява на сигурно място в килията.

— Не мисля, че можем да обвиним полицията, че са ти откраднали нещо, Ед, нито че са изрисували графити по хижата ти. — Деб разтвори ръце. — Нито че спугаха гумите на Хоули, нито за счупените прозорци в училище. Виновни са родителите, които не държат изкъсо децата си.

— Но не дете е убило кучето ми. — Джо погледна Нейт извинително. — Съгласен съм с това, което каза Деб, както и с Уолтър,

и с Кен, но не дете е убило Юкон.

— Не — заяви Нейт. — Не е било дете.

— Не мисля, че да те наемем, беше грешка, Нейт — продължи Деб, — но всички ние носим отговорност за този град и трябва да знаем какво правиш по въпроса. Как ще откриеш кой е извършил тези неща и кой е убил Юкон?

— Разбира се, че трябва да знаете. Някои от споменатите инциденти може би наистина са работа на деца. Например счупените прозорци в училището. Тъй като едно от тях беше изпуснало фенерчето си, вече знаем кои са. Вчера разговарях с тях и с родителите им. Щетите ще бъдат заплатени и двамата виновници са отстранени за три дни от училище. Съмнявам се, че през това време ще им е много забавно.

— Не ги ли арестува?

— Бяха на девет и десет години, Ед. Не смятам че да заключа в килия, би помогнало. Много от децата — каза той, спомняйки си досието на Ед — вършат глупости и имат проблеми с полицията, докато са млади.

— Но ако са направили това, може би имат и други провинения — предположи Деб.

— Не са. Учителката им се скарала, затова отишли и счупили прозорците. Със сигурност не са изминали целия път до хижата на Ед, нито са се измъкнали посред нощ от къщи и са извървели три километра, за да срежат гумите на Хоули и да напръскат с боя пикапа му. Искате ли да ви кажа какво мисля аз? Проблемите ви не са започнали, откакто ме наехте. Започнали са преди шестнадесет години, когато някой е убил Патрик Галоуей.

— Това потресе всички ни — взе думата Хари, кимайки към останалите. — Дори онези, които не го познавахме. Но не разбирам какво общо има той с въпроса, който обсъждаме тук.

— А аз мисля, че има. Затова процедирам по този начин.

— Не разбирам — обади се Деб.

— Онзи, който е убил Галоуей, още е тук. Онзи, който е убил Галоуей — повиши глас Нейт, тъй като всички едновременно заговориха, — е убил и Макс Хоубейкър.

— Макс се самоуби — прекъсна го Ед. — Самоуби се, защото е убил Пат.

— Някой иска да повярвате в това. Аз не го вярвам.

— Това е лудост, Нейт. — Хари разпери ръце. — Чиста лудост.

— По-голяма лудост от идеята, че Макс е убил Пат? — Деб притисна гърлото си. — Или от това, че Макс се е самоубил? Не знам.

— Тишина! — Хоп вдигна ръце и надвика шума. — Млъкнете за минута. Игнейшъс — тя си пое дъх, — искаш да кажеш, че някой, когото познаваме, е убил вече два пъти?

— Три пъти. — Очите му бяха като кремък, докато оглеждаше присъстващите. — Двама мъже и едно старо куче. Аз и хората ми разследваме и ще продължим да работим, докато не открием кой е той и не го арестувам.

— Щатската полиция... — започна Джо.

— Каквото и да открият или заключат щатските власти, ние ще продължим да разследваме. Заклех се да защитавам и служа на този град и това ще направя. Част от това разследване включва всички вие да съобщите къде сте били и какво сте правили снощи между девет и десет вечерта.

— Ние? — рязко попита Ед. — Ще разпитваш нас?

— Точно така. Освен това ме интересува кой къде е бил през февруари 1988.

— Ти... Ти... — Гласът на Ед пресекна от гняв. Той се хвана за стола и се изправи. — Възнамеряваш да ни разпитваш като заподозрени? Това минава всички граници. Не мога да повярвам. Отказвам да бъда подложен на това, отказвам семейството и съседите ми да бъдат подложени на това. Ти превишаваш пълномощията си.

— Не мисля така. Можете да гласувате и да прекратите договора ми. Но аз пак ще продължа да разследвам. Това ми е работата. — Нейт стана. — Ще намеря виновника. Правете си събранията, гласувайте, обсъждайте, вземете ми значката, но аз пак ще открия виновника. Това е единственият човек, който трябва да се страхува от мен.

След това излезе, оставяйки крясъците и огорчените им лица зад себе си.

Хоп го настигна на тротоара.

— Игнейшъс, почакай малко. Само за минута — отсече тя, тъй като шерифът продължи да върви. — По дяволите!

Нейт спря, подрънквайки ключовете в джоба си.

Хоп го изгледа намръщено, докато обличаше палтото си.

— Със сигурност знаеш как да оживиш едно събрание.

— Уволнен ли съм?

— Още не, но не мисля, че си спечели много поддръжници. — Тя закопча късото си лилаво-синьо палто. — Можеше да бъдеш малко по-тактичен.

— Убийството е едно от нещата, които напълно ме лишават от такт. Освен това случайно попаднах на събрание, на което се оспорваше професионалната ми компетентност.

— Добре, признавам, че това не беше почтено.

— Ако ти или някой друг не харесвате как си върша работата, би трябвало да разговаряте с мен.

— Прав си. — Хоп пощипа носа си. — Всички са разстроени и изнервени. А сега ти ни стовари и подозренията си. Никой не иска да мисли, че Макс е убиец, но подобно разрешение все пак беше много по-лесно за приемане, отколкото твоите предположения.

Не са предположения. Казвам ти го направо, Хоп. Ще открия онова, което искам, колкото и време да ми отнеме и когото и да се наложи да прегазя междуременно.

Тя извади цигарите и запалката си от джоба на палтото.

— Това ми е напълно ясно.

— Къде беше преди шестнадесет години, Хоп?

— Аз ли? — Очите ѝ се разшириха. — За бога, Игнейшъс, нали не смяташ сериозно, че съм изкачила Безименната с Пат и съм забила пикела в гърдите му. Той беше два пъти по-едър от мен.

— Но не и от съпруга ти. Ти си упорита жена, Хоп. Направила си много, за да осъществиш мечтата на съпруга си. Може би си направила същото, за да опазиш и името му.

— Гадно е да ми говориш такива неща. Гадно е и да обиждаш човек, когото дори не познаваш.

— Не познавах и Галоуей. Но ти си го познавала.

Лицето ѝ се зачерви от гняв и тя отстъпи назад. Обърна се и влезе в кметството. Вратата се тръшна зад нея и звукът отекна като изстрел на оръдие.

Нейт знаеше, че из града ще плъзнат слухове, затова реши да не се крие. Вечеря в „Хижата“. От погледите, които посетителите му

хвърляха, реши, че изявлението му пред събранието вече беше стигнало до повечето хора.

Това беше хубаво. Време беше да ги поразтърси.

Чарлийн му донесе съомгата и седна срещу него.

— Определено накара хората да се уплашат и да се чудят.

— Така ли?

— Аз също съм една от тях. — Тя отпи от кафето му и набърчи нос. — Не мога да разбера как някой може да го пие без захар.

Нейт придърпа купата с пакетчета захар.

— Ако искаш, сложи си.

— Добре. — Сипа си две пакетчета подсладител и разбърка кафето.

Носеше лъскава сива риза, прилепнала към извивките на тялото ѝ, и беше вдигнала нагоре косата си, за да се виждат висящите сребърни обици. След като отцеди лъжичката, почуквайки я в стената на чашата, тя опита кафето.

— Така е по-добре. — Хвана чашата с две ръце и се наведе към Нейт. — Когато за пръв път разбрах за Пат, направо полудях. Ако ми беше казал, че Кльоцавия Джим е забил онзи пикел, щях да ти повярвам — а той се появи тук едва пет-шест години, след като Пат беше заминал. Но сега малко се поуспокоих.

— Радвам се — каза шерифът и продължи да се храни.

— Може би възможността да го докарам тук и да го погребам ми помогна. Харесвам те, Нейт, макар да не пожела да бъдем заедно. Харесвам те достатъчно, за да ти кажа, че цялата тази работа на никого няма да се хареса.

Нейт намаза хлебчето си с масло.

— И какво значи „цялата тази работа“?

— Знаеш за какво говоря — за приказките, че в града има убиец. Ако хората заговорят за това, нищо чудно и да го повярват. Лошо е за бизнеса. Туристите няма да идват тук, ако смятат, че могат да бъдат убити в леглата си.

— Сиси? — извика той, без да сваля очи от Чарлийн. — Би ли ми донесла още една чаша кафе? До това ли се свеждат нещата, Чарлийн? Само до парите. До баланса ти между приходи и разходи.

— Човек трябва да се издържа. Трябва да...

Тя млъкна, когато Сиси остави още една чаша на масата и я напълни с кафе.

— Искаш ли нещо друго, Нейт?

— Не, благодаря.

— През лятото тук имаме доста работа. Тя ни е нужна, ако не искаме да живеем от спестяванията си през зимата. А зимата е дълга. Трябва да бъдем практични, Нейт. Пат вече го няма. Макс го е убил. Няма да намразя Кари заради това. Искаше ми се, но не си го позволявам. Тя също изгуби мъжа си. Но Макс е убил Пат. Един Бог знае защо, но го е направил.

Отново отпи от кафето, загледана в тъмния прозорец.

— Пат го е качил горе, вероятно съвсем импулсивно. Макс сигурно е искал да пише статия, а Пат е решил, че това ще бъде приключение, пък и ще изкара малко пари. Планината може да те подлуди. Така и е станало.

Когато той не отвърна, тя докосна ръката му.

— Помислих за онова, за което ме помоли. Спомням си, че Макс не идваше тук почти цял месец през онази зима. Може би и повече. Тогава това беше единственото място на километри наоколо, където човек може да получи топло ястие, и той ми беше редовен клиент. Сервирах му почти всяка вечер. Но по онова време не идваше.

Разсеяно посегна и отчупи малко парченце от хлебчето на Нейт.

— Няколко пъти си поръчваше храна за вкъщи — продължи, докато отхапваше от хлебчето. — Нямахме такава практика и още нямаме, но Карл беше добросърдечен. Сам му носеше храната до редакцията. Каза ми, че Макс изглеждал болен и малко смахнат. Тогава не обърнах внимание. Мислех за Пат и се опитвах да свържа двата края. Но ти ми каза да помисля и си спомних това.

— Добре.

— Ти не ми обръщаш внимание.

— Чух всичко, което ми каза. — Той я погледна в очите. — Кой друг не идваше често онзи февруари?

Чарлийн изфуча нетърпеливо.

— Не знам, Нейт. Помислих си за Макс, защото е мъртъв. И защото внезапно си спомних, че и двете с Кари се оженихме през онова лято, след като Пат изчезна. Затова си спомних.

— Добре. А сега си помисли за хората, които са още живи.

— Мисля си за теб. — Разсмя се и махна с ръка. — Не се стягай. Наговорил си такива неща на градския съвет, така че всички те гледат накриво, вбесил си Ед и Хоп, а си седнал да говориш на Мег за любов. Откакто знае за какво служат мъжете, не се е задържала с някого повече от месец.

— Значи засега държа рекорда.

— Тя ще отхапе парче от сърцето ти и ще ти го изплюе в лицето.

— Става дума за моето сърце и моето лице. Защо се притесняваш, Чарлийн?

— Аз имам по-големи нужди от нея. По-големи и по-силни. — Обиците ѝ се завъртяха и заблестяха, когато отметна глава. — Мег не изпитва потребност от нищо и от никого. Никога не е имала. Отдавна ми даде да разбере, че ней пука за мен. И скоро ще ти покаже, че не я е грижа и за теб.

— Може би. А може да я направя щастлива. Да не би точно това да те притеснява? Идеята, че тя ще бъде щастлива, а ти не можеш.

Ръката му се стрелна и я хвана за китката, преди да успее да лисне кафето в лицето му.

— Помисли си пак — каза тихо. — Една сцена ще бъде много по-неприятна за теб, отколкото за мен.

Чарлийн изскочи от сепарето, профуча през помещението и тръгна нагоре по стълбите.

За втори път днес Нейт чу да се тръшва врата.

Довърши вечерята си още преди трясъкът да е заглъхнал в ушите му.

Подкара към къщата на Мег, надявайки се, че кръвта му ще се успокои и умът му ще се проясни, докато стигне там. Облаците от последните няколко дни се бяха разнесли и по черното стъклено небе блестяха ярки звезди. Резен от луната се носеше над дърветата, блестяща мъгла обвиваше земята. Клоните бяха голи. Снегът по земята беше още дълбок, но клоните се бяха отърсили от него.

Част от пътя беше наводнена, затова трябваше да заобиколи преградата и да кара през тридесетина сантиметра вода.

Чу вълчи вой, самотен и настойчив. Може би е тръгнал на лов, помисли си. За храна. Или за партньорка. Когато убиваше, вълкът убиваше с цел. Не от алчност и не за удоволствие.

Беше чел и че когато си избира партньорка, тя е за цял живот.

Докато караше в нощта, звукът заглъхна.

Видя, че от комина на Мег се издига дим, чу музика. Този път беше Лени Кравиц, който се носеше през мъглите на съдбата и през поля от болка.

Паркира зад нейната кола, но не слезе. Осъзна, че копнее за това много повече, отколкото би трябвало. Да се прибира у дома. Да приключва деня си и после да се прибере у дома, където го чака музика, светлина и жена.

Тази жена.

Дом и огнище, беше казала Мег. Да, беше го разгадала. Ако Чарлийн се окажеше права, не можеше да вини никого, освен себе си.

Вратата се отвори, преди да беше стигнал до нея, и кучетата затанцуваха от радост наоколо му.

— Здравей. Чудех се дали тази вечер ще спреш пред моята врата.

— Тя закачливо наклони глава. — Изглеждаш малко очукан по ръбовете, шерифе. Какво си правил?

— Печелих приятели, въздействах на хората.

— Влез вътре, красавецо, пийни едно и ми разкажи всичко.

— Нямам нищо против.

26.

— Шерифе. — Пийч му поднесе кифлички и кафе, още преди да беше влязъл.

— Ако продължаваш с тези сладки, скоро няма да мога да се побера в стола си.

— Нужно е нещо повече от няколко кифлички, за да надебелее хубавият ти задник. Пък и това е подкуп. Може ли утре да си взема допълнителен един час към обедната почивка? Участвам в комитета по организирането на първомайския празник. Имаме събрание, за да приключим с координирането на парада.

— Парад ли?

— Да, първомайски парад, Нейт. Пише го на календара и вече приближава.

Май, помисли си той. Тази сутрин си беше поиграл с кучетата в двора на Мег. Снегът стигаше до ръба на ботушите му.

— Така ли ще бъде и на Първи май?

— Дори да вали червен сняг, пак ще има парад. Училищният оркестър ще участва. Коренните жители ще носят носии и ще свирят на традиционни инструменти. Всички спортни отбори са включени, както и курсът по танци на Доли Манърс. Има повече участници, отколкото зрители, но очакваме наплив от туристи и външни хора.

Тя се засуети около вазата с изкуствени нарциси на бюрото ѝ.

— Всички обичат този празник, а миналата година дори го рекламирахме. Тази година увеличихме рекламите, предизвикахме интереса на медиите. Чарлийн ще направи уебстраница на „Хижата“ и ще предлага пакети услуги. А Хоп успя да ни включи в страниците с предстоящи важни събития в няколко списания.

— Сериозно? Значи ще бъде интересно.

— Така си е. Целият ден е празник. Палим голям огън и през нощта свири музика. Ако времето е лошо, се пренасяме в „Хижата“.

— И палите огън там?

Пийч го оципа закачливо по ръката.

— Не, само слушаме музика.

— Отсъствай колкото е необходимо.

Голям парад, помисли си Нейт. Посетители в „Хижата“, клиенти в магазина „На ъгъла“, които разглеждат произведенията на местните художници и приложници. Повече пари, повече работа за банката, за бензиностанцията. Работа за всички.

Ако се разчуеше за убийството, всички щяха да загубят. Вдигна поглед, когато влезе Ото.

— Днес не си ли в почивка?

— Да.

Нейт забеляза странния му поглед, но продължи непринудено.

— За кифличките ли дойде?

— Не. — Ото му подаде жълт плик. — Написал съм къде съм бил и какво съм правил през февруари 1988, през нощта, когато Макс умря, и когато убиха Юкон. Реших, че ще е по-добре да го направя, преди да ме помолиш.

— Защо не дойдеш в кабинета ми?

— Не е нужно. Не съм се обидил. — Той изду бузи. — Е може би малко, но те разбирам. Нямам сериозно алиби нито за един от трите периода, но съм написал всичко.

Нейт остави кифлата, за да вземе плика.

— Благодаря ти, Ото.

— Отивам за риба. — Ото излезе, разминавайки се на вратата с Питър.

— По дяволите — промърмори Нейт.

— Трудно е. — Пийч леко погали ръката му. — Но трябва да направиш каквото е нужно, дори ако това означава да обидиш някого и да ти се ядосват.

— Така е.

— Хм. — Питър гледаше ту единия, ту другия. — Има ли му нещо на Ото?

— Надявам се, че не.

Младежът се канеше да продължи с въпросите, но Пийч леко поклати глава.

— Причината да закъснея е, че чичо ми дойде тази сутрин. Искаше да ми каже, че някакъв мъж се е заселил северно от града, до потока Безнадеждност. Там има една стара колиба. Явно се е нанесъл в

нея. Това никого не би притеснило, но чичо ми го подозира, че е разбил вратата на работилницата му, а леля е установила, че от склада им липсва храна.

Той грабна една кифличка и я захапа.

— Та чичо ми отишъл тази сутрин да види какво става и онзи излязъл с пушка и му наредил да напусне земята му. Тъй като бил с братовчедка ми Мери — водел я на училище, — чичо ми си тръгнал, без да спори.

— Добре. Ние ще се разберем с него. — Нейт остави недокоснатото си кафе и плика с показанията на Ото на плота. Отиде до шкафа с оръжието и извади две пушки и патрони.

— В случай че не успеем — поясни на Питър.

Слънцето беше ярко и силно. Струваше му се невъзможно, че само преди няколко седмици беше му се налагало да пътува в мрак. Реката се виеше край пътя, и студеносиният ѝ цвят контрастираше със снега, който още отрупваше бреговете ѝ. Планините се открояваха като монументи, издялани от стъкло на фона на небето.

Видя орел, кацнал върху крайпътен знак, като златист пазител на гората зад него.

— Откога е необитаема колибата?

— Откакто се помня, никой не е живял в нея — поне официално. Доста е порутена и е толкова близо до потока, че всяка пролет се наводнява. От време на време туристи преспиват в нея за една нощ или пък хлапетата я използват за... нали се сещаш. Коминът е още здрав и вътре може да се пали огън. Макар че понякога здраво се задимява.

— Кое то значи, че и ти си я използвал за... нали се сещаш. — Макар че се усмихна, бузите на Питър пламнаха.

— Един-два пъти. Чувал съм, че двама чичако я построили много отдавна. Смятали да обработват земята и да търсят злато в потока. Решили, че ще успеят да се изхранват и след година ще са спестили пари. Не познали. Единият умрял от измръзване, а другият полудял от колибна треска. Май беше изял и част от мъртвеца.

— Красота.

— Сигурно са измислици. Но допринасят за атмосферата, когато водиш момиче там.

— Да, много е романтично.

— Трябва да завиеш тук — посочи Питър. — Пътят не е много равен.

След около триста метра друсане и подскачане из тесния, засипан със сняг коловоз Нейт реши, че Питър е майстор на омаловажаването.

Дърветата растяха нагъсто и скриваха слънцето, сякаш караха през тунел, павиран от ледени демони със садистични наклонности.

Опря език до небцето си, за да не го прехапе, докато се бори с кормилото.

Не беше точно сечище. Разнебитеният куб от трупи стърчеше изгърбен сред празно място от изсечени върби и ели, на заледения бряг на един малък поток. Единият прозорец на сгушената в сенките колиба беше закован с дъски, а другият — залепен накръст с изолирбанд. Изкорубена веранда се издигаше върху няколко циментови блокчета.

Мръсен лексус с калифорнийски номера беше паркиран отпред.

— Обади се на Пийч и й кажи да провери номерата, Питър.

Докато младежът се занимаваше с радиото, Нейт се поколеба. От наклонения комин лениво се издигаше дим, а на един стълб до вратата зловещо се полюляваше някакво обесено животинче.

Докато излизаше от колата, разкопча кобура си, но не извади пистолета.

— Достатъчно! — Вратата на колибата се отвори.

В полумрака Нейт различи мъж с пушка.

— Шериф Бърк от полицията в Лунаси. Свалете оръжието.

— Не ме интересува кой си, какво казваш или какво искаш. Знам ви номерата, гадни извънземни. Няма да се върна там горе.

„Извънземни — помисли си Нейт. — Насадихме се.“

— Армията на извънземните в този сектор беше разгромена. Сега сте в безопасност, моля свалете оръжието.

— Така казваш ти. — Мъжът приближи още малко. — Откъде да знам, че не си един от тях?

— Около тридесет и пет годишен, пресметна Нейт. Около един и осемдесет, седемдесет и пет килограма. Кестенява коса. Безумни очи с неопределен цвят.

— Имам документ за самоличност, подпечатан и заверен след проверка. Ако свалите оръжието, ще дойда да ви го покажа.

— Документ за самоличност? — Мъжът изглеждаше объркан и дулото на пушката се сведе с един-два сантиметра.

— Заверен от Нелегалната армия на земляните. — Нейт се опита да кимне сериозно. — Тези дни не е излишно да сме предпазливи.

— Нали знаеш, те имат синя кръв. Последния път, когато ме отвлякоха, убих двама.

— Двама? — Нейт повдигна вежди, за да покаже, че е впечатлен и видя как пушката се снижи още малко. — Трябва да бъдете инструктиран. Ще ви заведем в щаба и ще запишем показанията ви.

— Не можем да ги оставим да победят.

— Няма.

Дулото на пушката се насочи към земята и Нейт пристъпи напред.

Всичко стана много бързо. Винаги ставаше много бързо. Чу Питър да отваря вратата на колата и да го вика. Наблюдаваше лицето на мъжа, очите му и видя промяната. Паника, гняв и ужас едновременно.

Вече ругаеше и нареждаше на Пит да залегне, докато вадеше пистолета от кобура.

Гърмежът на пушката разтърси въздуха и накара птиците по околните дървета да запищят. Вторият изстрел прозвуча, когато Нейт се пхна под колата.

Канеше се да излезе от другата страна, когато видя кръвта.

— Господи. Исусе Христе. Питър.

Тялото му натежа като олово и той замръзна за един безкраен миг. Усещаше мириса на алеята — на дъжд, на разложен боклук. На кръв.

Дишаше учестено, паниката замая главата му, горчива вълна на отчаяние пресуши гърлото му. Въпреки всичко успя да изпълзи на снега.

Питър лежеше проснат зад отворената врата на колата с разширени изцъклени очи.

— Мисля... Мисля, че съм прострелян.

— Дръж се. — Нейт притисна ръката му на мястото, където якето беше разкъсано и окървавено. Усещаше горещия поток — и дивото биене на сърцето си. С едно око, насочено към колибата, успя да напипа някакъв шал.

Ако онова, което се нижеше в главата му, бяха молитви, не ги беше чувал досега.

— Не е много зле, нали? — Питър облиза устни и наведе глава, за да погледне. После пребледня. — Господи.

— Чуй ме. Чуй ме. — Нейт уви стегнато шала около раната и потупа Питър по бузата, за да му попречи да припадне. Не ставай. Всичко ще бъде наред.

„Няма да кървиш до смърт. Няма да умреш в ръцете ми. Не и този път. Моля те, Боже.“

Извади пистолета на Питър от кобура и обви ръката му около него.

— Държиш ли го?

— Аз съм десняк. Той ме простреля в дясната ръка.

— Стреляй с лявата. Ако приближи, не се колебай. Чуй ме, Питър. Ако дойде тук, застреляй го. Цели се в тялото. Стреляй, докато падне.

— Шерифе...

— Просто го направи.

Нейт пропълзя обратно до задната част на колата, отвори вратата и се мушна вътре. Когато се измъкна, носеше двете пушки. Чуваше как мъжът беснее из къщата. От време на време стреляше.

Пропълзя отново до Питър и сложи една от пушките в скута му.

— Не губи съзнание. Чу ли ме? Не се отпуская.

— Да, сър.

Нямаше кого да извика на помощ. Това не беше Балтимор. Беше сам.

Приклекнал, с пушка в едната ръка и служебния револвер в другата, той пресече замръзналия поток и се скри между дърветата. Разхвърча се кора. Усети как остро парче раздра кожата му под лявото око.

Това означаваше, че вниманието на стрелеца е съсредоточено върху него и Питър е в безопасност.

Под прикритието на дърветата запълзя из снега.

Партньорът му беше застрелян. Партньорът му беше свален.

Дробовете му засвириха, когато се опита да се затича през дълбокия до колене сняг, заобикаляйки колибата.

Скри се зад едно дърво и огледа наоколо. Забеляза, че няма задна врата, но отстрани има друг прозорец. Виждаше сянката на стрелеца върху стъклото, знаеше, че го чака там, че го дебне да се раздвижи.

Нейт зареди пушката с една ръка и стреля.

Стъклото избухна и под оглушителния звук на писъците и ответния огън хукна обратно към предната врата.

Продължаваше да ги чува, когато пресече потока, предана през ледената вода и хукна към къщата.

Скочи на издутата веранда и отвори с ритник вратата.

Беше насочил и двете оръжия към мъжа и част от него, по-голямата част искаше да натисне спусъците. Да го повали мъртъв, както беше направил с онзи мръсен убиец в Балтимор. Мръсният убиец, който беше погубил партньора му и разбил живота му.

— Червена. — Мъжът в схлупената колиба погледна към него и устните му се разтвориха в усмивка. — Кръвта ти е червена.

Той пусна пушката, падна на мръсния под и се разплака.

Името му беше Робърт Джоузеф Спинакер, финансов консултант от Ел Ей и скорошен пациент на психиатрията. Твърдеше, че през последната година и половина на няколко пъти са го отвличали извънземни, че съпругата му била подменена, и беше нападнал двама от клиентите си по време на среща.

От три месеца се водеше изчезнал.

Сега спеше кротко в една килия, успокоен от цвета на кръвта по лицето на Нейт и ръката на Питър.

Шерифът го беше заключил набързо, преди да хукне към клиниката, където нетърпеливо се заразхожда из чакалнята.

Стотици пъти премисляше случилото се и всеки път се упрекваше, че е можел да направи нещо по-различно и да предпази Питър.

Когато Кен излезе, Нейт седеше, обхванал главата си с ръце. Той веднага скочи на крака.

— Много ли е зле?

— Никога не е приятно да те ранят, но можеше да бъде много по-лошо. Известно време ще носи гипс. Късметлия е, че са го улучили със сачми за птици. Малко е слаб и замаян. Ще го задържа тук още няколко часа. Но е добре.

— Радвам се. — Нейт отново се отпусна на стола. — Камък ми падна от сърцето.

— Защо не дойдеш да почистя драскотините по лицето ти? Тази под окото ти е доста дълбока. Хайде, не спори с доктора.

— Може ли да го видя?

— Сега Нита е при него. Можеш да го видиш, след като приключа с теб. — Кен го въведе в стаята и го накара да се качи на масата за прегледи. — Знаеш ли — каза той, докато почистваше раните му, — глупаво е да се самообвиняваш.

— Момчето е новак, а аз го вкарах в опасна ситуация.

— Това не звучи много почитително към него или към работата, на която се е посветил.

Нейт изпухтя от щипането под лявото око.

— Още е почти дете.

— Не, Питър е мъж. Достоен мъж. Ако поемеш вината, ще омаловажиш онова, което му се случи днес — и онова, което е направил.

— Той стана и ме последва до вратата. Едва ходеше, но дойде, за да ме подкрепи.

Нейт срещна очите на доктора, докато му слагаше лепенка.

— Кръвта му беше по ръцете ми, но той влезе вътре, за да ми помогне. Така че, може би аз съм онзи, който не умее да се справя.

— Напротив. Разбрах от Питър по-голямата част от историята. Той те смята за герой. Ако искаш да му се отплатиш за станалото, не го разочаровай. Готово. — Кен отстъпи назад. — Ще живееш.

Когато Нейт излезе, Хоп седеше в чакалнята заедно с родителите на Питър и Роуз. Всички станаха и заговориха едновременно.

— Почива си. Добре е — успокои ги Кен.

Нейт продължи да върви.

— Игнейшъс. — Хоп се спусна след него. — Искam да знам какво стана.

— Прибирам се.

— Тогава ще дойда с теб, за да ми разкажеш. Предпочитам да го чуя от теб, отколкото да слушам различните версии, които се носят вече из града.

Той й разказа накратко.

— Би ли намалил темпото? Краката ти са по-дълги от цялото ми тяло. Как си нарани лицето?

Улучи ме парче кора.

— Кое е отхвъркнало, защото са стреляли по теб.

— Това, че лицето ми бе порязано, вероятно спаси и мен, и Спинакер. За щастие кръвта ми е червена.

Както и тази на Питър, помисли си. Много от нея изтече днес.

— Ще дойде ли щатската полиция да го вземе?

— Пийч се опитва да се свърже с тях.

— Добре. — Тя си пое дъх. — От три месеца е скитал и е бил на път съвсем да полудее. Бог знае откога е бил в онази колиба. Може би той е убил горкия Юкон. Би могъл да го направи.

Нейт намери тъмните си очила и ги сложи.

— Би могъл, но не е той.

— Човекът е луд, а това беше работа на луд. Може да е помислил, че Юкон е извънземен, приел образа на куче. Логично е, Игнейшъс.

— Само ако мислиш, че този тип е успял да се промъкне в града, да открие старо куче, да го доведе пред кметството и да пререже гърлото му — като е откраднал ножа преди това. На мен ми се струва малко прекалено.

Хоп го хвана за ръката, за да го спре.

— Може би защото предпочиташ да вярваш друго. Вероятно то ти дава нещо; в което да се вкопчиш. Нещо по-сериозно от няколкото побоя или да опазиш Майк Пияницата да не замръзне. Не ти ли е хрумвало, че се опитваш да търсиш убиец между нас, защото искаш да го има?

— Не, не искам, но е така.

— Дяволски си упорит... — Тя стисна зъби и се обърна настрана, докато се овладее. — Нещата тук няма да се успокоят, ако продължаваш да буниш духовете.

— Нещата тук не бива да се успокояват, докато случаят не бъде разрешен. А сега трябва да напиша доклада си.

Нейт прекара нощта в участъка, където през по-голямата част от времето слуша сериозните изявления на Спинакер за преживяванията му с извънземните. За да го успокои, той седна пред килията и започна да си води бележки.

Затова много се зарадва, когато щатските полицаи пристигнаха на сутринта, за да го отърват от затворника. Беше изненадан и да види Кобън.

— Може би трябва да си наемеш стая тук, сержант.

— Реших, че това е добра възможност да поговорим и за други неща. Може ли да останем насаме в кабинета ти?

— Разбира се. Подготвих документите на Спинакер. — Той влезе в кабинета и взе папката.

— Нападение със смъртоносно оръжие над полицейски служители. Психиатрите ще го смекчат, но това не променя факта, че заместникът ми беше ранен.

— Как е той?

— Добре. Питър е млад и силен. Пък и костта не е засегната.

— Стига да можеш да станеш, всичко е наред.

— Така си е.

Кобън отиде до дъската.

— Още ли се занимаваш с това?

— Както виждаш.

— Имаш ли напредък?

— Зависи откъде го погледнеш.

Със стиснати устни Кобън се залюля на пети.

— Убито куче? Защо си включил и него?

— Човек трябва да си има хоби.

— Слушай, и аз не съм доволен от начина, по който приключих разследването, но имам заповеди. Много от сведенията зависят от гледната точка. Можем да приемем, че в планината е имало трети човек, когато Патрик Галоуей е загинал. Това обаче не означава, че той го е убил, нито че е знаел за убийството. Не можем да сме сигурни и че още е жив, тъй като е по-логично онзи, който е убил Галоуей, да се е освободил и от третия човек.

— Не и ако третият е бил Хоубейкър.

— Ние не смятаме така. Но дори да си прав — продължи Кобън, — оттук не следва, че този неидентифициран трети е свързан със смъртта на Хоубейкър или със смъртта на кучето. Неофициално получих позволение да се опитам да потвърдя самоличността на този трети мъж, но доникъде не съм стигнал.

— Пилотът, който ги е откарал там, е бил убит при неизяснени обстоятелства.

— Няма доказателства за това. Прегледах случая. Кижински изплатил част от дълговете си и направил нови през периода между смъртта на Галоуей и неговата собствена. Да, това е наистина малко съмнително, признавам. Но никой не може да потвърди, че именно той ги е закарал там.

— Защото всички освен един са мъртви.

— Няма архиви, нито записи на полетите. Няма нищо. Никой, който е познавал Кижински, или по-скоро си признава, че го познава, не си спомня да е осъществил този полет. Може би наистина той е бил пилотът и ако е така, логично е да се предположи, че Хоубейкър се е отървал и от него.

— Може и да е логично. Само че Макс не е убил трима души. И не е излязъл от гроба, за да пререже гърлото на онова куче.

— Не ме интересува какво ти говори инстинктът. Трябват ми доказателства.

— Дай ми време — каза Нейт.

Два дни по-късно Мег влезе в участъка, махна с ръка на Пийч и влезе направо в кабинета на шерифа.

Погледът към дъската не я накара да забави крачка.

— Хайде, хубавецо, време е за пролетно чистене.

— Моля?

— Дори сериозните, усърдни и самоотвержени полицаи заслужават един ден почивка. Днес е твой ред.

— Питър е в отпуската. С един човек по-малко сме.

— И ти седиш тук и се тормозиш за това и за всичко останало. Имаш нужда да си прочистиш ума, Бърк. Ако нещо се случи, ще се върнем.

— Къде ще ходим?

— Изненада. Пийч — извика тя, излизайки, — шефът ти си взима почивка до края на деня. Как му викаха в „Нюйоркска полиция“? Лично време.

— Има нужда.

— Ти ще се справиш, нали, Ото?

— Мег... — започна Нейт.

— Пийч, кога за последно шерифът си е взимал почивен ден?

— Преди три седмици и нещо, доколкото помня.

— Време е да си прочистиш ума, шерифе. — Мег грабна якето му от закачалката. — Денят е съвсем подходящ.

Нейт взе радиостанция.

— Един час.

Тя се усмихна.

— Като начало ще се задоволя с толкова.

Когато видя самолета ѝ на кея, той спря на място.

— Не ми каза, че прочистването на ума ми включва летене?

— Това е най-добрият начин. Гарантирам ги.

— Не може ли да се задоволим с разходка с кола и секс на задната седалка? Мисля, че това е добър метод.

— Довери ми се. — Тя стисна ръката му, а с другата погали раната под окото му. — Боли ли те тук?

— Сега се сещам, че може би не трябва да летя с такава рана.

Тя обхвана лицето му, протегна се и го целуна продължително, бавно и страстно.

— Ела с мен, Нейт. Искам да споделя нещо с теб.

— Щом поставяш въпроса така.

Той се качи в самолета и закопча колана.

— Знаеш ли, никога не съм излитал от вода. Не и когато е... мокра. Още има лед. Няма да е хубаво да се блъснем в него, нали?

— Човек, който се изправя пред въоръжен психопат, не бива да се бои толкова от летенето. — Тя целуна пръстите си, долепи ги към устните на Бъди Холи и плъзна самолета по водата.

— Нещо като водни ски, но не съвсем — каза Нейт и затаи дъх, докато тя набираше скорост, за да издигне самолета.

— Мислех, че днес имаш работа — обади се той, когато реши, че вече може да си поеме дъх.

— Прехвърлих я на Джърк. По-късно ще докара покупките. Има поръчки за парада, включително цял кашон репеленти. Ти преживя първата си зима в Аляска, но да видим как ще се справиш през лятото. Комарите тук са колкото самолети. Няма да направиш и две крачки извън къщи, без репелент.

— Съгласен, но няма да ям ескимоски сладолед. Джеси ми каза, че се прави от бити тюлени.

— От тюленово масло — каза тя със смях — или мас от лос. И е много вкусен, ако му сложиш плодове и захар.

— Ще го приема на доверие, защото няма да ям мас от лос. Дори не знам какво е това, по дяволите.

Тя отново се усмихна, защото раменете му се бяха отпуснали и той гледаше надолу.

— Гледката оттук е хубава, нали? Реката, ледът и целият град зад тях.

— Всичко изглежда спокойно и лесно.

— Но не е. Нито едното, нито другото. И снежната пустош изглежда по същия начин. Спокойна и тиха. С някаква сурова красота. Но не е спокойна в действителност. Природата ще те убие, без да се замисли, и то по-гадно от някой смахнат с пушка. Но това не намалява красотата ѝ. Не бих могла да живея никъде другаде.

Покръжиха над реката и езерото и Нейт видя колко е напреднало разпукването на леда, което показваше, че пролетта решително настъпва. Снегът се топеше и на мястото му се разстиляше зеленина. Водопад се спускаше отстрани на скалата и ледът проблясваше в дълбоката сянка.

Под тях малко стадо лосове вървеше през полето. Отгоре небето се виеше като синя панделка.

— Джейкъб беше тук през онзи февруари. — Мег му хвърли поглед. — Искях да ти го кажа, за да изясним този въпрос. Докато баща ми го нямаше, често идваше да ме види. Не знаех дали баща ми го е помолил, или сам е решил. Може би е заминавал за ден или два, но не и за толкова дълго, че да е имал време да се изкачва с баща ми. Искях да бъдеш убеден в това, за да можеш да го помолиш за помощ, ако е нужно.

— Било е преди много време.

— Да, бях дете. Но го помня. Щом се замислих за онова време, веднага се сетих. През първите седмици, след като баща ми замина, го виждах повече от Чарлийн. Водеше ме на риболов на леда, на лов, а когато идваше буря, оставах у тях за няколко дни. Просто искам да ти кажа, че можеш да му вярваш.

— Добре.

— А сега погледни надясно.

Той я послуша и изпита чувството, че прелитат над края на света, над канал синя вода, която изглеждаше прекалено близко, за да се чувства спокоен. Преди да успее да каже нещо, видя как къс от синьобелия свят се откъсна и падна във водата.

— Господи!

— Това е активен ледник.

— Прекрасен е. — Почти се беше залепил за прозореца. — Невероятно е. Господи, някои от тези парчета са големи колкото къща.

Изсмия се гръмко, без да забелязва как самолетът подскочи, попаднал във въздушна яма.

— Хората ми плащат добре, за да ги докарам да видят това, а после прекарват повечето време, залепени за окуляра на видеокамерите. Струва ми се чиста загуба. Ако искат да гледат това на филм, могат да си вземат под наем.

Усещането беше необичайно не само заради грандиозния спектакъл. По-скоро, мислеше си Нейт, заради този цикъл — принудителен, неизбежен, митичен. Гледката — назъбени скали от син лед, който се носи във въздуха. Звукът — пукане и трясък, които напомняха оръдеен залп. Разплискването на водата при удара и издигането на бялата маса на повърхността, откъдето като блестящ остров се спускаше към пенливия фиорд.

— Трябва да остана тук.

Мег издигна самолета и закръжи, така че спътникът ѝ да види гледката и от друг ъгъл.

— Тук, във въздуха?

— Не. — Нейт се обърна и ѝ се усмихна така, както рядко го беше виждала. — Тук, в Аляска. Аз също не искам да бъда на друго място. Радвам се, че го разбрах.

— Има още нещо, което ще те зарадва. Влюбена съм в теб.

Разсмия се, когато самолетът потръпна във въздуха, после го насочи над реката между падащите ледени парчета.

27.

Чарлийн винаги беше обичала пролетта в Аляска. Харесваше ѝ как дните постепенно се удължават, докато светлината стане постоянна.

Стоеше до прозореца в кабинета си, забравила за работата, която я очакваше на бюрото, и гледаше към улицата. А тя бе изпълнена с движение. Разхождаха се хора, коли минаваха напред-назад. Градът гъмжеше от туристи и жители на околните селища, дошли на покупки. Четиринадесет от двадесетте ѝ стаи бяха ангажирани, а три дни през следващата седмица хотелът щеше да бъде пълен. След това силната и почти неугасваща светлина щеше да привлече хората както медът мухите.

Щеше да има много работа през по-голямата част от април, май и по-нататък — докато реката замръзнеше.

Обичаше да работи, харесваше хотелът да е пълен с хора, наслаждаваше се на шума и бъркотията, която създаваха. И на парите, които харчеха.

Беше създавала нещо хубаво, нали? Беше открила онова, което търсеше — или поне по-голямата част от него. Погледна към реката. Сега по нея плаваха лодки, заобикаляйки топящите се островчета лед.

Вдигна очи към планините отвъд реката. Синьо-белият им цвят вече се примесваше със зеленината, която се разпростираше бавно в подножието им. Само върховете щяха да си останат винаги бели — един замръзнал, чужд свят.

Тя никога не се беше изкачвала. И нямаше да го направи.

Планините не я зовяха. За разлика от други неща. Пат, например. Когато беше нахлул в живота ѝ, бе доловила зов, по-силен от хиляди тропети. Още нямаше седемнадесет и беше девствена. И чакаше някои да я измъкне от равните и скучни поля на Айова.

Типичното селско момиче от Средния запад, помисли си, което отчаяно търсеше начин да избяга оттам. И тогава Пат се беше появил,

раздвижвайки застоялия въздух с мотора си — опасен, екзотичен и... по-различен.

Да, беше я призовал и тя беше откликнала на зова му. Измъкваше се от къщи през хладните пролетни нощи, за да се срещат, да се търкаля гола с него върху меката зелена трева, свободна и безгрижна като кученце. И безумно влюбена. Изпитваше онази изгаряща, опустошаваща любов, която може би си в състояние да почувстваш само на седемнадесет.

Когато Пат си тръгна, тя замина с него, зарязвайки дом, семейство и приятели; напусна познатия свят от детството си и се втурна в неизвестното, яхнала мотора му.

„Искам да бъда на седемнадесет — помисли си Чарлийн, — да бъда пак толкова дръзка.“

Бяха си поживели. И то как! Ходеха където си искат, правеха каквото искат. Минаваха през поля и пустини, през градове и села.

И пътищата, по които бродеха, ги бяха довели дотук.

После всичко се беше променило. Кога точно бе станало това? — запита се. Когато беше разбрала, че е бременна? Бяха толкова развълнувани, така глупаво се радваха на бебето. Но всичко се беше променило, когато бяха дошли тук с плода, растящ в утробата ѝ. Когато му беше казала, че иска да останат.

Разбира се, Чарли, няма проблеми. Можем да поостанем за малко.

Това „малко“ беше станало година, после две, после десет и, о, Боже, тя се беше променила. Тя притискаше и тормозеше чудесното дръзко момче, натякваше му и се опитваше да го превърне в мъж, да стане такъв, какъвто той не желаше. Отговорен, улегнал. Обикновен.

Знаеше, че беше останал с нея повече заради Мег, заради дъщерята, която беше негово копие, а не заради жената, която му беше родила дете. Беше останал, но изобщо не беше улегнал.

И тя го мразеше за това. Мразеше и Мег. Как иначе би могла да реагира? Беше създадена за друг живот. Тя работеше, нали? За да осигури храна на масата и покрив над главите им.

И когато Пат заминаваше да търси работа, да си почине или да изкачва проклетите си планини, тя знаеше, че ходи по курви.

А какво бяха планините му, ако не други курви? Студени бели кучки, които го бяха прелъстили и отнели от нея? Бе останал завинаги

в една от тях, а тя беше сама.

Но все пак беше оцеляла. Нещо повече, беше намерила онова, което търсеше. Бе осъществила по-голямата част от мечтите си.

Сега имаше пари. Имаше дом. Имаше мъже — млади, стегнати тела в нощта.

Тогава защо се чувстваше толкова нещастна?

Не обичаше да се замисля за дълго, да наднича в себе си и да се тревожи за онова, което открие там. Обичаше да живее. Да се движи, да не спира. Не е нужно да мислиш, докато танцуваш.

Обърна се, леко раздразнена от почукването на вратата.

— Влез.

Придаде си спокоен вид и на устните ѝ автоматично се появи съблазнителна усмивка, когато видя Джон.

Здравей, хубавец. Свърши ли училище? Толкова късно ли стана? — Приглади косата си, поглеждайки към бюрото. — Размечтах се и ето че денят свърши. Трябва да видя дали Големия Майк е готов със специалитета за довечера.

— Трябва да поговорим, Чарлийн.

— Разбира се, сладур. За теб винаги имам време. Ще направя чай и ще се отпуснем.

— Не, недей.

— Бебчо, защо си толкова намръщен и сериозен? — Тя отиде при него и прокара пръст по бузите му. — Защото знаеш колко те харесвам, когато си сериозен? Много е секси.

— Недей — повтори той и хвана ръцете ѝ.

— Случило ли се е нещо? — Пръстите му се вкопчиха в китките ѝ. — Господи, да не би някой пак да е... умрял? Няма да го понеса. Не мога.

— Не, нищо подобно. — Джон пусна ръцете ѝ и отстъпи крачка назад. — Искях да ти кажа, че в края на семестъра заминавам.

— На почивка ли ще ходиш? Ще заминеш точно когато в Лунаси е най-хубаво?

— Не. Заминавам завинаги.

— Какво говориш? Завинаги? Това са глупости, Джон. — Закачливата ѝ усмивка се стопи и нещо горещо и остро прониза стомаха ѝ. — Къде ще отидеш? Какво ще правиш?

— Има много места, където не съм бил, и много неща, които не съм правил. Време е да опитам от всичко.

Сърцето ѝ се сви, когато погледна в очите му. Онези, които имат значение за теб, прошепна ѝ някакъв глас, те напускат.

— Но, Джон, ти живееш тук. Работиш тук.

— Ще живея и работя на друго място.

— Не можеш просто да... Защо? Защо правиш това?

— Трябваше да го направя преди години, но човек се оставя на течението. И животът му минава по инерция. Миналата седмица Нейт дойде в училището. Някои от нещата, които каза, ме накараха да се замисля, да преосмисля... много години от живота си.

Чарлийн искаше да изпита гняв, да крещи, да чупи предмети. Онзи заслепяващ гняв, който пречиства. Но я обзе само приглушено съжаление.

— Какво общо има Нейт с това?

— Той донесе промяната. Като камък в потока, който заприщва водите му. Когато се носиш по теченето, не забелязваш така добре какво става наоколо.

Докосна косата ѝ, после отпусна ръка.

— И изведнъж в потока пада камък и разбърква всичко. Преобръща всичко. Може промяната да е съвсем мъничка, а може да е голяма. Но нищо не е вече същото.

— Когато ми говориш така, никога не разбирам за какво става дума. — Чарлийн се намръщи и скрита бюрото. Това го накара да се усмихне. — Вода, камъни и потоци. Какво общо има това с идването ти тук и със съобщението, че си заминаваш. Не те ли е грижа за чувствата ми?

— За съжаление държа на теб повече, отколкото е добре за мен. Обикнах те от първия миг, в който те видях. Ти го знаеше.

— Но вече не ме обичаш.

— Напротив — и сега, и тогава, и през всички тези години. Обичах те, когато беше с друг мъж. Когато Пат замина, си помислих, че ще дойдеш при мен. Ти наистина го направи, но само за леглото. Отдаде ми тялото си, но се омъжи за друг. Макар да знаеше, че те обичам.

— Трябваше да направя онова, което беше добре за мен. Да бъда практична. — Тя хвърли един малък кристален лебед, но чупенето му

не ѝ достави удоволствие. — Имах право да се погрижа за бъдещето си.

— Аз щях да бъда добър с теб. Обичах те и щях да се грижа за Мег. Но ти избра друго. Това. — Той разпери ръце. — Заслужи си го. Положи много труд, разработи го. Докато Карл беше жив, пак идваше при мен. И аз ти го позволявах. Ходеше и при други.

— Карл не се интересуваше особено от секс. Искаше партньорка, която да се грижи добре за него и за това място. Аз спазих своята част от уговорката — каза тя страстно. — Така се бяхме разбрали.

— Вярно, че се грижеше за него и за хотела. И когато той почина, го стопанисваше добре. Вече не помня колко пъти съм те молил да се омъжиш за мен и колко пъти си ми отказвала. Нито колко пъти съм те виждал да тръгваш с други или да се мушкаш в леглото ми, когато няма при кого друг да отидеш. Стига толкова.

— Значи заминаваш само защото съм отказала да се омъжа за теб?

— Онази вечер пак спа с друг. С един от групата ловци. Високия с тъмната коса.

Тя вирна брадичка.

— И какво от това?

— Как му беше името?

Чарлийн отвори уста, но осъзна, че не знае. Не можеше да си спомни нито лицето, нито името, още по-малко случилото се в тъмнината.

— Какво ми пука! — отсече ядосано. — Беше просто секс.

— Няма да намериш онова, което търсиш, между безименните, два пъти по-млади от теб мъже. Не мога да те спра да опитваш. Това ми беше ясно от самото начало. Но мога да се откажа да ти бъда вечната резерва.

— Заминавай тогава. — Тя грабна купчина документи от бюрото и ги хвърли във въздуха. — Не ми пука.

— Знам. Ако ти пукаше, не бих заминал. — Професора излезе и затвори вратата зад себе си.

Нейт беше опиянен от светлината и не можеше да ѝ се насити. Колкото и да се удължаваше денят, искаше му се още малко. Усещаше как светлината прониква в тялото му, как го зарежда с енергия.

От много дни не го бяха събуждали кошмари.

Ставаше по светло, работеше на светло. Мислеше на светло, хранеше се на светло, попиваше всяка капка светлина.

И всяка вечер, когато наблюдаваше как слънцето се плъзга зад планините, знаеше, че само след няколко часа то отново ще изгрее.

Още имаше нощи, когато се измъкваше от леглото на Мег и се разхождаше с кучетата, за да наблюдава как Северното сияние опустошава нощното небе.

Още усещаше раната да пулсира под белезите по тялото му, но сега болката му се струваше лековита. Молеше се на Бога да е така. Молеше се най-после да приеме онова, което беше загубил, и да се устреми към това, което можеше да има.

За пръв път, откакто беше напуснал Балтимор, се обади на съпругата на Джак, Бет.

— Искях само да знам как сте ти и децата.

— Добре сме. Мина година от...

Той знаеше, че същия ден се навършва точно година.

— Днес ми е малко напрегнато. Сутринта занесохме цветя на гроба. Първия път е най-трудно. Първият празник, първият рожден ден, първата годишнина. Но когато отминат става малко по-лесно. Мислех... Надявах се да се обадиш днес и се радвам, че го направи.

— Не бях сигурен дали искаш да говориш с мен.

— Липсваш ни, Нейт. И на мен, и на децата. Пък и се тревожа за теб.

— Аз съм добре. По-добре.

— Кажи ми как е там. Наистина ли е ужасно студено и спокойно?

— Всъщност, днес е около петнайсет градуса. А за спокойно...

— Хвърли поглед към дъската си. — Да, доста е спокойно. Имаше наводнения. Не толкова тежки, колкото на югоизток, но достатъчно, за да ни създадат работа. А иначе е много красиво.

Обърна очи към прозореца.

— Не можеш да си представиш колко е красиво. Дори да го видиш, няма да повярваш.

— Звучиш ми добре. Радвам се.

— Не вярвах, че ще се справя тук. — *Където и да било.* — Искаше ми се. Преди да дойда, не ми пукаше особено, но когато

пристигнах, изведнъж ми се прииска да успея. Но не вярвах, че ще го постигна.

— А сега?

— Сега мисля, че ще стане. Бет, срещнах една жена.

— Така ли? — В гласа ѝ се промъкнаха развеселени нотки и той притвори очи, за да си я представи. — Прекрасна жена?

— Уникална в много отношения. Мисля, че ще ти хареса. Не прилича на никой друг. Пилот е.

— Пилот там? От онези, дето летят като луди с малките си самолетчета?

— Нещо такова. Красива е. Не в обичайния смисъл, но е красива. Забавна и упорита, може би малко луда, но това ѝ отива. Казва се Мег. Меган Галоуей — и аз съм влюбен в нея.

Нейт, много се радвам за теб.

— Не плачи — каза, когато усети сълзите в гласа и.

— Това е от радост. Джак щеше да те скъса от закачки, но също щеше да се радва за теб.

— Е, исках да ти кажа. Исках да те чуя и да ти предложа да дойдете с децата насам. Това е чудесно място за прекарване на лятната ваканция. През юни се мръква чак в полунощ, а казват, че дори тогава е по-скоро здрач, отколкото мрак. И е по-топло, отколкото си мислиш, поне така ме осведомиха. Бих искал да видиш това място, да се запознаеш с Мег. И много ми се ще да ви видя с децата.

— Обещавам ти, че ще дойдем за сватбата.

Смехът му беше малко колеблив.

— Още не е станало дума за това.

— Познавам те, Нейт. Ще ѝ предложиш.

Когато затвори, той се усмихваше и това му се стори невероятно. Този път не покри дъската — в знак, че вече разследва открито — и излезе от кабинета си.

Все още се стряскаше при вида на гипсираната ръка на Питър. Младият заместник седеше на бюрото си и натискаше клавиатурата с една ръка.

Дежурство в участъка. Куп бумащина. Всеки полицаи — а хлапето си беше полицаи — би умрял от скука.

Нейт се приближи.

— Искаш ли да се измъкнеш оттук?

Питър вдигна глава и пръстът му замръзна над клавиатурата.

— Сър?

— Искаш ли да излезеш оттук?

Лицето му засия.

— Да, сър.

— Да се поразходим. — Грабна пътем една радиостанция. — Пийч, със заместник Ноти ще патрулираме пеша.

— Ото вече е навън — каза Питър.

— Може би има небивала вълна от престъпления. Пийч, поеми щурвала.

— Слушам, капитане — ухили се тя. — И се пазете, момчета.

Нейт взе едно тънко яке от закачалката.

— Искаш ли твоето? — попита той Питър.

— Не. Само пришълците носят якета в ден като този.

— Така ли? Добре тогава.

Нейт върна якето на закачалката.

Навън беше хладно и облачно. Вероятно щеше да завали, помисли си, и скоро щеше да съжалява, че не е взел якето.

Но все пак тръгна по тротоара, докато влажният закачлив ветрец рошеше косата му.

— Как е ръката ти?

— Добре. Мисля, че вече нямам нужда от гипса, но не си струва да се разправам с Пийч и с майка ми.

— Жените пощуряват, когато те прострелят.

— Абсолютно. И колкото и стоически да се държиш, не те оставят на мира.

— Не сме говорили за инцидента. Отначало си помислих, че съм направил грешка, като те заведох там.

— Подплаших го, когато излязох от колата. Предизвиках реакцията му.

— И катеричка, изпуснала жълд, щеше да го уплаши, Питър. Казах ти, първоначално смятах, че съм направил грешка. Но не е така. Ти си добър полицаи и го доказа. Беше ранен и замаян, но дойде да ми помогнеш.

— Ти беше овладял ситуацията и нямаше нужда от по мощ.

— Но можеше да имам и това е важното. Когато си с някого в опасна ситуация, трябва да му вярваш напълно.

„Както ние с Джак си вярвахме — помисли си Нейт. — Така че влизаш през вратата или тръгваш по алеята, независимо какво те дебне в мрака.“

— Искам да знаеш, че ти вярвам.

— Аз... Мислех, че ме оставяте да дежурия в участъка, за да ме предпазите.

— Дежурен си в участъка, защото си ранен. При изпълнение на служебния дълг, Питър. И вписах в досието ти препоръка да ти бъде изказана похвала.

Питър спря и се втренчи в него.

— Похвала?

— Заслужи си я. Ще бъде обявена на следващото събрание на градския съвет.

— Не знам какво да кажа.

— Бъди стоик.

— На ъгъла пресякоха, за да огледат другата страна на улицата.

— Трябва да ти кажа още нещо и то е твърде деликатно. Става дума за разследването, което правя. За убийствата.

Питър го погледна под око.

— Каквото и да е решила щатската полиция, ние приемаме, че са били убийства. Имам показанията на няколко души къде са били по времето на извършването им. Повечето от тях не се потвърждават или поне не задоволително. Включително тези на Ото.

— Но, шефе, Ото...

— Един от нас е, знам. Но не мога да го задраскам от списъка само заради това. В този град и около него живеят много хора, които са имали възможност да извършат и трите престъпления. Мотивът е нещо друго. Мотивът за последните две убийства е свързан с Галоуей. Но защо е бил убит той? Дали заради страст, печалба или освобождаване от неудобен свидетел? Свързано ли е убийството му с наркотици? А може би подбудата е комбинация от всичко изброено. Но който и да го е убил, той го е познавал.

Нейт огледа улицата и тротоарите. Понякога в мрака те дебнеше нещо познато.

— Познавал го е достатъчно добре, за да се изкачи през зимата с него и с Макс. За да отидат само тримата. Познавал е убиеца си

достатъчно добре, за да му определи подходяща роля, докато са се борели със суровите условия горе.

— Не разбирам за какво говорите.

— Водел си е дневник. Намерили са го у него. Кобън ми даде копие.

— Но ако е имал дневник...

— Не споменава имената на спътниците си. И тримата са били доста безразсъдни. Дотолкова, че ако не го бяха убили на това пътуване, сигурно е щяло да стане на друго, ако не влезе в правия път. Пушили трева, гълтали амфетамини. Разигравали „Звездни войни“. Галоуей е бил Люк, Макс — Хан Соло и по ирония на съдбата убиецът на Галоуей е играел ролята на Дарт Вейдър. Представяли са си, че планината е ледена планета, на която са кацнали.

— Луда работа. Но аз обичам този филм — каза Питър присвивайки за миг рамене. — Когато бях малък, си купувах куклите и всичко, свързано с него.

— Аз също. Но те не са били деца. Били са зрели мъже и някъде по пътя играта е излязла от контрол. Галоуей пише как Хан — сигурен съм, че това е бил Макс — си е навехнал глезена. Зарязали го в палатката, оставили му провизии и продължили напред.

— Това доказва, че Макс не го е убил.

— Зависи. Може да се допусне, че Макс е решил да ги последва, че ги е открил в пещерата и е обезумял. Може би той е бил Дарт Вейдър и е убил и двамата си спътници. Лично аз не мисля така, но теоретично е възможно. А щатската полиция предпочита да приеме тази версия.

— Че господин Хоубейкър е убил и двамата? И после е успял да слезе сам? Не мога да си го представя.

— Защо?

— Вярно, че съм бил още хлапе, когато това се е случило, но господин Хоубейкър никога не е бил дързък или самоуверен. А ако не притежаваш тези качества, е абсурдно да слезеш оттам сам.

— Съгласен съм. По-нататък в дневника си Галоуей е написал, че Дарт показвал признаци на... лудост — необоснован гняв, рисковани действия, обвинения. Вземал е и големи дози наркотици, а от това, което съм чел, знам, че много пъти катерачите се поддават на напрежението и височинната болест.

Нейт видя, че Деб излезе от магазина „На ъгъла“, за да разходи Сесил. Кучето носеше яркозелено пуловерче.

— Галоей се е тревожел за психическото състояние на този човек — продължи той, махвайки дружелюбно на Деб. — Чудел се е как ще ги свали долу живи и здрави. Последният запис в дневника му е от пещерата. Така и не е излязъл от нея, значи е имал право да се безпокои. Но очевидно не е бил много притеснен, за да вземе предпазни мерки за живота си. По тялото му няма рани, които да показват, че се е защищавал. Пикелът му си е бил на колана. Познавал е убиеца си, също както Макс е познавал своя. Както Юкон е познавал човека, който му е прерязал гърлото. Ние също познаваме този човек, Питър. — Той махна на съдия Ройс, който се носеше към КЛУН със стърчаща между зъбите пура. — Просто още не знаем кой е.

— Какво ще правим?

— Ще продължим да мислим върху онова, което знаем. Ще продължим да ровим, докато не научим повече. Няма да кажа на Ото за дневника. Още не.

— Господи!

— Знам, че ти е трудно. Това са хора, които си познавал цял живот или поне през по-голямата му част.

Кимна към улицата, където Хари стоеше на тротоара пред магазина, пушеше и разговаряше с Джим Маки. На отсрещния тротоар Ед забързано се носеше към банката, но въпреки това спря да размени две думи с началничката на пощата, която беше излязла да се разкърши.

Големия Майк излезе от „Хижата“ и затича към „Италианското“ за всекидневния си лаф с Джони Тривани. Малката му дъщеричка се заливаше от смях, вкопчила се в раменете му.

— Най-обикновени хора. Но някой от тях, който в момента е на улицата или в една от сградите, или в къщата си извън града, е убиец. И ако му се наложи, ще убие отново.

Всяка вечер Нейт ходеше в къщата на Мег. Тя не винаги беше там. Откакто времето се бе затоплило, имаше повече поръчки. Но между двамата съществуваше негласна уговорка, че той може да преспива там. Грижеше се за кучетата, помагаше в домакинството.

Беше започнал лека-полека да оставя все повече от вещите си там. Не се беше отказал от стаята си в „Хижата“, но в момента тя изпълняваше по-скоро функциите на килер за зимните му дрехи.

Би могъл да пренесе и тях у Мег, но това би означавало да премине границата. Да се нанесе.

Видя, че от комина на къщата ѝ излиза дим още преди да завие, и сърцето му ускори ритъма си. Но самолетът ѝ не се полюшваше по езерото, а на алеята бе паркиран пикапът на Джейкъб.

Кучетата изскочиха от гората, за да го поздравят. Рок носеше един от огромните кокали, които обичаха да предъвкват. Стори му се доста пресен и той ги остави да се боричкат за плячката.

Усети мириса на кръв още преди да стигне до кухнята и инстинктивно посегна към оръжието.

— Донесох прясно месо — каза Джейкъб, без да се обръща. На плота лежаха две дебели парчета кървава плът. Нейт отпусна ръка.

— Тези дни Мег няма много време за лов. Мечките вече се събудиха. Месото им е много вкусно за яхния или месно руло.

Божичко, руло от мечка, помисли си Нейт. Ама че работа.

— Сигурен съм, че много ще му се зарадва.

— Обикновено си поделяме дивеча. — Джейкъб невъзмутимо продължи да увива месото в плътна бяла хартия. — Казала ти е, че по времето, когато са отнели баща ѝ, често ходех при нея.

— Отнели? Интересен израз.

— Отнели са му живота, нали?

Джейкъб спокойно продължи да увива месото, после взе черен маркер и написа датата на пакетчетата. Нейт примигна от удивление — струваше му се, че това подхожда само на някоя домакиня.

— Казала ти го е, но ти не се доверяваш нито на паметта, нито на сърцето ѝ.

— Доверявам ѝ се.

— Тя беше още дете. — Джейкъб изплакна ръцете си. — Може да греши или да ме прикрива, защото ме обича.

— Възможно е.

Джейкъб избърса ръцете си и взе пакетите с месо. Когато се обърна, Нейт забеляза амулета около врата му. Тъмносин камък, който подхождаше на дънковата му риза.

— Говорих са някои хора. — Джейкъб влезе в малкото антре, където Мег държеше фризера. — Хора, които не биха се разговорили пред полицията. Хора, които познаваха Пат и Двупръстия. — Той напъха пакетите във фризера. — Тези хора знаят, че могат да ми се доверят, и ми казаха, че когато Пат е бил в Анкърдж, е имал пари. Повече от обичайното. — Джейкъб затвори фризера и се върна в кухнята.

— Смятам да пийна едно уиски.

— Откъде е взел тези пари?

— Казаха ми, че работил няколко дни в консервната фабрика и взел аванс. После отишъл да играе покер. — Джейкъб си наля три пръста уиски и го погледна въпросително, посягайки към втора чаша.

— Не, благодаря.

— Предполагам, че е вярно, защото той обичаше да играе и макар че често губеше, го приемаше като... отплата за забавлението. Но изглежда този път не е губил. Играл две нощи и на следващия ден. Онези, с които говорих, ми казаха, че е спечелил много. Някои говореха за десет хиляди, други — за дваисет, а трети — за още повече. Може би преувеличават, но всички твърдят, че е играл и е спечелил много пари.

— Какво е направил с тях?

— Това никой не знае или не си признава. Но някои хора казват, че са го видели за последно да пие в компания. Това не е необичайно, затова никой не си спомня с кого точно. Пък и защо да помниш подобно нещо толкова години?

— Бил е с някаква проститутка.

Джейкъб леко присви устни.

— Това си беше нормално.

— Кейт. Но не можах да я открия.

— Курвата Кейт. Умря преди около пет години. Сърдечен пристъп — добави Джейкъб. — Беше много дебела и пушеше по два, а може би и по три пакета „Кемъл“ дневно. Смъртта ѝ не изненада никого.

Още една задънена улица, помисли си Нейт.

— Хората, които биха говорили с теб, но не и с ченгета, казаха ли ти повече?

— Някои си спомнят, че Двупръстия е откарал Пат и двама други или може би трима, но не повече, на склона. Според едни, щели да изкачват Денали, според други — ставало дума за Безименната, а трети говорят за Дебора. Подробностите не са ясни, но повечето са сигурни за парите, за пилота и за двама-трима катерачи.

Джейкъб отпи от уискито си.

— А може би те лъжа и аз съм бил онзи, който се е изкачвал с него.

— Би могло — призна Нейт, — но не ми се вярва. Човек, който може да убие мечка, има кураж.

Ескимосът се усмихна.

— Или просто е гладен.

— Вярвам ти. Но може и да лъжа.

Този път Джейкъб се разсмя и изпи на един дъх остатъка от уискито.

— Може. Но тъй като сме в кухнята на Мег, а тя обича и двама ни, можем да се престорим, че си вярваме взаимно. Сега тя е още по-сияйна. У нея винаги е имало светлина, но сега сияе още по-ярко и изгаря твоите сенки. Мег може да се грижи за себе си, но...

Той занесе чашата до мивката, изми я, остави я да се отцеди и се обърна:

— Бъди добър с нея, шерифе — иначе ще те намеря.

— Разбрах — отвърна Нейт, докато Джейкъб излизаше.

28.

Нейт изчака най-благоприятния момент. Тъй като задължително посещаваше „Хижата“ всекидневно, за да закусва с Джеси, не беше трудно да прецени кога може да приклепи Чарлийн.

Роуз си почиваше между смените, допълвайки солниците и шишенцата с олио и оцет.

— Не ставай — каза ѝ, когато тя се надигна. — Къде е днес моят приятел?

— Гостуват ни братовчедите от Ноум, така че Джеси ще има с кого да си поиграе няколко дни — отвърна келнерката Усмихнато. — Но е решил да ги доведе всички в града, за да се запознаят с неговия приятел шериф Нейт.

— Сериозно? — Усети как усмивката почти свързва ушите му. — Кажи му да ги доведе и ще ги разведе из участъка.

Щеше да се обади на Мег да му купи отнякъде десетина значки играчки.

— Няма ли да ти пречат?

— Ще ми бъде много приятно.

Сетне се наведе над Уилоу, която лежеше в количката си.

— Невероятно хубава е.

Сега поне беше искрен. Бузките ѝ се бяха закръглили и направо те предизвикваха да ги ощипеш. А тъмните ѝ очи го гледаха многозначително, сякаш знаеше неща, които не му бяха известни.

Той протегна пръст и Уилоу го хвана и разтърси.

— Чарлийн в кабинета си ли е?

— Не, в кухненския склад. Прави инвентаризация.

— Може ли да вляза там?

— Само ако си с бронебойна жилетка — предупреди го Роуз, докато наливаше кетчуп в червено пластмасово шише. — От няколко дни направо не е на себе си.

— Ще рискувам.

— Нейт, Питър ни каза за похвалата. Много е горд. Ние също. Благодаря ти.

— Не съм направил нищо — той го направи.

Очите ѝ се насълзиха и Нейт побърза да изчезне.

Големия Майк правеше салата, която сигурно би нахранила армия зайци. Радиото беше настроено на местната станция и страстното изпълнение на чело на Йо-йо Ма изпълваше кухнята.

— Раци по флорентински ала Големия Майк — обяви той. — И „Вълча салата“ за добър апетит.

— Звучи вкусно.

— Вътре ли се каниш да влизаш? — попита Майк, когато Нейт се насочи към склада. — Тогава си вземи меч и щит.

Помещението беше голямо и студено, до стените с метални лавици, натежали от консервирани и изсушени продукти. Вътре имаше и фризер, и два високи хладилника.

Чарлийн седеше срещу тях и бързо пишеше на един лист.

— Вече знам къде да се скрия, в случай че избухне ядрена война.

Тя го погледна и за пръв път в погледа ѝ липсваше каквато и да е закачка.

— Заета съм.

— Виждам. Искам да ти задам само един въпрос.

— Какво ли съм видяла от теб, освен въпроси — промърмори тя, преди да извика: — Искам да знам защо имаме само две консерви боб!

В отговор Големия Майк усили радиото до дупка.

— Чарлийн, отдели ми две минути и изчезвам.

— Добре, добре, добре! — Така тресна папката с описа върху шкафа, че Нейт чу как дървото пука. — Опитвам се да правя нещо. Но защо ли на някого трябва да му пука за това?

— Съжалявам, че си разстроена, и ще бъда възможно най-кратък. Чувала ли си Галоуей да е печелил значителни суми на покер по времето, когато е заминал оттук, но преди да тръгне из планината?

Чарлийн презрително изсумтя.

— Да, бе. — После се сепна и присви очи. — Какво значи значителни?

— Поне няколко хиляди. Според един от източниците ми той е играл две нощи и е печелил непрекъснато.

— Винаги се включваше, ако разбере, че някъде се играе. Но почти никога не печелеше, а когато успееше, никога не бяха повече от двеста долара. Само веднъж в Портланд спечели три хиляди. Похарчихме ги за стая в скъп хотел, обилна вечеря и две бутилки шампанско, донесени от рум-сървиса. Купи ми и дрехи. Рокля, обувки и обици със сапфири.

Очите ѝ овлажняха, но тя разтърси глава, изправи рамене и изтри сълзите.

— Беше глупаво. После продадох обиците в Принс Уилям, за да платя за поправката на мотора и да купя нещо за ядене. Голяма полза имах от тях.

— Ако наистина е спечелил пари, какво би направил с тях?

— Похарчил ги е. Не. — Подпря чело на един от стълбовете, които поддържаха лавиците. Изглеждаше толкова уморена, тъжна и изгубена, че тон се осмели да я погали по рамото. — Не, не и тогава. Пат знаеше, че сме без пари. Ако е спечелил, сигурно е похарчил малко, но щеше да запази повечето, за да ги донесе у дома и да спра да му опявам.

— Нямаше ли да ги внесе в банката в Анкъридж?

— Тогава там нямаше банка. По-скоро би ги пхнал в раницата си и би се прибрал у дома, за да ми ги даде. Не ценеше парите. Повечето хора, които произхождат от богати семейства, са такива.

Тя вдигна глава.

— Искаш да кажеш, че е имал пари?

— Само, че е възможно.

— Тогава не ми прати нищо. Дори стотинка.

— А ако е тръгнал да се изкачва, след като е спечелил толкова?

— Ако е задържал стаята в хотела, ги е пхнал в някое чекмедже. Или ги е взел със себе си. Но щатските полицаи не споменаха нищо за пари.

— Не са намерили.

Никакви пари, помнели си Нейт. Нито портфейл, нито документи, нито дори дребни монети. И раницата му не бяха намерили. Само кутия кибрит и дневника, прибрани във вътрешния джоб на парната му, който се затваряше с цип.

Когато излезе на тротоара, извади бележника си, написа „Пари“ и ограда думата с кръгче.

Класическата реплика за такива случаи бе „Търси жената“, но полицаите знаеха, че когато става дума за пари, със сигурност те са във фокуса на нещата.

Чудеше се как да разбере дали някой от Лунаси не е забогатял набързо преди около шестнайсет години.

Разбира се, също така вероятно беше Галоуей да е запазил стаята си и да е оставил парите в нея. И камериерката, собственикът или следващият обитател на стаята да са извадили късмет.

А може и да ги беше пхнал в раницата си. И убиецът да не си беше дал труд да я отвори, преди да я изхвърли в някоя близка пукнатина.

Но защо тогава си е дал труд да се отърве от нея? Заради наркотиците? Или просто я е захвърлил в паниката си, смятайки, че ако не е при тялото, няма да го разпознаят?

Но Нейт беше готов да се обзаложи, че ако вътре е имало пари, убиецът е знаел за тях и ги е взел. Кой...

— Хората може да започнат да се чудят за какво плащат данъци, щом началникът на полицията бленува по улиците?

Стреснат, той погледна напред и видя Хоп.

— Ама ти навсякъде ли си?

— Доколкото е възможно. Отивам да си купя кафе и да мисля. И да заговорнича. — Раздразнението на лицето ѝ беше очебийно като зелената ѝ карирана риза.

— Какво има?

— Джон Малмонт току-що подаде оставка. Каза, че ще напусне в края на учебната година.

— Ще напусне училището?

— Ще напусне Лунаси. Не можем да си позволим да го изгубим.

Тя извади запалката си и защрака с капака ѝ. Из града се носеше мъгла, че се опитва да откаже цигарите.

— Страхотен учител е, освен това помага на Кари за вестника, режисира всички училищни пиеси, оглавява комитета за годишника, рекламира ни със статиите, които пише за нас по разни списания. Трябва да седна и да помисля как да го задържа.

— Каза ли защо е решил да замине така внезапно?

— Било му време за промяна. Точно обсъждахме летния читателски клуб, който той ръководи, когато внезапно заяви, че се

маха. Кучият му син!

Хоп разтърси рамене.

— Ще взема към кафето и сладкиш. — Тя яростно изщрака с капака на запалката. — Това ще размърда мозъчните ми клетки. Няма да го пусна без бой.

Интересно, помисли си Нейт. Интересен момент е избрал.

Бърк трябваше да си отиде. В момента това беше най-важното. Бъркаше се и ровичкаше в неща, които не бяха

Имаше доста начини да изгониш досаден чичако от града. Макар някои да казваха, че след като е преживял първата си зима тук, не е новак.

Но той знаеше, че някои си оставаха чичако, независимо колко бяха преживели.

Такъв беше и Галоуей. Когато беше притиснат в ъгъла, той се държа като страхливец, хленчеше и се опитваше да хитрува.

Абсолютен глупак. Защо изобщо на някого му пукаше, че е мъртъв?

Направих каквото трябваше, каза си той, докато носеше тежките найлонови торби през гората. Както го правеше и сега.

Щеше да се справи с Бърк. С още един страхлив и хленчещ глупак. О, жена ми ме напусна заради друг. Горкият аз. О, убиха партньора ми. О, о. Трябваше да избягам някъде, където никой не ме познава, за да затъна в самосъжаление.

Но това не му беше достатъчно. Трябваше да се прави и на важна клечка. Да взима неща, които не бяха негови. И никога нямаше да бъдат.

Но ще се справи с глупака и всичко ще се нормализира.

Закачи найлоновите торби на дърветата, които бяха най-близо до къщата, докато кучетата скимтяха и размахваха опашки.

— Не този път, момчета — каза тон и закачи още една торба на стряхата над задната врата. — Не сега.

Погали ги набързо, но на тях им беше по-интересно да душат и ближат ръцете му.

Обичаше кучетата. Обичаше и Юкон, но бедничкият беше полусляп, парализиран и почти глух. Убийството му си беше направо милосърдие. А и беше изпълнило предназначението си.

Тръгна обратно към гората и спря в началото ѝ, за да погледне назад. На места земята се виждаше под разтопления от слънцето или дъждовете сняг. Няколко зелени стръкчета се издигаха над нея.

Пролет, помисли си. Щом земята се затоплеше добре, щяха да донесат тялото на Патрик Галоуей за последен път у дома.

Възнамеряваше да стои на гробището с почтително сведена глава.

Здрачаваеше се, когато Нейт се прибра. Изчака до пътя, докато Мег се приближи откъм езерото, през мочурливата зеленина, сред която бяха останали малки островчета сняг.

Носеше кутия с покупки и беше облечена в яркочервена риза, в която приличаше на тропическа птица.

— Ще се сменим ли?

Тя погледна към кутията с пица, която ѝ показва, и я подуши.

— Не, ще се справя. Вътре са значките играчки. Но обичам мъжете, които се грижат за вечерята. Откъде знаеше, че ще се върна за вечеря? Или възнамеряваше сам да изядеш всичко това?

— Чух самолета ти, зарязах всичко и хукнах към „Италианското“, за да я купя. Прецених, че ще трябва да разтовариш и ще стигна тук точно навреме.

— Съвсем навреме. Умирам от глад. — Мег занесе покупки в къщата и ги остави в кухнята. — Освен това едно от нещата, които купих днес, се смята за изключително каберне.

Тя извади бутилката.

— Ще участваш ли?

— Ей сега. — Остави пицата, сложи ръце на раменете на Мег и я целуна.

— Здравей.

— Здравсти, хубавецо. — Усмивната, тя го дръпна за косата и го целуна продължително и страстно. — Здравейте, момчета. — Мег се наведе, за да погали кучетата. — Липсвах ли ви, а?

— На всички нас. Снощи се утешавахме с мечи кокали и хамбургер със сирене. Джейкъб осигури кокалите и мечото месо във фризера.

— Мм, чудесно. — Извади един плик, разтърси го и съдържанието му издрънча. После му го подхвърли.

В него имаше сребристи звезди значки.

— Каза да ти взема седем, но купих дванадесет. Може да ти свършат работа, ако решиш да назначиш още някое хлапе за заместник.

— Благодаря. Какво ти дължа.

— Пиша ти ги на сметката. После ще се оправим. Ще отвориш ли виното, шерифе? — Тя плъзна ръка в кутията с пица и отчупи едно парче. — Не съм обядвала — каза с пълна уста. — Имах малък проблем с двигателя и това ми отне часове.

— Какъв проблем?

— Нищо сериозно. Оправих го, но искам пица, вино, горещ душ и мъж, който знае как да ме разтрие.

— Струва ми се, че може да се уреди.

— Защо се усмихваш като котарак?

— Просто така. Ще седнеш ли, или ще стърчиш там и ще се тъпчеш.

— Ще стърча. — Тя отхапа лакомо от пицата. — И ще се тъпча.

— Добре. Не трябва ли виното да подиша?

— Не, защото трябва да си прокарам пицата с него. Дай ми го.

Нейт наля в две чаши, отчупи си парче пица и се облегна на плота.

— Помниш ли деня, когато Питър беше прострелян?

— Трудно е да го забравя. Следваше ни с Роуз като кученце. Вече е добре, нали?

— Да, но онзи ден, когато видях кръвта му по снега, когато стигнах до него и докоснах кръвта му, превъртах. Спомних си какво стана с Джак. Имах чувство, че пак съм в онази алея. Виждах я, чувах звуците, подушвах миризмата ѝ. Искаше ми се да потъна вдън земя. Да изчезна.

— Аз пък чух съвсем друго.

— Това ставаше вътре в мен. — Трябваше да ѝ го признае. Да ѝ се покаже такъв, какъвто е, какъвто е бил, какъвто се надяваше да бъде. — Стори ми се, че мина много време. Че дълго клечах в снега и го гледах как кърви. Но не беше така. И аз не се поддадох на спомена.

— Не, не си. Отклонил си огъня от Питър.

— Не това е важното.

— Миличък — Мег се приближи, целуна го лекичко и се върна на мястото си, — ти си страхотен полицай.

— Овладях ситуацията. Справих се със задачата и никой не пострада. Но можеше да го убия Спинакер.

Тя леко наклони глава.

— Можех да го направя и за миг ми мина през ума. Никой нямаше да ме обвини. Той беше прострелял заместника ми, стреля и по мен. Беше въоръжен и опасен. Но не беше като в алеята с Джак. Тогава свалиха партньора ми. Той умираше, аз бях ранен, а онзи кучи син се приближаваше към нас.

Погледна към чашата си, а тя зачака да продължи.

— Тогава няхах избор, но този път имах. И реших да го пратя по дяволите. Трябва да го знаеш. Трябва да знаеш, че аз съм такъв.

— И очакваш, че щях да се разстроя, ако го беше направил? Той се опита да убие мой приятел, да убие теб. Не бих го съжалила, Нейт. Трябва да знаеш, че аз съм такава.

— Но това щеше да бъде...

— Неправилно — довърши тя. — За теб. За човека, който си, за полицай като теб. Затова се радвам, че не си го направил. Ти разграничаваш доброто и злото по-отчетливо от мен. Така си устроен.

— Джак загина преди година.

Очите ѝ се изпълниха със съчувствие.

— Божичко, сигурно се чувстваш ужасно.

— Не, не, обадих се на Бет на годишнината от смъртта му. И се почувствах добре. Тя беше много мила. И докато разговарях с нея, осъзнах, че вече няма да потъна. Не знам кога точно се измъкнах от дупката, а понякога все още усещам, че земята е нестабилна под краката ми. Но няма да се върна там долу.

— Никога не съм се съмнявала в това. — Мег си наля още вино. — Познавам хора, които са затънали или ще затънат. Такива, които се забиват със самолет в някоя планина в ясен ден или отиват сред пустошта, за да умрат. Познавам ги. Те са част от външния свят, с който се сблъсквам вън оттук. Превъртели пилоти или пришълци, които идват тук, защото не могат повече да издържат в света. Жени, смачкани от факта, че дълго са ги обиждали или пренебрегвали, просто се оставят следващият мъж да ги пребие от бой на улицата. Ти

беше тъжен, Нейт, изглеждаше и малко изгубен, но никога не си бил един от тях. Ти си прекалено силен, за да се предадеш.

За миг той замълча, после протегна ръка и леко погали косата ѝ.

— Ти изгори сенките ми.

— Какво?

Той се усмихна лекичко.

— Ожени се за мен, Мег.

За миг тя остана втрещена в него с кристалносините си очи. После захвърли полуизяденото парче пица в кутията.

— Знаех си! — Вдигна ръце, завъртя се на пети и яростно се заразхожда из кухнята. Дори кучетата учудено се приближиха и я подушиха. — Знаех си. Прави с някой мъж хубав секс, готви му от време на време, размекни се, за да му кажеш, че го обичаш, и — бум! — той веднага заговаря за брак. Не ти ли казах? Не ти ли казах? — Обърна се и заби показалец в гърдите му. — На задника ти е татуирано „Дом и огнище“.

— Явно си ме преценила добре.

— Не ми се хили.

— Преди минута каза, че се усмихвам като котарак и това ти харесва.

— Промених си мнението. Защо ти е притрябвало да се жениш?

— Обичам те и ти ме обичаш.

— Е, и? Какво толкова? — Тя размаха ръце, кучетата решиха, че това е някаква игра и игриво заподскачаха нагоре. — Защо искаш да развалиш всичко?

— Сигурно съм луд. Защо, боиш ли се?

Мег шумно си пое дъх през носа и очите ѝ заблестяха като сини пламъци.

— Не ми пробутвай тези номера.

— Да нямаш брачна треска? — Нейт се облегна на плота, взе чашата си и отпи от виното. — Коленете на смелата пилотка се разтреперват, когато споменеш думичката с „б“. Интересно.

— Нищо им няма на коленете ми, глупако.

— Омъжи се за мен, Мег. — Усмивката му стана по-широка. — Видя ли, пребледня.

— Не съм. Не е вярно.

— Обичам те.

— Копеле!

— Искам да прекарам живота си с теб.

— По дяволите!

— Искам да имам деца от теб.

— Боже! — Тя заскуба косите си и от гърлото ѝ се изтръгна неописуем звук. — Престани.

— Виждаш ли? — Нейт посегна за още едно парче пица. — Страхливка.

Дясната ѝ ръка се сви в юмрук.

— Не си мисли, че не мога да те сваля, Бърк.

— Вече го направи, още първия път, когато се видяхме.

— Господи. — Тя отпусна ръка. — Мислиш се за много умен, а си елементарен. Вече си бил женен, страдал си, а сега искаш още.

— Тя не беше ти. Аз не бях аз.

— Какво, по дяволите, значи това?

— Първата част е лесна. Няма друга като теб. А аз не съм онзи, който бях, когато живеех с нея. Различните хора са си различни. С теб ставам по-добър, Мег. Ти ме караш да бъда по-добър.

— Господи, не говори такива неща. — Усети, че очите ѝ парят. Сълзите, които напиреха от сърцето ѝ, бяха горещи и силни. — Ти си човекът, който винаги си бил. Може би известно време си бил несигурен в себе си, но това става с всички, когато са били победени и захвърлени. Аз не съм по-добра, Нейт. Аз съм егоистка, различна съм от теб и... Щях да кажа, че съм безогледна, но не разбирам защо да е безогледно да живееш, както ти харесва. Когато реша, съм гадна, не уважавам ничии правила, освен своите, и още живея тук, защото съм полулуда.

— Знам. Не се променяй.

— Знаех си, че ще ми създадеш проблеми още на Нова година, когато се поддадох на онзи глупав импулс и те изведох да гледаш Северното сияние.

— И носеше червена рокля.

— Мислиш, че ще се размекна, защото помниш какъв е бил цветът на роклята ми?

— Ти ме обичаш.

— Да. — Мег издиша продължително и потърка мокрите си бузи. — Да, така е. Каква каша.

— Омъжи се за мен, Мег.
— Няма ли да спреш да го повтаряш?
— Само когато получа отговор.
— Ами ако отговорът е „не“?
— Тогава ще изчакам, ще те обработвам и пак ще те питам. Няма да се откажа. Приключих с това.
— Никога не си се отказвал, просто беше заспал зимен сън. Той отново се усмихна.
— Господи, бих могъл да те гледам цял живот.
— Исусе, Нейт. — Сърцето буквално я болеше и тя го потърка с ръка. И тази сладка болка прогони страха. — Убиваш ме.
— Омъжи се за мен, Мег.
— Добре, добре — въздъхна. После се засмя, защото я заля вълна от приятно усещане. — Какво толкова, ще опитам. — И скочи към него така яростно, че щеше да го повали, ако не беше облегнат на плота. Краката ѝ се склупиха около кръста му, устните ѝ се впиха в неговите. — Ако не се получи, ти си си виновен.
— Това е ясно.
— Ще бъда ужасна съпруга. — Тя покри лицето и шията му с целувки. — Ще те вбесявам и ще те подлудявам през половината време. Ще се боря непочтено и ще се вбесявам, когато печелиш, а това няма да е често. — Отдръпна се и обхвана лицето му. — Но няма да те лъжа. Няма да те мамя. И никога няма да те предам.
— Това е достатъчно. — Той опря буза до нейната и пое уханието ѝ. — Ще се справим. Само че нямам пръстен.
— Ще трябва да поправиш това бързо. И то без да се скъпиш.
— Добре.
Мег се разсмя.
— Това е такава лудост, че нищо чудно да се окаже хубаво. — Обви ръце около врата му. — Мисля, че е време да се качим горе и да правим див годежен секс.
— На това разчитах. — Нейт я повдигна и я изнесе от стаята. Когато го ухапа за гърлото, той рязко си пое дъх. — Трябва ли да бъде в спалнята? Какво ще кажеш за стълбите? Или за пода тук? А после бихме могли... По дяволите.
Кучетата с лай хукнаха към вратата и секунда по-късно отражението на фарове се плъзна по прозореца.

— Заклучи всички врати — замаяно промърмори Мег, която продължаваше да целува шията му. — Угаси всички лампи. Ще се скрием. Ще се съблечем и ще се скрием.

— Вече е късно. Но ще запомним докъде сме стигнали и след като се отървем от досадниците — дори ако се наложи да ги убием, — ще продължим оттам.

— Готово. — Мег скочи от ръцете му. — Мирно! — заповяда на кучетата, които седяха потръпващи до вратата. Мег разпозна мъжа, който слезе от колата. — Приятел — каза тя на кучетата, после махна с ръка за поздрав. — Здравей, Стивън.

— Здравсти, Мег. — Младежът се наведе да погали кучетата. — Здравейте, момчета. Как е? Видях Питър и той ми каза, че шериф Бърк е тук. Може ли да поговоря с него?

— Разбира се. Влизай. Хайде, момчета, бягайте на разходка.

— Здравей, Стивън, как си?

— Шерифе. — С Нейт си стиснаха ръце. — Много по-добре от последния път, когато ме видяхте. Исках още веднъж да ви благодаря лично за онова, което направихте за мен. За нас. На теб също, Мег.

— Чух, че си успял да запазиш всичките ти пръсти.

— Да, десет на ръцете и десет на краката. Всъщност — на краката са девет и половина. Голям късмет извадих. Другите също. Съжалявам, че ви безпокоя... знам, че не сте на работа.

— Няма нищо.

— Хайде, седни — покани го Мег. — Искаш ли вино? Бира?

— Той е непълнолетен — каза Нейт, точно когато Стивън се канеше да приеме. — И шофира.

— Полицаи — изсумтя Мег. — Вечно ти развалят купона.

— Може би кока-кола, ако имаш.

— Разбира се.

Стивън седеше и барабанеше с пръсти по коленете си.

— Дойдох си за няколко дни. В пролетна ваканция съм. Исках да се обадя по-рано, но имах много да наваксам. Бях изпуснал доста от материала.

— Успя ли?

— Да, след много безсънни нощи успях. Исках да поговорим, когато разбрах за Юкон. — Гласът му трепна и пръстите се вкопчиха в коленете му.

— Съжалявам.

— Помня, когато го взехме. Бях още хлапе, а той беше пухкава топчица. Трудно е. На мама й е най-тежко. Обичаше го като свое дете.

— Не знам какво бих направила, ако някой нарани моите кучета — каза Мег, която влезе в стаята.

Подаде на Нейт една от чашите с вино, които беше донесла, след това занесе кутията кола, която носеше под мишница, на Стив.

— Знам, че правите всичко възможно. Някой ми каза, че тук имало някакъв луд — Господи, прострелял Питър. — Момчето поклати глава, докато отваряше колата. — Някои смятат, че той е убил Юкон. Но...

— Ти не мислиш така — обади се Нейт.

— Юкон беше дружелюбен, но не би тръгнал с непознат. Не мисля, че би го направил. Не и без бой. Беше стар и почти сляп, но нямаше да излезе от двора с човек, когото не познава.

Отпи голяма глътка.

— Но не за това дойдох. Искях да ви дам това.

Изви бедра, докато бъркаше в предния джоб на джинсите си. Извади малка сребърна обица във формата на малтийски кръст.

— Намерих я в пещерата.

Нейт я взе.

— В пещерата при Галоей?

— Всъщност Скот я намери. Бях забравил. Всички бяхме забравили. Видял я на около половин метър от... — Погледна към Мег. — От тялото. Съжалявам.

— Няма нищо.

— Остъргал я от леда. Не знам защо, може би от скука. Прибрал я в раницата си. Когато слязохме от планината, бяхме толкова зле, че съвсем забравил за нея. После я намерил в багажа си и ми я даде, защото се връщах тук. Решихме, че може би е на баща ти, Мег, затова трябва да ти я дадем. После аз си помислих, че е по-добре първо да отида при полицаите, затова реших да я донеса на шериф Бърк.

— Показа ли я на сержант Кобън? — попита Нейт.

— Не. Скот ми я даде точно преди да тръгна насам, а аз бързах. Реших, че вие можете да му я покажете.

— Чудесно. Благодаря ти, че я донесе.

— Не знам дали е била негова — каза Мег, когато останаха сами.
— Възможно е. Той носеше обица. Имаше различни. Не си ги спомням точно. Знам, че едната беше златна халкичка. Може тази да не е била негова. Или пък я е купил в Анкърдж, след като замина. Или да е...

— На убиеца му — довърши Нейт, разглеждайки обицата на дланта си.

— Ще я дадеш ли на Кобън?

— Първо ще си помисля.

— Прибери я. Нека тази вечер не стои пред очите ми. Не искам да бъде тъжна.

Нейт я пусна в джобчето на ризата си и го закопча.

— Така добре ли е?

— Да. — Тя облегна глава на рамото му и сложи длан върху Джоба. — Утре можеш да я покажеш на Чарлийн. Може би Ще се сети. Но засега... — Обхвана с ръце раменете му и отново качи крака около кръста му. — Докъде бяхме стигнали?

— Мисля, че бяхме ето там.

— А сега сме тук. Виж, зад теб има удобна кушетка. Колко бързо можеш да ме съблечеш?

— Да проверим.

Нейт отстъпи и в последния миг я завъртя, така че тя падна засмяна под него. Краката ѝ още бяха увити около кръста му, нетърпеливо издърпа ризата от панталоните му и задраска с нокти по гърба му.

— Очаквам тази вечер да се представиш много добре, защото досега никога не съм правила годежен секс.

— Ще се постарая. — Разкопча ризата ѝ и проследи с устни линията до копчетата на джинсите ѝ. — Ето започвам.

— Обичам амбициозни мъже.

Мег почувства езика му да се плъзга по тялото ѝ и зъбите да драскат оголената ѝ кожа, докато сваляше джинсите ѝ.

Щеше да се омъжи за него. *Представяш ли си?* За Игнейшъс Бърк с големите тъжни очи и силните ръце. Мъж, изпълнен с търпение, желание и смелост. И чест.

Прокара ръка през косата му. Не беше направила нищо през живота си, за да го заслужи. И това правеше станалото още по-прекрасно.

После зъбите му лекичко захапаха вътрешната част на бедрото ѝ и тя забрави да мисли.

Нейт беше навсякъде върху нея и около нея, замаян от усещането, че Мег вече му принадлежи. Че може да се грижи за нея, да я защитава, дай помага и да разчита на нея. Любовта сияеше като слънце със заслепяваща бяла светлина.

Отново намери устните ѝ и потъна в горещината и магията им.

С някаква част от ума си осъзнаваше, че кучетата лаят, беше яростна какофония, която се врязва в сексуалното опиянение. Когато вдигна глава, за да се ослуша, Мег го отблъсна.

— Нещо е нападнало кучетата ми.

Тя изскочи от стаята още преди той да стане от канапето.

— Мег, почакай! Чакай!

Чу до къщата някакъв рев, който определено не беше издаден от кучетата, и хукна след нея.

29.

Когато я настигна, тя държеше пушка и отваряше задната врата. Нейт скочи и рязко я затвори.

— Какво правиш, по дяволите?

— Защищавам кучетата си. Ще ги убият. Дръпни се, Бърк. Знам какво правя.

Прекалено разтревожена, за да губи време да го убеждава, заби приклада на пушката в корема му и едновременно се вбеси и изненада, когато вместо да се присвие, той не помръдна от мястото си и я бутна назад.

— Дай ми пушката.

— Имаш си. Това са моите кучета. — Дрезгав рев се извиси над яростния лай. — Ще убие кучетата ми!

— Не, няма. — Не можеше да определи за какво става дума, но по звука прецени, че е по-голямо от куче. Включи светлините навън и извади пистолета си от кобура. — Стой тук.

По-късно щеше да се чуди защо беше решил, че Мег ще го послуша, че ще се вслуша в разума. Че ще се пази. Но когато отвори вратата с вдигнат пистолет, тя се шмугна под ръката му и извърна тялото си и дулото на пушката в посоката, откъдето се чуваше борба.

За миг той изпита удивление, примесено със страх и уважение. Мечката беше огромна маса черна плът, която се открояваше на фона на снега. Зъбите ѝ блестяха остри и смъртоносни на светлината, когато разтваряше челюсти и злобно ревеше към кучетата.

Те я нападаха с къси, злобни скокове, ревяха и ръмжаха. Нейт видя на земята локва кръв, която попиваше. Мирисът ѝ, примесен с острата миризма на звяр, изпълваше въздуха.

— Рок, Бул. Тук! Елате при мен!

Прекалено са се вживели, беше единствената мисъл на Нейт, когато Мег извика. Нямаше да я послушат. Вече бяха решили да не бягат, а да се бият и бяха жадни за кръв.

Мечката падна на четири крака, изгърби се и звукът, които издаде, нямаше нищо общо с напудреното ръмжене на холивудските мечки. Беше по-свиреп и смразяващ. По-истински.

Замахна с острите си като бръснач нокти и запрати едно от кучетата надалеч. То изквича жалостиво. После мечката отново се изправи. Беше по-висока от човешки бой и огромна. Зъбите ѝ бяха окървавени, в очите ѝ гореше боен плам.

Нейт стреля, когато животното нападна, и отново, когато падна на четири крака и хукна към тях. Чу как пушката на Мег изгърмя веднъж, после втори път. Стори му се, че мечката изпищя с човешки глас, когато кръвта рукна по козината ѝ.

Падна на по-малко от метър от тях и земята под краката им се разтърси.

Мег му подаде пушката и хукна към кучето, което закуцука.

— Добре си, нищо ти няма. Чакай да видя. Само те е одраскала, нали? Ах, ти, глупаво куче. Не ти ли казах да дойдеш при мен?

Нейт остана още миг на мястото си, за да се увери, че мечката е мъртва. Рок душеше тялото и кръвта.

После отиде при Мег, която беше коленичила в снега, само по бикини и разкопчана риза.

— Влез вътре, Мег.

— Не е много тежка рана — тя говореше галовно на Бул. — Ще го превържа. Примамил я е към къщата, виждаш ли? С кърваво месо. — Очите ѝ приличаха на камъни, когато му показва полуизяденото месо, разхвърляно зад къщата. — Окачил е прясно месо на стряхата, вероятно и в края на гората. Примамил е мечката да дойде тук. Копеле. Това е направило копелето.

— Влез вътре, Мег. Ще изстинеш. — Изправи я на крака и почувства, че трепери. — Вземи оръжията. Аз ще донеса кучето.

Тя взе пушката и пистолета и подсвирна на Рок. Когато влязоха, остави оръжията на плота и хукна за одеяло и аптечка.

— Сложи го тук — извика, когато Нейт внесе кучето — Сложи го долу и го дръж. Това няма да му хареса.

Той я послуша, държа главата на кучето и не каза нищо, докато тя почистваше раната.

— Не е много дълбока. Сигурно ще му остане белег. Белег от битка. Седни, Рок! — извика Мег, когато той се опита да се пхне под

ръката ѝ и да подуши другаря си.

— Ще му бия две инжекции. — Извади спринцовка и със спокойна ръка изпръска малко от течността. — Дръж го мирен.

— Можем да го заведем при Кен.

— Не е толкова зле. Кен няма да направи нищо повече от това, което мога да направя тук. Ще му бия инжекция, за да го приспя, и ще зашия по-дълбоките рани. Ще му дадем антибиотик, ще го завием и ще го оставим да се съвземе.

Дръпна кичур козина, после заби иглата в кожата. Бул изскимтя и жално обърна очи към Нейт.

— Отпусни се, приятел, след малко ще ти стане по-добре. — Той галеше кучето, докато Мег шиеше.

— И имаш такива неща у дома?

— Човек никога не знае какво ще стане. Може да си порежеш крака, докато цепиш дърва, и ако няма ток, а пътищата са блокирани, какво ще правиш?

Докато работеше, беше смръщила вежди, но гласът ѝ беше спокоен и делови.

— Готово, миличкият ми, почти свърших. Сега ще те завием хубавичко. Ето малко мехлем, за да зарасне по-бързо, а и няма да му позволи да скъса конците, защото е горчив. Сега ще го превържа. Утре ще го заведе на преглед, но сега не е толкова зле.

Когато кучето заспа, покрито с одеялото, Рок се сгуши до него. Мег взе бутилката с вино и отпи направо от нея. Сега ръцете ѝ трепереха.

— Исусе!

Нейт взе шишето и внимателно го остави встрани. После я подхвана под лактите и я вдигна над пода.

— Никога повече не прави така!

— Ей!

— Погледни ме и ме чуй.

Нямаше избор — гласът му кънтеше, а лицето му, напрегнато от гняв, запълваше полезрението ѝ.

— Никога вече не рискувай по този начин.

— Налагаше се.

— Не, не се налагаше. Аз бях тук. Не беше нужно да изтичаш от къщата полугола, за да стреляш по гризли.

— Не беше гризли — изкрещя тя, — а черна мечка.

Нейт я пусна отново на пода.

— По дяволите, Мег.

— Мога да се грижа за себе си и за своите работи.

Той се обърна и на лицето му беше изписан такъв гняв, че Мег отстъпи назад. Това не беше търпеливият любовник, нито ченгето със студените очи. Това беше вбесен мъж, от който лъхаше такъв плам, че би могъл жива да я свари.

— Сега вече си моя, затова свиквай.

— Няма да стоя със скръстени ръце и да се правя на безпомощна, защото...

— Безпомощна, как не! Кой е казал, че трябва да се правиш на безпомощна? Има голяма разлика между това да се правиш на безпомощна и да хукнеш по бельо навън, когато не знаеш какво става. Има огромна разлика, Мег, когато се опитваш да ми попречиш, блъскайки ме с приклада в корема.

— Не съм... Наистина ли го направих? — Странно, но яростта му сякаш я охлади и тя се замисли. — Съжалявам. Не е трябвало.

Сетне притисна ръце към лицето си, пое си няколко пъти дълбоко дъх, докато се освободи от страха, гнева и треперенето.

— Да, не трябваше да правя някои неща, но просто реагирах. Аз... — Протегна ръка с дланта към него в знак на примирие, после отново взе виното си и бавно отпи, за да овлажни пресъхналото си гърло.

— Кучетата са ми партньори. Не можеш да се колебаеш, когато партньорът ти е в опасност. Освен това знаех какво става. Просто нямах време да ти обясня. Нямах време и да ти кажа, че... ми беше приятно да знам, че си до мен навън.

— Дори да не съм се държала добре, фактът, че си с мен, имаше значение.

Гласът ѝ предрезгавя и тя притисна пръстите на свободната си ръка до очите, докато се овладее.

— Ако искаш да ми се караш, няма да ти се разсърдя. Но може би ще изчакаш да си облека нещо. Студено ми е...

— Мисля, че свърших. — Нейт пристъпи към нея и я прегърна здраво.

— Виж, треперя. — Тя се сгуши в него. — Това нямаше да стане, ако ти не беше тук и нямаше на кого да разчитам.

— Да те облечем. — Той продължи да я прегръща, докато влязоха в дневната, после отиде да сложи още цепеници в огъня.

— Трябва да се грижа за теб — каза ѝ, — но няма да те задуша с грижи.

— Знам. Предпочитам да се грижа сама за себе си, но ще се опитам да не ти се бъркам.

— Добре. Сега ми обясни за примамката.

— Мечките са лакоми. Затова заравяш или запечатваш останките от храна, когато спиш на открито, носиш припасите в затворени кутии и ги оставяш далеч от лагера. Или строиш склад за провизиите на колове и винаги сваляш стълбата до него.

Мег обу панталоните си и прекара ръка през косата си.

— Надушат ли храна, мечките тръгват към нея, дори могат да се качват по стълба. Би се изненадал, ако видиш колко са пъргави. Могат да бродят и из града, из населени места, да ровят в кофите за боклук, да ядат от хранилките за птички. Може да се опитат да влязат в някоя къща, само за да проверят няма ли вътре нещо вкусно за ядене. Обикновено можеш да ги подплашиш, но не винаги.

Закопча ризата си и се приближи до огъня.

— На земята отвън имаше месо и се обзалагам, че ще намерим найлонови парчета от пликовете, в които е било. Някой го е сложил там, за да примамва мечка към къщата, а можеш да бъдеш напълно сигурен, че по това време на годината със сигурност ще успееш. Мечките току-що се събуждат и са гладни.

— Значи някой е сложил примамката с надеждата, че ще влезеш в капана.

— Не, не аз. Ти. — Коремът ѝ се сви. — Помисли си. Вероятно е сложил примамките по някое време днес, преди да се върна. Ако някой се беше опитал да го направи, докато бяхме тук, щяхме да чуем кучетата да лаят. Но ако си сам тук, както снощи, какво щеше да направиш, ако беше чул кучетата да лаят, както тази вечер?

— Щях да изляза да проверя защо, но нямаше да съм невъоръжен.

— Щеше да носиш пистолет — кимна тя. — Може и да е възможно да убиеш мечка с пистолет или да я уплашиш — ако имаш

късмет и стреляш достатъчно пъти, преди тя да изтръгне пистолета от ръката ти и да го изяде. Най-често просто ще я вбесиш. Особено ако става дума за мечка, която се бие с две ядосани хъскита. Щеше да мине през тях, Нейт. Вероятно щяха да я наранят, но щеше да ги разкъса на парчета. И ако ти беше тук сам с пистолета, също можеше да бъдеш разкъсан на парчета. Най-вероятно. Ранената мечка, раздразнената мечка щеше да влезе през вратата след теб. На това е разчитал онзи, който е оставил примамката.

— Ако е така, значи здраво съм подплашил някого.

— Нали това им е работата на полицаите? — Мег прокара ръка по коляното му, когато той седна до нея. — Който и да е бил, искал е да те убие или да ти причини ужасни болки. И не е имал нищо против да пожертва и кучетата ми.

— Или теб, ако нещата се бяха развили по-различно.

— Или мен. Но сега-засега, само ме вбеси. — Още веднъж погали коляното му, преди да се изправи. — Убили са баща ми и това ме ядоса. Но е станало отдавна и можах да се овладее. Щеше да ми е достатъчно да го открият и затворят. Но никой няма право да посяга на кучетата ми.

Когато се обърна, видя, че той отново се усмихва лекичко.

— Или на мъжа, за когото ще се омъжа, особено преди да ми е купил скъп пръстен. Ядосан ли си ми?

— Не толкова много. Няма да забравя как стоеше навън по червени бикини и разкопчана риза, която се вееше, а в ръцете стискаше пушка. Но след известно време този образ няма да бъде ужасяващ, а просто еротичен.

— Наистина те обичам. Това е най-чудното. Добре — Тя потърка лицето си. — Не можем да оставим трупа навън. Ще събере още много посетители, а кучетата ще му се нахвърлят сутринта. Ще повикам Джейкъб, за да ми помогне, и ще видим дали ще намери някакви следи от онзи, който го е направил.

Видя изражението му и пристъпи напред.

— Разбирам какво си мислиш. Джейкъб е бил днес тук, и то с мечо месо. Той не би го направил, Нейт. Мога да ти изброя няколко причини, освен факта, че е добър човек и ме обича. Първо, той никога не би застрашил кучетата ми. Обича ги и ги уважава. Второ, знаеше, че се прибирам тази вечер. Свързах се с него, след като поправих

двигателя. Трето, ако е искал да те убие, просто щеше да те прониже с нож в сърцето и да те зарови някъде, където никога нямаше да те открият. Простичко, чисто и лесно. А това беше подло, страховито и доста отчаяно.

— Съгласен съм с теб. Обади му се.

На другата сутрин в кабинета си Нейт изучаваше последните събрани доказателства. Парчета бял найлон, които приличаха на онзи, от който бяха направени торбичките в магазина „На ъгъла“, останки от месо, които беше сложил в пликче за доказателства.

И сребърна обица.

Беше ли я виждал някъде? Нещо се въртеше из ума му, опитвайки се да пробуди паметта му.

Една сребърна обица. Сега ги носеха повече мъже, отколкото някога. Модата се променяше и разпространяваше, дори баровците в днешно време носеха обици.

Но преди шестнадесет години? Не беше често срещано между мъжете. По-скоро свойствено за хипитата, музикантите, художниците, рокерите, бунтарите. А и това не беше дискретна малка обица или халкичка.

Тя искаше да привлече вниманието.

Не беше на Галоуей. Беше прегледал снимките и открил, че на ухото му имаше халкичка. Доколкото можеше да каже, след като погледна през лупата, другото му ухо не беше пробито.

За всеки случай щеше да попита съдебния лекар. Но нещо му казваше, че обичата принадлежи на убиеца. Малкото винтче липсваше. Представяше си фигурата без лице, която замахва с пикела, и обичата, която пада от ухото ѝ незабелязано. И после удря с пикела.

Дали беше останал там, наблюдавайки изненаданото лице на Галоуей, докато се е плъзгал по ледената стена? Беше ли стоял там, наблюдавайки го с интерес? Бил ли е шокиран или доволен? Развълнуван или отвратен? Едва ли има значение, помисли си Нейт. Нали вече го е убил.

После може би е взел раницата и я е претърсил. Не е имало смисъл да оставя припаси или парите, ако са били в нея. Трябвало е да бъде практичен. Да оцелее.

Кога е забелязал липсата на обичата? Твърде късно, за да се върне и да я търси, или му се е сторила прекалено незначителна подробност, за да се тревожи за нея?

Но обикновено точно детайлите помагаха за разрешаването на един случай — и връзката между тях.

— Нейт?

Без да изпуска обичата, той посегна към интеркома.

— Какво има?

— Джейкъб иска да те види — съобщи Пийч.

— Пусни го.

Не стана, а се отпусна назад в стола, когато ескимосът влезе и затвори вратата зад себе си.

— Очаквах да наминеш тази сутрин.

— Има някои неща, които не исках да казвам снощи пред Мег.

Джейкъб носеше яке от еленова кожа, избелели джинси, а на тънката ивица кожа около врата му висяха мъниста и лъскав кафяв камък. Посребрената му коса беше хваната в дълга плитка.

— Тогава сядай — покани го Нейт — и говори.

— Ще ги кажа прав. Ще ме оставиш да ти помогна за този случай или сам ще направя, каквото сметна за нужно. Но на това трябва да се сложи край. — Той пристъпи напред и за пръв път, откакто го познаваше, Нейт видя върху лицето му неподправен гняв. — Тя е мое дете. Беше моя дъщеря по-дълго, отколкото на Пат. Моя дъщеря е. Каквото и да мислиш за мен, каквото и да се питаш, аз ще участвам в разкриването на онзи, който я е застрашил снощи по един или друг начин.

Нейт се залюля на стола.

— Искаш ли значка?

Видя как ръцете на Джейкъб се свиха в юмруци, а после се отпуснаха също толкова бавно, колкото гневът се скри под някаква загадъчна маска.

— Не, не искам. Прекалено тежка е за мен.

— Добре. Ще те... използвам неофициално. Така по-добре ли е?

— Да.

— Смяташ ли, че в Лунаси се е разчуло за хората, които ти казаха за парите?

— Твърде е възможно. Хората обичат да говорят, особено белите.

— Ако с е разчуло за това, не е трудно да се предположи, че след като си близък с Галоуей и Мег, си ми казал какво си разбрал.

Джейкъб сви рамене.

— Защо не са ти попречили да ми кажеш?

Сега Джейкъб се усмихна.

— Живея отдавна и не е лесно да ме убият. Тази история снощи е била глупаво замислена и немарливо изпълнена. Защо просто не те е застрелял в главата, докато се разхождаш край езерото? После ти напълва джобовете с камъни и те праща на дъното. Аз бих постъпил така.

— Благодаря. Значи не е посмял да действа направо. Дори с Галоуей не е действал решително — каза Нейт, докато Джейкъб гледаше дъската. — Било е импулс на лудост, на алчност, възползване от възможността. А може би и трите. Не е било планирано.

— Не. — Замислен, Джейкъб кимна. — Има по-лесни начини да убиеш някого от това да изкачваш планина.

— Един удар с пикел — продължи Нейт. — Един. А след това изведнъж става твърде деликатен и дори не го изважда, нито се отървава от тялото. Това би било твърде директно, щял е да се замеси прекалено много. Същото е и с Макс. Инсценира самоубийство. Макс е виновен колкото него — може би така го е приел. Кучето? Това е просто куче, което ще отвлече вниманието, а и по този начин ще си отмъсти на Стивън Уайз. Но не би се изправил лице в лице с мен.

Той сложи обичайната на бюрото си.

— Познаваш ли я?

Джейкъб се намръщи.

— Дрънкулка, символ. Не е ескимоска. Ние си имаме свои символи.

— Мисля, че убиецът я е носил преди шестнадесет години. Отдавна е забравил за нея, но ще си спомни, ако я види. Виждал съм я и преди някъде. — Нейт я вдигна и се загледа в люлеещото се кръстче. — Но къде?

Носеше я непрекъснато у себе си. Това противоречеше на правилата, но я носеше в джоба си, докато си вършеше работата из града.

Не сподели с никого за инцидента у Мег и помоли нея и Джейкъб също да си мълчат. Щяха да си поиграят с убиеца.

Пролетта идваше, дните се удължаваха и зеленината превземаше белите полета. Шерифът си вършеше работата, разговаряше с хората от града си, изслушваше проблемите и оплакванията им.

И разглеждаше ушите на всички мъже, с които разговаряше.

— Могат да се затварят — каза му веднъж Мег.

— Какво?

— Дупките в ушите — или където и да било. — Тя лекичко прокара пръсти по пениса му.

— Моля те. — Не можа да потисне тръпката и тя се разсмя лукаво.

— Чувала съм, че това правело проникването още по-възбуждащо.

— Не си го и помисляй. Как така се затварят?

— Зарастват. Ако са скоро пробити и спреш да носиш обиците, те — Мег издаде мляскаш звук — се затварят.

— По дяволите. Сигурна ли си?

— Някога имах четири дупки тук. — Подръпна лявото си ухо. — Нещо ми скимна и ги пробих.

— Сама? Пробила си ги сама?

— Разбира се. Да не съм някаква мухла! — Претърколи се върху него и тъй като беше гола, умът му се отклони за известно време от разговора. — Няколко месеца носих четири обици, но ми се видя много трудоемко и махнах двете. И дупките се затвориха. — Включи лампата, после наклони глава. — Виждаш ли?

— Можеше да ми го кажеш, преди да огледам ушите на целия град и да си отбележа кой има дупки за обици.

Мег пощипа ухото му.

— И на теб ще ти отива.

— Не.

— Аз мога да ти пробия ухото.

— В никакъв случай. Нито ухото, нито каквото и да било друго.

— Бъзльо!

— Точно така. Сега трябва да мисля отначало, след като списъкът ми няма да е от полза.

Тя го възседна и го пое в себе си.

— Мисли после.

Влезе в „Хижата“ и видя Хоп и Ед, които говореха над порции пържоли със салата. Спря при тях.

— Мога ли да ви прекъсна за малко?

— Разбира се, сядай. — Хоп му направи място. — Обсъждахме поверителни въпроси. Направо ме заболява глава, а Ед е слисан. Чудим се как да разтегнем бюджета, за да построим библиотека. Като начало ще се разположи в сградата на пощата. Какво мислиш?

— Идеята ми се вижда добра.

— Всички сме съгласни с това. — Ед попи устни със салфетката. — Но ни трябва още малко средства, за да успеем. — Той намигна на Хоп. — Знам, че не ти е приятно да го чуеш.

— Ще накараме хората да участват с парични дарения или с материали, с труд. Ще изпросим пари за книги или ще ни ги дарят. Хората са щедри, когато харесат някой проект.

— Аз ще участвам — увери ги Нейт. — Когато стане нужда. Междувременно и аз имам един поверителен въпрос. Канех се да намина при теб, Ед. Става дума за банката. Минало е време, тъй че може да те затрудня.

Няма дупка на ухото, помисли си Нейт, когато Ед кимна.

— Когато става дума за банката, паметта ми е дълга. Питай.

— Свързано е с Галоуей.

— С Пат? — Той снижи глас и се огледа. — Може би не бива да го обсъждаме тук заради Чарлийн.

— Няма да трае дълго. Според един информатор Галоуей спечелил доста пари на покер, докато бил в Анкъридж.

— Пат обичаше да играе покер — отбеляза Хоп.

— Така беше. Играл съм с него много пъти, но с малки залози — добави Ед. — Не мога да си представя, че е спечелил много.

— Информаторът ми твърди друго. Затова се чудех дали не е изпращал пари в сметката си в града, преди да замине да се изкачва?

— Не си спомням такова нещо. Дори чек не е пращал. Тогава банката беше още малка, както ти казах. — Ед замислено присви очи. — Макар че по времето, когато Пат замина, вече имяхме истински трезор и две касиерки на половин ден. И все пак аз участвах в почти всички операции.

Той потърка брадичката си и се облегна.

— Пат не вземаше парите на сериозно. Никога не идваше в банката да внася или тегли пари.

— А когато отиваше да работи извън града? Обичайно пращаше ли пари оттам?

— Да, понякога. Помня, че Чарлийн идваше един-два пъти всяка седмица — в продължение на повече от два месеца — за да провери дали е внесъл нещо, след като е заминал. Ако е спечелил много пари, в което лично аз се съмнявам, може да ги е внесъл на място или просто да ги е прибрал в кутия от обувки.

— По-склонна съм да предположа второто — намеси се Хоп. — Пат изобщо не мислеше за пари.

— Хората, които са расли в богати семейства, обикновено са такива. — Ед сви рамене. — А има и други — подхвърли, намигвайки на Хоп, — които трябва да мамят, ако искат да построят градска библиотека.

— Ще ви оставя да довършите разговора си. — Нейт излезе от сепарето. — Благодаря, че ми отделихте време.

— Би трябвало да се занимава с проблемите на града — поклати глава Ед, вдигайки кафето си.

— Той смята, че точно това прави.

— Ако ще правим библиотека, ще имаме нужда от добра реклама, Хоп.

— Съгласна. Засега той действа тихомълком. Когато се убеди, че Макс е убил Пат, ще престане.

— Голям инат е. Не се отказва. Хубаво качество за началник на полицията.

Джейкъб беше прав: някои хора не искаха да говорят с полицаи. Дори заедно с него Нейт не успя да научи нищо повече от пътуването, което предприе до Анкъридж.

Не че беше напразно.

Не беше ходил при Кобън. Трябваше да го направя, мислеше си, докато Джейкъб се плъзгаше по езерото. Редно бе да му занесе обицата, но не го направи.

Нуждаеше се от още малко време, за да приключи.

Когато самолетът кацна, най-сетне се отпусна.

— Благодаря, че дойде с мен. Искаш ли да вържа самолета? Ще влезеш ли?

— Знаеш ли как?

— Сега е като лодка с криле. Знам как се швартова лодка.

Джейкъб кимна към Мег, която идваше към тях.

— Имаш си друга работа.

— Така е. Е, довиждане тогава.

Стъпи на плавника, молейки се да не изгуби равновесие и да се опозори, като падне в езерото. Но успя да стъпи на единия край на кея, точно когато Мег се появи на другия.

— Къде отива? — попита тя, когато Джейкъб се отдалечи.

— Каза, че имал друга работа. — Протегна ѝ ръка. — Върнала си се рано.

— Не, ти закъсня. Почти осем е.

Той погледна към небето, което беше съвсем светло, като по обяд.

— Още не съм свикнал. Къде ми е вечерята, жено?

— Ха-ха-ха. Опечи си бургери с лосово месо.

— Те са ми особено любими.

— Нищо ли не откри в Анкъридж?

— Не, поне за разследването. А как беше твоят ден?

— Всъщност и аз бях там за малко. И когато отидох, случайно минах покрай един магазин, в който продаваха булчински рокли.

— Сериозно?

— Престани да се хилиш. Продължавам да твърдя, че не искам голяма сватба. Просто един див купон тук, в къщата. Но реших да се докарам в страхотна дреха. Такава, която ще накара очите ти да изскочат!

— И намери ли?

— Това аз си знам, а ти ще разбереш. — Тя стъпи на верандата пред него и го целуна шумно. — Обичам месото за бургера добре препечено, а хлебчето — само затоплено.

— Ясно. Но преди да вечеряме, нека да ти кажа, че аз също пазарувах за сватбата днес.

— Така ли?

— Да. — Нейт извади кутийка от джоба си. — Познай какво е това.

— Мое е. Дай си ми го.

Той отвори кутийката и с удоволствие видя как Мег широко разтвори очи, когато видя шлифования диамант върху платинена халка.

— Мили Боже! — Мег го извади от кутията, вдигна го нагоре и скочи от верандата. После се разтанцува из двора, издавайки звуци, които той прие като одобрителни.

— Това значи ли, че ти харесва?

— Страхотен е! — С танцова походка се върна към него. — Това, шериф Бърк, наистина е пръстен. С колко олекна?

— Господи, Мег.

Тя продължи да се кикоти като смахната.

— Знам, здраво. Всъщност не искам да знам. Невероятен е, Нейт. Глупав и екстравагантен, значи — идеален. Просто съвършен.

Тя го сложи в дланта му.

— Хайде, сложи ми го по-скоро.

— Извинявай, но не може ли да го направим по-тържествено.

— Мисля, че вече е късно. — Нетърпеливо щракна с пръсти. — Хайде, дай ми го.

— Добре, че не се напъвах да измисля нещо поетично, което да ти кажа, когато го правя. — Нейт сложи пръстена на пръста ѝ, където той ярко заблестя. — Внимавай да не си извадиш окото с него.

— Кога ли ще се пръсна!

— Моля?

— Все повече и повече се влюбвам в теб. Кога ли най-после ще се пръсна от любов! — Обхвана лицето му с длани, което винаги караше сърцето му да подскача. — Не знам дали аз съм идеалната жена за теб, Нейт, но ти със сигурност си идеалният мъж за мен.

Той хвана ръката с пръстена и я целуна.

— Ако и когато се пръснем от любов, ще го направим заедно. А сега да вървим да правим лосови бургери!

30.

— Какво е това? Мег погледна към връзката ключове в ръката на Нейт и умишлено смръщи чело.

— Приличат ми на ключове.

— Защо са ти толкова много ключове?

— Защото има много ключалки. Това тест ли е?

Нейт ги претегли на дланта си, докато тя му се усмихваше невинно.

— Мег, ти дори не заключваш вратата през половината време. Откъде са всички тези ключове?

— Ами... Понякога човек трябва да влезе някъде, а вратата е заключена. Тогава е нужен ключ.

— И мястото, което е заключено, не е собственост на този човек, нали?

— Технически. Но никой не живее изолирано, всички ние сме едно цяло в дзен вселената.

— Значи това са дзен ключове?

— Именно. Върни ми ги.

— Няма да стане. — Той стисна юмрук. — Дори в дзен вселената, ще ми бъде неприятно да арестувам съпругата си за незаконно проникване.

— Още не съм ти съпруга, приятел. Имаш ли заповед за обиск?

— Стояха на видно място. Не ми е нужна заповед.

— Гестаповец.

— Престъпница. — Обхвана брадичката ѝ със свободната си ръка и я целуна. После отвори задната врата на джипа и повика кучетата. — Хайде, момчета, да се повозим.

Мег отказваше вече да оставя сами кучетата в къщата. Водеше ги у Джейкъб, а когато работата ѝ не го позволяваше, Нейт ги вземаше в кучкарника на „Хижата“.

Той помогна на Бул, който още се лекуваше, да скочи в колата.

— Приятен полет — пожела на Мег.

— Благодаря.

Пъхнала ръце в джобовете, тя тръгна към самолета, после се обърна отново.

— Ако искам, мога да си намеря нови ключове. Имам си начини.

— Сигурен съм — промърмори Нейт.

Както му беше навикът, изчака, докато излети. Обичаше да я гледа как се плъзга от водата във въздуха, да слуша как моторите раздират тишината. В такива мигове не можеше да мисли за нищо друго, освен за нея, за тях, за живота, който щяха да си изградят.

Мег вече работеше по цветните лехи, обграждащи верандата. Говореше за кандилки, божури и за вълчата урина с която ги пръскала, за да ги защити от лосове.

Обеща му, че ралиците ѝ щели да станат три метра през дългите летни дни.

Представи си Мег Галоуей, пилот и убиец на мечки, и жена, която прониква незаконно в чуждите къщи, да се грижи за цветя. Беше му казала, че далиите ѝ били едри като тасове на гуми.

Искаше да ги види. Да седи на верандата с нея през безкрайната лятна нощ, когато слънцето не залязва, и да гледа цветята пред къщата.

Колко е простичко, помисли си. Животът им щеше да се състои от хиляди простички моменти. Но нямаше да бъде обикновен.

Самолетът издигна нос и полетя като малка червена птичка в огромното синьо небе. Нейт се усмихна и почувства облекчение, когато тя го поздрави с полягане вдясно и вляво.

Когато отново настъпи тишина, се качи в колата. И се замисли за други неща.

Може би беше глупаво да залага толкова много на една обица, на малко парченце сребро, както и на непотвърдените слухове, че Галоуей е притежавал солидна сума пари в брой.

Но беше виждал и преди тази обица и щеше да си спомни къде. Рано или късно. А парите често бяха мотив за убийство.

Докато караше към града, продължаваше да мисли. Галоуей беше притежавал пари и красива жена. Сериозни основания да бъде убит. В град като този жените бяха скъпа стока.

Комитетът по организирането на парада вече поставяше Украсата за Първи май. Тя не се състоеше от обичайните червени, бели и сини знамена, характерни за малките градски паради. Защо Лунаси

да бъде като всички останали. Вместо това знамената бяха дъга от синьо, жълто и зелено.

Видя един орел, кацнал върху гирлянда, които сякаш кимаше одобрително.

По главната улица хората чистеха и украсяваха домовете и предприятията си за пролетта. Саксии и висящи кошнички с теменужки и броколи — бяха му казали, че и двете растения са студоустойчиви — вече бяха изнесени навън. Верандите и капаците на прозорците бяха боядисани наново. Мотоциклети и скутери замениха снегомобилите.

Децата ходеха с колела на училище и вече носеха обувки, а не ботуши.

Но планините, които ограждаха царството на пролетта, макар и огрявани по четиринадесет часа дневно, неумолимо се бяха вкопчили в зимата.

Нейт паркира и пусна кучетата в кучкарника. Те го изгледаха жално и опашките им увиснаха.

— Знам, че е гадно. — Клекна и пъхна пръсти през мрежата, за да ги оближат. — Щом хвана лошите, майка ви вече няма да се тревожи и ще ви оставя вкъщи да си играете.

Когато се отдалечи, те завиха тъжно и това го накара да се почувства ужасно виновен.

Мина през фоайето и откри Чарлийн в офиса ѝ.

— Наех за лятото трима колежани — потупа тя компютъра. — С тези резервации ще ми трябва помощ.

— Браво на теб.

— Местните водачи също помагат. През юни тук ще бъде пълно с хубави колежанчета. — Докато го казваше, очите ѝ блеснаха, но на Нейт му се стори, че това беше по-скоро защитна реакция, отколкото радостно очакване.

— Значи всички ще имаме много работа. Чарлийн... — Той затвори вратата. — Ще те попитам нещо и то няма да ти хареса.

— Че кога те е спирало подобно нещо? Нямах как да бъде деликатен.

— Кой е първият мъж, с когото спа, след като Галоуей замина?

— Не разказвам за себе си на всеки срещнат, Нейт. Ако беше спал с мен, щеше да знаеш.

— Не става дума за клюки, Чарлийн, и това не е игра. Искаш ли да открием кой е убил Пат Галоуей?

— Разбира се. Знаеш ли колко е трудно да планираш погребение, когато покойникът е все още в някаква морга и не знам кога ще мога да го прибера у дома. Всеки ден питам Бинг кога смята, че земята ще омекне достатъчно, за да се копае. За да изкопае гроб за моя Пат.

Тя извади две книжни салфетки от пакетчето на бюрото и си издуха носа.

— Когато майка ми погребва баща ми — каза Нейт, — цял месец обикаля като призрак из къщата. Че дори и повече. Правеше всичко, което трябваше да прави — като теб, но умът ѝ беше другаде. Човек не можеше да стигне до нея. Сякаш се изгуби някъде. Така и не успях да я намеря повече.

Чарлийн примигна, за да преглътне сълзите си, и остави кърпичките.

— Колко тъжно.

— Но ти не си постъпила така. Не си позволила изчезването му да те превърне в призрак. Сега те моля за помощ. Кой те ухажваше, Чарлийн?

— По-добре попитай кой не го е правил. Бях млада и хубава. Трябваше да ме видиш тогава.

Нещо прещрака в ума му, но докато се опитваше да разбере какво е, тя избухна.

— И бях сама! Не знаех, че е мъртъв. Ако знаех, нямаше да бързам толкова да... Бях наранена, ядосана и когато мъжете се тълпят около теб, защо да не си избереш някого? И не само един.

— Изобщо не те обвинявам.

— Първо спях с Джон. — Раменете ѝ трепнаха и тя хвърли салфетките в розовото кошче за боклук. — Знаех, че е влюбен в мен, а и беше толкова сладък. Толкова внимателен — добави тъжно. — Затова отидох при него. Но не само при него. Това ми носеше удовлетворение. Разбивах сърца и бракове. И не ми пукаше.

Овладея се и за пръв път изглеждаше спокойна, почти замислена.

— Никой не е убил Пат заради мен. А ако е било така, го е направил напразно. Защото никога не ми е пукало за когото и да било от тях. Не съм им дала нищо, което да не си върна. Пат не е мъртъв заради мен. А ако е така, кълна се, че не бих могла да го преживея.

— Не, не са го убили заради теб. — Нейт застана зад нея, сложи ръце на раменете ѝ и леко ги разтри. — Не са.

Тя вдигна ръка и я сложи върху неговата.

— Чаках го да се върне. Да види, че не тъгувам за него, да ме пожелае отново. Кълна се в Бога, Нейт, докато не намерихте трупа му, все още го чаках.

— Щял е да се върне. — Когато Чарлийн поклати глава, той я притисна по-силно. — Когато водиш разследване, трябва да вникнеш в психиката на жертвата. Научаваш се да четеш мислите ѝ по-добре от онези, които са я познавали приживе. Щял е да се върне.

— Това е най-хубавото нещо, което някой някога ми е казвал — каза тя след малко. — Особено човек, който не се опитва да ми бръкне под полата.

Нейт лекичко я потупа по гърба и извади обицата от джоба си.

— Познаваш ли това?

— Хм. — Чарлийн отново подсмъркна и прекара пръст по миглите си, за да ги изсуши. — Хубава е, но ми се струва мъжка. Не бих носила такова нещо. Аз обичам по-ефектните бижута.

— Възможно ли е да е била на Пат?

— На Пат? Не, нямаше такава. Не обичаше кръстовете и изобщо религиозните символи.

— Виждала ли си я преди?

— Не мисля. Но може и да не си спомням. Не е кой знае какво.

Нейт реши да започне да я показва и да преценява реакциите. Тъй като Бинг закусваше в „Хижата“, отиде до масата му и залюля обицата.

— Ти ли си я изгубил?

Бинг едва я погледна и се вторачи в очите на шерифа.

— Последния път, когато ти казах, че съм изгубил нещо, пострадах.

— Обичам да връщам вещите на собствениците им.

— Не е моя.

— Знаеш ли на кого е?

— Не си губя времето да разглеждам ушите на хората. И не желая повече да ти гледам мутрата.

— И аз се радвам, че се видяхме, Бинг — подхвърли шеговито и прибра обичата. Забеляза, че механикът беше подстригал малко брадата си — вероятно това беше лятната му прическа. — Февруари 1988. Не мога да открия човек, който да потвърди със сигурност, че си бил тук. Един-двама дори са убедени, че те е нямало.

— Да си гледат работата.

— Макс бил заминал, а чух, че тогава си си падал по Кари.

— Не повече, отколкото по която и да е друга жена.

— Струва ми се, че е било подходящо време да се завъртиш около нея. Приличаш ми на човек, който не пропуска удобните случаи.

— Тя не се интересуваше от мен, защо да си губя времето? По дяволите. По-лесно би било да си платя на час. Може би съм ходил в Анкърдж онази зима. Имаше една курва на име Кейт, с която си имах вземане-даване. Галоуей — също.

— Кейт Курвата?

— Да. Вече не е жива. Какъв срам. — Бинг сви рамене. — Получила сърдечен удар между двама клиенти. Поне така казват. — Сетне се приведе напред. — Не съм убил онова куче.

— Така казваш, но изглежда си по-загрижен за него, отколкото за двамата мъртви мъже.

— Хората могат да се грижат за себе си по-добре, отколкото едно старо сляпо куче. Може би съм ходил в града онази зима. Може би съм видял Галоуей у Кейт. Хич не ми пука.

— Говори ли с него?

— Имах си други проблеми. Той също. Играеше покер.

Нейт вдигна вежди, сякаш беше донякъде изненадан, донякъде заинтересуван.

— Така ли? Внезапно взе да си спомняш много подробности.

— През цялото време ми се навираш в носа, нали? Разваляш ми апетита, затова се опитах да си спомня.

— Ти игра ли покер?

— Бях отишъл за курва, не за да играя комар.

— Спомена ли ти за плановете си да изкачи Безименната?

— За бога, той тъкмо си вдигаше панталоните, а аз се канех да смъкна моите. Не сме си бърбрили. Каза, че му провървяло на карти, затова дошъл само да изчука Кейт и се връщал обратно. Тя пък ми спомена, че този ден било пълно с лунатици, но това било хубаво.

Имала много работа. После се захванахме с онова, за което бях отишъл.

— Видя ли Галоуей, след като свърши работата?

— Не си спомням. — Бинг зачопли с вилицата в чинията си. — Може би е идвал в бара, а може би — не. Аз отидох при Айк Трански, трапер, който живееше близо до Скуента, и останах при него няколко дни — ходихме на лов, ловихме риба на леда. После се прибрах.

— Трански ще подкрепи ли това?

Очите на Бинг заприличаха на топчета ахат.

— Не е нужно никой да подкрепя казаното от мен. А и той умря през 1996.

Удобно, помисли си Нейт, докато излизаше. Двамата души, които Бинг беше споменал като потенциални свидетели, бяха мъртви. Или пък нещата можеха да бъдат погледнати от друг ъгъл.

Откраднати ръкавици, откраднат нож, оставени край убито куче. Собственост на човек, който е видял Галоуей и е говорил с него.

Не беше трудно да се сетиш, че Галоуей се е върнал към играта или е спрял да пийне с приятели.

Познайте на кого налетях при Курвата Кейт? Светът е малък, мислеше си Нейт. Малък и стар. Ако Бинг казваше истината, може би убиецът се тревожеше, че Галоуей е споменал кой друг от Лунаби е играл покер и плащал за курви.

Реши по пътя към участъка да се отбие тук-там, размахвайки единствената си улика. По-късно я показва на Ото. Заместникът сви рамене.

— Нищо не ми говори.

Отношенията им бяха студени и официални. Нейт съжаляваше, но нямаше как да го избегне.

— Винаги съм смятал, че малтийският кръст е по-скоро военен символ, отколкото религиозен.

Ото не трепна.

— Аз съм морски пехотинец и не нося обици.

— Добре. — И както всеки път досега Нейт прибра обичата в джоба си и го закопча.

— Говори се, че я показваш на всички. Хората се чудят защо началникът на полицията си губи времето с някаква загубена обица.

— Пълно обслужване — непринудено отвърна Нейт.

— Шерифе — обади се Пийч от бюрата си, — получихме съобщение за мечка в гаража на Джини Ман. Съпругът ѝ е на лов — добави. — Сама е вкъщи с двегодишното си дете.

— Кажи ѝ, че идваме. Ото?

Когато поеха по изровената алея на два километра северно от града, Ото хвърли поглед към Нейт.

— Надявам се, че няма да ме караш да обикалям в кръг, докато ти стърчиш до прозореца и даваш предупредителни изстрели покрай главата на мечката.

— Ще видим какво ще правим. Защо се е навряла в гаража?

— Със сигурност не си оправя карбуратора. — Когато Нейт се изкикоти, Ото се усмихна. После отново стана сериозен, спомняйки си какви са отношенията им. — Сигурно някой е забравил вратата отворена. Може вътре да е имало наченат пакет кучешка храна или храна за птички. Или пък глупавата мечка просто е влязла, за да види има ли нещо интересно.

Спряха пред двуетажната къща с прилепен гараж, чиято врата наистина зееше отворена. Не можеше да се определи дали мечката е виновна за бъркотията, която се виждаше вътре, или семейство Ман небрежно хвърля вътре различни вещи, все едно е на градското сметище.

Джини отвори предната врата. Червената ѝ коса беше събрана на тила, широката ѝ риза и ръцете бяха омазани с боя.

— Влязла е отзад. От двадесет минути вилнее вътре. Мислех, че ще си тръгне, но вече се боя, че ще се опита да влезе и в къщата.

— Стой вътре, Джини — нареди Нейт.

— Видя ли я? — попита Ото.

— Зърнах я, когато се намъкваше вътре. — Чуваше се неистов лай, придружен от плач на дете. — Вкарах кучето вътре и тъкмо се заех да боядисвам кабинета горе, когато Роджър започна да лае. Събуди детето. Направо ще полудея от врявата, която вдигат. Мечката е кафява. Млада е, но е доста голяма.

— Мечките са любопитни — обясни Ото, когато провериха пушките си и се насочиха към гаража. — Щом е млада, сигурно просто ще се порови вътре и ще избяга бързо, когато ни види.

Отзад Нейт видя, че семейство Ман бяха оградили парче земя за градина. Очевидно на идване мечката беше минала през него, после беше прекарала известно време в чупене на пластмасовата щайга, пълна с вестници и каталози.

Нейт огледа наоколо и махна на Ото, когато забеляза кафявата маса сред дърветата.

— Ето я.

— По-добре да я подплашим, за да избяга. И да не се връща повече.

Ото насочи пушката към небето стреля два пъти. Нейт видя развеселен, как мечката размърда дебелия си задник и хукна да бяга.

Сега стоеше до човек, фигуриращ в списъка му със заподозрени.

— Беше лесно.

— Обикновено е така.

— Понякога не е. Онази вечер с Мег трябваше да убием една, дошла до къщата й.

— От това ли пострада кучето й? Чух, че било ранено.

— Да. Щеше да нападне и нас, ако не я бяхме убили. Някой я беше подмамил към къщата.

Ото присви очи.

— Какви ги говориш?

— Някой беше окачил прясно кърваво месо в найлонови пликове по къщата на Мег.

Ото стисна устни, после рязко се обърна и направи няколко крачки. Нейт отпусна ръка върху приклада.

— Искаш да знаеш дали бих направил нещо толкова страхливо и подло? Дали бих допуснал двама души да бъдат разкъсани на парчетата? При това единият от тях е жена?

Заби пръст в гърдите на Нейт два пъти.

— Приемам, че когато става дума за Галоуей, би могъл да ме заподозреш, приемам го, дори когато става дума за Макс. Яд ме беше, че ме заподозря и за Юкон, но преглътнах и това. Ала проклет да съм, ако оставя да ме обвиниш в подобно нещо. Бил съм морски пехотинец. Знам как да убия човек, ако ми се налага. Мога да го направя бързо и са ми известни много места, където да се отърва от тялото и никой да не го намери.

— Така мисля и аз. Затова те питам, Ото, кой би паднал толкова ниско?

Мъжът потръпна. Нейт виждаше, че е още ядосан. В едната си ръка държеше пушката, но дулото ѝ сочеше към земята.

— Не знам. Но такъв човек не заслужава да живее.

— Обицата, която ти показах, е негова.

Интересът победи гнева.

— Около къщата ли я намери?

— Не. Била е в пещерата с Галоуей. Ето за какво трябва да помислим. Кого е харесвал Галоуей, на кого е вярвал, с кого би се изкачвал през зимата? Кой би спечелил нещо от смъртта му? Кой е носел това? — добави и пипна джоба си. — Кой се е смятал за лошо момче и е можел да напусне града за няколко седмици, без никой да го коментира?

— Включваш ме в разследването?

— Да. Да кажем на Джини, че вече е чисто.

Не се знаеше коя бе по-изненадана, когато Мег отиде да прибере кучетата си. Тя или Чарлийн, която точно ги хранеше с остатъци от ресторанта.

— Няма защо да ги хвърлям. Тези кучета не обичат да стоят затворени.

— Налагаше се, докато Бул се излекува.

Неловко застанаха една до друга, докато кучетата се хранеха.

— Знаеш ли какво го е нападнало? — попита след малко Чарлийн.

— Мечка.

— Господи. Имал е късмет, че се е отървал толкова леко. — Чарлийн клекна и изпрати въздушни целувки на Бул. — Горкичкият ми.

— Взе забравям, че обичаш кучета. Никога не си вземала да гледаш.

— Имам си достатъчно работа. — Пръстенът на Мег блесна на слънцето и привлече вниманието ѝ. — Чух за годежа ти.

Хвана ръката на дъщеря си и я дръпна към себе си.

— Джоана от клиниката е разбрала и каза на Роуз, а Роуз — на мен. Щеше ми се ти да ми съобщиш. Значи Нейт наистина го направи,

а?

— Късметлийка съм.

— Така е. — Чарлийн пусна ръката ѝ и тръгна, но спря и добави:

— И той е късметлия.

За миг Мег замълча.

— Очаквам отровната стрела.

— Няма такава. Изглеждате по-добре заедно, отколкото поотделно. Ако си решила да се омъжваш, поне да е за мъж, с когото си подходите.

— А защо не мъж, който ме прави щастлива?

— Това имах предвид.

— Добре. Добре — промърмори Мег.

— Може да ви организирам тържество по случай годиша.

Младата жена бръкна в джобовете на джинсовото си яке.

— Няма да чакаме много. Едва ли има нужда от тържество, при положение че ще бъдем сгодени само месец.

— Както искаш.

— Чарлийн — извика Мег, преди майка ѝ да се прибере, — можеш да ми помогнеш за сватбата. — Видя как удоволствие и изненада оживиха лицето на Чарлийн. — Не искам да е някоя лъскава сватба, просто да отпразнуваме събитието у дома, но нека е хубаво.

— Мога да се заема. Със сигурност ще е нужно да има хубава храна, изобилие от напитки. А също и приятна атмосфера. Цветя и украса. Можем да го обсъдим.

— Добре.

— Сега... имам малко работа. Можем да поговорим за това утре.

— Става. Ще оставя кучетата още малко тук, защото току-що ги нахрани, и ще отида за някои покупки.

— До утре тогава.

Чарлийн влезе бързо, преди да е размислила. Отиде до стаята на Джон и почука.

— Отворено е.

Той седеше на малкото си бюро, но се изправи при влизането ѝ.

— Чарлийн. Извинявай, преглеждам писмени работи. Трябва да приключа.

— Не заминавай. — Тя се облегна на вратата. — Моля те, не заминавай.

— Не мога да остана, следователно трябва да замина. Подадох оставка. Помагам на Хоп да ми намери заместник.

— Никой не може да те замести, Джон, каквото и да си мислиш за... другите мъже. Държах се зле с теб. Знаех, че ме обичаш, но не си позволих да ти отвърна със същото. Харесваше ми да си мисля, че има някой, на когото винаги мога да разчитам, но не си позволих да го обикна.

— Знам. Всичко това ми е ясно, Чарлийн. И най-после намерих смелост да го променя.

— Моля те, остави ме да довърша. — С умоляващ поглед скръсти ръце на гърдите си. — Страх ме е и трябва да го кажа, преди да се изпари смелостта ми. Обичам да карам мъжете да ме желаят, да виждам пламъчето в очите им. Харесва ми да спя с тях, особено с помладите. Така, когато е тъмно и усещам ръцете им върху тялото си, вярвам, че °Ще нямам четиридесет.

Докосна лицето си.

— Мразя факта, че остарявам, Джон, че всеки ден откривам в огледалото нови бръчки. Докато мъжете ме желаят, мога да се преструвам, че съм още млада. Дълго време бях уплашена и ядосана, уморих се.

Пристъпи напред.

— Моля те, Джон, не заминавай. Не ме изоставяй. Ти си единственият мъж след Пат, с когото мога да се отпусна, да се чувствам спокойна. Не знам дали те обичам, но искам да те обикна. Ако останеш, ще се опитам.

— Аз не съм Карл Хайдъл, Чарлийн. И не мога повече да търпя. Не мога да седя тук и да се утешавам с книги, докато ти се въргалаш с някого в леглото.

— Вече няма да има други мъже, кълна се. Ако останеш и ми дадеш шанс. Не знам дали те обичам — повтори тя, — но мисълта да те изгубя ми разкъсва сърцето.

— Това е първият път от шестнадесет години, когато влизаш в тази стая, за да говориш с мен. За да ми кажеш нещо истинско. Дълго време те чаках.

— Прекалено дълго ли? Кажи ми, че не е късно.

Той отиде при нея, прегърна я и опря буза в косата ѝ.

— Не знам. Едва ли някой от нас може да каже. Така че ще трябва да поживеем и да видим.

Нейт забодне значката си върху маскировъчната риза, на чийто ръкав имаше емблема на полицейския участък в Лунаси. Кметът го беше уведомил, че на Първи май трябва да е облечен официално.

Когато сложи кобура с пистолета, Мег многозначително изхъмка.

— Полицаяте са много секси. Защо не се върнеш в леглото?

— Трябва да отида по-рано. Вече трябваше да съм там. Освен участниците в парада, очакваме днес в града да пристигнат две хиляди души. Хоп и Чарлийн са направили голяма реклама.

— Всички харесват парадите. Щом си толкова официален, дай ми десет минути и ще те закарам със самолета.

— Ще ти трябва по-дълго време, за да провериш уредите, отколкото на мен да стигна дотам с колата. Пък и не можеш да се приготвиш за десет минути.

— Мога, особено ако някой ми направи кафе.

Докато Нейт гледаше часовника си и въздишаше, тя влетя в банята.

Когато се върна горе с две чаши кафе, вече обличаше червената си риза върху бяло поло.

— Направо съм удивен.

— Знам как да използвам времето, хубавецо. Тъкмо по пътя ще уточним някои неща за сватбата. Успях да разубедя Чарлийн да наеме пергола и да я покрие с розови рози.

— Какво е пергола?

— Представа нямам, но няма и да я видим. Тя е сериозно засегната, защото твърди, че не само е романтично, но и абсолютно задължително за сватбените снимки.

— Хубаво е, че двете се разбирате.

— Няма да е задълго, но улеснява живота ми за момента. — Мег изгълта набързо кафето. — Две минути за грим — заяви и хукна обратно към спалнята. — С Големия Майк мъдруват над огромната сватбена торта. Оставих я да прави, каквото иска. Обичам торта. Разправяме се за цветята. Няма да бъде погребана с розови рози. Но се съгласихме за някои неща. Да наемем професионален фотограф. Това е

важно събитие, затова искаме професионалист. Казва, че трябва да си купиш нов костюм.

— Вече си имам.

— Тя настоява, че ти трябва нов, и то сив. Стоманеносив, а не гълъбовосив. Или обратното. Не знам и смятам да те хвърля на вълците. Сам се оправяй с нея.

— Мога да си купя костюм — промърмори той. — Сив. Позволено ли ми е поне да избира бельото си?

— Питай Чарлийн. Готово. Хайде, още ли не си готов? Заради теб парадът ще закъснее.

Разсмя се, когато той посегна да я хване, и хукна по стълбите.

Бяха стигнали до вратата, когато Нейт внезапно се закова. Онова, което бе прещракало в ума му, най-после стигна до съзнанието му.

— Снимки. По дяволите.

— Какво? — Мег бухна косата си, докато той тичаше обратно нагоре. — Фотоапарат ли ти трябва? Мъже. Исусе. А винаги мърморят, че жените се бавели.

Тя тръгна обратно нагоре и замръзна от изненада, когато видя, че Нейт вади албумите и кутиите със снимки от килера и ги хвърля на леглото.

— Какво правиш.

— Тук е. Сега си спомних. Сигурен съм.

— Какво е тук? Какво правиш със снимките ми?

— Тук е. На летния пикник ли? Не, не... на снимка край лагерния огън. Или... по дяволите.

— Чакай малко. Откъде знаеш, че има снимки около лагерния огън или на летния пикник?

— Поровичках. После ще ми се скараш.

— Бъди сигурен.

— Обицата, Мег. Видях я, когато разглеждах снимките. Сигурен съм, че я видях.

Тя го избута встрани и грабна куп снимки.

— Кой я е носил? Кого си виждал? — Поглеждаше снимките и ги хвърляше във въздуха като хартиени самолети.

— Беше групова снимка — промърмори Нейт, опитвайки се да се съсредоточи. — На много хора. От някакъв празник... Коледа.

Грабна албума, към който посегна и тя, и прелисти към края.

— Ето. Знаех си.

— Нова година. Тогава ме оставиха до късно. Аз съм правила тази снимка.

Ръката ѝ трепереше, когато извади снимката от албума. В единия ъгъл се виждаше новогодишната елха, цветните светлини и играчките бяха замъглени. Беше снимала отблизо, затова се виждаха само лицата, макар да си спомняше, че баща ѝ държеше китарата в скута си.

Пат се смееше, притиснал плътно към себе си Чарлийн, буза до буза. Макс точно се подаваше иззад канапетото, но тя беше отрязала горната част на главата му.

Но онзи, който седеше от другата страна на баща ѝ с леко обърната глава, усмихнат към някого в другия край на стаята, се виждаше ясно.

И от ухото му висеше сребърна обица с малтийски кръст.

31.

— Това не е стопроцентово доказателство, Мег.

— Не ми пробутвай тези полицейски глупости, Бърк.

Докато той шофираше, младата жена седеше, притиснала ръце към стомаха си, сякаш изпитваше болка.

— Не са глупости. Нарича се косвена улика. — Умът му препускаше във всички посоки. — Обицата е била в ръцете на поне двама души, преди да стигне до мен. Съдебният лекар не я е виждал. Масово производство е, сигурно по онова време е имало хиляди от тях. Може да я е изгубил, да я е дал на някого, самият той да я е взел назаем. Фактът, че я носи на снимка, направена преди повече от шестнадесет години, не доказва, че е бил с баща ти в планината. Дори малоумен съдебен защитник ще разбие такава версия в съда.

— Той е убил баща ми.

Ед е отмъстителен, беше му казала Хоп след историята с Хоули.

Всички онези връзки между Галоуей и Макс, Галоуей и Бинг, Галоуей и Стивън Уайз.

Имаше и още. Улкът и Макс — загриженият стар приятел, който помага на вдовицата за помена. Улкът и Бинг — хвърляне на подозрението върху човек, който може би си спомня един непринуден разговор отпреди шестнадесет години.

Срязаните гуми и боята по колата на Хоули — отмъщение за сблъскването, прикрито като детски вандализъм.

Пари. Ед Улкът се занимаваше с пари. Какъв по-добър начин да укриеш внезапно получената сума пари от собствената ти банка?

— Това копеле Улкът е убило баща ми.

— Така е. Аз го знам. Ти го знаеш. Той го знае. Но изграждането на обвинение е друго нещо.

— Нали се занимаваш с това от януари. Дори след като щатската полиция приключи случая. Наблюдавала съм те.

— Тогава ме останни да довърша.

— Какво си мислиш, че ще направя? — Мег присви очи срещу слънцето. Беше излязла от къщи без тъмните си очила, без нищо, освен непреодолимата нужда да направи нещо. — Че ще отида при него и ще му опра pistolет в челото?

Нейт долови в гласа ѝ мрачните тонове на скръбта и ярките искрици на гнева и стисна ръката ѝ.

— Не бих се учудил.

— Няма. — Костваше ѝ много усилия да обърне дланта си към неговата, да задържи връзката, когато щеше да е толкова лесно да се отдръпне. И да остане сама с бушуващите си емоции. — Но искам да видя лицето му, Нейт. Ще застана така, че да виждам лицето му, когато го арестуваш.

Главната улица вече беше пълна с хора, бързащи да заемат хубави места. Сгъваеми столове и хладилни чанти стояха на тротоара. Някои вече бяха заети от хора, които шумно сърбаха питиета в пластмасови чаши.

Въздухът жужеше от шума, виковете и смеха, които се опитваха да надвикат силната музика от КЛУН.

По ъглите на площада и страничните улици бяха паркирани фургони, където се продаваха сладолед, хотдог и други лакомства, подходящи за парад. Пъстроцветните знамена се вееха във въздуха.

Около две хиляди души, пресметна Нейт, и повечето от тях деца. Ако денят беше обикновен, щеше просто да влезе в банката и да арестува Ед, без да привлича внимание.

Но беше празник.

Паркира пред участъка и покани Мег вътре.

— Къде са Ото и Питър? — попита той Пийч.

— Навън, сред хората, където би трябвало да бъда и аз. — В очите ѝ се прокрадва раздразнение, докато приглаждаше бухналата си пола с цвят на нарциси върху пълните си бедра.

— Повикай ги тук.

— Нейт, над сто души вече са се събрали в училището. Трябва да...

— Повикай ги тук! — отсече шерифът и продължи към кабинета си, подкрепяйки Мег. — Искам да останеш тук — каза ѝ.

— Не. Глупаво е да го очакваш и е обидно.

— Той е способен на всичко.

— Аз също. Дай ми пистолет.

— Мег, той вече е убил трима души. Ще направи всичко, за да се измъкне.

— Не можеш вечно да ме предпазваш.

— Аз не...

— Точно това правиш. Това е първата ти реакция, надмогни я. Не се оплаквам, когато носиш проблемите от работата си у дома, нито когато се намесваш в живота ми. Не те карам да бъдеш онова, което не си. Не го прави с мен. Дай ми пистолет — обещавам ти, че няма да го използвам, ако не се наложи. Не желая да го убивам. Искам да гние в затвора. Колкото се може по-дълго.

— Настоявам да разбере какво става. — С юмруци на кръста Пийч запълваше рамката на вратата. — Повиках момчетата и в момента никой не се грижи за реда навън. Група гимназисти вече е издигнала боядисан сутиен на пилоната, един от конете ритнал турист, който сигурно ще ни съди, а малоумните братя Маки са си донесли буренце бира и вече са пияни като талпи.

Гневът я караше да изстрелва думите като картечница.

— Откраднали са и кутия с балони и точно в този момент маршируват нагоре-надолу по улицата като идиоти. Има журналисти, Нейт, а това не е начинът, по който бихме искали да ни представят медиите.

— Къде е Ед Улкът?

— С Хоп са в училището. Ще участват в процесията. Какво става?

— Обади се на сержант Кобън в Анкърдж. Кажи му, че ще арестувам виновника за убийството на Патрик Галоуей.

— Не искам да го подплаша — каза Нейт на заместниците си. — Трябва да избегнем насилието или паниката сред тълпата. Най-важна е безопасността на гражданите ни.

— Тримата би трябвало да успеем да го задържим без проблеми.

— Може би — съгласи се Нейт. — Но не искам да рискувам живота на цивилни граждани. Той няма да ни избяга. Засега няма основания да се опита. Докато трае парадът, поне един от нас трябва да не го изпуска от поглед.

Обърна се към дъската.

— Пийч е написала програмата на парада. Улкът ще се появи след оркестъра на гимназията. Мястото му е отбелязано с номер 6 на плана. От училището ще се насочат към центъра на града и ще дефилират по булевард „Лунатик“. Ще спрат на Бъфало Инлет после ще заобиколят, за да се върнат при училището. Тогава там няма да има много хора и ще можем да го задържим тихомълком и с минимален риск за околните.

— Един от нас може да стои в училището — намеси се Питър. — Да разпръсне гражданите, след като процесията потегли.

— Точно това искам да направя. Ще го арестуваме, когато се върне. Ще го доведем тук и ще се обадим на Кобън, че заподозреният е задържан.

— И просто ще го предадеш на щатската полиция? — попита Ото. — След като ти свърши цялата работа?

— Случаят е на Кобън.

— Глупости. Те го закриха. Не им се занимаваше и избраха лесния начин.

— Не е точно така — възрази Нейт. — Но независимо от всичко, ще действаме, както казах.

Не го интересуваха похвалите и славата. Искаше просто да довърши започнатото. Да разпръсне мрака. Да помогне за възмездието.

— Нашето задължение е да арестуваме заподозрения, без да застрашим безопасността на гражданите. След това Кобън ще го поеме.

— Както кажеш. Ще трябва да се задоволя да гледам как Ед пикае газ, когато му слагаш белезниците. Мръсник, да убие онова старо куче.

Ото погледна Мег и леко се изчерви.

— И останалите. Пат и Макс. Просто кучето беше последно.

— Няма нищо. — Мег се усмихна мрачно. — Важното е да си плати за всичко.

— Добре. — Ото се изкашля и се втренчи в плана на парада, закачен на дъската. — Когато тръгнат обратно към училището, няма да можем да го следим с поглед — изтъкна той.

— Ще се погрижа за това. Двама цивилни доброволци ще ни помогнат. — Нейт вдигна очи, когато Бинг и Джейкъб влязоха.

— Каза, че си имал работа за мен. — Бинг се почеса по корема.
— Колко ще платиш?

Мег изчака, докато той раздаде радиостанциите и изпрати мъжете да заемат първоначалните си позиции.

— А къде е моето място във всичко това?

— С мен.

— Добре. — Извади ризата от панталоните си, за да скрие кобура с револвера.

— Може да те питат няма ли да правиш планираните демонстрации със самолета.

— Ще кажа, че имам проблеми с двигателя — отвърна тя, докато се насочваха към вратата. — Много жалко.

Шумната и пъстро облечена тълпа аплодираше, наоколо се смесваха миризмите на печено месо и карамелизирана захар. Деца тичаха около украсеното майско дърво пред кметството. Нейт видя, че вратите на „Хижата“ са отворени и Чарлийн чевръсто обслужваше онези, които искаха да хапнат нещо по-питателно от онова, което се продаваше по сергиите.

Страничните улици бяха затворени за превозни средства. Млада двойка седеше на една от преградите и се целуваше ентусиазирано, а група техни приятели риташе топка на уличката зад тях. От противоположния ъгъл телевизионен екип от Анкърдж снимаше тълпата.

Туристи снимаха с видеокамери или обикаляха сергиите, където се продаваха произведения на местни приложници. Кожени торбички, украсени с мъниста, ботуши от еленова кожа, ръчно плетени кошници се трупаха по сгъваеми маси или греди, поставени върху дървени магарета.

Макар че беше топло и слънчево, шапките и шаловете от вълна на арктически мускусен бик се продаваха бързо.

В „Италианското“ предлагаха пица на парче. Магазинът „На ъгъла“ правеше голяма отстъпка на фотоапарати за еднократна употреба и репеленти. Въртяща се поставка с картички беше изнесена пред вратата. Продаваха се по три за два долара.

— Един предприемчив малък град — отбеляза Мег, докато караха по улицата.

— Така си е.

— А след днешния ден ще бъде и по-безопасен. Благодарение на теб. Ото беше прав. Благодарение на теб, шерифе.

— Дреболия, госпожо.

Тя погали ръката му.

— Казваш го като Гари Купър, но по погледа приличаш повече на Мръсния Хари.

— Само недей да... Доверявам ти се.

— Бъди спокоен. — Ледено спокойствие беше заменило гнева и Мег щеше да направи всичко възможно, за да остане безстрастна и студена. — Искam да бъда там, но... това си е твой дивеч.

— Добре.

— Ще бъде чудесен ден за парад — каза, след като си пое дъх. — Но въздухът е така неподвижен, сякаш очаква нещо да се случи. — Спряха пред училището. — Е, започваме.

Оркестърът беше в светлосини униформи, копчетата и инструментите блестяха на слънцето. Цареше истинска какофония, защото отделните секции се упражняваха, а възрастните крещяха заповеди.

Забиха барабани.

Хокейният отбор вече се качваше в открития камион на Бинг. Те щяха да водят парада. Знамето на местните шампиони скриваше ръждата по платформата. От високоговорителите се лееше „Ние сме шампионите“ на „Куин“.

— Ето те и теб. — Изтупана в бонбоненорозов костюм, Хоп забързано се приближи. — Игнейшъс, вече мислех, че ще трябва да започнем без теб.

— Трябваше да организирам надзора по улиците. Претъпкано е.

— Един от филиалите на Ен Би Си е тук. — От възбуда бузите ѝ бяха почти толкова розови, колкото и костюмът. — Мег, не трябваше ли да си там? — Тя посочи с пръст към небето.

— Двигателят не е наред, Хоп. Съжалявам.

— Както и да е. Знаеш ли дали Дъг Клуни е пуснал лодката си в реката? Търсех Пийч или Деб — те трябваше да ни помогнат тук, но всички са се пръснали като пилета.

— Сигурен съм, че Дъг е готов, а Деб се занимава с отбора по хокей.

— Мили Боже, започваме. Ед, спри да се контиш за пет секунди. Не знам защо се оставих да ме убедят да се возя на каруца. С открита кола щеше да бъде много по-достойно.

— Но не толкова колоритно. — Ед широко се усмихна, когато се приближи. Носеше костюм с жилетка на тънки райета, подходящ за банкер, и шарена вратовръзка. — Може да повозим и началника на полицията.

— Може би другия път — непринудено отвърна Нейт.

— Още не съм ви поздравил с годежа. — Очите му внимателно наблюдаваха шерифа, когато подаде ръка.

Можеше да го направи веднага. За десет секунди щеше да му сложи белезниците.

И тогава три деца от началното училище минаха между тях, преследвани от четвърто с пластмасова пушка. Хубава млада мажоретка в ярки дрехи забърза, за да вземе изпуснатата бухалка, която беше паднала в краката му.

— Извинете, шериф Бърк. Изпуснах я.

— Няма нищо. Благодаря, Ед. — Той протегна ръка и отново си помисли: „Може би сега е моментът.“

Джеси дотича отнякъде и прегърна коленете му.

— Аз ще участвам в парада! — извика момчето. — Ще бъда с костюм и ще марширувам по улицата. Ще ме гледате ли, шериф Бърк?

— Разбира се.

— Много си хубав! — каза Хоп и приклепна до него, докато момчето доверчиво хвана ръката на Нейт.

Не тук, каза си Нейт. Не сега. Днес никой не бива да пострада.

— Надявам се, че ще дойдеш на сватбата — обърна се той към Ед.

— Не бих я пропуснал. Не можа да се спреш на някое местно момче, а, Мег?

— Той оцеля през зимата... Това го прави почти местен.

— Предполагам.

— Джеси, отивай при групата си. — Хоп леко го плесна по задника и момчето побягна с вик:

— Гледайте ме!

— Помогни ми да се кача в това нещо, Ед. Трябва да тръгваме.

— Ние ще минем по страничните улички — каза Нейт, докато Хоп и Ед се качваха в кабриолета. — Тук нещата изглеждат спокойни. Искам да се уверя, че братята Маки се държат прилично.

— Откраднали балони. — Хоп вдигна очи към небето. — Така ми казаха.

Нейт хвана Мег за ръката и се отдалечи.

— Дали се досеща? — попита го тя.

— Тревожа се. Има прекалено много хора, Мег. И много деца.

— Знам. — Тя стисна ръцете му точно когато оркестърът затрополи по паважа. — Скоро всичко ще приключи. Не се иска много време да минеш от единия край на града до другия и обратно.

Щеше да му се стори безкрайно. С тълпата, виковете и аплодисментите, с кънтящата музика. Поне час, пресметна. След малко повече от час можеше да го арестува, без никой да пострада. Този път не беше нужно да тръгне по тъмната алея, да рискува в мрака.

Крачеше стегнато, но без да бърза, покрай тълпата към центъра на града.

Трио мажоретки танцуваше и жонглираше с бухалки под ентусиазираните аплодисменти. Онази, която едва не го беше ударила, му се усмихна ослепително.

Старшият барабанчик пристъпваше наперено под цилиндъра си, а оркестърът мощно засвири „We will rock you“.

Нейт забеляза Питър на първата пресечка и притисна устни до ухото на Мег.

— Да отидем до продавача на балони. Ще ти купя балон. Те ще ни подминат и така ще успеем да ги държим под око още малко.

— Червен.

— Естествено.

Ето го краят на обиколката, помисли си той. Отборът по хокей вече се беше върнал и навярно всички се бяха отправили при приятелите си, бяха се смесили с тълпата. Оркестрантите щяха да отидат в училището, за да съблекат униформите.

Нямаше да има почти никой. А и Питър щеше да се погрижи всички да се разотидат.

Нейт спря пред клоуна с оранжева перука, който продаваше балони.

— Божичко, Хари, ти ли си това?

— Идеята е на Деб.

— Много ти отива. — Шерифът се наведе, за да хвърли поглед на кабриолета и тълпата. — Един червен за моето момиче.

Посегна към портфейла си, слушайки с половин ухо как Хари и Мег обсъждат с каква форма да е балонът. Видя Питър да върви по отсрещния тротоар и заедно с музиката от оркестъра, дочу тропота на конски копита.

Децата се разпищяха и се спуснаха напред, когато Хоп и Ед започнаха да хвърлят бонбони. Плати балона и отново се обърна към парада.

И зърна Кобън, чиято светлоруса коса блестеше на слънцето сред тълпата. Видя го и Ед.

— По дяволите, защо не изчака?

По лицето на Ед се изписа паника. Виждайки това, Нейт се опита да си пробие път през хората, оформили плътна стена до бордюра. Нямаше да успее да стигне навреме. Виковете и аплодисментите се разливаха като вълна сред тълпата. Те не стихнаха и когато Ед скочи от кабриолета, дори когато извади пистолет изпод самото ся.

Сякаш очаквайки някакво представление, хората се разделиха, за да му направят път, когато заместник-кметът хукна към отсрещния край на улицата. Едва когато започна да разблъсква хората по пътя си, се разнесоха писъци.

Докато си пробиваше път, Нейт чу стрелба.

— Долу! Всички да залегнат!

Прекося тичешком улицата, прескачайки шокираните минувачи. И видя Ед да отстъпва по празния тротоар зад преградите, държейки пистолета до главата на една жена.

— Назад! — извика. — Хвърли пистолета и отстъпи. Ще я убия. Знаеш, че ще го направя.

— Да, знам. — Зад себе си чуваше виковете и постепенното затихване на отдалечаващата се музика от оркестъра, който маршируваше, без да знае какво става. До бордюра имаше паркирани коли и камиони, сградите имаха странични врати, които сигурно не бяха заключени.

Трябваше да привлече вниманието на Ед, преди тон да се опомни достатъчно и да завлече заложницата си в някоя къща.

— Къде ще отидеш, Ед?

— Не се тревожи за това. Мисли за нея. — Улкът раздрусва жената. — Ще ѝ пусна куршум в мозъка.

— Както направи с Макс.

— Направих каквото трябваше. Това е начинът да оцелееш тук.

— Може би. — Видя, че челото на Ед блести от пот. — Но този път няма да се измъкнеш. Ще те застрелям на място. Знаеш, че ще го направя.

— Ако не хвърлиш пистолета, все едно ти си я убил. — Улкът издърпа хлипащата жена още няколко метра назад. — Точно както си убил партньора си. Ти си мекушав, Бърк. Не би могъл да живееш с тази вина.

— Но аз мога. — Мег застана до шерифа и се прицели между очите на Ед. — Ти ме познаваш, копеле. Ще те застрелям като болен кон и ще спя спокойно.

— Мег — предупреди я Нейт. — Отстъпи.

— Мога да убия нея и един от вас, ако е нужно.

— Нея може би — съгласи се Мег. — Но изобщо не ми пука за нея. Давай, застреляй я. Ще бъдеш мъртъв, преди да е паднала на земята.

— Отдръпни се, Мег. — Нейт повиши глас, без да сваля поглед от лицето на Ед. — Направи каквото ти казвам, веднага.

Изведнъж се чуха гласове и тропот от крака. Тълпата прииждаше. Любопитството и ужасът бяха надделели над страха.

— Хвърли пистолета и я пусни — нареди Нейт. — Направи го веднага и ще имаш шанс.

Забеляза, че Кобън заобикаля отзад и разбра, че някой ще умре.

Сякаш адът се разтвори.

Ед се обърна и стреля. Нейт видя как Кобън се претърколи, за да се прикрие, от рамото му рухна кръв. Служебният му револвер лежеше на тротоара, където го беше изпуснал.

Втори куршум се заби в сградата до Нейт. Хиляда души изкрещяха в един глас.

Не им обърна внимание. Кръвта му се беше вледенила.

Запрати Мег назад на земята. Тя го изруга, когато пристъпи напред с насочен пистолет.

— Ако някой умре днес — каза Нейт хладно, — това ще си ти, Ед.

— Какво правиш? — изкрещя Улкът, когато той продължи да върви към него. — Какво правиш, по дяволите?

— Върша си работата. Това е моят град. Свали пистолета или ще те застрелям като куц кон.

— Върви по дяволите! — Ед блъсна жената към него и се скри зад една кола.

Нейт я остави да се свлече на тротоара, мина зад една от колите и се озова на платното.

Приклекнал, той погледна през рамо и видя, че Мег успокоява жената, за чийто живот бе казала, че ней пука.

— Отивай! — изсъска към него. — Хвани копелето! После запълзя по корем към ранения Кобън. Ед стреля и куршумът счупи предното стъкло на една кола.

— Това ще свърши тук и сега! — извика Нейт. — Хвърли пистолета или ще дойда да ти го взема.

— Ти си нищожество! — В гласа на Улкът се долавяше нещо повече от паника и гняв. — Ти дори не си оттук. — В него имаше сълзи. Банкерът излезе от прикритието си и започна да стреля като луд. Стъкла се чупеха и летяха из въздуха като смъртоносни остриета, металът кънтеше от рикошети.

Шерифът се изправи и тръгна по улицата с вдигнат револвер. Почувства, че нещо го жила по рамото — приличаше на едра разгневена пчела.

— Хвърли пистолета, кучи сине!

Ед изкрещя, обърна се и се прицели. Нейт стреля.

Видя как Ед се хвана за бедрото и се свлече на земята. Продължи да крачи невъзмутимо към него, докато стигна до пистолета, изпуснат при падането.

— Арестуван си, страхливецо — каза спокойно, докато обръщаше Ед по корем, извиваше ръцете му и слагаше бележниците. После клекна и заговори тихо, докато изцъклените от болка очи на престъпника премигваха. — Ти стреля по полицаи. — Погледна без особен интерес към тънката струя кръв, която се стичаше над собствения му лакът. По двама. Свършено е с теб.

— Трябва ли да доведем Кен? — Гласът на Хоп звучеше спокойно, но когато Нейт я погледна, видя, че ръцете и раменете й треперят.

— Няма да е зле. — Посочи с брадичка хората, които бяха прескочили преградата или пропъззели под нея. — Опитай се да разкараш тези хора.

— Това е твоя работа, шерифе. — Хоп се опита да се усмихне, но изражението ѝ се смрази, когато погледна към Ед. — Телевизионният екип засне почти всичко. Очевидно операторът е много опитен. В интервютата, които предстоят, със сигурност ще изясним едно — този тук не е един от нас.

Тя умишлено се отдръпна от Ед и протегна ръка на шерифа, сякаш за да му помогне да стане.

— Но ти си един от нас, Игнейшъс, благодаря на Бога за това.

Когато хвана ръката ѝ, усети, че още леко трепери.

— Някой друг пострада ли?

— Нищо сериозно. — Тя преглътна сълзите си. — Ти се погрижи за нас.

— Добре. — Нейт кимна, когато видя, че Ото и Питър вече разпръсват тълпата.

После се огледа и съзря Мег, сгушена в един вход. Тя отвърна на погледа му. По ръцете ѝ имаше кръв, явно беше успяла умело да превърже раненото рамо на Кобън.

Тя разсеяно прокара ръка по бузата си и я изцапа с кръв. После се усмихна и му прати въздушна целувка.

Казаха, че е било цяло щастие, дето никой не е бил убит, а многобройните счупени кости, сътресения и повърхности рани, получени при падане по време на паниката, бяха леки.

Казаха, че нанесените щети не били големи — счупени витрини, прозорци на коли, улична лампа. Джим Маки гордо заяви на репортера от Ен Би Си, че ще запази дупките от куршуми по пикапа си.

Казаха, че престрелката била кулминацията в първомайския парад в Лунаси, Аляска.

Казаха много неща.

Медиите вдигнаха голям шум. Напрегнатият и рискован арест на Едуард Улкът, обвинен в убийството на Патрик Галоуей, Ледения човек от Безименната планина, остана централна национална новина седмици наред.

Нейт не гледа филма, следеше само статиите в „Лунатик“.

Към края на май интересът на външния свят към събитията в Лунаси се изчерпа.

— Дълъг ден — подхвърли Мег, когато излезе да седне до него на терасата.

— Обичам дългите дни.

Тя му подаде бира и заедно загледаха небето. Беше десет вечерта и съвсем светло.

Градината ѝ беше разцъфтяла. Далиите, както се очакваше, бяха невероятни, а наситеносините ралици се издигаха на метър и половина над земята.

Ще пораснат още, помисли си тя. Имаха цяло лято, множество дълги дни, изпълнени със светлина.

Предишния ден най-последно бяха погребали баща ѝ. Целият град без изключение се беше стекъл на погребението. Имаше и много журналисти, но за нея бяха важни хората от града.

Чарлийн се беше държала спокойно. Поне доколкото можеше да бъде спокойна. Не беше позирала пред камерите, а беше стояла кротко — с достойнство, каквото Мег преди не бе забелязвала у нея, — стиснала ръката на Професора.

Може би щяха да се разберат. Може би нямаше. Животът беше пълен с множество „може би“.

Но едно беше сигурно. Следващата събота тя щеше да стои тук, в светлината на лятната нощ, с планините и езерото пред нея и да се омъжи за мъжа, когото обичаше.

— Каж ми — помоли Мег — какво стана днес, когато отиде да говориш с Кобън.

— Ед си е сменил адвоката. Наел някаква голяма клечка от Долните щати. Твърди, че убил баща ти при самоотбрана. Че Галоуей полудял, той се уплашил за живота си и в паниката се стигнало до убийство. Тъй като е банкер, води подробни отчети за парите си. Казва, че спечелил дванадесетте хиляди, които внезапно са се появили в сметката му през март онази година, но ще има свидетели за обратното. Така че няма да му се размине. Заявява, че това няма нищо общо с другото. Абсолютно нищо. И това няма да мине.

Пред гората кръжеше облак комари. Бръмчаха като верижен трион и Нейт се радваше, че се е напръскал с репелент, преди да излезе.

Обърна се и я целуна по бузата.

— Сигурна ли си, че искаш да чуеш по-нататък?

— Продължавай.

— Жена му е бясна и е провалила алибито му за времето на смъртта на Макс и Юкон. В бараката с инструментите му намериха жълт спрей, а Хари твърди, че Ед купил прясно месо от него в деня, когато с теб се разправяхме с мечката. Като събереш всички факти, не му остават много шансове.

— Освен това насочи пистолет към главата на туристка, простреля щатски полицаи и нашия началник на полицията. — Тя леко го целуна по рамото. Всичко това е било заснето от оператора на Ен Би Сн. — Протегна се. — Страхотен филм. Нашият смел и красив герой прострелва лошия в бедрото, макар самият той да е ранен...

— Беше повърхностно.

— Притиска го като Купър в „По пладне“. Аз не съм Грейс Кели, но се възбуждам, като си помисля за това.

— Божичко, госпожо. — Нейт размаза един комар, голям колкото врабче, който беше успял да се промъкне при тях. — Не беше кой знае какво.

— Аз също изглеждам много добре, дори когато ме хвърли на проклетия тротоар.

— Сега изглеждаш още по-добре. Адвокатите ще се опитат да го изкарат луд или в състояние на временно умопомрачение, но...

— Няма да мине — довърши Мег.

— Кобън ще го закове — или прокурорът. Сега са се захванали здраво със случая.

— Ако Кобън те беше послушал, щеше да го арестуваш без целия този шум.

— Може би.

— Можеше да го убиеш.

Нейт отпи от бирата си и се заслуша в крясъка на орела, който летеше над главите им.

— Ти го искаше жив, а аз държах да ти доставя удоволствие.

— И го направи.

— И ти щеше да го направиш.

Мег протегна крака и погледна към изтърканите подметки на градинските си ботуши. Може би трябваше да си купи нови.

— Не бъди толкова сигурен, Нейт.

— Не само него го бива с примамките. Ти нарочно го предизвика, за да остави жената и да се опита да застреля някой от нас.

— Видя ли очите й?

— Не, гледах него.

— Аз ги видях. Познавам този страх. Като очи на заек, хванат в капан.

Тя млъкна и погали кучетата, които дотичаха отнякъде.

— Ако ми кажеш, че независимо колко скъпи адвокати от Долните щати си вземе, ще го осъдят на много-много години затвор, ще ти повярвам.

— Ще лежи в затвора доста дълго.

— Добре. Тогава случаят е приключен. Искаш ли да се разходим край езерото.

Той целуна ръката й.

— Да.

— А после ще легнем на брега и ти ще ме любиш, докато не мога да помръдна от умора.

— Да.

— Комарите вероятно ще ни изядат живи.

— Някои неща си струват риска.

Като теб, помисли си тя. Изправи се и му подаде ръка.

— Знаеш ли, много скоро, когато правим секс, ще е напълно законно. Това ще ти намали ли удоволствието?

— Никак. — Нейт отново погледна към небето. — Обичам дългите дни, но вече нямам нищо против дългите нощи. Защото си имам светлинка. — Прегърна я и я притисна до себе си. — Моята светлинка.

Загледа се в слънцето, което отказваше да залезе и блестеше върху студените, дълбоки води на езерото. И в страховитите бели планини, чиято вечна зима изпъкваше на фона на лятната синева.

Издание:

Нора Робъртс. Далеч на север
ИК „Бард“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.